

A misty forest scene with tall evergreen trees and sunlight filtering through the canopy. The text "The Knjigology" is overlaid in a stylized font.

The Knjigology

E. L. James - Pedeset nijansi - Siva

Naslov originala:

E. L. James - Fifty Shades of Gray

Svi likovi i događaji prikazani u ovoj knjizi izmišljeni su i svaka sličnost sa stvarnim događajima i ljudima, živim ili mrtvim, sasvim je slučajna.

PRVO POGLAVLJE

Iznervirano se mrštim svom odrazu u ogledalu. Prokleta kosa - prosto me ne sluša. Prokleta i Ketrin Kavana što se razbolela i naterala me na ove muke. Umesto da učim za završne ispite, koji su sledeće nedelje - pokušavam da ukrotim kosu. *Ne smem da spavam s mokrom kosom. Ne smem da spavam s mokrom kosom.* Pošto sam nekoliko puta ponovila tu mantru, još jednom sam pokušala da je zauzdam četkom. Razdraženo sam prevrnula očima, zagledala se u bledu smeđokosu devojkicu koja mi uzvraća pogled plavim očima prevelikim u odnosu na lice, i odustala. Mogu jedino da vežem nepokornu kosu u konjski rep i da se nadam da ću izgledati polupristojno.

Kejt mi je cimerka i baš danas je pala u posteh'u zbog gripa. Zbog toga ne može da ode na zakazan razgovor s nekim, meni

potpuno nepoznatim industrijalcem-tajkunom koga treba da intervjuiše za studentske novine, pa sam se ponudila da odem umesto nje. Moram da zapnem za završne ispite, da završim jedan esej i trebalo bi da radim po podne, ali ne - danas ću se voziti dvesta šezdeset kilometara do centra Sijetla kako bih upoznala tajanstvenog generalnog direktora *Grej enterprajzis holdings*. Budući da je izuzetan preduzetnik i veliki dona-tor našeg univerziteta, njegovo vreme je veoma dragoceno - mnogo dragocenije od mog - ali pristao je da razgovara s Kejt. Rekla mi je da je to ogroman uspeh. Neka su proklete njene vannastavne aktivnosti.

Kejt je sklupčana na kauču u dnevnoj sobi.

„Ana, žao mi je. Trebalo mi je devet meseci da ga privolim na intervju. Prošlo bi još šest meseci dok zakaže novi termin, a dotle ćemo obe diplomirati. Ne smem to da propustim kao urednica. Molim te“, preklinje Kejt promuklo zbog odranog grla. Kako to uspeva? Čak i bolesna izgleda vragolasto privlačno i lepo, uredne zlatnoplave kose i blistavih zelenih očiju, iako su sad krvave i vlažne. Potisnula sam nalet nezvanog saosećanja.

„Naravno da ću otići, Kejt. Trebalo bi da se vratiš u krevet. Hoćeš li aspirin ili paracetamol?“

„Aspirin, molim te. Uzmi pitanja i moj digitalni diktafon. Samo pritisni snimanje. Beleži šta govori, a ja ću sve prepisati.“

„Ne znam ništa o njemu“, promrmljala sam i bezuspešno pokušala da potisnem bojazan.

„Snaći ćeš se s pitanjima. Idi. Duga je vožnja. Ne smeš da zakasniš.“

„Važi, krećem. Vrati se u krevet. Skuvala sam ti supu pa je podgrej kasnije.“ Pogledala sam je s naklonošću. *Samo bih zbog tebe uradila ovako nešto, Kejt.*

„Hoću. Srećno. I hvala, Ana - spasla si mi život, kao i uvek.“

Uzela sam ranac, zajedljivo joj se osmehnula pa izašla i kre-nula prema kolima. Neverovatno mi je da me je Kejt nagovorila na ovo. Ali ona može da nagovori svakog na sve. Biće izuzetna novinarka. fasnó se izražava, jaka je, uverljiva, ume da obrazloži, lepa je - i moja najdraža drugarica.

NIJE BILO GUŽVE na putevima kad sam krenula iz Van-kuvera, u Vašingtonu, prema auto-putu broj pet. Još je rano i ne moram da budem u Sijetlu pre dva. Srećom, Kejt mi je pozajmila svoj sportski mercedes CLK. Nisam sigurna da bih stigla na vreme Vandom, mojom bubom. Ali vožnja mećkom je uživanje. Nagazila sam gas i gutam kilometre.

Odredište mi je štab ogromne korporacije gospodina Greja. To je velika poslovna zgrada od dvadeset spratova, sva u zaoblje-nom staklu i čeliku, arhitektonski san o praktičnosti. Na čeliku nad staklenim ulaznim vratima neupadljivo piše KUĆA GREJ. Stigla sam u petnaest do dva i laknulo mi je što nisam zakasnila dok sam prolazila ogromnim i, iskreno govoreći, zastrašujućim predvorjem od stakla, čelika i belog peščara.

Veoma privlačna, negovana, mlada plavuša za radnim sto-lom od peščara srdačno mi se osmehnula. Nosi najelegantni-ji sivi blejzer s belom bluzom koji sam ikad videla. Izgleda besprekorno.

„Došla sam na razgovor s gospodinom Grejom. Anastazija Stil umesto Ketrin Kavane.”

„Samo trenutak, gospođice Stil.” Izvila je obrvu dok sam smeteno stajala pred njom. Zažalih što nisam pozajmila zvanič-ni blejzer od Kejt umesto što nosim tamnoplavu jaknu. Potrudi-la sam se i obukla svoju jedinu suknju, praktične smeđe čizme do kolena i plavi džemper. To je elegantno - za mene. Zadenula sam pobeqli pramen iza uva, praveći se da se nisam ušeptrljala pred njom.

„Očekuju gospođicu Kavanu. Molim vas, potpišite se ovde, gospođice Stil. Idite poslednjim liftom s desne strane do dvade-setog sprata.” Toplo mi se osmehnula, nesumnjivo razgaljena, dok sam se potpisivala.

Dala mi je propusnicu na kojoj upadljivo piše „posetilac”. Nehotice sam se podsmehnula. Očigledno je da sam posetilac. Nimalo se ne uklapam. *Ništa se ne menja*. Uzdahnula sam u sebi. Zahvalila sam joj pa pošla prema liftovima. Dva radnika obezbeđenja u crnim odelima skrojanim po meri izgledaju mnogo elegantnije od mene.

Lift me je smrtonosnom brzinom odneo do dvadesetog sprata. Vrata su se otvorila i obrela sam se u još jednom velikom predvorju

- ponovo staklo, čelik i beli pešćar. Ugledala sam još jedan radni sto od pešćara i još jednu mladu plavušu. Ova je besprekorno odevena u crno i belo. Ustala je da me dočeka.

„Gospođice Stil, možete li tamo da sačekate, molim vas?“
Pokazala je na bele kožne naslonjače.

Iza naslonjača je prostrana sala za sastanke sa staklenim zidovima. U njoj se nalazi veliki sto od tamnog drveta okružen s bar dvadeset odgovarajućih stolica. A iza stola se kroz pano-ramski prozor vide neboderi i grad sve do zaliva. Načas sam se ukočila pred zadivljujućim pogledom. Au \

Sela sam, izvadila pitanja iz ranca i preletela ih pogledom, proklinjući Kejt što mi nije ispričala Grejovu kratku biografiju. Ne znam ništa o čoveku koga ću upravo intervjuisati. Može da ima devedeset, ali i trideset godina. Zbog te nepoznanice sam se ozlovoljila, pa unervozila i čak ušeptrljala. Nikad nisam volela razgovore jedan na jedan, već anonimnost grupnih diskusija gde mogu neupadljivo da sedim u zadnjem delu prostorije. Da budem iskrena, najviše volim kad sam sama i čitam kla-sike engleske književnosti, sklopčana na stolici u fakultetskoj biblioteci. A ne da se nervozno vrpoljim u ogromnoj građevini od stakla i kamena.

Prekorila sam se. *Smiri se, Stilova*. Sudeći po zgradi, previše hladnoj i modernoj, Grej verovatno ima četrdesetak godina: u formi je, preplanuo i svetle kose kako bi se uklopio s osobljem.

Još jedna elegantna, besprekorno odevena plavuša izašla je na velika vrata zdesna. Otkud toliko savršenih plavuša? Kao da sam u Stepfordu. Duboko sam udahnula i ustala.

„Gospođice Stil?“, upita najnovija plavuša.

„Da“, zagraktala sam pa se nakašljala. „Da.“ Eto, to zvuči samouverenije.

„Gospodin Grej će vas primiti za nekoliko trenutaka. Da vam uzmem jaknu?“

„O, hvala.“ Trapavo sam skinula jaknu.

„Jeste li dobili neko osveženje?“

„Ovaj... nisam.“ Jao ne, da nije plavuša broj jedan u nevolji?

Plavuša broj dva se namršti i odmeri mladu ženu za stolom.

„Hoćete li čaj, kafu, vodu?“ pitala je kad se ponovo okrenula prema meni.

„Čašu vode. Hvala“, promrmljala sam.

„Olivija, molim te donesi gospođici Stil čašu vode.“ Glas joj je strog. Olivija skoči i požuri prema vratima s druge strane predvorja.

„Izvinjavam se, gospodice Stil. Olivija je na probnom radu. Sedite, molim vas. Gospodin Grej će biti slobodan za pet minuta.“ Olivija se vratila s čašom ledene vode. „Izvolite, gospodice Stil.“ „Hvala.“

Plavuša broj dva odmaršira do velikog radnog stola. Potpetice joj zveckaju i odzvanjaju na podu od peščara. Sela je i obe su nastavile da rade.

Možda gospodin Grej zapošljava isključivo plavuše. Dokono sam se zapitala je li to zakonito. Utom se vrata kancelarije otvo-riše. Izašao je visok, elegantno odeven, privlačan Afroamerika-nac s kratkim dredovima. Svakako se nisam prikladno obukla.

Okrenuo se i dobacio kroz vrata. „Golf ove nedelje, Greje?“

Nisam čula odgovor. Okrenuo se, ugledao me i osmevnuo se. Uglovi tamnih očiju mu se nabraše. Olivija skoči da pozove lift. Izgleda da joj skakanje sa stolice odlično polazi za rukom. Nervoznija je od mene!

„Doviđenja, dame“, rekao je pre nego što je ušao u lift.

„Gospodin Grej će vas sad primiti, gospođice Stil. Samo izvolite“, reče plavuša broj dva. Prilično nesigurno sam ustala i pokušala da se smirim. Podigla sam ranac, spustila čašu s vodom i pošla prema odškrnutim vratima.

„Ne morate da kucate, samo uđite.“ Srdačno se osmevnula.

Gurnula sam vrata i zateturala se. Spotakla sam se na sopstvena stopala i naglavačke uletela u kancelariju.

Prokletstvo na kvadrat - ja i moje dve leve noge! Prosula sam se na vratima kancelarije gospodina Greja. Neko mi nežno pomaže da ustanem. Strahovito se stidim, prokleta bila moja trapavost. Moram da skupim hrabrost da podignem pogled. Bokte - tako je mlad.

„Gospođice Kavana.“ Pružio mi je ruku s dugim prstima. „Ja sam Kristijan Grej. Jeste li dobro? Hoćete li da sednete?“

Tako mlad - i privlačan, veoma privlačan. Visok, odeven u lepo sivo odelo i belu košulju s crnom kravatom. Kosa boje tamnog bakra mu je razbarušena, a svetlosive oči me prodorno posmatraju. Treba mi trenutak da povratim moć govora.

„Ovaj. U stvari...“, promrrrljala sam. Neka sam prokleta ako ovaj tip ima više od trideset godina. Omamljeno sam prihva-tila njegovu ruku. Čim su nam se prsti dotakli, čudan, snažan trzaj prostruja mi telom. Naglo sam povukla ruku, postiđena. Mora da je statički elektricitet. Brzo sam zatreptala, u ritmu s mojim srcem.

„Gospodica Kavana se razbolela pa sam došla umesto nje. Nadam se da vam ne smeta, gospodine Greje.“

„A vi ste?“ Glas mu je srdačan, možda i razveseljen, ali teško je reći zbog njegovog ravnodušnog izraza. Izgleda blago zainteresovano, ali iznad svega učtivo.

„Anastazija Stil. Studiram englesku književnost s Kejt... ovaj... Ketrin... ovaj... gospođicom Kavanom na Vašingtonskom državnom univerzitetu u Vankuveru.“

„Shvatam“, odgovorio je. Čini mi se da vidim nagoveštaj osmeha, ali nisam sigurna.

„Hoćete li da sednete?“ Pokazao je na beli kožni kauč u obliku slova L.

Kancelarija je prevelika za samo jednog čoveka. Ispred panoramskog prozora je moderni radni sto od tamnog drveta za kojim bi šestoro moglo udobno da radi. Slaže se sa stočićem pored kauča. Sve ostalo je belo - tavanica, podovi i zidovi, osim zida pored vrata na kome je mozaik od trideset šest malih slika poredanih u kvadrat. Izvanredne su - niz svakodnevnih, zaboravljenih predmeta naslikanih toliko detaljno da izgledaju kao fotografije. Poređane zajedno, oduzimaju dah.

„Ovdašnji slikar. Trauton“, rekao je Grej kad je video gde gledam.

„Divne su. Uzdigao je obično u izuzetno“, promrrrljala sam, rasejana koliko zbog njega toliko i zbog slika. Nakrivio je glavu i pažljivo me osmotrio.

„Potpuno se slažem, gospođice Stil", odgovorio je blagim glasom. Pocrvenela sam, mada ne znam zašto.

Ako se izuzmu slike, ostatak kancelarije je hladan, čist, ste-rilan. Pitam se da li odražava ličnost Adonisa, koji je graciozno seo u belu kožnu naslonjaču naspram mene. Odmahnula sam glavom, uznemirena tokom svojih misli, pa izvukla Kejtina pitanja iz ranca. Zatim sam izvadila njen diktafon i sva se uše-prtljala, ispustivši ga dvaput na stočić pred sobom. Gospodin Grej nije rekao ništa dok je čekao - nadam se - strpljivo, a ja postajala sve posramljenija i smetenija. Kad sam skupila hra-brost da podignem glavu, videla sam da me posmatra. Opušteno je spustio jednu ruku na krilo, a drugom je obujmio bradu i prelazi dugim kažiprstom po usnama. Mislim da pokušava da suzbije osmeh.

„Iz... izvinite", promucala sam. „Nisam navikla na ovo."

„Samo polako, gospođice Stil", odvratio je.

„Je l' vam neće smetati da snimam vaše odgovore?"

„To me pitate pošto ste se toliko namučili da postavite diktafon?"

Pocrvenela sam. Zadirkuje me? Nadam se. Zatreptala sam ne znajući šta da kažem. Mislim da se sažalio na mene pošto je popustio. „Ne, ne smeta mi."

„Je l' vam Kejt, hoću reći, gospođica Kavana, rekla za šta je intervju?"

„Da, trebalo bi da bude objavljen u diplomskom broju studentskih novina zato što ću dodeljivati diplome na ovogodišnjoj ceremoniji."

Oh! To je novost. Načas sam se zaokupila time što će mi neko ko nije mnogo stariji od mene - dobro, možda šest-sedam godina i, dobro, veoma uspešan, ali ipak - uručiti diplomu. Namrštila sam se i potisnula misli što su bludele kako bih se usredsredila na trenutni zadatak.

„Dobro." Nervozno sam progutala knedlu. „Imam nekoliko pitanja, gospodine Greje." Zadenula sam zalutali pramen iza uva.

„I mislio sam da ćete imati", odgovorio je mrtav ozbiljan. On mi se smeje. Obrazi su mi planuli kad sam to shvatila. Ispra-vila sam

se i zabacila ramena ne bih li izgledala više i opasno. Uključila sam snimanje na diktafonu i pokušala da delujem profesionalno.

„Stvorili ste veliku imperiju iako ste veoma mladi. Čemu dugujete svoj uspeh?“ Pogledala sam ga. Osmeh mu je skrušen, ali deluje maglovito razočarano.

„U poslu se sve vrti oko ljudi, a ja veoma dobro procenjujem ljude, gospođice Stil. Znam kako razmišljaju, šta ih podstiče da napreduju a šta ne, šta ih nadahnjuje i kako da ih motivišem. Zapošljam izuzetne ljude i dobro ih nagrađujem.“ Zastao je i prikovao me sivim očima. „Verujem da čovek može uspeti u bilo kom poslu samo ako zagospodari njim, ako ga poznaje do najsitnijih pojedinosti. Mnogo se trudim da to postignem. Odlučujem na osnovu logike i činjenica. Moj urođeni nagon mi pomaže da otkrivam i razvijam dobre ideje i dobre ljude. U suštini se sve uvek svodi na dobre ljude.“

„Možda ste samo imali sreće.“ Ta izjava nije na Kejtinom spisku - ali on je tako nadmen. Oči mu načas iznenadeno planuše.

„Ne oslanjam se na sreću niti na prilike, gospođice Stil. Cini mi se da imam više sreće ako marljivije radim. Zaista se sve svodi na to da imate prave ljude u svom timu i da pravilno usmeravate njihovu energiju. Mislim da je Harvi Fajerstoun rekao: 'Najviši poziv vođstva je unapređenje ljudi!.'“

„Zvučite kao da ste opsednuti kontrolom“, izletelo mi je pre nego što sam shvatila šta radim.

„O, primenjujem kontrolu u svemu, gospođice Stil“, odgovorio je sasvim ozbiljno iako se osmehuje. Nepokolebljivo i bezizražajno mi uzvraća pogled. Srce mi je brže zakucalo i ponovo sam pocrvenela.

Zašto me toliko zbunjuje? Možda zato što izgleda neverovatno dobro? Zato što mu oči plamte kad me gleda? Zato što prelazi kažiprstom po donjoj usni? Vblela bih kad bi prestao to da radi.

„Uostalom, neophodna je velika snaga kako biste poverovali da ste rođeni da vladate stvarima“, nastavio je blagim glasom.

„Mislite li da imate veliku snagu?“ *Zaluđenje kontrolom.*

„Zapošljam preko četrdeset hiljada ljudi, gospođice Stil. To mi daje izvesnu odgovornost - moć, ako hoćete. Kad bih zaključio

da me više ne zanimaju telekomunikacije i prodao kompaniju, mesec dana kasnije bi se dvadeset hiljada ljudi grčilo da isplati hipoteku."

Zinula sam. Zapanjila me je takva neskromnost.

„Zar ne odgovarate upravnom odboru?“, pitam zgađeno.

„Ja posedujem svoju kompaniju. Ne odgovaram upravnom odboru.“ Podigao je obrvu. Naravno, to bih znala da sam malo istraživala. Ali tako je nadmen. Promenila sam pristup.

„Imate li interesovanja koja nisu vezana za posao?“

„Imam brojna zanimanja, gospođice Stil.“ Nagoveštaj osme-ha izvi mu usne. „Veoma raznovrsna.“ Iz nekog nepoznatog razloga, njegov nepokolebljivi pogled me zbunjuje i greje. Oči mu plamte od neke nestašne misli.

„Ali kako kulirate pošto toliko radite?“

„Kuliram?“ Osmehnuo se, otkrivši savršene bele zube. Zastao mi je dah. Stvarno je prelep. Niko ne bi trebalo da bude toliko lep.

„Pa, 'kuliram', kako vi kažete, tako što jedrim, letim, upu-štam se u razne fizičke aktivnosti.“ Pomerio se u naslonjači. „Ja sam veoma bogat čovek, gospođice Stil, te imam skupe i uzbudljive hobije.“

Brzo sam pogledala Kejtina pitanja kako bih skrenula s teme.

„Ulažete u proizvodnju. Zbog čega?“ Zašto mi je toliko neprijatno u njegovom društvu?

„Volim da gradim. Volim da znam kako stvari funkcionišu, kako se sastavljaju i rastavljaju. I volim brodove. Šta da vam kažem?“

„Zvuči kao da vas vodi srce umesto logike i činjenica.“ Izvio je usne i odobravajući me pogledao. „Moguće je. Mada neki govore da nemam srce.“ „Zašto to govore?“

„Zato što me dobro poznaju.“ Usne mu se izviše u zajedljiv osmeh.

„Da li vas prijatelji smatraju nekim koga je lako upoznati?“ Zažalila sam čim sam postavila to pitanje. Ono nije na Kejti-nom spisku.

„Privatnost mi mnogo znači, gospođice Stil. Mnogo se tru-dim da je zaštitim. Retko dajem intervju.“ „Zašto ste pristali na ovaj?“

„Zato što sam donator univerziteta i, po svoj prilici, nisam mogao da skinem gospodicu Kavanu s grbače. Nemilice je dosađivala mom odeljenju za odnose s javnošću, a divim se takvoj upornosti.“

Znam koliko Kejt ume da bude uporna. Zbog toga i sedim ovde, vrpoljeći se od nelagode pod njegovim prodornim pogledom umesto da spremam ispite.

„Ulažete i u tehnologiju za zemljoradnju? Zašto vas zanima ta privredna grana?“

„Ne možemo jesti novac, gospođice Stil. A na planeti je previše ljudi koji nemaju dovoljno hrane.“

„Zvuči veoma humano. Je li to vaša strast? Da nahranite siromašne?“

Uzdržano je slegnuo ramenima.

„To je dalekosežan posao“, promrmlja. Mislim da je neiskren. Nema smisla - da nahrani siromašne? U tome ne vidim novčanu korist, već samo ideal. Pogledala sam sledeće pitanje, zbunjena njegovim stavom.

„Imate li filozofiju? I ako imate, kako ona glasi?“

„Nemam filozofiju kao takvu. Možda misao vodilju, Carnegievu: 'Čovek koji ovlada svojim umom može ovladati i svim ostalim na šta ima pravo'. Veoma sam individualan, motivisan. Volim kontrolu - nad sobom i onima oko sebe.“

„Dakle, želite da posedujete stvari?“ *Jesi opsednut kontrolom.*

„Želim da zaslužim da ih posedujem. Ali da, u suštini želim.“

„Zvučite kao oličenje potrošača.“

„I jesam.“ Osmehnulo se, ali oči su mu ostale ozbiljne. Njegova izjava se ne podudara sa željom da nahrani gladne pa sam se nehotice zapitala pričamo li zapravo o nečemu drugom, ali ne znam o čemu. Progutala sam knedlu. Postalo je toplije. Ili mi se samo čini. Samo želim da završim ovaj razgovor. Kejt svakako ima dovoljno materijala. Pogledala sam sledeće pitanje.

„Usvojeni ste. Koliko mislite da je to uticalo na vas?“ O, ovo je lično. Zagledala sam se u njega i ponadala da se nije uvredio. Nabrao je čelo.

„To ne mogu znati.“

Zaintrigirao me je. „S koliko godina ste usvojeni?"

„To je opštepoznat podatak, gospođice Stil." Glas mu je strog. *Sranje*. Da, naravno - saznala bih nešto o njemu da sam znala da ću ga intervjuisati. Smušena, brzo sam prešla na sledeće pitanje.

„Morali ste da žrtvujete porodicu zbog posla."

„To nije pitanje", odbrusio je.

„Izvinite." Uzvrpoljila sam se, pored njega se osećam kao zabludelo dete. Pokušavam ponovo. „Jeste li morali da žrtvujete porodicu zbog posla?"

„Imam porodicu - brata, sestru i divne roditelje. Proširenje porodice me ne zanima."

„Jeste li homoseksualac, gospodine Greje?"

Oštro je udahnuo, a ja sam se preplašeno zgrčila. *Sranje*. Zašto nisam razmislila pre nego što sam samo pročitala? Kako da mu kažem da samo čitam pitanja? Prokleta Kejt i njena znatizelja.

„Ne, Anastazija, nisam." Podigao je obrve. Oči mu hladno blistaju. Ne izgleda zadovoljno.

„Izvinjavam se. To, ovaj... piše ovde." Prvi put me je oslovio po imenu. Srce mi je ubrzalo, a obrazi se ponovo zažarili. Ner-vožno sam gurnula pramen iza uva.

Nakrivio je glavu.

„To nisu vaša pitanja?"

Sva krv mi se povukla iz glave.

„Ovaj... nisu. Sastavila ih je Kejt - gospođica Kavana."

„Radite li za studentske novine?" *Jao ne*. Nemam nikakve veze sa studentskim novinama. To je njena vannastavna aktiv-nost, ne moja. Lice mi bukti.

„Ne. Ona mi je cimerka."

Trljao je bradu dok je razmišljao. Ne progovara dok me odobravajući posmatra sivim očima.

„Jeste li se dobrovoljno javili za ovaj intervju?", pitao je tiho.

Stani malo, ko bi koga trebalo da intervjuiš? Očima je prikovao moje, nateravši me da kažem istinu.

„Zamolila me je zato što je bolesna." Glas mi je slabašan i pun izvinjenja.

„To objašnjava mnogo toga.“

Culo se kucanje, a onda je ušla plavuša broj dva.

„Gospodine Greje, izvinite što vas prekidam, ali vaš sledeći sastanak je za dva minuta.“

„Nisam završio, Andrea. Molim te, otkaži sledeći sastanak.“

Andrea okleva, buljeći u njega. Izgleda izgubljeno. Polako se okrenuo prema njoj i podigao obrve. Pocrvenela je. *Dobro je. Nisam jedina.*

„Vrlo dobro, gospodine Greje“, promrmljala je i izašla. Namrštio se i ponovo mi se posvetio.

„Gde smo stali, gospođice Stil?“

O, vratili smo se na gospođicu Stil.

„Molim vas, nemojte da vas zadržavam.“

„Želim da saznam nešto o vama. Mislim da je to pošteno.“ Oči mu svetle od radoznalosti. *Sranje. Šta hoće?* Spustio je lak-tove na rukonaslone i prstima napravio piramidu ispred usta. Usta su mu veoma... skreću mi pažnju. Progutala sam knedlu.

„Nema mnogo toga da se zna.“

„Šta nameravate da radite kad diplomirate?“

Slegla sam ramenima, zbunjena njegovim zanimanjem. *Da se preselim u Sijetl s Kejt, nađem posao.* Nisam mnogo razmišljala o tome šta ću raditi pošto diplomiram.

„Nemam nikakve planove, gospodine Greje. Prvo moram da položim završne ispite.“ I trebalo bi sad da učim umesto da sedim u ovoj razmetljivoj, sterilnoj kancelariji nalik palati i da se osećam neprijatno pod tvojim prodornim pogledom.

Imamo odličan program za praktikante“, rekao je tiho. Iznenađeno sam izvila obrve. Je P mi nudi posao?

„0, imaću to u vidu“, promrmljala sam zbunjeno. „Mada ne verujem da bih se ovde uklopila.“ Jao ne, ponovo razmišljam naglas.

„Zašto to kažete?“ Nakrivio je glavu, zainteresovan, s nago-veštajem osmejka na usnama.

„Očigledno je, zar ne?“ *Ja sam nekoordinisana, neuredna i nisam plavuša.*

„Meni nije.“ Pogled mu je prodoran, sva šaljivost je iščezla i odjednom su mi se zgrčili trbušnjaci. Odvrtila sam pogled od njegovog ispitivačkog i zagledala se u svoje isprepletene prste. Šta se dešava? Moram da idem - odmah. Nagla sam se da uzmem diktafon.

„Hoćete li da vas provedem po zgradi?“

„Sigurna sam da imate mnogo posla, gospodine Greje, a čeka me duga vožnja.“

„Vozite natrag do Vankuvera?“ Zvuči iznenađeno, čak zabrinuto. Pogledao je kroz prozor. Počela je kiša. „Pa, bolje bi bilo da obazrivo vozite.“ Glas mu je strog, naredbodavan. Šta ga briga? „Imate li sve što vam je potrebno?“

„Da, gospodine“, odgovorila sam i stavila diktafon u ranac. Zamišljeno je zaškiljio.

„Hvala na intervjuu, gospodine Greje.“

„Bilo mi je zadovoljstvo“, odgovorio je, učtiv kao i uvek.

Ustali smo istovremeno. Pružio mi je ruku.

>„Do sledećeg viđenja, gospođice Stil.“ Zvuči kao izazov ili možda kao počast, nisam sigurna. Namrštila sam se. Kao da ćemo se ponovo sresti. Ponovo smo se rukovali. Zapanjila sam se što onaj čudni naboj još struji među nama. Mora da su živci.

„Gospodine Greje.“ Klimnula sam glavom. Gipko je prišao vratima i širom ih otvorio.

„Samo da se uverim da ćete uspeti da prođete, gospođice Stil.“ Osmehnuo se. Očigledno misli na moj nimalo elegantan ulazak u njegovu kancelariju. Pocrvenela sam.

„Veoma obzirno od vas, gospodine Greje“, odbrusila sam. Osmeh mu je postao širi. *Drago mi je što sam te razveselila*, buktim u sebi dok izlazim u predvorje. Iznenađila sam se kad je izašao za mnom. Andrea i Olivija podigle su glave, podjednako iznenađene.

„Jeste li imali kaput?“, pitao je.

„Jaknu.“

Olivija je skočila i donela jaknu, koju joj je Grej uzeo pre nego što je stigla da mi je pruži. Pridržao ju je i ja je, osećajući se besmisleno smotano, navukoh. Načas mi je položio ruke na

ramena. Oštro sam udahнула od tog dodira. Ako je i primetio moju reakciju, nije to ničim pokazao. Dugim kažiprstom je pozvao lift i stajali smo jedno pored drugog dok smo čeka-li - ja sva smušena, on hladno pribran. Vrata su se otvorila i brzo sam ušla, očajnički želeći da pobegnem. *Stvarno moram da odem odatle.* Kad sam se okrenula prema njemu, videla sam da me posmatra, naslonivši se na dovratak pored lifta s jednom rukom na zidu. Stvarno mnogo, mnogo dobro izgleda. Uznemirujuće je.

„Anastazija“, pozdravio me je.

„Kristijane“, odgovorila sam. Srećom, vrata su se zatvorila.

DRUGO POGLAVLJE

Srce mi mahnito udara. Lift je stigao u prizemlje i izjurila sam čim su se vrata otvorila. Spotakla sam se, ali srećom nisam se opružila na besprekornom podu od peščara. Požurila sam kroz široka staklena vrata i odjednom se našla na okrepljujućem, pročišćujućem, vlažnom vazduhu. Podigla sam lice prema hladnoj, osvežavajućoj kiši. Zažmurila sam i duboko udahнула, pokušavajući da povratim ono malo pribranosti što mi je ostalo.

Nijedan muškarac nije uticao na mene kao Kristijan Grej, a ne mogu da shvatim zašto. Zbog njegovog izgleda? Učtivo-sti? Bogatstva? Moći? Ne razumem svoju nerazumnu reakciju. Duboko sam udahнула od olakšanja. Šta mi je bilo, zaboga? Naslonila sam se na čelični stub zgrade i junački pokušala da se smirim i priberem misli. Odmahnula sam glavom. Šta je *to* bilo? Pošla sam prema kolima čim su mi se srce i disanje ustalili.

POŠTO SAM OSTAVILA obode grada za sobom, osetila sam se budalasto i postideno dok sam u glavi premotavala razgovor. Svakako previše burno reagujem na nešto što sam umislila.

Dobro, on jeste veoma privlačan, samouveren, sa zapovednim stavom, dobro se oseća u svojoj koži - ali je, s druge strane, nadmeni hladni autokrata, koliko god mu maniri bili bespre-korni. Pa, bar je takav na površini. Nehotice sam se stresla. Jeste da je nadmen, ali ima i pravo da bude - veoma mlad je mnogo postigao. Nerviraju ga glupi ljudi, ali zašto ga ne bi nervirali? Ponovo sam se ozlovoljila što mi Kejt nije ispričala ništa o njemu.

Misli mi i dalje lutaju dok vozim prema auto-putu broj pet. Stvarno ne znam šta ga toliko goni na uspeh. Neki odgovori su mu tajanstveni - kao da imaju skriveno značenje. A Kejtina pitanja - uf! Usvajanje i homoseksualnost! Stresla sam se. Ne mogu da verujem da sam to rekla. *Zemljo, progutaj mel* Grčiću se od sramote kad god pomislim na to pitanje. Prokleta Ketrin Kavana!

Pogledala sam brzinomer. Vozim obazrivije nego inače. I znam da je to zbog sećanja na prodorne sive oči i strogi glas koji mi govori da pažljivo vozim. Odmahnula sam glavom i shvatila da se Grej ponaša kao da je dvaput stariji.

Zaboravi, Ana, prekoral sam se. Zaključila sam da je to, sve u svemu, veoma zanimljivo iskustvo, ali da ne treba da mozgam o tome. *Zaboravi na to*. Ne moram nikad više da ga vidim. Ta pomisao me je odmah razvedrila. Uključila sam radio i odvrnula ton. Indirok trešti, a ja sam se naslonila i nagazila papučicu gasa. Kad sam izbila na auto-put broj pet, shvatila sam da mogu da vozim brzo koliko hoću.

ŽIVIMO U MALOM naselju s dvospratnim kućama blizu studentskog grada. Imam sreće - Kejti su roditelji kupili stan i zakup mi je sīća. To mi je dom već četiri godine. Kad sam se parkirala, shvatila sam da će Kejt tražiti podrobni izveštaj i da je uporna.

Pa, bar ima diktafon. Nadam se da neću morati da joj govorim mnogo više od onoga što je izgovoreno za vreme intervjuja.

„Ana! Vratila si se.“ Kejt je okružena knjigama u dnevnoj sobi. Očigledno je učila za ispite. I dalje je u ružičastoj frotirskoj pidžami

sa slatkim zekama koju čuva za raskide s momcima, razne bolesti i tmurna raspoloženja uopšte. Prišla mi je i snažno me zagrlila.

„Već sam se zabrinula. Očekivala sam da ćeš se ranije vratiti.“

„A mislila sam da sam brzo stigla s obzirom na to da je intervju proleteo.“ Mahnula sam joj diktafonom.

„Ana, mnogo ti hvala što si ovo uradila. Dužnik sam ti, znam. Kako je bilo? Kakav je?“ Jao, ne - evo počinje, inkvizicija Ketrin Kavane.

Naprežem se da odgovorim. Šta da kažem?

„Drago mi je što je gotovo i što ne moram više da ga vidim. Prilično je strašan, znaš.“ Slegnula sam ramenima. „Veoma je usredsređen, čak žestok - i mlad. Veoma mlad.“

Kejt me je nedužno pogledala. Namrštila sam se.

„Ne gledaj me kao nevinašce. Zašto mi nisi ispričala bar nešto o njemu? Osećala sam se kao budala što ne znam osnovne stvari.“

Kejt je pokrila usta rukom. „Au, Ana, izvini - nije mi palo na pamet.“ Frknula sam.

„Uglavnom je ljubazan, zvaničan, pomalo uštogljen - kao da je ostario pre vremena. Ne priča kao neko ko ima dvadeset i nešto. Koliko *uopšte* ima godina?“

„Dvadeset sedam. Jao, Ana, izvini. Trebalo je da ti ispričam osnovno o njemu, ali bila sam izbezumljena. Daj mi diktafon da zabeležim intervju.“

„Izgledaš bolje. Jesi li pojela supu?“, promenila sam temu nestrpljivo.

„Jesam i bila je izvrsna kao uvek. Mnogo mi je bolje.“ Zahvalno mi se osmehnula. Pogledala sam na sat.

„Moram da bežim. I dalje mogu da stignem na smenu kod Klejtona.“

„Ana, iscrpećeš se.“

„Biću dobro. Vidimo se kasnije.“

RADIM KOD KLEJTONA otkako sam počela da studiram. To je najveća nezavisna alatnica u okolini Portlanda. Za četiri godine

koliko tu radim, naučila sam ponešto o svemu što pro-dajemo - što je ironično pošto mi ništa što ima veze s „uradi sam“ ne polazi za rukom. To ostavljam tati.

DRAGO MI JE što ću stići na smenu jer ću se usredsrediti na nešto što nema veze s Kristijanom Grejom. Velika je gužva -počela je letnja sezona i mnogi uređuju kuće. Gospođi Klejton je laknulo kad me je videla.

„Ana! Mislila sam da danas nećeš stići.“

„Sastanak se završio ranije nego što sam mislila. Mogu da odradim nekoliko sati.“

„Zaista mi je drago što te vidim.“

Poslala me je u magacin da stavim zalihe na police. Uskoro sam se zaokupila poslom.

ZATEKLA SAM KETRIN kako sedi za laptopom sa slušalica-ma na ušima. Nos joj je i dalje crven, ali zagrizla je priču pa je usredsređena i mahnito kuca. Ja sam potpuno iscedena, izmo-rena dugom vožnjom, napornim intervjuom i brdom posla kod Klejtona. Klonula sam na kauč i pomislila kako nisam stigla da napišem esej ni da učim zato što sam bila zaglavljena s... *njim*.

„Dobro si to obavila, Ana. Ne mogu da verujem da nisi prihvatila ponudu da te sprovede okolo. Očigledno je hteo da provede još vremena s tobom.“ Brzo me je ispitivački pogledala.

Pocrvenela sam i srce mi je neobjašnjivo ubrzalo. Svakako to nije bio razlog. Samo je hteo da me sprovede kako bi mi pokazao da je gospodar svega što nadgleda. Shvatila sam da grizem usnu i ponadala se da Kejt nije primetila. Ali ona deluje kao da je zaokupljena prepisivanjem.

„Shvatam na šta si mislila kad si rekla da je zvaničan. Imaš li neke beleške?“

„Ovaj... ne, nemam.“

„Nema veze. Mogu da napravim dobar članak od ovoga. Šteta što nemamo neke originalne fotografije. Dobro izgleda, a?“

„Čini mi se.“ Trudim se da zvučim nezainteresovano i čini mi se da sam uspela.

„Ma hajde, Ana - čak ni ti nisi otporna na njegov izgled.“ Izvila je savršeno oblikovane obrve.

Sranje! Osećam kako mi obrazi gore pa joj skrećem pažnju laskanjem, što je uvek dobra obmana.

„Ti bi verovatno izvukla mnogo više iz njega.“

„Sumnjam, Ana. Ma hajde - praktično ti je ponudio posao. S obzirom na to da sam ti ovo uvalila u poslednjem trenutku, veoma si se dobro snašla.“ Zamišljeno me je pogledala. Brzo sam se povukla u kuhinju.

„I, šta stvarno misliš o njemu?“ Prokletstvo, baš je ljubopit-ljiva. Zašto se ne mane toga? *Smisli nešto - brzo.*

„Veoma je motivisan, voli da drži sve u svojim rukama, nadmen - uliva strah, ali je i veoma harizmatičan. Mogu da razumem zašto su opčinjeni njime“ odgovorila sam iskreno u nadi da će je to učutkati.

„Tebe je opčinio muškarac? On mora da je prvi“, otpuhnula je.

Izvadila sam namirnice za sendvič kako mi ne bi videla lice.

„Zašto si htela da znaš je li homoseksualac? Inače, to je bilo veoma ponižavajuće. Izblamirala sam se, a i on se iznervirao.“ Namrštila sam se.

„Nikad nije uslikan s pratiljom na društvenim događajima.“

„Bilo je ponižavajuće. Cela priča je bila ponižavajuća. Drago mi je što nikad više neću morati da ga vidim.“

„O, Ana, nemoguće da je bilo tako loše. Rekla bih da zvuči prilično opčinjeno tobom.“

Opčinjen mnome? Kejt je budalasta.

„Hoćeš li sendvič?“

„Hoću, hvala.“

NA MOJE OLAKŠANJE, nismo više pričale o Kristijanu Greju te večeri. Posle večere smo se smestile za trpezarijskim stolom. Ona piše članak, a ja esej o *Tesi od D'Uberilovih*. Prokletstvo, ta žena je bila na pogrešnom mestu u pogrešno vreme u pogrešnom veku. Kad sam završila, bila je ponoć, a Kejt je odavno legla. Otišla sam u svoju sobu, iscrpljena ali zadovoljna što sam toliko postigla u ponedeljak.

Sklopčala sam se u belom krevetu s gvozdanim okvirom, obavila se maminim pokrivačem i zaspala u trenu. Sanjala sam o mračnim mestima, sumornim, hladnim belim podovima i sivim očima.

OSTATAK NEDELJE SAM bila zaokupijena učenjem i poslom kod Klejtona. I Kejt je zauzeta spremanjem ispita i zaključivanjem poslednjeg broja studentskih novina pre nego što ih prepusti novom uredniku. Do srede joj je bilo mnogo bolje i više nisam morala da gledam njenu ružičastu pidžamu s pre-više zečeva. Pozvala sam majku u Džordžiji da je čujem i da mi poželi sreću na završnim ispitima. Raspričala se o svojoj najnovijoj zanimaciji: pravljenju sveća - ona se stalno upušta u nove poslovne poduhvate. U suštini, želi nečim da ispuni vreme, ali joj sve brzo dosadi. Sledeće nedelje će biti nešto novo. Brine me. Nadam se da nije stavila kuću pod hipoteku kako bi sakupila novac za najnoviji posao. A nadam se i da je Bob - njen relativno nov ali mnogo stariji muž - drži na oku pošto više nisam tamo. On izgleda mnogo trezvenije od muža broj tri. „Kako si ti, Ana?“

Načas sam oklevala, što joj je privuklo punu pažnju. „Dobro sam.“

„Ana? Jesi li upoznala nekoga?“ *Au... kako je to uspela?* Uzbudjenje u njenom glasu maltene je opipljivo.

„Ne, mama, nisam. Ti ćeš prva saznati kad se to desi.“

„Ana, stvarno moraš više da izlaziš, dušo. Brineš me.“

„Mama, dobro sam. Kako je Bob?“ Kao i uvek, najbolje je skrenuti joj pažnju.

Kasnije te večeri pozvala sam Reja, svog očuha, maminog muža broj dva, čoveka koga smatram ocem i čije prezime nosim. Razgovor je kratak. U stvari, nije toliko razgovor koliko jednostrani sled roktanja na moje nežno umiljavanje. Rej nije pričali-ca. Ali još je živ, još gleda fudbal na televiziji (i ide na kuglanje, pecanje i pravi nameštaj kad ne gleda utakmice). Rej je vešt stolar i zbog njega znam razliku između sokola i ručne testere. Izgleda da je sve u redu s njim.

U PETAK UVEČE Kejt i ja smo raspravljale šta da radimo -hoćemo da predahnemo od učenja, posla i studentskih novina - kad je neko pozvonio. Na pragu je stajao moj dobar prijatelj Hose s bocom šampanjca.

„Hose! Drago mi je što te vidim!" Brzo sam ga zagrlila. „Udi."

Hose je prva osoba koju sam upoznala kad sam došla da studiram. Izgledao je izgubljeno i usamljeno kao ja. Tog dana smo se prepoznali kao srodne duše i otad se družimo. Ne samo da imamo isti smisao za humor već smo otkrili da su Rej i Hose stariji bili u istoj vojnoj jedinici. Stoga su se i naši očeви prijateljili.

Hose studira inženjerstvo i prvi je iz svoje porodice koji se upisao na fakultet. Veoma je pametan, ali mu je fotografija prava strast. Ima oko za dobru fotografiju.

„Imam novosti." Široko se osmehnuo i tamne oči mu zablistaše.

„Nemoj mi reći - neće te izbaciti još jednu nedelju", našalila sam se i on mi se šaljivo namrštio.

„Portlandska galerija *Plejs* će sledećeg meseca izložiti moje fotografije."

„To je sjajno - čestitam!" Oduševljena, ponovo sam ga zagrlila. I Kejt se osmehuje od uva do uva.

„Svaka čast, Hose! Staviću to u novine. Najviše volim izmene petkom uveče." Pretvara se da je ozlojeđena.

„Hajde da proslavimo. Hoću da dođete na otvaranje." Napregnuto me je pogledao i pocrvenela sam. „Obe, naravno", dodao je i nervozno pogledao Kejt.

Hose i ja smo dobri prijatelji, ali znam da bi on želeo nešto više. Sladak je i zabavan, ali prosto nije za mene. Više mi je kao brat koga nemam. Ketrin me često zavatlava da mi nedostaje gen kojem je potreban dečko, ali istina je da nisam upoznala nikoga... pa, nikoga ko me privlači iako jednim delom žudim za onim trenucima kad ti klecaju kolena, srce stane u grlu i zaigraju leptirići u stomaku.

Ponekad se pitam da li mi nešto fali. Možda provodim pre-više vremena u društvu književnih romantičnih junaka i zbog toga imam prevelike ideale i očekivanja. Ali u stvarnosti niko me nije naveo da osetim tako nešto.

Donedavno, prošaputao je nezvani, tih glas moje podsvesti. NE! Odmah sam potisnula tu misao. Neću da mislim o tome, ne posle onog mučnog intervjua. *Jeste li homoseksualac, gospodine*

Greje? Lecnula sam se kad sam se setila. Jeste da ga otad sanjam skoro svake noći, ali to je verovatno kako bih izbacila to užasno iskustvo iz glave. Svakako je tako.

Gledam kako Hose otvara šampanjac. Visok je i, u majici i farmerkama, sav u mišićima, preplanuo, crne kose i usplam-telih tamnih očiju. Da. Hose je prilično opak frajer, ali mislim da konačno shvata: mi smo samo drugari. Čep je odleteo uz prasak, a Hose je podigao pogled i osmehnuo se.

SUBOTA U PRODAVNICI je košmar. Opkolili su nas „uradi sam“ zaludenici koji bi da doteraju domove. Gospodin i gospo-đa Klejton, Džon i Patrik - koji takođe rade polovinu radnog vremena - i ja okruženi smo mušterijama. Ali zavladao je zatišje u vreme ručka i gospođa Klejton me je zamolila da proverim neke narudžbine dok sam sedela za pultom s kasom i neupadljivo jela đevrek. Zaokupljena sam zadatkom, prove-ravam kataloške brojeve predmeta koji su nam potrebni i onih koje smo naručili pa prelazim pogledom s knjige porudžbina na ekran dok gledam slažu li se unosi. A onda sam, ne znam zašto, podigla pogled... i

prikovale su me smele sive oči Kristi-jana Greja, koji stoji iza pulta i zuri u mene. *Srce samo što mi nije stalo.*

„Gospođice Stil, kakvo prijatno iznenađenje." Pogled mu je nepokolebljiv i napregnut.

Sranje. Šta, kod đavola, *on* radi ovde, onako ležeran s razbarušenom kosom, u bledožutom pletenom džemperu, farmer-kama i cokulama? Mislim da sam zinula. Ne mogu da dođem ni do glasa ni do mozga.

„Gospodine Greje", prošaputala sam jer sam samo to uspela. Na usnama mu je začetak osmeha, a oči mu nestašno sijaju kao da uživa u nekoj samo njemu znanoj šali.

„Bio sam u blizini", objasnio je. „Došao sam po zalihe nekih stvari. Drago mi je što vas ponovo vidim, gospođice Stil." Glas mu je topao i težak kao kolač od istopljene crne čokolade i karamele... ili nečeg sličnog.

Protresla sam glavom da se dozovem pameti. Srce mi grozničavo lupa i, iako ne znam zašto, strahovito crvenim pod njegovim upornim pogledom. Moja uspomena na njega ne odgovara stvarnosti. On nije samo lep - on je ohćenje muške lepote, oduzima dah i ovde je. On je u Klejtonovoj alatnici. Pa vi to shvatite. Konačno sam povratila spoznajne sposobnosti i povezala se s ostatkom tela.

„Ana. Zovite me Ana", promrmljala sam. „Mogu li vam pomoći, gospodine Greje?"

Osmehnuo se i ponovo izgleda kao da samo on zna neku veliku tajnu. To je tako zbunjujuće. Duboko sam udahnula i navukla profesionalnu masku koja poručuje da godinama radim u ovoj prodavnici. *Mogu to da uradim.*

„Potrebno mi je nekoliko predmeta. Za početak su mi potrebne spajalce za kablove", promrmljao je istovremeno hladno i razgaljeno.

Spajalice za kablove?

„Imamo razne veličine. Hoćete li da vam pokažem?" Glas mi je tih i drhtav. *Saberite se, Stilova.*

Grejovo divno čelo blago se nabralo kad se namrštilo. „Molim vas, pokažite mi, gospođice Stil." Trudim se da izgledam nehaj-no dok izlazim iza pulta, ali zapravo se usredsređujem na to da se ne spotaknem o svoja stopala - noge su mi se odjednom pretvorile u žele. Tako mi je drago što sam jutros obukla svoje najlepše farmerke.

„Stoje s elektrikom u osmom redu." Glas mi je previše živa-han. Pogledala sam ga i gotovo odmah zažalila. Prokletstvo, ne da je lep.

„Posle vas", rekao je i mahnuo divno manikiranom dugoprstom rukom.

Srce samo što me ne uguši - popelo mi se u grlo i pokušava da mi iskoči iz usta. Pošla sam kroz redove prema elektrici. *Zašto je on u Portlandu? Zašto je ovde kod Klejtona?* A onda mi je mali, retko korišćen deo mozga - verovatno u korenu produžene moždine gde obitava podsvest - poručio: *Došaoje da te vidi.* Nema šanse! Odmah sam odbacila tu misao. Zašto bi ovaj prelepi, moćni, urbani čovek želeo da me vidi? Ideja je besmislena i izbacila sam je iz glave.

„Jeste li poslom u Portlandu?" Glas mi je previsok, kao da sam zaglavila prst u vratima. *Dođavola! Pokušaj da budeš kul, Anal*

„Posetio sam Katedru za zemljoradnju Vašingtonskog državnog univerziteta. Sedište je u Vankuveru. Trenutno finansiram istraživanja o zemljištu i sađenju različitih vrsta useva na istom mestu", odgovorio je mirno. *Vidiš? Ipak nije došao da tepronade,* moja podsvest mi se ruga, glasno, ponosno, nadureno. Pocrve-nela sam zbog svojih budalastih misli što blude.

„Je li to deo vašeg nauma da nahranite gladne?", našalila sam se.

„Tako nekako", priznao je i iskrivio usne u poluosmeh.

Razgleda spajalice za kablove. Šta će mu, zaboga? Ne mogu nikako da ga zamislim kao „uradi-sam" zaluđenika. Prelazi prstima preko raznih pakovanja i, iako ne znam zašto, moram da odvratim pogled. Sagnuo se i izabrao jednu kutijicu.

„Ove će odgovarati", rekao je s tajanstvenim osmehom.

„Još nešto?"

„Hteo bih krep-traku."

Krep-traku?

„Uređujete li kuću?“, izletelo mi je. On bi svakako platio molerima ili osoblju da mu urede kuću?

„Ne, ne uređujem“, odgovorio je brzo pa se podrugljivo osmehnuo. Imam neprijatan osećaj da se meni smeje.

Zar sam toliko smešna? Izgledam li smešno?

„Ovuda“, promumlala sam postiđeno. „Krep-trake su u odeljku s dekoracijama.“

Pogledala sam ga kad je pošao za mnom.

„Radite li ovde dugo?“ Glas mu je tih dok me usredsređeno posmatra. Pocrvenela sam. Zašto, dođavola, tako utiče na mene? Osećam se kao četrnaestogodišnjakinja - nespretna, kao i uvek, neprilagođena. *Napred, Stilova!*

„Četiri godine“, promrmljala sam kad smo stigli do cilja. Kako bih sebi skrenula misli, sagla sam se i podigla dve trake različite širine.

„Uzeću onu“, rekao je tiho i pokazao na širu. Pružila sam mu je. Prsti su nam se očesali i prodrimalo me je naelektrisanje kao da sam dotakla golu žicu. Nehotice sam podvrisnula kad sam osetila naboju u tamnim i neistraženim dubinama stomaka. Očajnički pokušavam da se priblerem.

„Još nešto?“ Glas mi je promukao i zadihan. On malo širi oči.

„Malo kanapa, čini mi se.“ I on je promukao.

„Ovuda.“ Oborila sam glavu kako bih sakrila crvenilo koje se ponovo pomaljalo i pošla između redova.

„Kakav vam kanap treba? Imamo sintetički, od prirodnih vlakana... uvijen... kablove...“ Ućutala sam kad sam mu videla izraz lica i potamnele oči. *Bokte.*

„Uzeću pet metara onog od prirodnih vlakana, molim vas.“

Brzo sam drhtavim prstima izmerila pet metara na fiksi-ranom lenjiru, svesna njegovog vrelog pogleda na sebi. Ne usuđujem se da ga pogledam. Zaboga, mogu li biti smetenija? Izvadila sam nož iz zadnjeg džepa, presekla kanap i uredno ga smotala pre nego što sam ga vezala u polučvor. Nekim čudom nisam sebi isekla nijedan prst.

„Jeste li bili izviđačica?“, pitao je, razgaljeno izvivši izvajane, senzualne usne. *Ne gledaj mu usne!*

„Nisam ljubitelj organizovanih grupnih aktivnosti, gospo-dine Greje.“

Podigao je obrvu.

„A šta volite, Anastazija?“ Glas mu je mek, a vratio se i tajanstven osmejak. Zagledala sam se u njega, nemoćna da se izrazim. Stojim na tektonskim pločama koje se pomeraju. *Pokušaj da budeš kul, Ana* - preklinje me namučena podsvest, koja kleči na jednom kolenu.

„Knjige“, prošaputala sam, iako mi podsvest urla: *Tebe! Ti mi se sviđaš!* Odmah sam je ućutkala, zbunjena što moja podsvest umišlja nešto što je iznad njenog nivoa.

„Kakve knjige?“ Nakrivio je glavu. *Zašto ga toliko zanima?*

„0, znate, uobičajene. Klasike. Uglavnom englesku književnost.“

Trlja bradu dugim kažiprstom i palcem dok razmišlja o mom odgovoru. Ili se možda strahovito dosaduje i pokušava to da sakrffe.

„Trebali vam još nešto?“ Moram da skrenem s ove teme - ti prsti na njegovom licu mi odvrćaju pažnju. „Ne znam. Šta mi još preporučujete?“ Šta da preporučim? Ne znam ni šta hoćeš da radiš. „Za 'uradi sam'?“

Klimnuo je glavom, očiju živih od nestašluka. Pocrvenela sam i pogled mi je pao na njegove udobne farmerke.

„Kombinezon“, bubnula sam i shvatila da više ne vladam onim što mi izlazi iz usta.

Podigao je obrve, ponovo razveseljen.

„Da ne uništite odeću.“ Neodređeno sam pokazala prema njegovim farmerkama.

„Uvek mogu da ih skinem“, podsmehnuo se.

„Ovaj...“ Osećam kako ponovo crvenim. Mora da sam iste boje kao *Komunistički manifest*. Prestani da pričaš. Prestani da pričaš ODMAH.

„Uzeću kombinezon. Ne dao bog da uništim odeću", rekao je zajedljivo.

Pokušavam da potisnem nezvanu sliku Kristijana bez farmerki.

„Trebalo vam još nešto?", zapištala sam dok sam mu pružala plavi kombinezon.

Nije se obazirao na moje pitanje.

„Kako ide članak?"

Konačno mi je postavio lako pitanje, bez aluzija i zbunjujućih dvosmislenosti... pitanje na koje mogu da odgovorim. Čvrsto sam se uhvatila za njega s obe ruke kao da je pojas za spasavanje i odlučila se za iskrenost.

„Ne pišem ga ja, već Ketrin. Gospođica Kavana. Moja cimer-ka, ona ga piše. Veoma je zadovoljna. Ona je urednica novina i bilo joj je veoma žao što nije mogla lično da vas intervjuiše." Osećam se kao da sam izronila da udahnem - konačno, normalna tema za razgovor. „Jedino je brine što nema nijednu vašu originalnu fotografiju."

„Kakve fotografije želi?"

Dobro. Nisam računala na njegov odgovor. Odmahnula sam glavom jer ne znam.

„Pa, tu sam. Sutra, možda..."

„Pristali biste na fotografisanje?" Ponovo kreštim. Kejt će biti na sedmom nebu ako uspem da ga nagovorim. *A moći ćeš ponovo da ga vidiš sutra*, zavodljivo mi je došapnulo ono mračno mesto u korenu mozga. Odbacila sam tu misao - šašavu, besmislenu...

„Kejt će biti oduševljena - ako nađemo fotografa." Toliko sam zadovoljna da sam mu se široko osmehnula. Rastvorio je usne kao da će oštro udahnuti i zatreptao. Delić sekunde, izgleda nekako izgubljeno i Zemlja se neznatno pomerila sa svoje ose. Tektonske ploče skliznule su u novi položaj.

Vidi ti to. Izgubljeni pogled Kristijana Greja.

„Javite mi za sutra." Izvadio je novčanik iz zadnjeg džepa. „Moja posetnica. Tu vam je broj mog mobilnog. Morali biste da me zovete pre deset ujutru."

>U redu." Osmehnula sam se od uva do uva. Kejt će se oduševiti.

„Ana!"

Pol se stvorio s druge strane prolaza. On je mlađi brat gospodina Klejtona. Čula sam da je došao iz Prinstona, ali nisam ga očekivala danas.

„Ovaj, izvinite me na trenutak, gospodine Greje." Namrštio se dok sam se okretala od njega.

Pol je uvek bio drugar i divno je pričati s nekim normalnim umesto s ovim bogatim, moćnim, neverovatno privlačnim zaluđenicom za kontrolom. Pol me je čvrsto zagrlio, iznenadivši me.

„Ana, ćao, tako mi je drago što te vidim!" oduševljavao se.

„Cao, Pole, kako si? Jesi li došao zbog bratovljevog rođendana?"

„Da. Izgledaš sjajno, Ana, stvarno sjajno." Malo se odma-kao i široko osmehnuo. A onda me je pustio, ali je posednički zadržao ruku na mom ramenu. Posramljeno sam se premeštala s noge na nogu. Drago mi je što vidim Pola, ali uvek se ponaša previše prisno.

Kad sam pogledala Kristijana Greja, videla sam da nas posmatra kao jastreb, potamnelih očiju, polusklopljenih kapa-ka, usana stisnutih u tvrdnu, ravnodušnu crtu. Pretvorio se od neobično predusretljive mušterije u nekog drugog - nekog hladnog i dalekog.

„Pole, s mušterijom sam. Koju bi trebalo da upoznaš", rekla sam pokušavajući da ublažim neprijateljstvo koje vidim u Gre-jovom izrazu. Odvukla sam Pola do njega i muškarci su se odmerili. Atmosfera je odjednom arktička.

„Ovaj, Pole, ovo je Kristijan Grej. Gospodine Greje, ovo je Pol Klejton. Njegov brat je vlasnik ove prodavnice." Iz nekog nepoznatog razloga, osećam potrebu da dalje objašnjavam.

„Poznajem Pola otkako sam se zaposlila mada se ne viđamo često. Vratio se iz Prinstona, gde studira poslovnu administra-ciju."

Brbljam... *Prestani odmahl*

„Gospodine Klejtone." Grej mu je pružio ruku, nedokučivog izraza lica.

„Gospodine Greje." Pol se rukovao s njim. „Stanite, niste valjda onaj Kristijan Grej? Iz Grej enterprajzisaV' Polo-vo ponašanje se u nanosekundi promenilo od nadurenog u zadivljeno. Grej mu se uljudno osmehnuo iako mu osmeh nije dopro do očiju.

„Opa! Mogu li da vam pomognem nekako?"

„Anastazija se pobrinula za sve, gospodine Klejtone. Veoma je predusretljiva." Izraz mu je ravnodušan, ali reči... kao da govori nešto sasvim drugo. Zbunjuje me.

„Kul", odgovorio je Pol. „Vidimo se kasnije, Ana."

„Naravno, Pole." Gledala sam kako odlazi u magacin. „Još nešto, gospodine Greje?"

„Ništa više." Ton mu je uzdržan i hladan. Dođavola... jesam li ga uvredila? Duboko sam udahнула pa pošla prema kasi. Šta mu je?

Otkucala sam kanap, kombinezon, krep-traku i spajalice za kablove.

„Vaš račun je četrdeset tri dolara." Pogledala sam ga i pože-lela da nisam. Posmatra me pažljivo, napregnuto. Izluđuje me.

„Hoćete li kesu?", pitala sam dok sam uzimala njegovu kreditnu karticu.

„Molim vas, Anastazija." Kao da mi jezikom miluje ime i srce mi ponovo mahnito zalupa. Jedva dišem. Brzo sam stavila sve u plastičnu kesu.

„Pozvaćete me ako hoćete da me fotografišete?" Ponovo je sav zvaničan. Klimnula sam glavom, ponovo bez teksta, pa mu vratila karticu.

„Dobro. Onda do sutra, možda." Okrenuo se pa zastao. „O, Anastazija, drago mi je što gospođica Kavana nije mogla da me intervjuiše." Osmehnuo se pa s novim poletom izašao iz prodavnice, prebacivši plastičnu kesu preko ramena i ostavivši me kao uzdrhtalu zbrku podivljalih ženskih hormona. Pre nego što

sam se vratila na Zemlju, nekoliko trenutaka sam zurila u zatvorena vrata na koja je upravo izašao.

Dobro, sviđa mi se. Eto, priznala sam sebi. Ne mogu više da se skrivam od svojih osećanja. Nikad se nisam ovako osećala. Privlači me.'mnogo me privlači. Ali znam da je to izgubljen slučaj i uzdahnula sam od gorko-slatke žalosti. Njegov dolazak ovamo je samo slučajnost. Ali svakako bar mogu da mu se divim izdaleka. To ne može da škodi. A ako nađem fotografa, moći ću sutra ozbiljno da mu se divim. Ujela sam se za usnu od iščekivanja i shvatila da se kežim kao školarka. Moram da pozovem Kejt i dogovorim fotografisanje.

TREĆE POGLAVLJE

Kejt je ushićena.

„Ali šta je tražio kod Klejtona?" Njena radoznalost pluta kroz slušalicu. Ja sam u dubinama magacina i trudim se da zvučim nehajno.

„Bio je u kraju."

„Čini mi se da je to prevelika slučajnost, Ana. Zar ne misliš da je došao da te vidi?" Srce mi je poskočilo pri toj pomisli, ali radost je kratkog veka. Dosadna, razočaravajuća istina glasi da je došao poslom.

„Posetio je Katedru za zemljoradnju Vašingtonskog državnog univerziteta. Finansira neko istraživanje", promrmljala sam.

„O, da. Dao im je dva i po miliona dolara."

Au!

„Otkud znaš?"

„Ana, novinarka sam i napisala sam članak o njemu. Moj je posao da to znam."

„U redu, Karla Bernštajn,* ne gubi se. I hoćeš li te fotke?"

„Naravno da hoću. Pitanje je ko će da ga slika i gde." „Možemo njega da pitamo gde. Rekao je da je odseo u kraju." „Možeš da stupiš u vezu s njim?" „Dao mi je broj mobilnog." Kejt je ciknu. „Najbogatiji, najneuhvatljiviji, najtajanstveniji neženja u državi Vašington dao ti je svoj broj mobilnog?" „Ovaj... da."

„Ana! Sviđaš mu se. Nema sumnje u to." Glas joj je odlučan.

„Kejt, samo pokušava da bude fin." Ali znala sam da nije tačno čim sam to izgovorila - Kristijan Grej *nije fin*. On je učtiv. A tih glas mi je prošaputao: *Moždaje Kejt u pravu*. Kosa mi se digla na glavi pri pomisli da mu se možda, samo možda, sviđam. Na kraju krajeva, rekao je da mu je drago što ga nije Kejt intervjuisala. Razgaljeno sam zagrlila samu sebe i zaljuljala se, uživajući u mogućnosti da mu se možda sviđam. Kejt me je vratila u sadašnjicu.

„Ne znam ko bi mogao da ga slika. Levi, naš stalni fotograf, ne može jer je otišao kući u Ajdaho Fols za vikend. Poludeće što je propustio priliku da fotografiše jednog od vodećih američkih preduzetnika."

„Hmm... Šta misliš o Hoseu?"

„Sjajna ideja! Pitaj ga - on će sve učiniti za tebe. A onda zovi Greja i saznaj gde želi da dodemo." Kejt je razdražujuće bezbrižna u vezi s Hoseom.

„Mislim da bi ti trebalo da ga zoveš."

„Koga? Hosea?" podsmehnula se.

„Ne, Greja."

„Ana, ti imaš vezu s njim."

„Vezu?" zakreštala sam. Glas mi se podigao nekoliko oktava. „Jedva ga poznajem."

„Bar si ga upoznala", rekla je ogorčeno. „I izgleda da on želi da te bolje upozna. Ana, samo ga zovi", brećnula se i prekinula vezu. Nekad se ponaša veoma zapovednički. Namrštila sam se i isplazila telefonu.

Upravo sam ostavljala Hoseu poruku kad je Pol ušao u magacin u potrazi za šmirglom.

„Imamo mnogo posla, Ana", rekao je bez ljutnje.

„Da, ovaj, izvini", promrmljala sam i pošla prema vratima.

„Otkud znaš Kristijana Greja?" Glas mu je neuverljivo nehajan.

„Morala sam da ga intervjuišem za studentske novine jer se Kejt razbolela." Slegnula sam ramenima i pokušala da izgledam opušteno iako nisam u tome ništa uspešnija od njega.

„Kristijan Grej kod Klejtona. Pa ti vidi", otpuhnuo je zapa-njeno. Odmahnio je glavom kao da hoće da je razbistri. „Nego, hoćeš li na piće večeras?"

Zove me na sastanak kad god dođe kući i uvek ga odbijam. To je ritual. Nikad nisam mislila da je pametno da izlazim s gazdinim bratom. Uostalom, Pol je sladak na američki način, kao klinac iz susedstva, ali nije književni junak čak ni ako baš napregnem maštu. A *Grejjeste?* - pita me podsvest, simbolično podigavši obrve. Udaram je da je ućutkam.

„Zar nemate porodičnu večeru u bratovljevu čast?"

„To je sutra."

„Možda neki drugi put, Pole. Moram da učim večeras. Završni ispiti su sledeće nedelje."

„Ana, jednog dana ćeš pristati." Osmehnuo se dok sam izlazila u prodajni deo.

„ALI JA **FOTOGRAFIŠEM** mesta, ne ljude", zakuka Hose.

„Hose, molim te." Koračam po dnevnoj sobi, stežem mobilni i kroz prozor zurim u večernju svetlost na zalasku.

„Daj mi taj telefon." Kejt mi je otela mobilni i zabacila svi- lenkastu crvenkastoplavu kosu preko ramena.

„Slušaj me, Hose Rodrigezu, ako hoćeš da naše novine pokri-ju otvaranje rvoje izložbe, sutra ćeš nam odraditi to snimanje, kapiraš?" Kejt ume da bude veoma odlučna. „Dobro, Ana će ti javiti mesto i vreme. Vidimo se sutra." Prekinula je vezu.

„Sređeno. Sad samo treba da vidimo kad i gde. Zovi ga." Pružila mi je telefon. Stomak mi se zgrčio. „Zovi Greja odmah!"

Namrštila sam se pa izvadila njegovu posetnicu iz zadnjeg džepa. Duboko sam udahnula da se smirim pa drhtavim prsti-ma ukucala broj.

Javio se posle drugog zvona. Glas mu je uzdržan, miran i hladan.

„Grej."

„Ovaj... gospodine Greje? Ovde Anastazija Stil." Ne prepoznajem svoj glas koliko sam nervozna. Usledila je kratka pauza. Tresem se u sebi.

„Gospođice Stil, veoma mi je drago što vas čujem." Glas mu se promenio. Čini mi se da je iznenađen i zvuči tako... srdačno - čak *zavodljivo*. Zastao mi je dah i pocrvenela sam. Odjednom sam shvatila da Ketrin Kavana zuri u mene otvorenih usta i pobešla sam u kuhinju da izbegnem njen neželjeni pogled.

„Ovaj, hteli bismo da napravimo nekoliko fotografija za članak." *Diši, Ana, diši*. Pluća su mi brzo uvukla vazduh. „Sutra ako vam odgovara. Gde bi vam bilo zgodno, gospodine?"

Gotovo da mogu da vidim njegov osmeh nalik sfinjonom kroz telefon.

„Odseo sam u *Hitmanu* u Portlandu. Može li u pola deset sutra ujutru?"

„Važi, vidimo se tamo." Sva sam ushićena i zadihana - poput deteta, a ne odrasle žene koja ima pravo da glasa i naruči alkohol u državi Vašington.

„Radujem se tome, gospođice Stil." Zamišljam zločest sjaj u njegovim očima. *Kakopet reči može da sadrži toliko primamljivog obećanja?* Prekinula sam vezu. Kejt je ušla u kuhinju i potpuno zaprepašćeno me posmatra.

„Anastazija Rouz Stil. On ti se sviđa! Nikad nisam čula ni videla da si toliko... toliko... da neko tako utiče na tebe. Pocrvenela si."

„Ma daj, Kejt, znaš da stalno crvenim. To ti je stalna opasnost sa mnom. Ne budi smešna", brećnula sam se. Iznenađeno je zatreptala - veoma retko se tako ponašam - pa sam popustila. „Samo mi deluje... zastrašujuće, to je sve."

„*Hitman*, uklapa se", promrmlja Kejt. „Pozvaću menadžera da ugovorim mesto za fotografisanje."

„Ja ću spremi večeru, a onda moram da učim.“ Dok sam po kredencima tražila namirnice za večeru, nisam uspela da sakrijem koliko me je iznervirala.

NEMIRNA SAM TE noći, okrećem se i prevrćem, sanjam zamagljene sive oči, kombinezone, duge noge, duge prste i mračna, mračna neistražena mesta. Dvaput se budim, a srce samo što mi ne iskoči. O, *divno ću izgledati sutra ovako neispavana*, prekorila sam se. Udarila sam jastuk i pokušala da se smirim.

HITMAN SE NALAZI u srcu Portlanda. Zadivljujuća smeđa kamena građevina završena je taman na vreme za krah krajem dvadesetih godina prošlog veka. Hose, Travis i ja idemo mojom bubom, a Kejt svojim mercedesom jer ne možemo svi da stane-mo u moja kola. Travis je Hoseov drug i on će mu pomagati s rasvetom. Kejt je dobila jednu sobu za snimanje, a zauzvrat će spomenuti hotel u članku. Kad je na recepciji objasnila da smo došli da fotografišemo Kristijana Greja, generalnog direktora, odmah su nam dali apartman. Međutim, to je običan apartman jer je gospodin Grej već zauzeo najveći u hotelu. Preterano uslužan menadžer marketinga odveo nas je do apartmana -veoma je mlad i, iz nekog samo njemu znanog razloga, veoma nervozan. Mislim da su ga razoružali Kejtina lepota i zapove-dničko ponašanje zato što je kao vosak u njenim rukama. Sobe su elegantne, umereno prostrane i raskošno nameštene.

Devet je sati. Imamo pola sata da sve postavimo. Kejt je nezaustavljiva.

„Hose, mislim da možemo da ga slikamo uz onaj zid, slažeš li se?“ Nije sačekala njegov odgovor. „Travise, skloni te stolice. Ana, možeš li da naručiš neko osveženje? I obavesti Greja gde smo.“

Da, gospodarice. Tako je dominantna. Prevrnula sam očima, ali uradila sam što mi je rekla.

Pola sata kasnije, Kristijan Grej je ušao u apartman.

Sranje! Nosi belu košulju raskopčane kragne i sive flanelske pantalone koje mu stoje nisko na kukovima. Razbarušena kosa mu je još vlažna od tuširanja. Usta su mi se osušila kad sam ga videla... tako prokleta *dobro* izgleda. Prati ga čovek star oko trideset pet godina, veoma kratko ošišan, u otmenom tamnom odelu s kravatom. On je bez reči stao u ugao, ravnodušno nas posmatrajući očima boje lešnika.

„Gospodice Stil, ponovo se srećemo.“ Grej mi je pružio ruku i protresla sam je, brzo trepćući. Au... on je stvarno... Kad sam mu dotakla ruku, osetila sam kako mi onaj divni naboj struji telom, obasjava me, tera da crvenim. Sigurna sam da se čuje moje nepravilno disanje.

„Gospodine Greje, ovo je Ketrin Kavana“, promrsila sam i mahnula prema Kejt. Ona nam je prišla i pogledala ga pravo u oči.

„Uporna gospođica Kavana. Kako ste?“ Nenametljivo joj se osmehnuo. Izgleda kao da se iskreno zabavlja. „Verujem da vam je bolje? Anastazija mi je rekla da vam nije bilo dobro prošle nedelje.“

„Dobro sam, hvala, gospodine Greje.“ Odlučno se rukovala s njim, ne trepnuvši. Setila sam se da je Kejt išla u najbolje privatne škole u Vašingtonu. Porodica joj je bogata i odrasla je samouverena i sigurna u svoje mesto u svetu. Ona ne trpi nikakve gluposti. Osećam strahopoštovanje prema njoj.

„Hvala što ste odvojili vreme za fotografisanje.“ Uljudno i profesionalno mu se osmehnula.

„Zadovoljstvo mi je“, odgovorio je i ponovo me pogledao. I ponovo sam pocrvenela. Prokletstvo.

„Ovo je Hose Rodrigez, naš fotograf“, rekla sam i široko se osmehnula Hoseu, koji mi je s naklonošću uzvratio osmeh. Oči su mu postale hladne kad je pogledao Greja.

„Gospodine Greje.“ Klimnuo je glavom.

„Gospodine Rodrigezu.“ I Grejov izraz se promenio dok je odmeravao Hosea.

„Gde želite da stanem?“ upita Grej. Glas mu je donekle preteći. Ali Kejt ne dozvoljava Hoseu da vodi glavnu reč.

„Gospodine Greje, možete li da sednete ovde, molim vas? Pazite na kablove. A onda ćemo napraviti nekoliko fotografija dok stojite.“ Povala ga je prema stolici postavljenoj uz zid.

Travis je uključio reflektore, načas zaslepeo Greja i promulao izvinjenje. A onda smo se Travis i ja odmakli i gledali kako Hose škljoca. Držao je foto-aparat u ruci dok ga je fotografisao, tražio da se okrene na ovu pa na onu stranu, da pomeri ruku pa da je ponovo spusti. Zatim je stavio foto-aparat na stativ i napravio još nekoliko snimaka. Grej je dvadesetak minuta sedeo i pozirao, strpljivo i prirodno. Želja mi se ispunila: mogu da mu se divim s neznatne udaljenosti. Pogled mi se dvaput sreo s njegovim zamagljenim i morala sam da ga skrenem.

„Dosta sedenja“, umeša se Ketrin ponovo. „Možete li da ustanete, gospodine Greje?“

Ustao je i Travis požuri da skloni stolicu. Okidač na Hose-ovom nikonu ponovo je zaškljocao.

„Mislim da je dovoljno“, reče Hose posle pet minuta.

„Odlično“, javi se Kejt. „Hvala još jednom, gospodine Greje.“ Ruovala se s njim, a za njom i Hose.

„Jedva čekam da pročitam članak, gospođice Kavana“, promrmlja Grej. Kod vrata se okrenuo prema meni. „Hoćete li da me ispratite, gospođice Stil?“

„Naravno.“ Potpuno sam se zbunila. Zabrinuto sam pogledala Kejt, koja je slegla ramenima. Hose se namrštio.

„Želim vam prijatan dan“, pozdravio ih je Grej dok je otvarao vrata pa stao u stranu da me propusti.

Dovraga... štaje ovo? Šta hoće? Zastala sam u hodniku, ner-vožno se premeštajući s noge na nogu. Grej je izašao iz apart-mana u pratnji kratko ošišanog čoveka u otmenom odelu.

„Zvaću te, Tejlora“, rekao mu je tiho. Tejlor je pošao u drugom pravcu, a Grej je zaustavio usplamteli sivi pogled na meni. *Sranje... jesam li nesto zabrljala?*

„Hoćete li da popijete kafu sa mnom?“

Srce mi je skočilo u usta. Sastanak? *Kristijan Grej me zove na sastanak. Zove te na kafu. Možda misli da se još nisi probudila, ruga mi*

se podsvest. Nakašljala sam se i pokušala da ovladam svojim živcima.

„Moram da ih odvezem kući“, promumlala sam, kršeći prste.

„Tejlore“, pozvao je. Poskočila sam. Tejlor se okrenuo i pošao prema nama.

„Žive li svi blizu fakulteta?“, pitao je tiho. Klimnula sam glavom, suviše zapanjena da bih progovorila.

„Tejlor može da ih odveze. On je moj vozač. Imamo veliko terensko vozilo te može da poveze i opremu.“

„Gospodine Greje?“ upita Tejlor ravnodušno kad je stigao do nas.

„Molim te, možeš li da vratiš fotografa, njegovog pomoćnika i gospođicu Kavanu kući?“

„Naravno, gospodine“, odgovori Tejlor.

„Eto. Možete li sad da mi se pridružite na kafi?“ Grej se nasmešio kao da je sve rešeno. Namrštila sam se.

„Ovaj... gospodine Greje, uh... ovo je stvarno... slušajte, ne mora Tejlor da ih vozi.“ Dobacila sam pogled Tejloru, koji je i dalje stoički ravnodušan. „Sačekajte trenutak i zameniću kola s Kejt.“

Grej mi uputi blistav, nesputan, prirodan, predivan osmeh, otkrivši sve zube. Au... Otvorio mi je vrata apartmana. Obišla sam ga kako bih ušla i zatekla Ketrin i Hosea u vatrenoj raspravi.

„Ana, mislim da mu se definitivno sviđaš“, rekla je bez ikakvog uvoda. Hose me prostreli pogledom punim neodobrava-nja. „Ali ne verujem mu“, dodala je. Podigla sam ruku u nadi da ću je učutkati. Začudo, prestala je da priča.

„Kejt, možeš li da uzmeš Vandu i da mi daš svoja kola?“

„Zašto?“

„Kristijan Grej me je pozvao na kafu.“

Zinula je. Kejt je ostala bez teksta! Uživam u tom trenutku. Uhvatila me je za ruku i povukla prema spavaćoj sobi.

„Ana, ima nečeg u vezi s njim.“ Glas joj odiše upozorenjem. „Slažem se da je prelep, ali mislim da je opasan. Pogotovo za devojkicu poput tebe.“

„Kako to misliš - za devojkicu kao što sam ja?“, pitam uvređeno.

„Nevinašce kao što si ti, Ana. Znaš na šta mislim“, odgovorila je pomalo iznervirana. Pocrvenela sam.

„Kejt, idemo samo na kafu. Ispiti su mi sledeće nedelje i moram da učim pa neću dugo ostati.“

Stisla je usne kao da razmišlja o mom zahtevu. Konačno je izvadila ključeve kola i pružila mi ih. Dala sam joj svoje.

„Vidimo se kasnije. Nemoj dugo ili ću poslati službu za spasavanje.“

„Hvala.“ Zagrlila sam je.

Izašla sam iz apartmana i zatekla Kristijana Greja kako me čeka, naslonjen na zid, poput modela koji pozira za neki šareni skupi časopis.

„U redu, hajdemo na kafu“, promrsila sam i pocrvenela kao bulka.

Široko se osmehnuo.

„Posle vas, gospodice Stil.“ Upravio se i propustio me. Idem hodnikom, klecavih kolena, s leptirićima u stomaku i srcem u grlu koje kuca u dramatičnom, nejednakom ritmu. *Idem na kafu s Kristijanom Grejom... i mrzim kafu.*

Hodamo širokim hodnikom prema liftovima. O čemu cu da pričam s njim? Um mi je odjednom obamro od straha. O čemu ćemo da pričamo? Šta imamo zajedničko, pobogu? Njegov blag, srdačan glas prenu me iz misli.

„Koliko dugo poznajete Ketrin Kavanu?“

O, lako pitanje za početak.

„Od prve godine. Ona je dobra prijateljica.“

„Hmm“, odgovorio je neodređeno. O čemu li misli?

Pritisnuo je dugme da pozove lift i gotovo istog trenutka čulo se zvono. Vrata su se otvorila i otkrila mlad par u strastvenom zagrljaju. Iznenađeni i postidjeni, odmah su se razdvojili poput krivaca, gledajući svugde samo ne u nas. Grej i ja smo ušli.

Trudim se da zadržim ozbiljan izraz pa zurim u pod, oseća-jući kako mi obrazi rumene. Pogledala sam Greja kroz trepavice i čini mi se da mu se na usnama nazire osmejak, ali teško je biti siguran. Mladi par ne progovara i putujemo do prizemlja u tišini punoj stida. Nema čak ni odurne muzike u liftu da nam skrene pažnju.

Vrata su se otvorila i, na moje iznenađenje, Grej me je uhvatio za ruku, objumivši je dugim, hladnim prstima. Osetila sam kako mi je naboj prostrujao telom i srce još više ubrzalo. Kad me je izveo iz lifta, par je prasnuo u smeh koji su sve vreme potiskivali. Grej se osmehnuo.

„Šta je to u vezi s liftovima?“, promrmljao je.

Prošli smo raskošnim predvorjem punim ljudi. Ali Grej je izbegao obrtna vrata i zapitala sam se je li to uradio da ne bi morao da mi pusti ruku.

Napolju je lepa majska nedelja. Sunce sija i saobraćaj je slab. Grej je skrenuo levo i pošao prema uglu, gde smo zastali dok se na semaforu ne upali zeleno. I dalje mi drži ruku. *Na ulici sam i Kristijan Grej me drži za ruku.* Niko me nikad nije držao za ruku. Osećam vrtoglavicu i peckanje po celom telu. Pokušavam da potisnem budalasti kez koji preti da mi pocepa lice nadvoje. *Pokušaj da budeš kul, Ana,* naređuje mi podsvest. Na semaforu se pojavio zeleni čovečuljak i ponovo smo krenuli.

Hodali smo četiri bloka dok nismo stigli do *Portland kofi hausa*. Grej mi je tad pustio ruku da bi otvorio vrata.

„Zašto ne biste izabrali sto dok ja odem po piće? Šta želite?“, pitao je učtivo kao i uvek.

„Ja ću... ovaj, engleski čaj, s vrećicom na tanjiriću.“

Podigao je obrve.

„Nećete kafu?“

„Ne volim kafu.“

Nasmešio se.

„Dobro, čaj s vrećicom na tanjiriću. Šećer?“

Načas sam se zblanula, misleći da mi tepa, ali srećom se javila moja podsvest stisnutih usana. *Ne, glupačo, pita te hoćeš li šećer.*

„Ne, hvala.“ Zagledala sam se u svoje isprepletane prste.

„Hoćete li nešto da prezalogajite?“

„Ne, hvala.“ Odmahnula sam glavom i on je pošao prema pultu.

Gledam ga krišom kroz trepavice dok stoji u redu. Mogla bih da ga gledam ceo dan... visok je, širokih ramena, vitak, a kako mu pantalone nisko vise na kukovima... *Aul* Tednom--dvaput je prošao dugim, gracioznim prstima kroz suhu ali i dalje razbarušenu kosu.

Hmm... volela bih to da uradim. Ta misao mi je nepozvana došla u glavu i lice mi je buknuo. Ujela sam se za usnu i ponovo zagledala u šake. Ne sviđa mi se kuda mi misli lutaju.

„Da mi je znati o čemu razmišljate“, trgao me je kad se vratio.

Postala sam tamnocrvena. *Samo sam zamišljala kako tipro-lazim prstima kroz kosu i pitala seje li meka na dodir.* Odmahnula sam glavom. Spustio je poslužavnik na mali, okrugli sto od brezovog furnira. Pružio mi je šolju na tanjiriću, mali čajnik i još jedan tanjirić s jednom vrećicom za čaj na kojoj piše *twaj-nings ingliš brekfast* - moj omiljeni. On je uzeo kafu s divnom sličicom lista u mleku. *Kako li to prave,* zapitala sam se dokono. Uzeo je i kolač s borovnicama. Stavio je poslužavnik u stranu, seo naspram mene i prekrstio duge noge. Izgleda tako opušteno u svojoj koži da mu zavidim. A ja sam sva smotana i nekoordinisana. Jedva da mogu da pređem od tačke A do tačke B a da ne tresnem na lice.

„Vaše misli?“, podstakao me je.

„Ovo mi je omiljeni čaj.“ Glas mi je tih i zadihan. Prosto mi je neverovatno da sedim s Kristijanom Grejom u kafedžinici u Portlandu. Namrštio se. Zna da nešto krijem. Ubacila sam vrećicu u čajnik i gotovo odmah je izvadila kašičicom. Spustila sam je na tanjirić, a on je nakrivio glavu i upitno me pogledao.

„Volim crn i slab čaj“, objasnila sam.

„Vidim. Je li vam ono dečko?“

Au... Molim?

„Ko?“

„Fotograf. Hose Rodrigez.“

Nasmejala sam se, nervozna ali znatiželjna. Otkud mu ta ideja?

„Ne, Hose mi je dobar prijatelj, to je sve. Zašto ste pomislili da mi je dečko?“

„Zbog toga kako ste se osmehivali jedno drugome.“ Priko-vao me je pogledom. Veoma je uznemirujuće. Hoću da odvratim pogled, ali sam uhvaćena - začarana.

„Više mi je kao član porodice“, prošaputala sam.

Grej klimnu glavom, naizgled zadovoljan mojim odgovorom, pa spusti pogled na kolač. Dugim prstima je vešto ogulio papirni držač. Opčinjeno gledam.

„Hoćete malo?“ Vratio se onaj razgaljeni, tajanstveni osmeh.

„Ne, hvala.“ Namrštila sam se i ponovo zagledala u šake.

„A onaj momak koga sam juče upoznao u prodavnici? On vam nije dečko?“

„Ne. Pol mi je samo drugar. Rekla sam vam juče.“ Ovo postaje blesavo. „Što pitate?“

„Delujete nervozno u muškom društvu.“

Sranje, to je lično. *Nervozna sam samo u tvom društvu, Greje.*

„Delujete zastrašujuće.“ Pocrvenela sam kao bulka i ponovo se zagledala u šake, ali sam i čestitala sebi na otvorenosti. Čula sam kako je oštro udahnuo.

„I treba.“ Klimnuo je glavom. „Veoma ste iskreni. Molim vas, nemojte obarati pogled. Volim da vam gledam lice.“

O. Pogledala sam ga, a on mi je uputio ohrabrujući ali zaje-dljiv osmeh.

„To mi daje neki nagoveštaj o tome šta mislite“, prošaputao je. „Vi ste tajna, gospođice Stil.“

Tajanstvena? Ja?

„Nisam nimalo tajanstvena.“

„Mislim da ste veoma uzdržani“, promrsio je.

Jesam li? *Au... kako li sam to uspela?* Ovo je zbunjujuće. *Ja uzdržana? Nema šanse.*

„Naravno, osim kad ne crvenite, što često činite. Samo bih voleo da znam zbog čega crvenite.“ Ubacio je parče kolača u usta i polako žvakao, ne skidajući pogled s mene. I, kao po migu, pocrvenela sam. *Sranje!*

„Imate li uvek tako lična zapažanja?“ „Nisam primetio da su lična. Jesam li vas uvredio?“ Zvuči iznenađeno.

„Niste“, odgovorila sam iskreno.

„Dobro.“

„Ali ste veoma neobzirni.“

Izvio je obrve i, ukoliko nisam pogrešila, blago pocrveneo.

„Navikao sam da bude po mome, Anastazija“, promrmljao je. „U svemu.“

„Ne sumnjam u to. Zašto mi niste rekli da vas zovem po imenu?“ čudi me sopstvena drskost. Zašto je ovaj razgovor postao tako ozbiljan? Ne odvija se onako kako sam mislila. Neverovatno mi je da sam tako neprijateljski nastrojena prema njemu. Kao da pokušava da me odvraća od sebe.

„Samo me članovi porodice i nekoliko bliskih prijatelja zovu po imenu. Tako mi se sviđa.“

O. Još nije rekao „Zovite me Kristijan“. *Onjeste* opsednut kontrolom, nema drugog objašnjenja. Jednim delom mislim da bi bilo bolje da ga je Kejt intervjuisala. Dva zaluđenika kontrolom. Naravno, ona je pride skoro plavuša - pa, zlatnoplava - kao sve žene u njegovoj kancelariji. *I onaje lepa*, podseti me podsvest. Ne sviđa mi se pomisao na Kristijana s Kejt. Otpila sam gutljaj čaja, a Grej je pojeo još jedno malo parče kolača.

„Jeste li jedinica?“ pitao je.

Opa... stalno menja teme.

„Jesam.“

„Pričajte mi o svojim roditeljima.“ Zašto ga to zanima? To je tako *dosadno*. „Majka mi živi u Džordžiji s novim mužem Bobom. Očuh mi živi u Montesanu.“ „A otac?“

„Umro je dok sam bila beba.“

„Žao mi je“, promrmlja i licem mu pređe uzrujan izraz.

„Ne sećam ga se.“ „I majka se preudala?“ Frknula

sam. „Može se tako reći.“

Namršćio se.

„Ne odajete mnogo, zar ne?“ rekao je zajedljivo i protrljao bradu kao da je duboko zamišljen. „Ni vi.“

„Već ste me jednom intervjuisali i sećam se da ste mi posta-vili nekoliko ličnih pitanja.“ Nasmehio se.

Sranje. Seća se „homoseksualnog“ pitanja. Ponovo sam se sptljala. Moraću godinama da idem kod terapeuta kako ne bih

osećala stid kad god se setim toga. Počela sam da brbljam o majci - bilo šta samo da potisnem *tu* uspomenu.

„Mama mi je sjajna. Ona je neizlečiva romantičarka. Tre-nutno je s četvrtim mužem.“

Kristijan iznenađeno izvi obrvu.

„Nedostaje mi“, nastavila sam. „Sad ima Boba. Samo se nadam da će je on držati na oku i popraviti štetu kad njeni šašavi poslovni poduhvati ne ispadnu onako kako se nadala.“ Osmehnula sam se s naklonošću. Previše je vremena prošlo otkako sam videla majku. Kristijan me napeto posmatra i povremeno otpija kafu. Stvarno ne bi trebalo da mu gledam usne. Uznemiruju me.

„Slažete li se s očuhom?“

„Naravno, odrasla sam pored njega. On je jedini otac koga znam.“

„I kakavje?“

„Rej? On je... čutljiv.“

„To je sve?“, pitao je iznenađeno.

Slegnula sam ramenima. Šta očekuje? Moju životnu priču?

„Čutljiv kao njegova pastorka“, podstiče me.

Uzdržala sam se da ne prevrnem očima. „On voli fudbal - pogotovo evropski - i kuglanje, pecanje i pravljenje nameštaja. Stolar je. Bivši vojnik.“ Uzdahnula sam. „Živeli ste s njim?“

„Da. Mama je upoznala muža broj tri kad sam imala petnaest godina. Ostala sam s Rejom.“ Namrštio se kao da ne shvata. „Niste hteli da živite s majkom?“ *Ne tiče te se.*

„Muž broj tri je živio u Teksasu. Dom mi je u Montesanu. I... znate, mama se tek udala.“ Zaćutala sam. Mama nikad ne priča o mužu broj tri. Šta Grej hoće? Ne tiče ga se. *Mogu da mu vratim istom merom.*

„Pričajte mi o svojim roditeljima“, rekla sam.

Slegnuo je ramenima.

„Tata mi je advokat, a mama pedijatar. Žive u Sijetlu.“

O... odrastao je u izobilju. Zapitala sam se kakvi su ti uspešni ljudi koji su usvojili troje dece, od kojih je jedno poraslo u pre-lepog

muškarca što je jednom rukom osvojio poslovni svet. Šta ga je navelo da bude takav? Mora da se roditelji ponose njime.

„Šta vam rade brat i sestra?”

„Eliot se bavi građevinarstvom, a sestrice je u Parizu gde uči kulinarstvo kod nekog čuvenog francuskog kuvara.” Oči su mu iznervirano potamnele. Ne želi da priča o svojoj porodici niti o sebi.

„čula sam da je Pariz divan”, rekla sam tiho. Zašto ne želi da priča o porodici? Možda zato što je usvojen?

„Prelep je. Teste li bili u Parizu?”, pitao je, zaboravivši na ozlojedenost.

„Nikad nisam napuštala Ameriku.” Znači, vraćamo se banalnostima. Šta to krije?

„Da li biste voleli da idete?”

„U Pariz?”, zapištala sam. Pitanje me je potpuno zbunilo - ko ne bi želeo da ide u Pariz? „Naravno”, priznala sam. „Ali zaista bih volela da posetim Englesku.”

Nakrivio je glavu i prešao kažiprstom po donjoj usni... *au *

„Zašto?”

Brzo sam zatreptala. *Usredsredi se, Stilova.*

„Ona je dom Šekspira, Džejn Ostin, sestara Bronte, Tomasa Hardija. Volela bih da vidim mesta koja su ih nadahnula da napišu tako divne knjige.”

Spominjanje književnih velikana podsetilo me je da bi trebalo da učim. Pogledala sam na sat. „Bilo bi bolje da krenem. Moram da učim.”

„Za ispite?”

„Da. Počinju u utorak.” „Gde su kola gospođice Kavane?” „Na hotelskom parkiralištu.” „Ispratiću vas.”

„Hvala na čaju, gospodine Greje.”

Osmehnuo se onim čudnim osmejkom koji kao da poručuje kako zna neku veliku tajnu.

„Nema na čemu, Anastazija. Bilo mi je zadovoljstvo. Dođite”, rekao je i pružio mi ruku. Zbunjeno sam je prihvatila i pošla za njim iz kafedžinice.

Volela bih da kažem kako u prijatnoj tišini pešačimo natrag do hotela. Bar on izgleda pribrano, kao uvek. A ja očajnički pokušavam da procenim kako je protekao naš kratki izlazak. Imam utisak kao da sam bila na razgovoru za posao, ali nisam sigurna zbog čega.

„Nosite li uvek farmerke?“ pitao je iz vedra neba.

„Uglavnom.“

Klimnuo je glavom. Stigli smo do raskrsnice prekoputa hote-la. Misli mi se roje. *Kakvo čudno pitanje...* Svesna sam da ističe vreme koje ću provesti s njim. To je to. To je bilo to i znam da sam potpuno uprskala. Možda ima devojkju.

„Imate li devojkju?“ bubnula sam. Sranje *-jesam li to upravo izgovorila naglas?*

Usne su mu se iskrivile u poluosmeh kad me je pogledao.

„Ne, Anastazija. Ne zabavljam se s devojkama“, odgovorio je nežno.

O... šta to znači? Nije homoseksualac. A možda i jeste! Mora da me je slagao kad sam ga intervjuisala. Načas sam pomislila da će dodati neko objašnjenje, neki trag za tu tajanstvenu izja-vu - ali nije to učinio. Moram da idem. Moram da pokušam da priberem misli. Moram da se sklonim od njega. Zakoračila sam i spotakla se, poletevši naglavačke prema ulici.

„Sranje, Ana!“ uzviknu Grej. Povukao mi je ruku koju je čvr-sto držao i pala sam na njega kad je biciklista projurio i za dlaku me promašio. Išao je u pogrešnom smeru u jednosmernoj ulici.

Sve se desilo tako brzo - u jednom trenutku sam padala, a u drugom se našla u njegovom zagrljaju. Čvrsto me je privio na grudi. Udahnula sam njegov čist miris. Oseća se na sveže oprano rublje i neku skupu kupku. Opojno je. Duboko sam udahnula.

„Jeste li dobro?“ prošaputao je. Jednom rukom me privija uza se, dok mi prstima druge nežno prelazi po licu, nežno ga ispituje. Palcem mi je očešao donju usnu i zastao mu je dah. Gleda me u oči i uzvraćam njegov zabrinut, usplamteli pogled trenutak ili zauvek... ali na kraju su mi pažnju privukle njegove prelepe usne. Prvi put za dvadeset jednu godinu želim da me neko poljubi. Hoću da osetim njegove usne na svojim.

ČETVRTO POGLAVLJE

Poljubi me, dođavolal - preklinjem u sebi, ali ne mogu da se pomerim. Paralisana sam čudnom, nepoznatom potrebom, potpuno opčinjena njim. Zurim u njegove usne, začarana. On me gleda polusklopljenih, potamnelih očiju. Diše brže nego inače, a ja sam sasvim prestala da dišem. *U zagrljaju sam ti. Poljubi me, molim te.* Zažmurio je, duboko udahnuo i blago odmahnuo glavom kao da odgovara na moje neizgovorene reči. Kad ih je ponovo otvorio, u njima se vidi nova svrha, nepokolebljiva odlučnost.

„Anastazija, trebalo bi da me se kloniš. Nisam čovek za tebe", prošaputao je. *Molim? Otkud mu to?* Valjda to mogu sama da procenim. Namrštila sam se i zavrtelo mi se u glavi od odbijanja.

„Diši, Anastazija, diši. Sad ću da te ispravim i pustim", dodao je tiho i nežno me odgurnuo od sebe.

Adrenalin mi je strujao telom zbog toga što me biciklista umalo nije udario ili od Kristijanove opojne blizine, a sad sam ostala napeta i slaba. *NE!* - um mi je kriknuo kad se odmakao i ostavio me ucveljenu. Ruke su mu na mojim ramenima, drži me nadohvat ruke i pažljivo motri na moju reakciju. Mislim samo na to kako sam želela da me poljubi, kako sam to prokletu jasno stavila do znanja i on nije hteo. *Ne želi me.* Stvarno me ne želi. Potpuno sam uprskala ovo jutro.

„U redu je", prošaputala sam kad sam povratila moć govora. „Hvala", promumlala sam, preplavljena poniženjem. Kako sam mogla tako pogrešno da procenim situaciju? Moram da se sklonim od njega.

„Na čemu?" Namrštio se. Nije sklonio ruke s mojih ramena.

„Što ste me spasli", prošaputala sam.

„Onaj idiot je vozio u nedozvoljenom smeru. Drago mi je što sam bio tu. Jeza me hvata kad pomislim šta je moglo da ti se desi.

Hoćeš li načas da se pribereš u hotelu?" Pustio me je, ruke mu stoje uz bokove, a ja stojim ispred njega i osećam se kao budala.

Odmahnula sam glavom da je razbistrim. Sve moje maglovi-te, nejasne nade su ugušene. On me ne želi. Šta sam umislila? - prekorila sam se. Šta bi Kristijan Grej hteo s tobom? - podsvest mi se ruga. Obavila sam ruke oko sebe i okrenula se prema ulici. S olakšanjem sam primetila da se pojavio zeleni čoveču-ljak. Brzo sam prešla, svesna toga da je Grej iza mene. Ispred hotela sam se brzo okrenula prema njemu, ali nisam mogla da ga pogledam u oči.

„Hvala na čaju i fotografisanju“, promrmljala sam.

„Anastazija... ja...“ Začutao je. Teskoba u njegovom glasu iziskuje pažnju pa sam ga protiv volje pogledala. Sive oči su mu sumorne dok prolazi rukom kroz kosu. Izgleda rastrgnuto, teskobno, izraz mu je ukočen, a sva pažljiva vlast nad sobom je iščilela.

„Šta, Kristijane?“, breknula sam se iznervirano pošto nije rekao... ništa. Samo hoću da idem. Moram da odnesem svoj krhki, povređeni ponos daleko i nekako ga povratim.

„Srećno na ispitima“, promrmljao je.

A? Zbog toga izgleda tako utučeno? To je njegova velika pozdravna reč? Samo da mi poželi sreću na ispitima?

„Hvala.“ Ne mogu da sakrijem zajedljivost u glasu. „Doviđenja, gospodine Greje.“ Okrenula sam se na peti, blago se izne-nadila što se nisam spotakla i, ne pogledavši ga, nestala ispod pločnika u podzemnoj garaži.

Kad sam se našla u mračnoj, hladnoj betonskoj garaži s tmurnim neonskim svetlima, naslonila sam se na zid i uhvatila se za glavu. O čemu li sam mislila? Nezvane i neželjene suze grunuše mi iz očiju. *Zašto plačem?* Skliznula sam na tlo, ljuta na sebe zbog ove nerazumne reakcije. Privukla sam kolena sebi i sklupčala se. Želim da budem što manja. Možda će ovaj nerazumni bol biti manji ako sam i ja manja. Spustila sam glavu na kolena i pustila da nerazumne suze nesputano klize. Plačem zbog gubitka nečega što nikad nisam imala. *Kakoje to besmisleno.* Oplakujem nešto što nikad

nije postojalo - moje ugušene nade, smrskane snove i izjalovljena očekivanja.

Nikad me niko nije odbio. Dobro... jeste da su me uvek poslednju birali u košarkašku ili odbojkašku ekipu, ali to razumem - nije za mene da trčim i istovremeno radim još nešto poput vođenja ili bacanja lopte. Veliki sam teret na bilo kom sportskom terenu.

Medutim, nikad se nisam isprobala u vezama. Celog života sam nesigurna - previše sam bleđa, previše mršava, neuredna, nekoordinisana, spisak mana mi je dugačak. Zato sam odbijala moguće udvarače. Dopadala sam se jednom dečku s kojim sam imala časove hemije, ali me nikad niko nije zainteresovao - niko osim Kristijana Greja. Možda bi trebalo da budem bolja prema prilikama kao što su Pol Klejton i Hose Rodrigez, mada sum-njam da je ijedan od njih ikad sam plakao na mračnom mestu. Možda samo moram dobro da se isplačem.

Prestani! Prestani odmah! - moja podsvest metaforički urla, prekrštenih ruku, naslonjena na jednu nogu dok drugom ogorčeno lupa. *Ulazi u ta kola, idi kući i uči. Zaboravi na njega... Odmah!* I prestani da se sažaljevaš.

Duboko sam udahнула da se priberem i ustala. *Saberi se, Stilova.* Pošla sam prema Kejtinim kolima, brišući suze. Neću više da mislim na njega. Mogu da otpišem ovaj slučaj kao novo iskustvo i usredsredim se na ispite.

KEJT JE SEDELA za trpezarijskim stolom i radila na laptopu kad sam ušla. Osmeh dobrodošlice joj je iščileo čim me je ugledala.

„Ana, štajebilo?”

O ne... ne inkvizicija Ketrin Kavane. Odmahnula sam glavom da joj poručim da me ostavi na miru - ali kao da imam posla s gluvom, slepom i nemom osobom.

„Plakala si.” Ona nekad ima izuzetan dar da kaže ono što je očigledno. „Šta ti je to đubre uradilo?”, zarezala je. Uf, kakav izraz lica - zastrašujuća je.

„Ništa, Kejt." U tome i jeste nevolja. Pri toj pomisli sam se zajedljivo osmehnula.

„Što si onda plakala? Ti nikad ne plačeš", nastavila je blažim glasom. Ustala je, zelenih očiju ispunjenih brigom. Zagrlila me je. Moram nešto da kažem samo da bih je skinula s vrata.

„Umalo me nije pregazio jedan biciklista." To je najbolje što mi je palo na pamet, ali joj je odmah skrenulo pažnju s... njega.

„Pobogu, Ana, jesi li dobro? Jesi li povređena?" Odmakla se i ispitivački me pogledala.

„Nisam, Kristijan me je spasao", prošaputala sam. „Ali sam se mnogo uzrujala."

„Ne čudi me. Kako je bilo na kafi? Znam da mrziš kafu."

„Pila sam čaj. Nije bilo loše, ali nemam ništa da ti kažem. Ne znam ni zašto me je pozvao."

„Sviđaš mu se, Ana." Spustila je ruke.

„Više ne. Neću ga više videti." Da, uspela sam da zvučim trezveno.

„Kako?"

Prokletstvo. Zainteresovala se. Pošla sam prema kuhinji da mi ne bi videla lice.

„Da... pa ja baš nisam u njegovoj klasi, Kejt", rekla sam što sam bezbolnije mogla.

„Kako to misliš?"

„Ma daj, Kejt, očigledno je." Okrenula sam se prema njoj.

„Meni nije", odgovorila je. „Dobro, jeste da ima više novca od tebe, ali on ima više novca od većine ljudi u Americi!"

„Kejt, on je...", slegnula sam ramenima.

„Ana! Zaboga, koliko puta moram da ti kažem! Odlična si riba", prekinula me je. Jao, ne. Ponovo će da počne tu tiradu.

„Kejt, molim te. Moram da učim", prekinula sam je. Namrštila se.

„Hoćeš li da vidiš članak? Završila sam ga. Hose je napravio nekoliko sjajnih fotki."

Je li mi potreban vizuelni podsetnik na divnog Kristijana Greja, koji me ne želi?

„Naravno.“ Nekim čudom uspela sam da se nasmešim. Prišla sam laptopu. I, eto ga, zuri u mene, crno-beo, zuri u mene i misli da nisam dovoljno dobra.

Pravim se da čitam članak, iako sve vreme gledam njegove nepokolebljive sive oči i pretražujem fotografiju ne bih li videla neki nagoveštaj zašto on nije čovek za mene - kako mi je rekao. Odjednom je zaslepljujuće jasno. On je previše lep. Mi smo suprotni magnetni polovi i potičemo iz dva potpuno drugačija sveta. Vidim sebe kao Ikara, koji se zapalio i strmoglavio zato što je leteo preblizu Suncu. Njegove reči imaju smisla. On nije čovek za mene. Na to je mislio i zbog toga mi je lakše da prihvatim njegovu odbijanje... skoro. Mogu to da prihvatim. Razumem.

„Veoma dobro, Kejt“, rekla sam. „Idem da učim.“ Zaklela sam se da odsad više neću misliti na njega i zadubila se u bele-ške s predavanja.

TEK KAD SAM legla i pokušala da zaspim, pustila sam da mi misli odlutaju do tog čudnog jutra. Stalno se vraćam na Kristijanove reči da se ne zabavlja s devojkama i žao mi je što nisam ranije razmišljala o tome - pre nego što sam se našla u njego-vom zagrljaju i svim silama ga u sebi ga molila da me poljubi. Rekao je tad. Ne želi me za svoju devojku. Okrenula sam se na bok. Zapitah se da se nije obavezao na celibat. Zažmurila sam i počinjem da tonem u san. Možda se čuva. *Pa, ne za tebe.* Moja uspavana podsvest me je još jednom snažno munula pre nego što sam se prepustila snovima.

Te noći sanjala sam sive oči i prizor lista u mleku. Trča-la sam mračnim, sablasno osvetljenim mestima, ali nisam znala jurim li prema nečemu ili bežim od nečega... prosto je nejasno.

Spuštam olovku. Gotovo. Završen je i poslednji ispit. Licem mi se širi osmeh kao da sam Mačak Cerekalo. Verovatno sam se prvi put

osmehnula ove nedelje. Petak je i večeras ćemo da pro-slavimo, svojski da proslavimo. Možda se čak i napijem! Nikad se nisam napila. Pogledala sam Kejt u drugom delu dvorane. I dalje mahnitno piše iako je ostalo pet minuta do kraja. To je to, kraj mojih studentskih dana. Nikad više neću sedeti u redovima zabrinutih, izolovanih studenata. U sebi pravim otmene zvezde, znajući da je to jedino mesto na kom mogu graciozno da ih izvedem. Kejt je prestala da piše i spustila olovku. Pogledala me je, osmehujući se kao Mačak Cerekalo.

Odvezle smo se u stan njenim mercedesom, ne želeći da pričamo o poslednjem ispitu. Kejt više brine šta će obući večeras. Tražim ključeve stana po torbi.

„Ana, stigao ti je paket." Kejt stoji na stepenicama ispred ulaznih vrata i drži paket u smeđem papiru. Čudno. Nisam skoro ništa naručivala preko *Amazona*. Kejt mi je pružila paket i uzela moje ključeve da ofključa vrata. Piše da je primalac gospođica Anastazija Stil, ali nema adrese ni imena pošiljaoca. Možda je od mame ili Reja.

„Verovatno je od mojih."

„Otvori!" Kejt uzbuđeno pojuri u kuhinju da uzme šampa-njak koji smo čuvala da nazdravimo kad završimo ispite.

Otvorila sam paket i ugledala kožnu kutiju. U njoj su tri naizgled istovetne knjige u povezu od stare tkanine u dobrom stanju i obična bela dostavnica na kojoj je crnim mastilom napisano urednim pisanim slovima:

*^Ka&to- wu ni&ri -n/đā aa mu&kauci mo&iju. 6ifa o/ta&ni? %aito me niīi
ufwtccw/ā? ^oifioUce d&MijAe ttnafu od čē^Ki inafu da ie /mznejje^ čīJaJu
romane,a a njīma ie c^ota o iwaAcja/cim doj/co^icama..*

Prepoznala sam citat iz *Tese*. Zapanjila me je ta slučajnost jer sam upravo tri sata pisala o romanima Tomasa Hardija. Možda nema slučajnosti... možda je namerno. Pažljivo sam pogledala tri toma *Tese od D'Ubevilovih*. Otvorila sam prvu stranu jedne knjige.

Na prvoj korici je starinskim fontom napisano: ffittoon: 1M S.
®znuo, iiakUtiEjn t or., 1B9L

Jebote - ovo je prvo izdanje. Mora da vrede čitavo bogatstvo. Odmah mi je jasno ko ih je poslao. Kejt mi viri preko ramena. Podigla je dopisnicu.

„Prvo izdanje“, prošaputala sam.

„Ne.“ Razrogačila je oči od neverice. „Grej?“

Klimnula sam glavom. „Niko drugi mi ne pada na pamet.“

„Šta mu znači ova dopisnica?“

„Nemam pojma. Mislim da je upozorenje - stvarno, on me stalno upozorava. Ne znam zašto. Ne može se reći da jurim za njim.“ Namrštila sam se.

„Znam da nećeš da pričaš o njemu, Ana, ali ozbiljno se primio na tebe. Bez obzira na upozorenja.“

Nisam sebi dozvolila da razmišljam o Kristijanu Greju cele nedelje. Dobro... one sive oči me i dalje proganjaju u snovima i znam da će mi biti potrebna čitava večnost da izbacim iz glave njegov zagrljaj i divan miris. Zašto mi je poslao knjige? Rekao mi je da nisam za njega.

„Videla sam da prodaju jedno prvo izdanje *Tese* u Njujorku za četrnaest hiljada dolara. Ali tvoje su u mnogo boljem stanju. Mora da više koštaju.“ Kejt se savetuje sa svojim dobrim prijateljem *Guglom*.

„Ovaj citat - *Tesa* to govori svojoj majci nakon što je Alek od D'Ubervilovih spavao s njom.“

„Znam“, zamišljeno će Kejt. „Šta hoće da kaže?“

„Ne znam i nije me briga. Ne mogu to da prihvatim. Poslaću ih natrag s nekim podjednako zbunjujućim citatom iz manje poznatog dela knjige.“

„Delom u kome Ejndžel Kler kaže da odjebe?“ upita Kejt potpuno ozbiljnog lica.

„Da, tim delom.“ Zakikotala sam se. Obožavam Kejt; odana je i pruža mi podršku. Ponovo sam spakovala knjige i ostavila ih na trpezarijskom stolu. Kejt mi je dodala čašu šampanja.

„Završetku ispita i našem novom životu u Sijetlu." Široko se osmehnula.

„Završetku ispita i našem novom životu u Sijetlu, kao i odličnim ocenama." Kucnule smo se i otpile gutljaj.

U KAFIĆU JE bučno i mahnito. Puno je studenata koji samo što nisu diplomirali pa su izašli da se napiju. Hose nam se pri-družio. On će diplomirati tek sledeće godine, ali raspoložen je za provod i usvojio je naš duh novostečene slobode tako što je naručio bokal margarite. Pošto sam iskapila petu čašu, shvatila sam da nije pametno piti margarite posle šampanjca.

„I šta sad, Ana?", povika Hose da nadjača buku.

„Kejt i ja se selimo u Sijetl. Roditelji su joj kupili stan tamo."

„*Dios mio*, kako neki uživaju! Ali doći ćete na moju izložbu?"

„Naravno, Hose. Ne bih je propustila nizašta." Osmehnula sam se, a on mi je obavio ruku oko pojasa i privukao sebi.

„Mnogo mi znači što ćeš biti tamo, Ana", prošaputao mi je na uvo. „Još jedna margarita?"

„Hose Luise Rodrigezu, je 1' to pokušavaš da me napiješ? Mislim da ti uspeva." Zakikotala sam se. „Mislim da je bolje da uzmem pivo. Doneću nam još jedan bokal."

„Još pića, Ana!", zaurla Kejt.

Izdržljiva je poput vola. Prebacila je ruku preko Levija, našeg kolege s engleske književnosti i fotografa u studentskim novinama. Odustao je od slikanja pijanih studenata zato što ne skida pogled s Kejt. Ona je u majušnoj majici na bretele, uskim farmerkama i cipelama s visokim potpeticama. Podigla je kosu u visoku punđu i pustila da joj nekoliko pramenova nežno uokviri lice pa izgleda zadivljujuće kao uvek. Ja sam više devojka za starke i majice, ali obukla sam farmerke koje mi najlepše stoje. Izvukla sam se iz Hoseovih ruku i ustala od stola. Au. Zavrtelo mi se u glavi.

Morala sam da se pridržim za naslon stolice. Kokteli s teki-lom nisu pametna ideja.

Probila sam se do šanka i zaključila da bih mogla do toaleta dok još stojim. *Pametno razmišljaš, Ana.* Oteturala sam se kroz gužvu. Naravno, napravio se red ispred toaleta, ali bar je tiho i sveže u hodniku. Izvadila sam mobilni da prekratim dosadu dok čekam. *Hmm... koga sam poslednjeg zvala?* Hosea? Ispred njegovog je nepoznat broj. O, da. Grej. Mislim da je to njegov broj. Zakikotala sam se. Nemam pojma koliko je sati, možda ću ga probuditi. Možda će mi reći zašto mi je poslao one knjige i tajanstvenu poruku. Ako hoće da ga se klonim, trebalo bi da me ostavi na miru. Potisnula sam pijani kez i pritisla taster za pozivanje. Javio se posle drugog zvona.

„Anastazija?“ Izenadio se što ga zovem. Pa, iskreno govo-reći, i ja sam iznenađena što ga zovem. A onda je moj pijani mozak shvatio... kako zna da sam ja?

„Zašto si mi poslao one knjige?“ zaplicem jezikom.

„ Anastazija, jesi li dobro? Zvučiš čudno.“ Glas mu je prožet brigom.

„Nisam ja čudna, ti si.“ Eto - rekla sam mu, ohrabrena alkoholom.

„Anastazija, jesi li pila?“ „Šta te

briga.“ „Ja... zanima me. Gde

si?“ „U kafiću.“

„U kom kafiću?“ Zvuči ozlojeđeno.

„U Portlandu.“

„Kako ćeš se vratiti kući?“

„Snaći ću se.“ Razgovor ne teče onako kako sam zamišljala. „U kom si kafiću?“

„Zašto si mi poslao knjige, Kristijane?“

„ Anastazija, gde si? Odmah mi kaži.“ Glas mu je tako... tako zapovednički, zaluđen kontrolom kao uvek. Zamislila sam ga kao starovremenskog filmskog režisera s mamuzama, starinskim megafonom u jednoj ruci i jahaćim bičem u drugoj. Pri toj pomisli sam se naglas nasmejala.

„Tako si... dominantan.“ Zakikotala sam se.

„Ana, pomози, gde si, jebote?“

Kristijan Grej psuje. Ponovo sam se zakikotala. „U Portlandu sam... daleko od Sijetla.“ „Gde u Portlandu?“ „Laku noć, Kristijane.“

„Ana!“

Prekinula sam vezu. Ha! Mada mu nisam rekla za knjige. Namrštila sam se. Nisam obavila zadatak. Stvarno sam pijana - neprijatno mi se vrti u glavi dok se pomeram zajedno s redom. Pa, cilj vežbe bio je da se napijem. Uspela sam. Pijanstvo izgleda ovako - *verovatno nije iskustvo koje bi valjalo ponoviti*. Stigla sam na red. Tupo zurim u poster o prednostima bezbednog seksa s unutrašnje strane vrata. Sranje, zar sam upravo pozvala Kristijana Greja? Sranje. Telefon mi je zazvonio i poskočila sam. Iznenadeno sam ciknula.

„Ćao“, zameketala sam plahovito. Nisam računala na ovo.

„Dolazim po tebe“, rekao je i prekinuo vezu. Samo Kristijan Grej može istovremeno da zvuči tako mirno i preteće.

Sranje. Navukla sam farmerke. Srce mi grozničavo lupa. Dolazi po mene? *Jao, ne*. Povratiću... ne... dobro mi je. Stani malo. On se samo igra sa mnom. Nisam mu rekla gde sam. Ne može da me nađe ovde. Uostalom, treba mu nekoliko sati da sti-gne iz Sijetla, a dotle ćemo otići. Oprala sam ruke i pogledala se u ogledalu. Rumena sam i blago neusredsređena. *Hmm... tekila*.

Čini mi se da sam čitavu večnost čekala bokal piva za šan-kom pre nego što sam se konačno vratila do stola.

„Nema te veoma dugo“, prekori me Kejt. „Gde si bila?“ „Čekala sam red za toalet.“

Hose i Levi vatreno raspravljaju o lokalnom bejzbol timu. Hose je zastao da nam sipa pivo. Otpila sam veliki gutljaj. „Kejt, mislim da bi trebalo da izađem na vazduh.“ „Ana, baš si mlakonja.“ „Vraćam se za pet minuta.“

Ponovo se probijam kroz gužvu. Muka mi je, vrti mi se u glavi i pomalo sam nesigurna na nogama. Nesigurnija nego obično.

Shvatila sam koliko sam pijana kad sam udahnula svež noćni vazduh na parkiralištu. Alkohol mi je uticao na vid i stvarno vidim duplo kao u starim reprizama *Toma i Džerija*. Mislim da ću povratiti. Zašto sam sebi dozvolila da se ovako naroljam?

„Ana.“ Hose mi se pridružio. „Jesi li dobro?“

„Mislim da sam previše pila." Slabašno sam mu se osmehnula.

„I ja", promrmljao je. Vatro me gleda tamnim očima. „Treba li ti pomoć?" Primakao se i zagrlio me.

„Hose, dobro sam. Držim se." Prilično slabašno sam pokušala da ga odgurnem.

„Ana, molim te", prošaputao je. Sad me drži u zagrljaju i privija još bliže sebi.

„Hose, šta to radiš?"

„Znaš da mi se sviđaš, Ana, molim te." Drži mi jednu ruku na krstima, a drugu na bradi i zabacuje mi glavu. *Jebote... polju-biće me.*

„Ne, Hose, prestani - ne." Guram ga, ali on je zid od čvrstih mišića i ne mogu da ga pomerim. Ruka mu je skliznula u moju kosu i drži mi glavu.

„Molim te, Ana, *karinjo*", prošaputao mi je pored usana. Dah mu je blag i presladak - miriše na margaritu i pivo. Nežno mi spušta poljupce duž vilice do ugla usana. Prestravljena sam, pijana i nemam vlast nad sobom. Osećam da se gušim.

„Hose, ne", molim ga. *Ne želim ovo.* Ti si mi drug i mislim da ću povratiti.

„Čini mi se da je dama rekla ne", javi se tih glas iz mraka. Sranje! Kristijan Grej je tu. Kako? Hose me je pustio.

„Greje", pozdravio ga je odsečno. Zabrinuto sam pogledala Kristijana. Pogledom strelja Hosea, besan je. Sranje. Stomak mi se zgrči. Presamitila sam se, moje telo ne može više da podnosi alkohol i obilno sam povratila po tlu.

„Uf... *dios mio*, Ana!" Hose zgađeno skoči unazad. Grej mi zgrabi kosu i skloni je s linije vatre. Nežno me je poveo prema uzdignutoj cvetnoj leji na ivici parkirališta. Laknulo mi je kad sam primetila da je tamo relativan mrak.

„Ako ćeš ponovo da povратиš, uradi to ovde. Držaću te." Jedna ruka mu je oko mojih ramena, a drugom mi drži skuplje-nu kosu kako mi ne bi pala na lice. Nespretno sam pokušala da ga odgurnem, ali povratila sam ponovo... i ponovo. *O sranje... koliko će ovo da traje?* Čak i kad sam ispraznila stomak, stra-hovito suvo riganje mi je potresalo telo. U sebi sam se zaklela da nikad više

neću da pijem. Previše je grozno da bih opisala. Konačno se završilo.

Ruke su mi na zidu od opeke nad cvetnom lejom i jedva me drže. Jako povraćanje je iscrpljujuće. Grej me je pustio i pružio mi maramicu. Samo on može da ima sveže opranu platnenu maramicu s monogramom *KTG*. Nisam ni znala da još mogu da se kupe. Rasejano sam se zapitala šta znači slovo T dok sam brisala usta. Ne mogu da ga pogledam. Preplavila me je sramota, zgađena sam sobom. Želim da me progutaju azaleje u leji i da budem bilo gde samo ne ovde.

Hose i dalje stoji pored ulaza i posmatra nas. Zajaukala sam i zagnjurila lice u šake. Ovo mora da je najgori trenutak u mom životu. Glava mi pluta dok pokušavam da se setim nekog goreg - i samo mi Kristijanovo odbijanje pada na pamet - a ovo je mnogo, mnogo nijansi tamnije u smislu poniženja. Odvažila sam se da ga pogledam. Zuri u mene pribranog lica koje ne odaje ništa. Okrenula sam se i pogledala Hosea - kao i mene, i njega je stid i strah od Greja. Prostretila sam ga pogledom. Imam nekoliko probranih reči za svog takozvanog prijatelja, ali ne mogu nijednu da izgovorim pred Kristijanom Grejom, generalnim direktorom. *Ana, koga zavaravaš? Upravo je video kako bljuješ po zemlji i ovdašnjoj flori. Ne možeš da sakriješ kako nemaš nimalo ženstvenih manira.*

„Ja, ovaj... vidimo se unutra", promucio je Hose, ali nismo se obazirali na njega. Šmugnuo je unutra. Sama sam s Grejom. Sranje na kvadrat. Šta bi trebalo da mu kažem? Da se izvinim što sam ga zvala?

„Izvini", promrmljala sam, zureći u maramicu koju mahnitno stežem. *Tako je meka.*

„Zbog čega se izvinjavaš, Anastazija?"

Dođavola, on neumoljivo hoće da mu vratim za ovo.

„Uglavnom što sam te zvala. Što sam povratila. O, spisak je beskrajn", promrsila sam, osetivši kako crvenim. *Molim te, molim te, mogu li sad da umrem?*

„To se dešavalo svima, mada možda ne tako dramatično kao tebi", odvratio je bezbojnim glasom. „Samo treba znati svoje granice, Anastazija. Hoću reći, odobravam pomeranje granica, ali

ovo je zaista van granica pristojnosti. Da li ti je navika da se tako ponašaš?"

Zuji mi od glavi od previše alkohola i ozlojeđenosti. Šta ga se tiče, kog vruga? Nisam ga zvala ovamo. Zvuči kao sredoveč-ni čovek koji grdi nevaljalo dete. Jednim delom želim da mu odgovorim da želim svake noći da se opijam, da je to moja stvar i da nema nikakve veze s njim - ali nemam dovoljno hrabrosti. Ne pošto sam povratila pred njim. Zašto još stoji tu?

„Ne“, odgovorila sam skrušeno. „Nikad se nisam napila i trenutno nemam želju da to ikad više uradim.“

Jednostavno ne shvatam zašto je tu. Vrti mi se u glavi. Pri-metio je da sam ošamućena i uhvatio me je pre nego što sam pala. Privukao me je na grudi kao da sam dete.

„Hajde, odvešću te kući“, rekao je.

„Moram da se javim Kejt.“ *Ponovo sam mu u zagrljaju.*

„Moj brat može da joj kaže.“

„Molim?“

„Moj brat Eliot razgovara s gospođicom Kavanom.“

„O?“ Ne razumem.

„Bio je sa mnom kad si zvala.“

„U Sijetlu?“ Zbunjena sam.

„Ne, odseo sam u *Hitmanu*.“

Još uvek? Zasto?

„Kako si me našao?“

„Preko tvog mobilnog, Anastazija.“

Naravno. Kako je to moguće? Je li dozvoljeno? *Progonitelj*, prošaputala mi je podsvest kroz oblak tekile koji mi i dalje pluta mozgom. Ali nekako mi ne smeta s obzirom na to da je reč o njemu.

„Jesi li imala jaknu ili tašnu?“

„Ovaj... da, i jedno i drugo. Kristijane, molim te, moram da se javim Kejt. Zabrinuće se.“ Skupio je usne i teško uzdahnuo. „Ako baš moraš.“

Uhvatio me je za ruku i poveo prema kafiću. Slaba sam, pijana, postićena, iscrpljena, zbunjena i, na neki čudan način, potpuno

ushićena. On me drži za ruku - kakva zbunjujuća smotra osećanja. Trebaće mi bar nedelju dana da ih svarim.

Bučno je, krcato i počela je muzika pa je velika gužva na podijumu. Kejt nije za našim stolom, a Hose je nestao. Levi izgleda izgubljeno i napušteno.

„Gde je Kejt?“, povikala sam da nadjačam muziku. U glavi mi tutnji u ritmu basova.

„Đuska“, odgovori Levi. Vidim da je ljut. Sumnjičavo odme-rava Kristijana. Navukla sam crnu jaknu i prebacila torbicu preko glave kako bi mi legla na kuk. Spremna sam za polazak čim se javim Kejt.

Dotakla sam Kristijanovu ruku, podigla se na prste i povi-kala mu na uvo: „Ona je na podijumu.“ Nosem sam mu oče-šala kosu i osetila njegov čist, svež miris. Sva ona zabranjena, nepoznata osećanja koja sam pokušavala da osporim sad su isplivala i počela da mi divljaju u iscedenom telu. Pocrvenela sam i mišići su mi se divno zgrčili negde duboko, duboko u telu.

Prevrnuo je očima, uhvatio me za ruku i poveo prema šanku. Odmah su ga poslužili, nema čekanja za gospodina zaluđenika kontrolom Greja. Zar sve dobija tako lako? Ne čujem šta naru-čuje. Pružio mi je ogromnu čašu ledene vode.

„Pij“, povikao je.

Pokretna svetla se pale i gase u ritmu muzike i bacaju čudnu obojenu svetlost i senke po kafiću i gostima. Smenjuju se ze-le-na, plava, bela i demonski crvena. Kristijan me napregnuto posmatra. Oklevajući sam otpila gutljaj.

„Sve“, povikao je.

Tako je bahat. Prošao je rukom kroz razbarušenu kosu. Izgleda uzrujano, ljutito. Šta mu je? Osim što ga je šašava devoj-ka pozvala usred noći pa misli da joj je potrebno spasavanje. A ispostavilo se i da joj jeste potreban spas od previše napaljenog druga. Aondajevideokakojesislovito povraćala. *O, Ana... hoćeš li to ikad prevazići?* Moja podsvest figurativno cokće i strelja me pogledom preko naočara u obliku polumeseća. Poslušala sam ga i iskapila celu čašu. Pripala mi je muka. Uzeo mi je čašu i spustio je na šank. Kroz izmaglicu sam primetila šta ima na sebi: široku belu lanenu

košulju, udobne farmerke, crne starke i tamnu jaknu na pruge. Poslednje dugme košulje je raskopčano i vidim mu malje. Ovako pijanoj, izgleda mi neodoljivo.

Ponovo me je uhvatio za ruku. *Jao* - vodi me prema podiju-mu. Sranje. Ja ne đuskam. Osetio je moje opiranje i pri oboje-nim svetlima sam videla njegov razveseljen, podrugljiv osmeh.

Snažno me je cimnuo i ponovo sam mu u naručju. Kreće se i vuče me sa sobom. Čoveče, ne da ume da đuska. Ne mogu da verujem da ga pratim iz koraka u korak. Možda mogu da ga pratim zato što sam pijana. Drži me čvrsto uz sebe, telo mu je uz moje... da me ne drži tako čvrsto, sigurno bih mu pala pred noge. Nekim delom mozga setila sam se upozorenja koje mi je majka često recitovala: *Nikad ne veruj muškarcu koji ume da igra.*

Poveo nas je kroz gužvu do drugog dela podijuma. Sad smo pored Kejt i Eliota, Kristijanovog brata. Muzika trešti, glasna i haotična, ulazi mi u glavu i izlazi iz nje. *Jao* ne. *Kejt zavodi*. Đuska kao luda, a to radi samo kad joj se neko dopada. Kad joj se mnogo dopada. To znači da će nas sutra biti troje na doručku. *Kejt!*

Kristijan se nagnuo i povikao nešto Eliotu na uvo. Ne čujem šta govori. Eliot je visok, širokih ramena, talasaste plave kose i svetlih očiju sa zločestim sjajem. Ne mogu da im odredim boju pod pulsirajućim svetlom. Eliot se široko osmehnuo i privukao Kejt sebi, a ona je više nego srećna zbog toga... *Kejt!* Zapanjila sam se čak i u ovom natreskanom stanju. Tek ga je upoznala. Klimnula je glavom na ono što joj je Eliot rekao, šta god to bilo, široko mi se osmehnula i mahнула. Kristijan me je odmah poveo s podijuma.

Ali nisam stigla da razgovaram s njom. Je li dobro? Vidim šta se dešava između nje i Eliota. *Moram dajoj održim pridiku o bezbednom seksu*. Nekim delom mozga sam se ponadala da će pročitati poster u kabini toaleta. Misli mi jure po glavi i bore se protiv pijane smušenosti. Pretoplo je ovde, preglasno, previše je boja - previše svetlo. Vrti mi se u glavi, *jao*, ne... vidim kako mi se pod približava ili mi se bar tako čini. Poslednje što sam čula pre nego što sam se onesvestila u rukama Kristijana Greja bilo je grubo: „Jebiga!“

PETO POGLAVLJE

Veoma je tiho. Svetlo je prigušeno. Udobno mi je i toplo u krevetu. *Hmm...* Otvorila sam oči i načas sam mirna i spokoj-na dok uživam u čudnom, nepoznatom okruženju. Nemam pojma gde sam. Uzglavlje ima oblik velikog sunca. Neobično mi je poznato. Soba je velika, provetrena, raskošno nameštena u smeđim, zlatnim i svetlosmeđim nijansama. Već sam je vide-la. Gde? Mozak mi je i dalje smušen od alkohola i trudi se da prizove nedavne vizuelne uspomene. Sranje. Ja sam u hotelu *Hitman...* u apartmanu. Stajala sam u sličnoj sobi s Kejt. Ova izgleda veće. O, sranje. Ja sam u apartmanu Kristijana Greja. Kako li sam tu dospela?

Polako se pomaljaju nepovezane uspomene na prethodnu noć da me proganjaju. *Piće - jao, ne, piće - telefonski poziv -jao, ne, telefonski poziv - povraćanje - jao, ne, povraćanje - Hose pa onda Kristijan. O, ne. Utroba mi se zgrčila. Ne sećam se kako sam došla ovamo. Na sebi imam majicu, brus i gaćice. Nemam čarape. Nemam farmerke. Sranje.*

Na noćnom stočiću su čaša soka od narandže i dve pilule. Brufen. Zaluđenik kontrolom misli na sve. Sela sam i popila pilule. U stvari, nije mi mnogo loše, verovatno znatno bolje nego što zaslužujem. Sok ocl narandže ima božanstven ukus. Ugasio mi je žeđ i osvežio me.

Čuje se kucanje na vratima. Srce mi je skočilo u usta i ne mogu da dođem do glasa. Bez obzira na to, otvorio je vrata i ušao.

Dođavola, vežbao je. Siva trenerka mu na onaj način visi na kukovima, a siva majica bez rukava je od znoja potamnela kao njegova kosa. *Znoj Kristijana Greja: ta pomisao čudno utiče na mene.* Duboko sam udahnula i zažmurila. Osećam se kao dvo-godišnjakinja - ako zatvorim oči, možda neću stvarno biti tu.

„Dobro jutro, Anastazija. Kako si?“

„Bolje nego što zaslužujem da budem“, promumlala sam.

Pogledala sam ga. Spustio je veliku kesu na stolicu pa uhvatio krajeve peškira koji mu visi oko vrata. Potamnele sive oči zure u mene. Kao uvek, nemam pojma o čemu razmišlja. Veoma dobro krije svoje misli i osećanja.

„Kako sam dospela ovamo?“ Glas mi je slabašan, skrušen.

Seo je na ivicu kreveta. Dovoljno je blizu da mogu da ga dotaknem, da ga osetim. Au... znoj, kupka i Kristijan. To je opojan koktel - mnogo bolji od margarite, što sad mogu da kažem iz iskustva.

„Pošto si se onesvestila, brinuo sam za kožne presvlake u kolima pa sam te doveo ovamo umesto da te vozim do tvog stana“, odgovorio je bezosećajno.

„Jesi li me ti stavio u krevet?“

„Da.“ Lice mu je ravnodušno.

„Jesam li ponovo povraćala?“ Glas mi je tiši.

„Nisi.“

„Jesi li me ti svukao?“ prošaputala sam. „Da.“ Izvio je obrvu kad sam strahovito pocrvenela. „Nismo...?“, prošaputala sam, a usta su mi se osušila od sra-mote i užasa pa nisam završila pitanje.

Zagledala sam se u šake.

„Anastazija, bila si obeznanjena. Ne pali me nekrofilija. Vblim kad su žene svesne i prijemčive“, odvratio je bezbojnim glasom.

„Veoma mi je žao.“

Blago je izvio usne u zajedljiv osmejak.

„Veče je bilo veoma zabavno. Neću ga skoro zaboraviti.“

Ni ja - oh, on mi se smeje, đubre jedno. Nisam tražila da dođe po mene. Ali ipak se osećam kao negativac.

„Nisi morao da mi uđeš u trag tom spravicom Džejmsa Bonda koju usavršavaš za onoga ko ponudi najviše novca“, brećnula sam se. Pogledao me je iznenađeno i - ukoliko se nisam prevarila - malo povređeno.

„Prvo, tehnologija za praćenje mobilnih telefona dostupna je na internetu. Drugo, moja kompanija niti proizvodi uređaje za praćenje niti ulaže u njih. I treće, da nisam došao po tebe, verovatno bi se probudila u fotografovom krevetu a nisi bila

preterano oduševljena njegovim udvaranjem ako me sećanje ne vara", odvratio je kiselo.

Njegovim udvaranjem! Pogledala sam ga. Oči su mu usplamtele, uvređene. Pokušala sam da se ujedem za usnu, ali nisam uspela da suzbijem kikut.

„Iz koje si srednjovekovne hronike pobegao? Zvučiš kao galantni vitez.“

Raspoloženje mu se приметно promenilo. Pogled mu je smeškao, a izraz postao blaži. Na usnama mu je nagoveštaj osmeha.

„Ne verujem, Anastazija. Možda crni vitez.“ Osmeh mu je podrugljiv. Odmahuje glavom. „Jesi li sinoć jela?“ Glas mu je optužujući. Odmahnula sam glavom. Kakav li sam veliki prestup sad napravila? Stegao je vilicu, ali izraz mu je ostao ravnodušan.

„Moraš da jedeš. Zato ti je bilo toliko loše. Ozbiljno, to je prvo pravilo kad piješ alkohol.“ Prošao je rukom kroz kosu. Znam da je ogorčen.

„Hoćeš li i dalje da me grdiš?“

„Znači, ja te grdim?“

„Tako izgleda.“

„Imaš sreće što samo to radim.“ „Kako to misliš?“

„Pa, da si moja, ne bi mogla da sediš nedelju dana posle onoga što si juče uradila. Nisi jela, napila si se, dovela si sebe u opasnost.“ Zažmurio je, zebnja mu se nakratko ocrtala na licu i stresao se. Kad je otvorio oči, prostrelio me je pogledom. „Teško mi je i da pomislim šta je moglo da ti se desi.“

Uzvratila sam mu mrkim pogledom. Šta mu je? Šta ga briga? Da sam njegova... *Pa, nisam.* Mada bih možda jednim delom želela. Ta misao se probila kroz ozlojeđenost zbog njegovih bahatih reči. Pocrvenela sam zbog ćudljivosti svoje podsvesti - ona radosno pleše u jarkocrvenoj hula suknjici pri samoj pomisli da bih mogla biti njegova.

„Ne bi mi se ništa desilo. Bila sam s Kejt.“

„A fotograf?“, brecnuo se.

Hmm... mladi Hose. U nekom trenutku ću morati da se suočim s njim.

„Hose je samo preterao." Slegnula sam ramenima.

„Pa možda bi neko trebalo da ga nauči lepom ponašanju kad sledeći put pretera."

„Ti baš voliš da zavodiš disciplinu", prosiktala sam.

„0, Anastazija, nemaš pojma koliko." Zaškiljio je pa se zlo-često osmehnuo. Razoružao me je. U jednom trenutku sam zbunjena i ljuta, a u drugom buljim u njegov predivan osmeh. *Au...* Opčinjena sam, verovatno zato što se tako retko osmehuje. Potpuno sam zaboravila o čemu je pričao.

„Idem da se istuširam. Ukoliko ti nećeš prva?" Nakrivio je glavu, i dalje se osmehujući. Srce mi je ubrzalo, a produžena moždina zaboravila da poruči sinapsama da dišu. Osmeh mu se širi. Pružio je ruku i prešao mi palcem niz obraz i preko donje usne.

„Diši, Anastazija", prošaputao je pa ustao. „Doručak je za petnaest minuta. Mora da si izgladnela." Otišao je u kupatilo i zatvorio vrata.

Ispustila sam vazduh koji sam zadržavala. Zašto je tako prokleta privlačan? Želim da mu se pridružim pod tušem. Nikad nisam osetila ovako nešto prema nekome. Hormoni mi divljaju. Koža me pecka tamo gde mi je prešao palcem po licu i donjoj usni. Vrpolim se od zahtevne, svrbljive... nelagode. Ne razumem takvu reakciju. *Hmm... Požuda.* Ovo je požuda. Tako ona izgleda.

Legla sam na meke perjane jastuke. *Da si moja.* Uf - šta bih dala da budem njegova! On je jedini muškarac zbog koga mi krv juri telom. Ali je i veoma iritantan; težak je, komplikovan, zbunjujući. U jednom trenutku me odbija, a u drugom mi šalje knjige vredne četrnaest hiljada dolara pa mi ulazi u trag kao progonitelj. A povrh svega, provela sam noć u njegovom apart-manu i osećam se bezbedno. Zaštićeno. Dovoljno mu je stalo da bi dojurio da me spase od neke umišljene opasnosti. Ipak nije mračni vitez, već beli vitez u blistavom, omamljujućem oklopu - klasični romantični junak - vitez Gavin ili Lancelot.

Ustala sam iz kreveta i mahnito potražila farmerke. Izašao je iz kupatila, blistav od vode, neobrijan, opasan samo peškirom. A ja sam sva u golim nogama i veoma smetena. Iznenađio se što me vidi van kreveta.

„ Ako tražiš farmerke, poslao sam ih na pranje." Pogled mu je taman. „Bile su isprskane povraćkom."

„Oh." Pocrvenela sam kao paprika. O, zašto uvek mora da me izbaci iz ravnoteže?

„Poslao sam Tejlora po nove farmerke i patike. Nalaze se u kesi na stolici."

Čista odeća. Kakva neočekivana nagrada.

„Ovaj... idem da se istuširam", promrmljala sam. „Hvala." Šta drugo mogu da kažem? Uzela sam kesu i požurila u kupatilo, dalje od uznemirujuće blizine nagog Kristijana. Nije ništa lošiji od Mikelandelovog *David*a.

Kupatilo je toplo i puno pare. Svukla sam se i brzo stala pod tuš, nestrpljiva da se nađem pod pročišćavajućim mla-zom vode. Voda se obrušila na mene i podigla sam lice prema dobrodošlom mlazu. Želim Kristijana Greja. Mnogo ga želim. To je činjenica. Prvi put u životu želim da odem u krevet s muškarcem. Želim da osetim njegove ruke i usne na sebi.

Rekao je da voli svesne žene. *To znači da se verovatno nije obavezao na celibat.* Ali nije pokušao ništa sa mnom, za raz-liku od Pola i Hosea. Ne shvatam. Želi li me? Nije hteo da me poljubi prošle nedelje. Jesam li mu odbojna? Ali ipak sam ovde - on me je doveo ovamo. Samo ne znam koju igru igra. O čemu li misli? *Cele noći si spavala u njegovom krevetu i nije te dotakao, Ana. Zaključi sama.* Moja podsvest promoli ružnu, podmuklu glavu.

Voda je topla i umirujuća. *Hmm...* Mogla bih zauvek da ostanem pod ovim tušem u njegovom kupatilu. Posegnula sam za kupkom - miriše na njega. Divno miriše. Utrljavam je po celom telu, maštajući kako mi Kristijan dugim prstima nanosi kupku božanstvenog mirisa na telo, preko grudi, po stomaku, između butina. *Au.* Srce mi je ponovo ubrzalo. Osećaj je... mnogo dobar.

„Stigao je doručak." Trže me kucanje na vratima.

„Do... dobro", promucala sam, surovo prenutu iz erotskih sanjarija.

Izašla sam iz kade i uzela dva peškira. Jedan sam obmota-la oko glave kao Karmen Miranda. Brzo sam se obrisala, ne obazirući se na to koliko mom preosetljivom telu prija trljanje

peškirom.

Zavirila sam u kesu. Tejlor ne samo da mi je kupio far-merke i nove starke nego i svetloplavu košulju, čarape i donje rublje. Vidi, vidi. Čist brus i gaćice - činim im nepravdu takvim običnim, praktičnim opisom. Reč je o izuzetno dizajniranom evropskom donjem rublju, raskošnom, od svetloplave čipke. Opa. Zadivljena sam i pomalo obeshrabrena takvim rubljem. A još mi savršeno pristaje. Ali naravno da je tako. Pocrvenela sam pripomisli da mi je Kratkoošišani to kupio u nekoj prodavnici donjeg rublja. Pitam se šta mu još ulazi u opis posla.

Brzo sam se obukla. Sve mi savršeno pristaje. Brzo sam prosušila kosu peškirom i očajnički pokušala da je zauzdam. Ali, kao i uvek, ona odbija da se povinuje i jedino rešenje je da je vežem gumaticom koju nemam. Trebalo bi da mi je jedna u torbi, gde god da je ona. Duboko sam udahnula. Vreme je da se suočim s Gospodinom zbunjujućim.

Laknulo mi je što je spavaća soba prazna. Brzo sam potražila torbu - ali nije tu. Još jednom sam duboko udahnula i ušla u dnevnu sobu. Ogromna je. Ima raskošan sedeći deo s preme-kanim kaučevima i mekim jastucima, izuzetnim stočićem za kafu s hrpom velikih sjajnih knjiga, zatim radni deo s ajmekom poslednje generacije i ogromnim televizorom s plazma ekranom na zidu. Kristijan sedi i čita novine za trepezarijskim stolom u drugom delu sobe. Sto je veliki kao teniski teren. Nije da igram tenis, ali gledala sam Kejt nekoliko puta. *Kejt!*

„Sranje, Kejt“, zagraktala sam. Kristijan je podigao pogled.

„Zna da si ovde i da si još živa. Poslao sam poruku Eliotu“, rekao je s neznatnim humorom.

O, *ne*. Setila sam se njenog sinoćnjeg vatrenog igranja. Koristilaje one pokrete koje je sama izmislila kako bi zavela ni manje ni više nego Kristijanovog brata! Šta li će pomisliti o tome što sam ovde? Nikad nisam prespavala van kuće. Ona je još uvek s Eliotom. Samo je dvaput to uradila i oba puta sam nedelju dana morala da trpim odvratnu ružičastu pidžamu. Misliće da sam i ja imala kombinaciju za jednu noć.

Kristijan me zapovednički posmatra. Nosi belu lanenu košu-lju raskopčanog okovratnika i rukava.

„Sedi“, naložio je i pokazao na mesto za stolom. Prešla sam sobu i sela naspram njega kao što mi je rečeno. Sto je pretrpan hranom.

„Nisam znao šta voliš pa sam naručio od svega pomalo.“ Izvinjavajuće mi se osmehnuo.

„To je veoma rasipnički“, promrsila sam zbunjena tolikim izborom iako sam gladna.

„Jeste.“ Zvuči kao krivac.

Odlučila sam se za palačinke sa sirupom od javora, kajganu i slaninu. Kristijan pokušava da sakrije osmeh dok jede omlet od belanaca. Hrana je izvrsna.

„Čaj?“, pita me.

„Da, hvala.“

Pružio mi je mali čajnik s ključalom vodom. Na tanjiriću je vrećica *toajnings ingliš brekfast*. Au, seća se kako volim da pijem čaj. „Kosa ti je veoma vlažna“, prekorio me je. „Nisam našla fen“, promumlala sam postićeno. Mada ga nisam ni tražila.

Kristijan je skupio usne u grubu crtu, ali nije rekao ništa.

„Hvala na odeći.“

„Zadovoljstvo mi je, Anastazija. Lepo ti stoji ta boja.“

Pocrvenela sam i zagledala se u prste.

„Znaš, stvarno bi trebalo da naučiš da prihvataš komplimente.“ Glas mu je prekoran.

„Trebalo bi da ti dam novac za odeću.“

Ošinuo me je očima kao da sam ga uvredila. Brzo sam nastavila.

„Već si mi dao knjige, što, naravno, ne mogu da prihvatim. Ali ova odeća... molim te, pusti me da platim.“ Kolebijivo sam se osmehnula.

„Anastazija, veruj mi da mogu to da priušt看.“

„Nije reč o tome. Zašto bi mi to kupio?“

„Zato što mogu.“ U očima mu blesnu nestašan sjaj.

„Samo zato što možeš ne znači i da bi trebalo“, odgovorila sam tiho. Izvio je obrve, oči mu sijaju i odjednom mi se čini da on priča o nečemu sasvim drugom, ali ne znam o čemu. Što me podseti...

„Zašto si mi poslao knjige, Kristijane?" Glas mi je mek. Spustio je escajg i napregnuto me pogledao, očiju užarenih od nekog neobjašnjivog osećanja. Dođavola - usta su mi se osušila.

„Pa, kad sam te držao pošto te umalo nije pregazio biciklista, pogled ti je poručivao 'poljubi me, poljubi me, Kristijane!...' ", zastao je i slegnuo ramenima. „Osećao sam da ti dugujem izvi-njenje i upozorenje." Prošao je rukom kroz kosu. „Anastazija, nisam sentimentalna čovek... ne zanima me romantika. Moji ukusi su veoma određeni. Trebalo bi da me se kloniš." Zažmurio je kao da je poražen. „Međutim, ima nešto u vezi s tobom i ne mogu da se držim dalje od tebe. Ali mislim da si to već shvatila."

Apetit mi je iščileo. *Ne može da se drži dalje od mene.*

„Onda nemoj", prošaputala sam.

Oštro je udahnua i razrogačio se. „Ne znaš šta tražiš."

„Onda me prosvetli."

Zurimo jedno u drugo, zaboravivši na hranu. „Znači, nisi se obavezao na celibat?" prodahtala sam. Oči mu razgaljeno sinuše.

„Ne, Anastazija, nisam se obavezao na celibat." Zastao je kako bih svarila njegove reči. Pocrvenela sam kao bulka. Ponovo se između mog mozga i usta prekinula veza. Neverovatno mi je da sam to rekla naglas.

„Šta nameravaš da radiš sledećih nekoliko dana?" pitao je tiho.

„Danas radim od podneva. Koliko je sati?" prestravila sam se odjednom.

„Tek je prošlo deset, imaš dovoljno vremena. A sutra?" Nalaktio se na sto i spustio bradu na duge podignute prste.

„Kejt i ja moramo da se pakujemo. Selimo se u Sijetl sledećeg vikenda, a cele nedelje ću raditi kod Klejtona." „Jeste li već našle stan u Sijetlu?" „Jesmo." „Gde?"

„Ne sećam se adrese. Negde u Pajk market distriktu." „Nije daleko od mene." Osmehnua se. „I šta ćeš da radiš u Sijetlu?"

Šta mu znače sva ta pitanja? Inkvizicija Kristijana Greja gotovo jednako nervira kao ona Ketrin Kavane.

„Prijavila sam se za probni rad na nekoliko mesta. Čekam da mi odgovore.“

„Jesi li se prijavila u mojoj kompaniji kao što sam predložio?“

Pocrvenela sam... *Naravno da nisam.* „Ovaj... nisam.“

„A šta fali mojoj kompaniji?“

„Tvojoj kompaniji ili tvom *društvu*?“^{*}, našalila sam se.

„Podsmevate mi se, gospođice Stil?“ Nakrivio je glavu i čini mi se da izgleda razveseljeno, ali teško je reći. Pocrvenela sam i zagledala se u svoj nepojedeni doručak. Ne mogu da ga gledam u oči kad priča tim tonom.

„Voleo bih da ugrizem tu usnu“, prošaputao je preteći.

Zinula sam od čuda, nesvesna toga da sam grickala donju usnu. To mora da je nešto najseksepilnije što mi je iko ikad rekao. Srce mi grozničavo lupa i čini mi se da dahćem. Zaboga, ja sam uzdrhtala zbrka a nije me ni dotakao. Uzvrpoljila sam se na stolici i uzvratila mu mračni pogled.

„Što to ne uradiš?“ izazvala sam ga tiho.

„Zato što te neću dodirnuti, Anastazija. Ne dok ne dobijem tvoju pismenu saglasnost.“ Osmejak mu poigrava na usnama.

Molim?

„Šta to znači?“

„Upravo to što sam rekao.“ Uzdahnuo je i odmahnuo glavom, istovremeno razgaljen i ogorčen. „Moram da ti pokažem, Anastazija. Kad večeras završavaš posao?“

„Ok o sam.“

„Pa, mogli bismo večeras ili sledeće subote da odemo u Sijetl i večeramo kod mene. Tad ću te upoznati sa činjenicama. Izbor je na tebi.“

„Zašto ne možeš sad da mi kažeš?“

„Zato što uživam u doručku i tvom društvu. Kad te budem prosvetlio, verovatno nećeš želeti ponovo da me vidiš.“

Šta to znači? Šalje li malu decu u belo roblje u nekom delu sveta od koga je i bog digao ruke? Je li član neke tajne zločinačke organizacije? To bi objasnilo njegovo ogromno bogatstvo. Možda je duboko religiozan? Ili je impotentan? Svakako nije -to bi mogao odmah da mi dokaže. Strahovito sam pocrvenela dok sam

razmišljala o mogućnostima. Ovo ne vodi nikuda. Volela bih da što pre rešim zagonetku o Kristijanu Greju. Ako je njegova tajna toliko odvratna da više neću hteti da ga vidim, onda će to, iskreno govoreći, biti olakšanje. *Ne laži sebe - povi-ka moja podsvest - moraće da bude veoma loše da bi pobegla glavom bez obzira.*

„Večeras.“

Podigao je obrvu.

„Kao Eva, želiš brzo da jedeš s drveta saznanja“, podsmeh-
nuo mi se.

„Podsmevate mi se, gospodine Greje?“ pitam ljupko.
Naduvenko.

Zaškiljio je i podigao svoj blekberi. Pritisnuo je jedan taster.

„Tejlore, trebaće mi Čarli Tango.“ Čarli Tango? Ko je on?

„Iz Portlanda u, recimo, dvadeset i trideset... Ne, s čekanjem na
Eskali... Cele noći.“ *Cele noći!*

„Da, raspoloživ sutra ujutru. Ja ću da pilotiram od Portlanda do
Sijetla.“ *Dapilotira?*

„Neka pilot bude spreman od dvadeset dva i trideset.“ Pre-
kinuo je vezu. Nije rekao „hvala“ ni „doviđenja“.

„Rade li ljudi uvek ono što im kažeš?“

„Uglavnom, ako hoće da zadrže svoj posao“, odgovorio je
mrtav ozbiljan.

„A ako ne rade za tebe?“

„0, umem da budem veoma ubedljiv, Anastazija. Završi
doručak pa ću te odbaciti kući. Pokupiću te kod Klejtona u osam
kad završiš. Letećemo u Sijetl.“

Brzo sam zatreptala.

„Letećemo?“

„Da. Imam helikopter.“

Zinula sam u njega. Imaću drugi sastanak s Kristijanom veoma
tajanstvenim Grejom. Od kafe do vožnje helikopte-rom. Au!

„Letećemo helikopterom do Sfetla?“

„Da.“

„Zašto?“

Zločesto se nasmešio. „Zato što mogu. Završi doručak.“

Kako sad mogu da jedem? Idem helikopterom u Sijetl s Kristijanom Grejom. I hoće da mi ugrize usnu... Uzvrpoljila sam se pri toj pomisli.

„Jedi“, rekao je oštrije. „Anastazija, smeta mi bacanje hrane... jedi.“

„Ne mogu sve ovo da pojedem.“ Zinula sam kad sam videla šta je sve ostalo na stolu.

„Pojedi ono što ti je u tanjiru. Da si juče jela kako valja, ne bi sad bila ovde i ja ne bih morao tako brzo da se izjasnim.“ Usta su mu stisnuta u mrku crtu. Izgleda ljutito.

Namrštila sam se i posvetila hrani koja se već ohladila. *Pre-više sam uzbuđena da bih jela, Kristijane. Zar ne shvataš?* -objašnjava moja podsvest. Ali prevelika sam kukavica da bih te misli izgovorila naglas, pogotovo kad izgleda tako natmureno. *Hmm*, kao dečkić. Ta misao mi je zabavna.

„Šta je tako smešno?“, pitame. Odmahnula sam glavom, ne usuđujući se da mu kažem i ne dižući pogled s tanjira. Pogle-dala sam ga tek kad sam pojela poslednji zalogaj palačinke. Zamišljeno me posmatra.

„Dobra devojčica“, rekao je. „Odvešću te kući kad osušiš kosu. Ne želim da se razboliš.“ Reči mu odišu neizgovorenim obećanjem. *Na šta misli?* Udaljila sam se od stola. Načas sam se zapitala da li da tražim dozvolu da odem, ali odbacila sam tu ideju. Čini mi se da je opasno postaviti takav primer. Pošla sam prema spavaćoj sobi. Zaustavila sam se kad mi je nešto palo na pamet.

„Gde si ti spavao noćas?“ Okrenula sam se prema Kristija-nu, i dalje udobno smeštenom u trpezarijskoj stolici. Nigde ne vidim čebad ni posteljinu - možda ih je već sklonio.

„U svom krevetu“, odgovorio je prosto, ravnodušnog izraza.

„O.“

„Da, to je novost i za mene.“ Osmehnulo se. „Da nemaš... seks.“ Eto - izgovorila sam tu reč. I, naravno, pocrvenela.

„Ne.“ Odmahnulo je glavom i namrštilo se kao da se setio nečeg neprijatnog. „Da spavam pored nekoga.“ Podigao je novi-ne i nastavio da čita.

Šta to, zaboga, znači? Nikad nije spavao pored nekoga? Nevin je? Sumnjam u to. Piljim u njega s nevericom. Nikad nisam upoznala nekoga ko me toliko zbunjuje. Utom shvatam da sam spavala pored Kristijana Greja. Došlo mi je da se tre-snem - šta bih dala da sam bila svesna i gledala ga dok spava!

Da sam ga videla ranjivog. Iz nekog razloga mi je teško da to zamislim. Pa, navodno ću sve saznati večeras.

Pretražila sam fioke u spavaćoj sobi i pronašla fen. Pomažući se prstima, osušila sam kosu što sam bolje mogla. Kad sam završila, otišla sam u kupatilo. Hoću da operem zube. Ugledala sam Kristijanovu četkicu. To će biti kao da ga osećam u ustima. *Hmm...* Kao krivac osvrnula sam se preko ramena pa dotakla dlačice na četkici. Vlažne su. Mora da ju je već koristio. Brzo sam je zgrabila, stavila pastu i brzo oprala zube. Osećam se veoma nevaljalo. Uzbudljivo je.

Stavila sam majicu, brus i gaćice koje sam juče nosila u kesu koju je Tejlor doneo i vratila se u dnevnu sobu da potražim jaknu i torbu. Veoma sam se oraspoložila kad sam našla gumicu u torbi. Kristijan me posmatra s nedokučivim izrazom dok vezujem kosu. Osećajući da me prati pogledom, sela sam da sačekam dok završi telefonski razgovor.

„Hoće dva...? Koliko će to da košta...? U redu. Kakve mere bezbednosti imamo tamo...? A ići će preko Sueca...? Koliko je Ben Sudan siguran...? A kad će stići u Darfur...? U redu, ura-dićemo to. Izveštavaj me o napretku." Prekinuo je vezu.

„Spremna za polazak?"

Klimnula sam glavom. Pitam se o čemu li je razgovarao. Obukao je tamnoplavi blejzer s prugama, uzeo ključeve kola i pošao prema vratima.

„Posle tebe, gospođice Stil", promrsio je i otvorio mi vrata. Izgleda nemarno elegantno.

Zastala sam, malkice predugo, upijajući njegov izgled. Kad samo pomislim da sam noćas spavala pored njega. I da nije pobegao posle tekile i povraćanja. Povrh svega, želi da me vodi u Sijefl. Zašto mene? Ne shvatam. U glavi mi odzvanjaju njegove reči

- *ima nešto u vezi 5 tobom* - pa, osećaj je obostran, gospo-dine Greje. Nameravam da otkrijem njegovu tajnu.

Bez reči smo pošli prema liftu. Dok smo čekali, provirila sam kroz trepavice, a on me je pogledao krajičkom oka. Osmehnula sam se, a njemu su se usne zgrčile.

Lift je stigao i ušli smo. Sami smo. Odjednom se, iz neobjašnjivog razloga, možda zbog naše blizine u skućenom prostoru, atmosfera promenila. Nabijena je električnim, ushićenim iščekivanjem. Disanje mi se promenilo, srce ubrzalo. Delimično je okrenuo glavu prema meni, oči su mu poput najtamnijeg škrljca. Ujela sam se za usnu.

„Ma jebeš papirologiju“, zarezao je. Bacio se na mene i gur-
nuo me uza zid. Pre nego što sam shvatila šta radi, jednom rukom je kao stegom uhvatio moje i podigao mi ih iznad glave dok me je kukovima prikovao uza zid. Jebote. Drugom rukom me je uhvatio za kosu i povukao je nadole, podigavši mi lice. Usne su mu na mojima. Na granici je bolnog. Zajejala sam mu u usta i prihvatila njegov jezik. Odmah je to iskoristio, vešto mi istražuje usta. Nikad me niko nije tako poljubio. Jezikom sam kolebljivo očešala njegov pa mu se pridružila u sporom, erotskom plesu koji se svodi na dodir i nadražaj, kao trljanje karlicama za vreme plesa. Uhvatio me je za bradu kako bi me držao u mestu. Bespomoćna sam, ruke su mi prikovane, drži mi lice i zauzdava me kukovima. Osećam njegovu erekciju na stomaku. *Oh...* Želi me. Kristijan Grej, grčki bog, želi me i ja želim *njega*, ovde... i sad, u liftu.

„Tako. Si. Slatka“, promrmljao je. Svaka reč je uzvična.

Lift se zaustavio, vrata su se otvorila i on se sklonio od mene u treptaju oka, ostavivši me klonulu. Tri čoveka u poslovnim odelima su nas pogledala i podrugljivo se osmehnula pa ušla. Srce će mi proleteti kroz krov, čini mi se da sam trčala kros uzbrdo. Hoću da se presamitim i uhvatim za kolena... ali to bi bilo previše očigledno.

Pogledala sam ga. Deluje kul i pribrano kao da je rešavao ukrštenicu. *Nije pošteno*. Zar moje prisustvo nimalo ne utiče na njega? Pogledao me je krajičkom oka i nežno izdahnuo. O, utičem na njega i te kako - moja sićušna unutrašnja boginja pobednički se

zanjihala u ritmu sambe. Poslovni ljudi su izašli na prvom spratu. Ostaje još jedan.

„Oprala si zube“, rekao je, piljeći u mene.

„Koristila sam tvoju četkicu.“

Usne mu se izviše u poluosmeh. „0, Anastazija Stil, šta da radim s tobom?“

Vrata su se otvorila u prizemlju. Uhvatio me je za ruku i povukao sa sobom.

„Šta je to u vezi s liftovima?“ promrmljao je više za sebe dok koračamo predvorjem. Trudim se da održim korak s njegovim zato što mi je razum raspršen po podu i zidovima trećeg lifta u hotelu *Hitman*.

ŠESTO POGLAVLJE

Kristijan je otvorio suvozačka vrata crnog audijevog džipa i ušla sam. To je zver od vozila. Ne spominje izliv strasti koji je buknuo u liftu. Treba li ja to da učinim? Da li bi trebalo da pričamo o tome ili da se pravimo da se nije dogodilo? Moj prvi nesputan poljubac deluje gotovo nestvarno. Kako vreme prolazi, dodeljujem mu isti mitski status kao kralju Arturu i Atlantidi. To se nikad nije desilo. *Možda sam sve umislila*. Ne. Dotakla sam usne, naduvene od poljupca. Svakako se dogodilo. Ja sam drugačija žena. Očajnički želim ovog muškarca i on je želeo mene.

Pogledala sam ga. Kristijan je uljudan i pomalo uzdržan, kao uvek.

Kako me zbunjuje.

Upalio je motor i izašao u rikverc. Uključio je muziku. Vozilo je ispunila najslada, najčudesnija muzika dva ženska glasa. Au... sva čula su mi smušena pa to dvojako utiče na mene. Trnci uzbuđenja mi prolaze kičmom. Kristijan je skrenuo na Jugoza-padnu park aveniju. Vozi s lakim, nehajnim samopouzdanjem.

„Šta slušamo?"

„To je *Cvetni duet* Delibesa iz opere *Lakme*. Sviđa ti se?"

„Kristijane, čudesno je."

„Jeste, zar ne?" Široko mi se osmehnuo. Na trenutak mu izgleda odgovara godinama: mlad, bezbrižan i toliko lep da odu-zima dah. Je li to ključ da se dopre do njega? Muzika? Anđeoski glasovi me zadirkuju i zavode.

„Mogu li još jednom da čujem?"

„Naravno." Pritisnuo je dugme i muzika me ponovo miluje. Nežna je, spora, slatka, pravi napad na moje čulo sluha.

„Voliš li klasičnu muziku?" pitala sam, nadajući se retkom uvidu u njegov ukus.

„Ukus mi je raznovrstan, Anastazija, sve od Tomasa Talisa do *Kings oflajon*. Zависи od raspoloženja. Ti?"

„Isto. Mada ne znam ko je Tomas Talis."

Nakratko me je pogledao pa se ponovo usredsredio na put.

„Sviraću ti ga nekad. On je engleski kompozitor iz šesnaestog veka. Tjudori, crkva, horska muzika." Osmehnuo mi se. „Znam, zvuči veoma ezoterično ali je čudesan."

Pritisnuo je dugme i počeli su *Kings oflajon*. Hmm... znam ovu pesmu. *Sex on Fire*. Veoma prikladno. Muziku je prekinula zvonjava mobilnog. Kristijan je pritisnuo dugme na volanu.

„Grej", breкнуo se. Veoma je otresit.

„Gospodine Greje, ovde Velč. Imam podatke koje ste tražili." Iz zvučnika se začu škripav glas.

„Dobro, pošalji mi na mejl. Još nešto?"

„Ne, gospodine."

Pritisnuo je dugme i mobilni se isključio. Pjesma se nastavila. Bez hvala ili doviđenja. Drago mi je što nikad nisam ozbiljno razmišljala o tome da radim za njega. Stresla sam se pri samoj pomisli. Ponaša se veoma zapovednički i hladno prema zaposlenima. Muzika je ponovo prestala zbog novog poziva.

„Grej."

„Gospodine Greje, poslala sam vam ugovor o poverljivosti podataka na mejl." Ženski glas. „Dobro. To je sve, Andrea."

„Prijatan dan, gospodine."

Kristijan je prekinuo vezu pritiskom na dugme na volanu. Ubrzo je muziku ponovo prekinula zvonjava telefona. Zaboga, zar mu je život takav - neprestani dosadni telefonski pozivi?

„Grej", odbrusio je.

„Ćao, Kristijane, jesi li kresnuo nešto?" „Zdravo, Eliote."

Razgovaram na spikerfonu i nisam sam u kolima." Uzdahnuo je.

„Ko je s tobom?"

Prevrnuo je očima. „Anastazija Stil."

„Ćao, Ana!"

Anal

„Zdravo, Eliote."

„Čuo sam mnogo toga o tebi", promrsio je promuklo. Kri-stijan se namrštio.

„Ne veruj Kejt ni reč." Eliot

se nasmejao.

„Sad ću dovesti Anastaziju." Kristijan je naglasio moje puno ime.

„Hoćeš li da te pokupim?" „Naravno."

„Vidimo se uskoro." Kristijan je prekinuo vezu i pesma se nastavila.

„Zašto ustrajavaš na tome da me zoveš Anastazija?" „Zato što se tako zoveš." „Više mi se sviđa Ana." „Je F tako?"

Gotovo smo stigli do mog stana. Nije nam dugo trebalo.

„Anastazija", zamišljeno je rekao. Mrko sam ga pogledala, ali on se ne obazire. „Neće se ponoviti ono što se desilo u liftu, pa, ne bez prethodnog razmišljanja."

Zaustavio se pred mojim stanom. Sa zakašnjenjem sam se setila da me nije pitao gde stanujem - ali zna. Ali naravno da zna, poslao mi je knjige. Kakav to vešt progonitelj koji prati mobilne telefone i poseduje helikopter ne bi znao?

Zašto neće ponovo da me poljubi? Napućila sam se pri toj pomisli. Ne razumem. Trebalo bi da se preziva Tajanstveni, a ne Grej. Izašao je pa gipko obišao kola da mi otvori vrata, večiti kavaljer - osim možda u retkim, dragocenim trenucima u liftu.

Pocrvenela sam kad sam se setila njegovih usana na svojim. Shvatila sam da nisam mogla da ga dotaknem. Htela sam da pređem prstima kroz njegovu dekadentno razbarušenu kosu, ali nisam mogla da pomerim ruke. Ozlojedila sam se sa zakašnjenjem.

„Svidelo mi se ono što se desilo u liftu“, promrsila sam dok sam izlazila iz kola. Učinilo mi se da sam čula glasan uzdah, ali odlučila sam da se ne obazirem i pošla stepenicama.

Kejt i Eliot sede za trpezarijskim stolom. Knjige vredne četrnaest hiljada dolara su nestale. Hvala bogu. Imam planove s njima. Ona je raščupana na seksi način i ima najbudalastiji kez, što ne liči na nju. Kristijan je ušao u dnevnu sobu za mnom i sumnjičavo ga je odmerila uprkos osmehu koji poručuje da se cele noći odlično provodila.

„Ćao, Ana.“ Skočila je da me zagrli pa se odmakla da me osmotri. Namrštila se i okrenula prema Kristfjanu.

„Dobro jutro, Kristijane“, pozdravila ga je blago neprijateljski.

„Gospođice Kavana“, otpozdravio je na svoj krut, zvaničan način.

„Kristijane, zove se Kejt“, progundao je Eliot.

„Kejt.“ Učtivo joj je klimnuo glavom pa pogledom prostreluo Eliota, koji se široko osmehnuo. I on je ustao da me zagrli.

„Ćao, Ana.“ Osmehnuo se, a plave oči su mu zasjale. Odmah mi se dopao. Nimalo ne liči na Kristijana, ali oni su usvojena braća.

„Ćao, Eliote.“ Osmehnula sam mu se, svesna toga da gric-kam usnu.

„Eliote, trebalo bi da krenemo“, rekao je Kristijan blago.

„Naravno.“ Okrenuo se prema Kejt, zagrlio je i poljubio.

Jebote... niste sami. Postiđeno sam se zagledala u stopala pa pogledala Kristijana. Napregnuto me posmatra. Zaškiljila sam. Zašto me tako ne poljubiš? Eliot i dalje ljubi Kejt. Na kraju ju je teatralno presamitio tako da je kosom okrznila pod.

„Ćaos, draga.“ Široko se osmehnuo.

Kejt se samo istopila. Nikad nisam videla da se istopila - na pamet su mi pale reči „mila“ i „popustljiva“. Popustljiva Kejt. Čoveče, Eliot mora da je dobar. Kristijan je prevrnuo očima i pogledao me nedokučivog izraza iako je verovatno blago raz-

galjen. Zadenuo mi je pramen koji mi je ispao iz repa iza uva. Zastao mi je dah od tog dodira i naslonila sam mu glavu na prste. Pogled mu je smekšao i prešao mi je palcem po donjoj usni. Krv mi proključa u venama. A onda je, prebrzo, povukao ruku.

„Čaos, draga“, promrmljao je. Morala sam da se nasmejem jer to nimalo ne liči na njega. Iako znam da se sprda, to tepanje me je duboko dirnulo.

„Pokupiću te u osam.“ Okrenuo se, otvorio ulazna vrata i izašao na trem. Eliot je pošao za njim do kola, ali okrenuo se da pošalje Kejt još jedan poljubac. Osetila sam neželjenu žaoku ljubomore.

„I, jeste li?“ pita me Kejt dok gledamo kako se odvoze. Glas joj odiše gorućom znatiželjom.

„Ne“, odbrusila sam otresito, nadajući se da ću time zausta-viti dalja pitanja. Vratile smo se u stan. „Vi očigledno jeste, a?“ Ne mogu da potisnem ljubomoru. Kejt uvek uspeva da smota mladiće. Ona je neodoljiva, lepa, seksi, zabavna, otvorena... sve ono što ja nisam. Ali njen široki osmeh je zarazan.

„I videćemo se ponovo uveče.“ Zapljeskala je i počela da skakuće kao malo dete. Ne može da suzbije uzbuđenje i radost. Drago mi je zbog nje. Srećna Kejt... ovo će biti zanimljivo.

„Kristijan me večeras vodi u Sijetl.“

„Sijetl?“

„Da.“

„Možda ćete *tad* V

„O, nadam se da hoćemo.“

„Znači, sviđa ti se?“

„Da.“

„Dovoljno da...?“

„Da.“

Podigla je obrvu.

„Au. Ana Stil je konačno pala na nekog muškarca i to na Kristijana Greja - zgodnog seksi milijardera.“

„Ma da, sve je u parama“, podrugnula sam se i obe smo prasnule u smeh.

„Je l' ti to nova košulja?“ pitala je i ispričala sam joj sve neuzbudljive noćasne pojedinosti.

„Je l' te poljubio?", pita dok pravi kafu.

Pocrvenela sam.

„Jednom."

„Jednom!", narugala se.

Klimnula sam, postidenog izraza. „Veoma je uzdržan." Namrštila se. „To je čudno." „Mislim da ga ni izbliza ne opisuje reč čudno." „Moramo da se postaramo da uveče budeš neodoljiva", rekla je odlučno.

Jao, ne... to zvuči kao da će biti dugotrajno, ponižavajuće i bolno. „Moram da budem na poslu za jedan sat." „To mi je dovoljno. Hajde." Kejt me je uhvatila za ruku i povukla prema svojoj sobi.

IAKO JE BILO prometno kod Klejtona, dan se odužio. Počela je letnja sezona pa sam posle zatvaranja dva sata popunjavala zalihe na policama. To je mehanički posao koji pruža previše vremena za razmišljanje. Nisam imala priliku celog dana.

Pod Kejtinim neumornim i zaista nametljivim uputstvima besprekorno sam obrijala noge i pazuhe, doterala obrve i nanela piling na celo telo. Veoma neprijatno iskustvo. Ali ona me uve-rava da današnji muškarci to očekuju. Šta li će Kristijan još da očekuje? Morala sam da ubedim Kejt da želim to da uradim. Iz nekog razloga mu ne veruje, možda zato što je previše krut i zvaničan. Kaže da joj nije jasno zbog čega, ali obećala sam da ću joj pustiti poruku kad stignem u Sijetl. Nisam joj rekla za helikopter - odlepila bi.

Ostaje da rešim situaciju s Hoseom. Ostavio mi je triporuke i imam sedam propuštenih poziva. Dvapat je zvao i na kućni telefon. Kejt je bila veoma neodređena u vezi s tim gde se nalazim. Hose će shvatiti da me ona pokriva. Kejt nikad nije neodređena. Ali odlučila sam da ga pustim da se kuva. I dalje sam ljuta na njega.

Kristijan je spomenuo nekakvu papirologiju i ne znam je li se šalio ili ću morati da potpišem nešto. Nagađanje me nervira. A povrh svih tih strepnji, jedva uspevam da ovladam svojim uzbuđenjem i živcima. Večeras je ta noć! Jesam li spremna za to posle toliko vremena? Moja unutrašnja boginja me strelja pogledom i nestrpljivo lupka malenim stopalom. Ona je godinama

spremna za to i spremna je na sve s Kristijanom Grejom, ali i dalje ne shvatam šta on vidi u meni... plahovitoj Ani Stil - to nema nikakvog smisla.

On je tačan, naravno. Čim sam iskoračila iz Klejtonove radnje, izašao je iz zadnjeg dela audija kako bi mi otvorio vrata. Srdačno mi se osmehnuo.

„Dobro veče, gospođice Stil“, pozdravio me je.

„Gospodine Greje.“ Uljudno sam mu klimnula glavom dok sam se smeštala na zadnjem sedištu. Tejlor je za volanom.

„Zdravo, Tejlоре“, pozdravila sam ga.

„Dobro veče, gospođice Stil.“ Glas mu je ućtiv i profesiona-lan. Kristijan je ušao s druge strane, uhvatio me za ruku i nežno je stisnuo. Taj stisak mi putuje celim telom.

„Kako je bilo na poslu?“ pita me.

„Odužilo se.“ Glas mi je promukao, tih i ispunjen žudnjom.

„Da, i meni se dan odužio.“ „Šta si radio?“

„Planinario sam s Eliotom.“ Palcem mi miluje zglobove, napred-nazad. Srce mi je preskočilo kako mi se disanje ubrzalo. Kako mi to radi? Dodiruje mi samo mali deo tela, a hormoni mi luduju.

Vožnja do helidroma je kratka. Stigli smo pre nego što sam i shvatila. Pitam se gde li je čuveni helikopter. Nalazimo se u gradskom području, a čak i ja znam da je helikopterima potre-ban prostor za sletanje i uzletanje. Tejlор se parkirao, izašao i otvorio mi vrata. Kristijan se u trenu stvorio pored mene i ponovo me uhvatio za ruku.

„Spremna?“ Klimnula sam glavom. Htela sam da odgovorim: „Na sve“, ali ne mogu da progovorim od nervoze i uzbuđenja.

„Tejlоре.“ Odsečno je klimnuo glavom vozaču i ušli smo u zgradu, pravo prema nizu liftova. *Lifi!* Uspomena na naš polju-bac vratila se da me proganja. Ni o čemu drugom nisam mislila celog dana dok sam sanjarila za pultom. Gospodin Klejton je dvaput morao da me zove kako bi me dozvaо natrag na Zemlju. Reći da sam bila rasejana bio bi eufemizam godine. Kristijan me je pogledao s osmejkom. Ha! I on razmišlja o tome.

„Samo tri sprata“, rekao je mirno iako mu oči igraju od radosti. Svakako ima telepatske moći. Jezivo je.

Trudim se da izgledam ravnodušno u liftu. Vrata se zatvo-riše i čudna naelektrisana privlačnost prostruja među nama, zarobivši me. Zažmurila sam u uzaludnom pokušaju da se ne obazirem na nju. Čvršće mi je stegao ruku. Pet sekundi kasnije, vrata su se otvorila na krovu zgrade. Eto ga - beli helikopter s nazivom GREJ ENTERPRAJZIS HOLDINGS i logom ispi-sanim plavim sa strane. *Ovo je svakako zloupotreba vlasništva kompanije.*

Poveo me je prema maloj kancelariji u kojoj je neki čikica sedeo za radnim stolom.

„Evo vam plan leta, gospodine Greje. Obavljene su sve spolj-ne provere. Spreman je i čeka vas, gospodine. Slobodno možete da poletite.“

„Hvala, Džo.“ Kristijan mu se srdačno osmehnuo.

O. Neko zaslužuje pristojno ophođenje. Možda ne radi za Kristijana. Zadivijeno sam pogledala starca.

„Hajdemo“, rekao je Kristijan i prišli smo helikopteru. Izbliza vidim da je mnogo veći nego što sam mislila. Očekivala sam da je za dvoje, ali ima bar sedam sedišta. Kristijan je otvorio vrata i pokazao mi na jedno mesto napred.

„Sedi i ne diraj ništa“, naredio je i ušao za mnom.

Zalupio je vrata uz tresak. Drago mi je što je sve osvet-ljeno inače ne bih videla ništa u maloj pilotskoj kabini. Sela sam na dodeljeno mesto, a on je čučnuo pored mene da mi veže sigurnosni pojas. Ima četiri remena koja su povezana s glavnim. Učvrstio je oba gornja remena tako da jedva mogu da se pomerim. Veoma je blizu i usredsređen je na ono što radi. Kad bih se nagnula, nos bi mi bio u njegovoj kosi. Miriše čisto, sveže, božanstveno, ali čvrsto sam vezana na sedištu i praktično nepokretna. Podigao je pogled i osmehnuo se kao da, kao i uvek, uživa u nekoj šali koju samo on zna, gorljivih očiju. Tako je mučno blizu. Zadržala sam dah kad je povukao jedan gornji remen.

„Bezbedna si, nema bežanja“, prošaputao je. „Diši, Ana-stazija“, dodao je tiho. Pomilovao me je po obrazu i prešao mi dugim prstima do brade, koju je uhvatio palcem i kažiprstom. Nagnuo se pa me brzo i smerno poljubio, a meni se zavrtele u glavi utroba mi se zgrčila od uzbudljivog, neočekivanog dodira njegovih usana.

„Svida mi se ovaj pojas", prošaputao je.

Molim?

Seo je pored mene, vezao se pa počeo dug proces provera-vanja instrumenata, prekidača i dirki na raspamećujućem nizu tastera, svetala i prekidača preda mnom. Razne lampice su se upalile i čitava instrument-tabla se obasjala.

„Stavi ih", rekao je i pokazao na slušalice ispred mene. Sta-vila sam ih i elise su se zavrtele. Zaglušujuće su. I on je stavio slušalice pa nastavio da pritiska razne prekidače.

„Obavljam provere pre poletanja", čula sam njegov glas u slušalicama. Okrenula sam se i široko mu se osmehnula.

„Znaš li šta radiš?" pitala sam. Nasmešio se.

„Ja sam kvalifikovan pilot već četiri godine, Anastazija. Bez-bedna si sa mnom." Pohotno se nakezio. „Pa, bar dok letimo", dodao je i namignuo mi.

Kristijan namiguje!

„Spremna?"

Klimnula sam glavom, razrogačenih očiju.

„U redu. Toranj, PDX,* ovde Čarli Tango Golf Golf Eho Hotel**, spreman za poletanje. Molim vas, potvrdite. Kraj."

„Čarli Tango, imate odobrenje. PDX na poziv, nastavite na četrnaest hiljada stopa, magnetni pravac nula-jedan-nula. Kraj."

„Potvrđeno, toranj. Čarli Tango spreman, kraj. Polazimo", dodao je i helikopter se polako i glatko podigao u vazduh.

Portland je nestajao pred nama kako smo se podizali u američki vazdušni prostor, iako mi je stomak ostao u Oregonu. Opa! Jarka svetla bledela su ispod nas sve dok nisu samo ljupko treptala. Kao da gledam napolje iz akvarijuma. Kad smo se podigli, nisam imala šta da vidim. Mrkli je mrak, nema čak ni mesečine da nam osvetli put. Kako vidi kuda ide?

„Sablasno, zar ne?", čujem njegov glas iz slušalica.

„Kako znaš da ideš u pravom smeru?"

„Pogledaj." Pokazao je dugim prstom prema nekom instrumentu za merenje i videla sam električni kompas. „Ovo je euro-

kopter EC 135. Najsigurniji u svojoj klasi. Opremljen je za noćne letove." Široko mi se osmehnuo.

„Postoji sletišta za helikoptere na vrhu zgrade u kojoj živim. Tamo idemo."

Naravno da postoji sletišta za helikoptere na njegovoj zgradi. Uopšte nisam u svojoj klasi. Lice mu je blago obasjano svetlima s instrument-table. Usredsređen je i neprestano gleda razne prekidače pred sobom. Upijam njegove crte. Ima divan profil. Pravo nos, kockasta brada - volela bih da mu pređem jezikom po bradi. Nije se obrijao i zbog brade stare jedan dan ta mogućnost je još primamljivija. Hmm... Volela bih da osetim koliko je oštra pod jezikom, prstima, na licu.

„Noću letiš naslepo. Moraš da veruješ instrumentima", prekinuo je moju erotsku sanjariju.

„Koliko traje let?" pitala sam zadihano. Uopšte nisam razmišljala o seksu, ne, nema šanse.

„Nepun sat, vetar nam ide naruku."

Hmm, nepun sat do Sijetla... nije loše vreme. Nije ni čudo što letimo.

Nepun sat me deli od velikog otkrića. Zgrčiše mi se svi mišići duboko u stomaku. Preplavili su me leptirići. Razmnožavaju mi se u stomaku. Sranje, šta će mi prirediti?

„Jesi li dobro, Anastazija?"

„Da." Odgovor mi je kratak, odsečan, jedva proceđen zbog živaca.

Mislim da se nasmešio, ali teško je reći u mraku. Pritisnuo je još jedan prekidač.

„PDX, ovde Čarli Tango na četrnaest hiljada stopa, kraj." Razmenio je podatke s kontrolom vazdušnog saobraćaja. Sve zvuči veoma profesionalno. Mislim da prelazimo iz portlan-dskog vazdušnog prostora u nadležnost međunarodnog aero-droma u Sijetlu. „Primljeno, SijetlTakoma, na vezi, kraj."

„Pogledaj tamo." Pokazao je na čiodu svetala u daljini. „To je Sijetl."

„Da li uvek ovako zadivljuješ žene? Hajde da te provozam u mom helikopteru?" pitam s iskrenim zanimanjem.

„Nikad nisam vodio nijednu devojku na letenje, Anastazija. Ovo mi je još jedno prvo iskustvo." Glas mu je tih i ozbiljan.

O, to je neočekivan odgovor. Još jedno prvo iskustvo? Možda misli na spavanje?

„Jesi li zadivljena?"

„Osećam strahopoštovanje, Kristijane."

Osmehnuo se.

„Strahopoštovanje?" Načas mu izgled ponovo odgovara godinama.

Klimnula sam glavom. „Tako si... sposoban."

„Pa hvala, gospođice Stil", odvratio je uljudno. Mislim da je zadovoljan, ali nisam sigurna.

Neko vreme letimo u tišini kroz mračnu noć. Svetla Sijetla polako postaju sve veća.

„Toranj SijetTakoma zove Čarli Tango. Nastavite po planu do Eskale. Molim vas, ostanite na vezi. Kraj."

„Čarli Tango, primljeno, SijetTakoma. Na vezi, kraj."

„Očigledno uživaš u tome", promrmljala sam.

„U čemu?" Pogledao me je. Izgleda ispitivački pri slabšom svetlu instrumenata.

„U letenju."

„Iziskuje kontrolu i usredsređenost... kako mogu da ga ne volim?

Mada najviše volim lebdenje." „Lebdenje?"

„Da. Jedrenje za laike. Jedrilice i helikopteri - obožavam i jedno i drugo."

„Oh." *Skupi hobiji*. Sećam se da mi je to rekao kad sam ga intervjuisala. Volim da čitam i povremeno odem u bioskop. Ovo je iznad mojih sposobnosti.

„Čarli Tango, molim vas, javite se, kraj." Obezglavljeni glas iz kontrolnog tornja vazdušnog saobraćaja prekinuo mi je misli. Kristijan je odgovorio. Zvuči sigurno i kao da sve drži pod kontrolom.

Sijetl je sve bliži. Sad smo na samom obodu. Au! Potpuno je zadivljujuće! Sijetl noću, iz neba...

„Lepo izgleda, zar ne?" promrmlja Kristijan.

Oduševljeno sam klimnula glavom. Izgleda kao iz drugog sveta - nestvarno - i osećam se kao na ogromnom filmskom setu, možda Hoseovog omiljenog filma, *Blejd ranera*. Još me proganja uspomena na to kako je pokušao da me poljubi. Osećam se pomalo surovo što mu nisam odgovorila na pozive. *Svakako može da ceka do sutra.*

„Stižemo za nekoliko minuta“, promrsi Kristijan. Odjednom mi krv hući u ušima, srce mi ubrzano lupa, adrenalin mi juri telom. On ponovo razgovara s kontrolorom vazdušnog saobraćaja, ali više ga ne slušam. Mislim da ću se onesvestiti. Moja sudbina je u njegovim rukama.

Sad letimo između zgrada. Pred nama vidim visok nebo-der sa sletištem za helikoptere na vrhu. Reč *Eskala* napisana je belim slovima na vrhu. Postaje sve bliža, sve veća... kao i moja teskoba. *Bože, nadam se da ga neću izneveriti.* Naći će mi neku manu. Zažalnih što nisam poslušala Kejt i pozajmila neku njenu haljinu, ali volim svoje crne farmerke. Obukla sam meku majicu zelenu poput nane i Kejtin crni blejzer. Izgledam dovoljno ele-gantno. Sve čvršće stežem ivicu sedišta. *Moguja to. Moguja to.* Ponavljam tu mantru kako neboder postaje sve veći ispod nas.

Helikopter je usporio i zalebdeo, a onda gaje Kristijan spu-stio na krov zgrade. Srce mi je u grlu. Ne znam da li od nervo-znog iščekivanja, olakšanja što smo stigli živi ili straha da ću ga na neki način razočarati. Isključio je motor i elise su usporile pa utihnule. Čuje se samo moje nepravilno disanje. Kristijan je skinuo slušalice pa ispružio ruke da skine i moje.

„Stigli smo“, rekao je nežno.

Pogled mu je veoma napregnut, delom je u senci a delom obasjan jarkom belom svetlošću reflektora za sletanje. Mračni vitez i beli vitez - to je prikladna metafora za njega. Izgleda napeto. Škilji i stegao je vilicu. Otkopčao je pojas pa se nagnuo da otkopča i moj. Lice mu je samo nekoliko centimetara od mog.

„Ne moraš da radiš ništa što ne želiš. Znaš to, zar ne?“ Glas mu je tako pun slutnje, čak očajanja, a oči usplamtele. Iznena-dio me je.

„Nikad ne bih uradila nešto što ne želim, Kristijane.“ Ne verujem u svoje reči jer bih u ovom trenufku verovatno uradila sve

za muškarca koji sedi pored mene. Ali one su postigle cilj jer on izgleda smirenije.

Načas me je oprezno posmatrao, a onda je, iako je veoma visok, gipko prešao do vrata i otvorio ih. Iskočio je, sačekao da mu se pridružim i uhvatio me za ruku kad sam izašla na sletišta. Veoma je vetrovito na vrhu zgrade i unervozila sam se što stojim bar trideset spratova visoko u nezatvorenom prostoru. Kristijan mi je prebacio ruku oko pojasa i čvrsto me privukao sebi.

„Dodi“, povikao je da nadjača hućanje vetra. Poveo me je prema liftu i vrata su se otvorila pošto je otkucao broj na tasta-turi. Unutra je toplo i ogledala su svugde. Vidim Kristijana gde god da pogledam, a divno je i što me grli gde god da pogledam.

Ukucao je još jednu šifru na tastaturi i onda su se vrata zatvorila i lift je počeo da se spušta.

Nekoliko trenutaka kasnije obreli smo se u belom predvorju. U sredini je okrugli sto od tamnog drveta, a na njemu neverovatno veliki buket belog cveća. Zidovi su pokriveni slikama. Otvorio je dvostruka vrata i belilo se nastavilo širokim hodnikom na čijem je kraju ulaz u sobu kao iz palate. To je dnevna soba s galerijom. Neću je prikladno opisati ako kažem da je „ogromna“. Zadnji zid je sav u staklu i vodi na terasu što gleda na Sijetl.

Zdesna je ogromni kauč u obliku slova U na kom komotno može da se smesti desetoro odraslih. Naspram njega je zadivljujući moderni kamin od nerđajućeg čelika - a možda i platine, otkud znam. Kuhinja je sleva, pored ulaza. Sva je u belom s radnim površinama od tamnog drveta i šankom za kojim može da se smesti šestoro.

Pored kuhinje, ispred staklenog zida, nalazi se trpezarijski sto sa šesnaest stolica. A u uglu je velik, blistavocrn klavir. O, da... on verovatno svira i klavir. Zidovi su ukrašeni slikama raznih oblika i veličina. U stvari, stan više podseća na galeriju nego na prostor u kome neko živi.

„Hoćeš li da skineš blejzer?“ pita me. Odmahnula sam glavom. Još mi je hladno od vetra na sletištu.

„A piće?" Zatreptala sam. Posle onog noćas! *Pokušava li da bude duhovit?* Načas sam pomislila da zatražim margaritu - ali nemam petlju.

„Ja ću popiti čašu belog vina. Hoćeš li da mi se pridružiš?"

„Hoću, hvala", promrmljala sam.

Osećam da ne pripadam ovoj ogromnoj sobi. Prišla sam staklenom zidu i shvatila da se donji deo otvara kao harmonika i vodi na terasu. Sijefi je osvefljen i živ u pozadini. Vratila sam se prema kuhinji - trebalo mi je nekoliko sekundi zato što je daleko od staklenog zida. Kristijan otvara bocu vina. Skinuo je blejzer.

„Odgovara li ti puji-fime?"

„Ne znam ništa o vinu, Kristijane. Sigurna sam da je dobro." Glas mi je tih i kolebljiv. Srce mi mahnito lupa. Želim da pobegnem. On je bezobrazno bogat. Preterano bogat kao Bil Gejts. Šta radim ovde? *Veoma dobro znaš šta radiš ovde*, podsmeva mi se podsvest. Da, želim da budem u krevetu Kristijana Greja.

„Izvoli." Pružio mi je čašu. Čak su i čaše bogataške... težak, savremen kristal. Otpila sam gutljaj. Vino je blago, osvežavajuće i izvrsno.

„Veoma si tiha. Čak nisi ni pocrvenela. U stvari, mislim da te nikad nisam video ovako bledu, Anastazija", promrmljao je. „Jesi li gladna?"

Odmahnula sam glavom. Ne hrane. „Imaš veoma veliki stan."

„Veliki?"

„Veliki."

„Jeste veliki", složio se i oči su mu razveseljeno zasjale. Otpila sam još jedan gutljaj.

„Sviraš li?" Bradom sam pokazala prema klaviru.

„Da."

„Dobro?"

„Da."

„Naravno. Postoji li nešto što ne radiš dobro?"

„Da... nekoliko stvari." Otpio je gutljaj. Ne skida pogled s mene. Osećam kako me prati pogledom dok se osvrćem po ogromnoj

sobi. „Soba“ nije odgovarajuća reč. Prostorija više podseća na prikazivanje ciljeva neke kompanije.

„Hoćeš li da sedneš?“

Klimnula sam glavom. Uhvatio me je za ruku i poveo prema velikom belom kauču. Kad sam sela, palo mi je na pamet da se osećam kao Tesa Darbifild dok je gledala novu kuću ozloglašenog Aleka od D'Ubervilovih. Osmehnula sam se pri toj pomisli.

„Šta je tako zabavno?“ Seo je pored mene i okrenuo se prema meni. Spustio je glavu na desnu ruku, nalaktivši se na naslon kauča.

„Zašto si mi dao baš *Tesu od D'Ubervilovih V*? Načas zuri u mene. Čini mi se da sam ga iznenadila pitanjem.

„Pa rekla si da voliš Tomasa Hardija.“

„Je li to jedini razlog?“ Čak i ja čujem razočaranje u svom glasu. Stisnuo je usne u grubu crtu.

„Delovalo mi je prikladno. Mogu da ti pripišem nemoguće visoke ideale kao Ejndžel Kler ili da te potpuno ponizim kao Alek od D'Ubervilovih“, promrsio je. Oči su mu zasjale tamnim, opasnim sjajem.

„Ako postoje samo ta dva izbora, izabrala bih poniženje“, prošaputala sam, piljeći u njega. Podsvest me posmatra sa strahopoštovanjem. Kristijan je oštro udahnuo.

„Anastazija, molim te, prestani da grizeš usnu. Mnogo mi odvrća pažnju. Ne znaš šta govoriš.“

„Zbog toga sam ovde.“

Namrštio se.

„Da. Izvini me na trenutak“ Izašao je na široka vrata u drugom kraju sobe. Nekoliko trenutaka kasnije vratio se s dokumentom.

„Ovo je ugovor o poverljivosti podataka.“ Slegnuo je ramenima. Ima toliko obraza da izgleda donekle posramljeno. „Moj advokat ustajava na tome.“ Pružio mi je ugovor. Potpuno sam zblanuta. „Ako izabereš drugu mogućnost, poniženje, moraćeš da potpišeš.“

„A ako ne želim ništa da potpišem?“

„Onda usvajam visoke ideale Ejndžela Klera, pa, bar veći deo knjige.“

„Šta ovaj ugovor zapravo znači?"

„Znači da ne možeš da otkrivaš ništa o nama. Ništa. Nikome." S nevericom sam se zagledala u njega. Sranje. Stvarno je mnogo loše i sad sam još radoznalija.

„U redu. Potpisaću."

Pružio mi je olovku.

„Zar nećeš ni da pročitaš ugovor?"

„Neću."

Namrštio se.

„Anastazija, uvek bi morala da pročitaš sve što ćeš potpisati", opomenuo me je.

„Kristijane, ne razumeš da ionako ne bih ni s kim pričala o nama. Čak ni s Kejt. Tako da je nevažno hoću li potpisati ugovor ili ne. Ako ti to toliko znači, ili tvom advokatu... s kojim ti očigledno razgovaraš, onda je u redu. Potpisaću."

Pogledao me je i ozbiljno klimnuo glavom.

„Odlično zapažanje, gospodice Stil."

Potpisala sam se velikim slovima na oba primerka i pružila mu jedan. Drugi sam presavila, stavila u tašnu i otpila veliki gutljaj vina. Zvučim mnogo hrabrije nego što se osećam.

„Znači li to da ćeš večeras voditi ljubav sa mnom, Kristija-ne?" *Jebote. Zar sam to upravo izgovorila?* Načas je zinuo, ali se brzo pribrao.

„Ne, Anastazija, ne znači. Prvo, ne vodim ljubav. Ja jebem... žestoko. Drugo, ima još mnogo papirologije. I treće, još ne znaš u šta se upuštaš. Možda ćeš pobeći glavom bez obzira. Dođi, hoću da ti pokažem moju igraonicu."

Zinula sam. *Dajbe žestoko!* Jebote, to zvuči tako... popajljivo. Ali zašto moram da vidim igraonicu. Zbunjena sam.

„Hoćeš da igraš igrice na iksboksu?" pitala sam. Glasno se nasmejao.

„Ne, Anastazija. Nije reč o iksboksu ili plejstejšenu. Dođi." Ustao je i pružio mi ruku. Pustila sam da me povede natrag hodnikom. Desno od dvostrukih vrata na koja smo ušli, još jedna vrata vode na stepenište. Popeli smo se na sprat i skrenuli desno.

Izvadio je ključ iz džepa na grudima, otključao još jedna vrata i duboko udahnuo.

„Možeš da odeš kad god hoćeš. Helikopter je spreman da te odveze kad god hoćeš, a možeš da prespavaš i ujutru se vratiš kući. U redu je šta god da odlučiš.”

„Samo otvori prokleta vrata, Kristijane.”

Otvorio je vrata i stao u stranu da me propusti. Još jednom sam ga pogledala. Toliko želim da saznam šta je unutra. Duboko sam udahnula i ušla.

Kao da sam se vratila u vladavinu španske inkvizicije u šesnaestom veku.

Jebote.

SEDMO POGLAVLJE

Prvo sam osetila miris: koža, drvo, sredstvo za poliranje s bla-gom aromom limuna. Veoma je prijatan, a svetlost je prigušena, blaga. Ne vidim joj izvor, ali baca odsjaj duž ukasnog zidnog venca. Zidovi i tavanice su raškošne boje tamnog burgunca, zbog čega prostrana prostorija podseća na matericu. Pod je od veoma starog lakiranog drveta. Na zid naspram vrata pričvr-šćen je veliki drveni krst postavljen u obliku slova X. Napravljen je od lakiranog mahagonija, a na svakom kraku su okovi. Na tavanici iznad njega nalazi se velika gvozdена greda, velika bar dva i po kvadratna metra, a s nje vise svakojaki konopci, lanci i presijavaju se okovi. Pored vrata su dve dugačke, lakovane, kitnjasto ukrašene šipke nalik stubovima na ogradama, ali duže, vise kao garnišne na zidu. Na njima se njiše zapanjujući izbor kratkih lopatica, šiba, jahaćih bičeva i čudnih sprava s perjem.

Pored vrata je velika komoda od mahagonija s tankim fio-kama kao za čuvanje primeraka u memljivom starom muzeju. Načas sam se zapitala šta li je *stvarno* u njima. Želim li da znam? U drugom

kraju je postavljena smeđecrvena klupa. Za zid pored nje pričvršćen je lakirani drveni ripstol, koji podseća na držač štapova za bilijar. Ali kad bolje pogledam, vidim štapove raznih dužina i širina. A u suprotnom kraju je stamen sto dugačak nešto skoro dva metra - lakirano drvo sa složeno izrezbarenim nogama - i dve odgovarajuće hoklice ispod njega.

Ali najveći deo sobe zauzima krevet. Veći je od najvećeg bračnog - izuzetno izrezbaren u rokoko stilu s četiri stuba i ravnim nebom. Izgleda kao da je iz kasnog devetnaestog veka. Pod baldahinom vidim još sjaktavih lanaca i okova. Nema posteljine... samo dušek pokriven crvenom kožom i hrpa crvenih satenskih jastuka na jednom kraju.

U podnožju kreveta, samo nekoliko koraka dalje, stoji velika smeđecrvena sofa, tek tako je postavljena nasred sobe i gleda na krevet. Čudan raspored... kauč koji gleda na krevet. Osmehnula sam se u sebi - zaključila sam da je kauč čudan iako je on zapravo najobičniji komad nameštaja u sobi. Zagledala sam se u tavanicu. Po celom plafonu su nasumično postavljeni karabine-ri. Maglovito sam se zapitala čemu služe. Začudo, zbog tolikog drveta, tamnih zidova, prigušenog osvetljenja i smeđecrvene kože soba deluje nekako umirujuće i romantično... znam da je sve samo ne to; ovo je Kristijanovo viđenje umirujućeg i romantičnog.

Okrenula sam se. On me napregnuto posmatra, kao što sam i znala da hoće. Izraz mu je potpuno nedokučiv. Zašla sam dublje u sobu, a on je pošao za mnom. Zainteresovala me je sprava s perjem. Kolebljivo sam je dotakla. Napravljena je od antilopa, ima devet krakova koji podsećaju na mačje repove ali čupavije, a na svakom kraju su veoma male plastične kugle.

„Zove se mačka s devet repova.“ Kristijanov glas je tih i blag.

Mačka s devet repova... hmm. Mislim da sam zapanjena. Podsvest mi je nekud pobegla, a možda se zaprepastila ili se jednostavno srušila i isparila. Obamrla sam. Mogu da primećujem, ali ne mogu da izrazim nijedno osećanje u vezi s tim zato što sam preneražena. Šta je prikladno reći kad otkrijete da vam je mogući ljubavnik pravi uvrnuti sadista ili mazohista? *Strah...* da... izgleda da je to preovlađujuće osećanje. Sad ga prepoznajem. Ali začudo ne strah

od njega - ne verujem da bi me povredio... pa, ne bez moje dozvole. Brojna pitanja mi zamagljuju um. Zašto? Kako? Kad? Koliko često? Ko? Prišla sam krevetu i prešla rukom preko jednog složeno izrezbarenog stuba. Veoma je čvrst, a rad je izvrstan.

„Kaži nešto“, naloži Kristijan varljivo blagog glasa.

„Radiš li ti ovo ljudima ili oni tebi?“

Izvio je usne od razgaljenosti ili olakšanja.

„Ljudima?“ Zatreptao je nekoliko puta kao da razmišlja o odgovoru. „Radim to ženama koje to žele.“

Ne razumem.

„Zašto sam ovde ako imaš spremne dobrovoljke?“ „Zato što to želim da radim s tobom. Mnogo to želim.“ „Oh“, uzdahnula sam. *Zašto?*

Otišla sam u drugi kraj sobe, potapšala postavljenu klupu visoku do pojasa i prešla prstima po koži. *On voli da povređuje žene.* Ta pomisao me je rastužila.

„Ti si sadista?“

„Ja sam dominantna osoba.“ Oči su mu žežeće sive, napete. „Šta to znači?“ prošaputala sam.

„To znači da želim da mi se u svemu dobrovoljno potčinjavaš.“

Mrštim se dok pokušavam da prihvatim tu ideju. „A zašto bih to radila?“

„Da me zadovoljiš“, prošaputao je i nakrivio glavu. Vidim mu nagoveštaj osmeha na usnama.

Da ga zadovoljim! On želi da ga zadovoljim! Mislim da sam zinula. *Da zadovoljim Kristijana Greja.* Da, u tom trenutku sam shvatila da upravo to želim da uradim. Hoću da bude proketo ushićen mnome. To je otkrovenje.

„Veoma prosto rečeno, hoću da želiš da me zadovoljiš“, rekao je tiho. Glas mu je opčmjavajući.

„Kako to mogu da uradim?“ Usta su mi se osušila i žao mi je što nisam popila više vina. U redu, shvatam deo o zadovoljava-nju, ali zbunjuje me meko-budoarsko elizabetansko okruženje za mučenje. Želim li da saznam odgovor?

„Imam pravila i želim da im se pokoravaš. Ona su za tvoju dobrobit i za moje zadovoljstvo. Ako budem zadovoljan time kako

ih se pridržavaš, nagradiću te. Ako ne budem, kazniću te i naučićeš", prošaputao je. Pogledala sam poređane štapove dok je govorio.

„A gde se sve ovo uklapa?" Mahnula sam rukom po sobi.

„Sve je to deo motivacionog paketa. I nagrade i kazne."

„Dakle, ti ćeš da se ložiš time što mi namećeš svoju volju."

„Reč je o tome da steknem tvoje poverenje i poštovanje kako bi mi dozvolila da ti nametnem svoju volju. Tvoje potčinjavanje će mi pružiti veliko uživanje, čak i sreću. Što se budeš više potčinjavala, moja radost će biti veća - jednačina je veoma prosta."

„U redu. A šta ja dobijam time?"

Slegnuo je ramenima i gotovo me izvinjavajuće pogledao.

„Mene", odgovorio je prosto.

Au. Kristijan je prošao rukom kroz kosu dok me je gledao.

„Ne odaješ ništa, Anastazija", promrmljao je razdraženo. „Vratimo se dole da mogu da se usredsredim. Veoma sam pomešten tvojim prisustvom ovde." Pružio mi je ruku, ali oklevam da je prihvatim.

Kejt je rekla da je opasan i bila je u pravu. *Kako je znala?* Opasan je po moje zdravlje jer znam da ću pristati. Ali jednim delom ne želim da pristanem. Jednim delom želim da vrišteći pobegnem iz ove sobe i svega što ona predstavlja. Ovo preva-zilazi moje spoznajne moći.

„Neću te povrediti, Anastazija."

Znam da govori istinu. Prihvatila sam njegovu ruku i poveo me je iz sobe.

„Dozvoli da ti pokažem za slučaj da pristaneš." Umesto da se vratimo u prizemlje, skrenuo je desno iz *igraonice*, kako je zove, pa produžio hodnikom. Prošli smo pored nekoliko vrata dok nismo stigli do poslednjih. Iza njih je spavaća soba s bračnim krevetom, sva u belom... baš sve - nameštaj, zidovi, posteljina. Sterilna je i hladna, ali pogled na Sijetl kroz stakleni zid oduzima dah.

„Ovo će biti tvoja soba. Možeš da je namestiš kako god hoćeš i držiš u njoj šta god poželiš."

„Moja soba? Očekuješ da se preselim ovamo?“ Ne mogu da sakrijem užasnutost u glasu.

„Ne stalno. Samo, recimo, od petka uveče do nedelje. Mora-mo da razgovaramo o svemu, da pregovaramo. Ako želiš da pristaneš“, dodao je tiho i kolebljivo.

„Spavala bih ovde?“

„Da.“

„Ne s tobom.“

„Ne. Rekao sam ti da ne spavam ni s kim osim s tobom kad si ošamućena od alkohola.“ Glas mu je prekoran.

Čvrsto sam stisla usne. To mi izgleda nepomirljivo. Ljubazni, brižni Kristijan, koji me je spasao kad sam se naroljala i nežno me držao dok sam povraćala u azaleje, i ovo čudovište koje drži bičeve i lance u posebnoj sobi.

„Gde ti spavaš?“

„Moja soba je u prizemlju. Dođi, mora da si gladna.“

„Čudno, ali izgleda da sam izgubila apetit“, promrmljala sam razdražljivo.

„Moraš da jedeš, Anastazija“, ukorio me je, uhvatio za ruku i poveo u prizemlje.

Mnogo sam se uznemirila kad smo se vratili u nemoguće veliku sobu. Nalazim se na ivici provalfje i moram da odlučim hoću li da skočim.

„Potpuno sam svestan toga da te vodim mračnim putem, Anastazija, zbog čega želim da stvarno razmisliš o tome. Sigurno imaš neka pitanja“, rekao je kad smo ušli u kuhinju. Pustio mi je ruku.

Imam. Ali odakle dapočnem?

„Potpisala si UPP. Možeš da me pitaš šta god hoćeš i odgovoriću ti.“

Stojim za šankom i posmatram ga. Otvorio je frižider i izva-dio poslužavnik s više vrsta sireva i dva velika grozda belog i crnog grožđa. Spustio je poslužavnik na radnu površinu i počeo da seče francuski baget.

„Sedi." Pokazao je na jednu barsku stolicu za šankom i poslušala sam ga. Ako ću da pristanem na to, bolje bi bilo da se navikavam. Shvatila sam da se ponaša zapovednički otkako sam ga upoznala.

„Spomenuo si papirologiju."

„Da."

„Kakvu?"

„Pa, osim UPP-a, postoji ugovor o onome što hoćemo i što nećemo da radimo. Moram da znam tvoje granice i ti moraš da znaš moje. To je obostrani ugovor, Anastazija."

„A ako ne želim to da radim?"

„U redu je", odgovorio je pažljivo.

„Ali onda nećemo imati nikakvu vezu?" pitam.

„Nećemo."

„Zašto?"

„Zato što me samo takve veze zanimaju."

„Zašto?"

Slegnuo je ramenima. „Takav sam." „Kako si postao takav?"

„Zašto je iko takav kakav jeste? Teško je odgovoriti na to. Zašto jedni vole sir, dok ga drugi mrze? Vbliš li sir? Gospođa Džouns - moja domaćica - ostavila je ovo za večeru." Izvadio je velike bele tanjire iz kredenca i spustio jedan ispred mene. *Pričamo o siru... Jebote.*

„Kojim bi pravilima trebalo da se pokoravam?" „Imam sve napisмено. Pogledaćemo ih posle večere." *Hrana. Kako sad dajem?* „Stvarno nisam gladna", prošaputala sam. „Ješćeš", odvratio je jednostavno. *Dominantni Kristijan, odjednom je svejasno.* „Hoćeš li još jednu čašu vina?" „Da, hvala."

Natočio mi je vino i seo pored mene. Brzo sam otpila gutljaj.

„Posluži se hranom, Anastazija."

Uzela sam mali grozd. Toliko mogu. Zaškiljio je.

„Jesi li takav već neko vreme?" pitala sam.

„Da."

„Je li lako naći žene koje pristaju na to?“

Podigao je obrvu.

„Zapanjila bi se“, odgovorio je bezbojnim glasom.

„Zašto onda ja? Stvarno ne razumem.“

„Anastazija, rekao sam ti. Ima nešto u vezi s tobom. Ne mogu da te ostavim na miru.“ Zajedljivo se osmehnuo. „Ja sam kao noćni leptir koga privlači svetlo.“ Glas mu je postao mračniji. „Mnogo te želim, pogotovo sad kad ponovo grickaš usnu.“ Duboko je udahnuo i progutao knedlu.

Stomak mi je poskočio - on me želi... na čudan način, istina, ali ovaj prelepi, neobični, nastrani muškarac me želi.

„Mislim da si pogrešno razumeo taj kliše“, progundala sam. Ja sam noćna leptirica, a on je plamen. Izgoreću. Znam da hoću.

„Jedi!“

„Neću. Još nisam potpisala ništa pa ću se još malo držati svoje slobodne volje ako nemaš ništa protiv.“

Pogled mu je smekšao, a usne se izvile u osmeh. „Kako želiš, gospodice Stil.“

„Koliko žena?“, bubnula sam, ali veoma sam radoznala.

„Petnaest.“

Oh... ne onoliko koliko sam mislila. „Duge

veze?“ „Neke jesu.“

„Jesi li nekad povredio neku?“

„Jesam.“

Au, jebote.

„Teško?“

„Ne.“

„Hoćeš li mene povrediti?“ „Kako to misliš?“ „Hoćeš li me fizički povrediti?“ „Kažnjavaću te kad to bude potrebno i biće bolno.“ Čini mi se da osećam slabost. Otpila sam još jedan gutljaj vina. Alkohol će mi uliti hrabrost.

„Jesu li tebe nekad tukli?“ pitala sam.

„Jesu.“

Oh... to me je iznenadilo. Pre nego što sam stigla dalje da ga ispitam, prekinuo mi je tok misli.

„Hajde da razgovaramo o tome u mojoj radnoj sobi. Želim nešto da ti pokažem.“

Teško mi je da prihvatim ovo. Budalasto sam mislila da ću provesti noć ispunjenu neprevaziđenom strašću u njegovom krevetu, a mi pregovaramo o ovom čudnom dogovoru.

Pošla sam za njim u radnu sobu, još jednu prostranu pro-storiju s još jednim panoramskim prozorom što vodi na terasu. Seo je za radni sto, pokazao mi da sednem u kožnu naslonjaču ispred njega i pružio mi list papira.

„Ovo su pravila. Ona su podložna promenama i čine deo ugovora koji takođe možeš da pročitaš. Pogledaj pravila pa ćemo razgovarati o njima.“

PRAVILA

Poslušnost:

Potčinjena osoba pokoravaće se svim nalogima Dominantne osobe hitro, bez oklevanja i uzdržavanja. Potčinjena osoba će pristajati na sve seksualne radnje koje Dominantna smatra prikladnim i zadovoljavajućim izuzev onih navedenih u krajnjim granicama (Aneks 2). To će činiti rado i bez oklevanja. Spavanje:

Potčinjena osoba spavaće najmanje sedam sati svake noći kad nije s Dominantnom osobom.

Hrana:

Radi očuvanja zdravlja i dobrobiti, Potčinjena osoba će se redovno hraniti propisanim namirnicama (Aneks 4). Potčinjena osoba između obroka neće uživati ništa osim voća.

Odeća:

Tokom trajanja ugovora, Potčinjena osoba nosiće isključivo odeću koju odobri Dominantna osoba. Dominantna osoba će Potčinjenoj osobi obezbediti budžet za odeću. Dominantna osoba će pratiti Potčinjenu osobu prilikom kupovine odeće za posebne prilike. Ako Dominantna osoba poželi, Potčinjena osoba će tokom trajanja ugovora nositi sve modne detalje koje Dominantna osoba želi u njenom društvu ili u drugim prilikama koje joj se čine prikladnim.

Vežbanje:

Dominantna osoba obezbediće Potčinjenoj osobi ličnog trenera za jednosatne treninge četiri puta nedeljno. Potčinjena osoba i lični

trener dogovaraće termine. Trener će izveštavati Dominantnu osobu u napretku potčinjene osobe. Lična higijena/Lepota: Potčinjena osoba će neprestano voditi računa o ličnoj higijeni i stalno biti obrijana i/ili depilirana. Potčinjena osoba odlaziće u salon lepote po izboru Dominantne osobe kad ova to odluči i podvrći se svim tretmanima koje ova smatra prikladnim.

Potčinjena osoba konzumiraće alkohol samo u društveno prihvatljivim količinama, neće pušiti, uzimati rekreativne droge niti dovoditi sebe u nepotrebnu opasnost. Lične osobine:

Potčinjena osoba neće se upuštati u seksualne odnose ni sa kim osim s Dominantnom osobom. Uvek će se ponašati primereno i skromno. Potčinjena osoba mora shvatiti da se njeno ponašanje neposredno odražava na Dominantnu osobu. Smatraće se odgovornom za sva nedela, prekršaje i neprimereno ponašanje kad nije u društvu Dominantne osobe.

Nepridržavanje navedenih pravila dovodi do kazne, čiju prirodu određuje Dominantna osoba.

Jebo.

„Krajnje granice?“, pitala sam.

„Da. Ono što ne želiš, ono što neću da radim - sve to moramo da utvrdimo dogovorom.“

„Nisam sigurna mogu li da prihvatim novac za odeću. To mi se ne čini ispravnim.“ Uzvrpoljila sam se od nelagode i reč „kurva“ odjeknula mi je u glavi.

„Želim da trošim novac na tebe. Dozvoli mi da ti kupim nešto odeće. Možda ćeš morati da mi praviš društvo na nekim događajima i želim da budeš lepo obučena. Uveren sam da svojom platom, kad se budeš zaposlila, nećeš moći da priuštiš odeću koju bih voleo da nosiš.“

„Ne moram da je nosim kad nisam s tobom?“

„Ne.“

„U redu." *Zamisli da tije to uniforma.* „Ne želim da vežbam četiri puta nedeljno."

„Anastazija, trebaš mi gipka, snažna i izdržljiva. Veruj mi, moraš da vežbaš."

„Ali svakako ne četiri puta nedeljno. Hajde da kažemo tri?"

„Hoću da vežbaš četiri puta." „Mislila sam da su ovo pregovori?"

Stisnuo je usne. „U redu, gospođice Stil, još jedno odlično zapažanje. Šta kažeš na jedan sat tri puta nedeljno i pola sata jednom nedeljno?"

„Tri dana, tri sata. Imam utisak da ću ovde imati dovoljno gimnastike."

Zločesto se osmehnuo i oči su mu zasjale kao da mu je laknu-lo. „Da, postaraću se za to. U redu, dogovoreno. Jesi li sigurna da nećeš da počneš kao praktikantkinja u mojoj kompaniji? Dobar si pregovarač."

„Ne, mislim da to nije pametno." Zagledala sam se u njegova pravila. *Depiliranje? Depiliranje čega? Svega? Uh.*

„Dakle, granice. Ovo su moje." Pružio mi je još jedan list papira.

KRATNE GRANICE

Radnje koje uključuju vatru.

Radnje koje uključuju malu i veliku nuždu i njihove proizvode.

Radnje koje uključuju igle, noževe, probadanje i krv.

Radnje koje uključuju ginekološke instrumente.

Radnje koje uključuju decu i životinje.

Radnje koje ostavljaju trajne tragove na koži.

Radnje koje uključuju kontrolu disanja.

Radnje koje uključuju dodir tela sa strujom (direktan ili preko provodnika), vatrom ili plamenom.

Uf. Morao je to da napise! Naravno - sva ta ograničenja deluju veoma razborito i, iskreno govoreći, neophodno... Niko normalan svakako se ne bi upustio u takve radnje. Mada osećam blagu gadljivost.

„Ima li još nešto što bi želela da dodaš?“, pitao je blago.
Sranje. Nemam pojma. Potpuno sam zblanuta. Pogledao me je i nabrao čelo.

„Ima li nešto što nećeš da radiš?“

„Ne znam.“

„Kako to misliš - ne znaš?“

Promeškoljila sam se od nelagode i ujela za usnu.

„Nikad to nisam radila.“

„Pa, postoji li nešto što ti se ne sviđa tokom seksa?“ Pocrvenela sam posle, kako mi se čini, čitave večnosti. „Možeš da mi kažeš, Anastazija. Moramo da budemo iskreni ili ovo neće uspeti.“

Uzvrpoljila sam se i zagledala u svoje isprepletene prste. „Reci mi“, naložio je.

„Pa... nikad nisam imala seks pa ne znam.“ Glas mi je tih. Pogledala sam ga. Bulji u mene, ukočen i bled - stvarno bled.

„Nikad?“, prošaputao je. Odmahnula sam glavom.

„Ti si devica?“, prodahtao je. Klimnula sam glavom i ponovo pocrvenela. Zažmurio je. Izgleda kao da broji do deset. Kad ih je otvorio, ljutito se zagledao u mene.

„Zašto mi nisi rekla, jebote?“, zarezao je.

OSMO POGLAVLJE

Kristijan prolazi rukama kroz kosu dok hoda tamo-amo po radnoj sobi. Obema rukama - to znači da je mnogo ozlojeđen. Njegova uobičajena nepokolebljiva kontrola kao da je malkice popustila.

„Ne razumem zašto mi nisi rekla“, prekorio me je.

„Ta tema nikad nije iskrsla. Nemam običaj da otkrivam svoj seksualni status svakome koga upoznam. Hoću reći, gotovo se i ne poznajemo.“ Zurim u šake. Zašto se osećam krivom? Zašto je on tako ljut? Pogledala sam ga.

„Pa sad znaš mnogo više o meni“, breкнуo se pa stisnuo usne u rtu. „Znao sam da si neiskusna, ali *devical*“ Izgovorio je tu reč kao da je veoma prosta. „Dođavola, Ana, upravo sam ti pokazao...“

zastenjao je. „Neka mi bog oprost. Jesi li se ikad Poljubila s nekim osim sa mnom?“

»Naravno da jesam." Trudim se da izgledam uvređeno. *Dobro... možda dvaput.*

»I nijedan fin mladić te nije oborio s nogu? Jednostavno ne razumem. Imaš dvadeset jednu godinu, skoro dvadeset dve. ^epa si." Ponovo je prošao rukama kroz kosu.

Lepa. Pocrvenela sam od zadovoljstva. Kristijan Grej misli da sam lepa. Kršim prste i napregnuto gledam u njih, pokušavajući da potisnem budalast kez. *Možda je dalekovid.* Moja podsvest je ponovo podigla mesečarsku glavu. Gde je bila kad mi je bila potrebna?

„I ozbiljno si raspravljala o tome šta želim da radim iako nemaš nimalo iskustva." Obrve su mu se spojile. „Kako si izbegavala seks? Molim te, reci mi."

Slegla sam ramenima.

„Niko nije stvarno, znaš..." Niko nije ispunio moja očekivanja, osim tebe. A ispostavilo se da si nekakvo čudovište. „Zašto si tako ljut na mene?"", prošaptala sam.

„Nisam ljut na tebe. Ljut sam na sebe. Prosto sam pretpostavio..." Uzdahnuo je. Lukavo me je pogledao i odmahnuo glavom. „Želiš li da odeš?", pitao je nežno.

„Ne, ukoliko ti ne želiš da odem", promrmijala sam. *O ne... ne želim da idem.*

„Naravno da ne želim. Sviđa mi se što si ovde." Namrštio se kad je to rekao pa pogledao na sat. „Kasno je." A onda me je pogledao. „Grizeš usnu." Glas mu je promukao i zamišljeno me posmatra.

„Izvini."

„Nemoj da se izvinjavaš. Samo bih voleo da je grickam, mnogo."

Zinula sam... kako može da govori takve stvari i očekuje da ne utiču na mene.

„Dođi", promrmljao je.

„Molim?"

„Odmah ćemo da ispravimo situaciju.“ „Kako to misliš? Kakvu situaciju?“ „Tvoju situaciju, Ana. Vodiću ljubav s tobom.“ „Oh.“ Pod mi se izmakao pod nogama. *Ja sam situacija. Zadržala sam dah.*

„Hoću reći, ako to želiš. Ne želim da izazivam sreću.“

„Mislila sam da ne vodiš ljubav, već da žestoko jebeš.“ Proгутala sam knedlu. Usta su mi odjednom suva.

Još jednom mi se zločesto osmehnulo, a osetila sam uticaj tog osmeha skroz *tamo*.

„Mogu da napravim izuzetak ili možda da to spojim, videćemo. Zaista želim da vodim ljubav s tobom. Molim te, dođi sa mnom u krevet. Želim da naš dogovor uspe, ali stvarno moraš da imaš neku predstavu o tome u šta se upuštaš. Možemo večeras da počnemo tvoju obuku - osnovama. To ne znači da sam odjednom postao sentimentaln; ovo je sredstvo do cilja koji želim, a nadam se da ga i ti želiš.“ Pogled mu je napregnut.

Pocrvenela sam... *au...* želje se obistinjuju.

„Ali nisam uradila ništa s tvog spiska pravila.“ Glas mi je zadihnan, kolebljiv.

„Zaboravi na pravila. Večeras zaboravi na sve to. Želim te. Želim te otkako si pala u mojoj kancelariji, a znam da i ti mene želiš. Ne bi tu sedela i pribrano sa mnom raspravljala o kažnjavanju i krajnjim granicama da me ne želiš. Molim te, Ana, pro-vedi noć sa mnom.“ Pružio mi je ruke, blistavih, grozničavih... uzbuđenih očiju. Prihvatila sam njegovu ruku. Povukao me je na noge i u svoj zagrljaj. Osetila sam njegovo telo celom duži-nom, taj brzi pokret me je iznenadio. Prešao mi je prstima preko potiljka, uvio moj rep oko svog članka i nežno ga povukao tako da sam morala da podignem glavu prema njemu. Zuri u mene.

„Ti si hrabra devojka“, prošaputao je. „Divim ti se.“

Reči su mu nalik nekoj zapaljivoj napravi. Krv mi je proključala. Nagnuo se i nežno me poljubio pa počeo da mi sisa donju usnu.

„Želim da gricnem tu usnu“, promrsio je s usnama na mojim i onda je nežno povukao zubima. Zastenjala sam, a on se osmehnulo.

„Molim te, Ana, pusti me da vodim ljubav s tobom.“

„Da", prošaputala sam. Zbog toga sam ovde. Osmeh mu je postao pobednički kad me je pustio iz zagrljaja, uhvatio za ruku i poveo kroz stan.

Spavaća soba je ogromna. Panoramski prozori gledaju na osvetljene nebudere. Zidovi su beli, a nameštaj svetloplav. Ogromni krevet je veoma moderan, napravljen od grubog sivog drveta nalik onom koji je voda nanela na obalu. Ima četiri stuba, ali ne i baldahin. Na zidu iznad njega nalazi se zadivljujuća slika mora.

Tresem se kao prut. To je to. Konačno ću, posle toliko vremena, uraditi to - ni manje ni više nego s Kristijanom Grejom. Disanje mi je plitko. Ne mogu da skinem pogled s njega. Skinuo je sat i spustio ga na komadu od istog materijala kao krevet. Zatim je skinuo jaknu i stavio je na stolicu. Ostao je u beloj lanenoj košulji i farmerkama. Toliko je lep da srce samo što mi nije stalo. Tamna kosa nalik bakru je razbarušena, košulja izvučena iz farmerki - sive oči odvažne i ošamućujuće. Iskoračio je iz starki pa se sagnuo i skinuo čarape. Stopala Kristijana Greja... opa... šta je to u vezi s bosim stopalima? Okrenuo se prema meni s nežnim izrazom.

„Pretpostavljam da ne piješ pilule."

Molim? Sranje.

„Nisam ni mislio." Otvorio je gornju fioku komode i izvadio pakovanje kondoma. Vatreno se zagledao u mene.

„Valja biti spreman", promrmljao je. „Hoćeš li da spustim roletne?"

„Ne smeta mi", prošaputala sam. „Mislila sam da ne dozvoljavaš nikome da spava u tvom krevetu."

„Ko kaže da ćemo da spavamo?" promrsio je. „Oh." *Jebote.*

Polako mi prilazi. Samouveren, seksi, usplamtelih očiju. Srce mi mahnito udara. Krv mi juri telom. U stomaku mi se skuplja želja, gusta i vruća. Stao je ispred mene i zagledao mi se u oči. *Tako je prokleta uzbudljivo.*

„Hajde da skinemo ovaj blejzer", rekao je tiho. Uhvatio ga je za revere i nežno mi ga povukao s ramena pa spustio na stolicu.

„Imaš li predstavu koliko te želim, Ana Stil?" prošaputao je. Zastao mi je dah. Ne mogu da odvojim pogled od njegovog. Ispružio je ruku i nežno mi prešao prstima od obraza do brade.

„Imaš li predstavu šta ću da ti radim?“ dodao je, milujući mi bradu.

Mišići u najdubljem, najmračnijem delu tela zgrčili su mi se na čudesan način. Bol je tako sladak i oštar da sam poželela da zažmurim, ali opčinjena sam njegovim očima koje grozničavo gledaju moje. Nagnuo se i poljubio me. Usnama oblikuje moje zahtevno, odlučno i polako. Dok mi prelazi poljupcima lakim poput pera preko vilice, brade i uglova usana, otkopčava mi košulju. Polako ju je skinuo i pustio da padne na pod. Odmakao se da me pogleda. Na sebi imam svetloplavi čipkasti brus koji mi savršeno pristaje. *Hvala bogu.*

„0, Ana“, prodahtao je. „Imaš najlepšu kožu koju sam video, bleđu i besprekornu. Želim da poljubim svaki centimetar.“

Pocrvenela sam. *Opa...* Zašto li je rekao da ne može da vodi ljubav? Uradiću šta god hoće. Skinuo mi je gumicu za kosu i oštro udahnuo kad mi se kosa rasula po ramenima.

„Volim brinete“, promrmljao je. Obe ruke su mu u mojoj kosi, drže me s obe strane glave. Poljubac mu je zahtevan, mami me usnama i jezikom. Zajejala sam i kolebljivo jezikom očešala njegov. Zagrlio me je i privio uz sebe, čvrsto me stežući. Jedna ruka mu je i dalje u mojoj kosi, a drugu mi spušta kičmom do pojasa pa do guze. Obujmio mi je guz šakom i nežno ga stegao. Privija me uz kukove i osećam njegovu erekciju. Lagano gura kruti ud uz mene.

Još jednom sam mu zajejala u usta. Jedva mogu da vladam buntovničkim osećanjima - ili su to hormoni? - koja mi jure telom. Toliko ga želim. Uхватила sam ga za nadlaktice. Iznenađujuće je snažan i mišićav. Kolebljivo podižem ruke do njegovog lica i kose. Tako je meka, neposlušna. Zastenjao je kad sam je nežno povukla. Pogurao me je prema krevetu. Osetila sam ga zadnjim delom nogu i pomislila da će me gurnuti na njega. Ali nije. Pustio me je i odjednom se spustio na kolena. Obema rukama me je uhvatio za kukove i jezikom mi napravio krug oko pupka. Usnama me je nežno štipkao sve do karlične kosti pa se vratio preko stomaka do druge. „Ah“, zastenjala sam.

Tako je neočekivano i uzbudljivo videti ga na kolenima preda mnom, osetiti njegove usne na telu. Ruke su mi i dalje zarivene u njegovu kosu, nežno je čupkam dok pokušavam da stišam

preglasno disanje. Pogledao me je kroz neverovatno duge trepavice. Sive oči žežu, zadimljene. Otkopčao mi je dugme na farmerkama pa nehajno povukao rajsferšlus. Ne odvajajući pogled od mog, podvukao je šake ispod pojasa pa ih pomerio do moje guze. Polako mi spušta ruke niz guzu do butina, ski-dajući mi farmerke. Ne mogu da odvratim pogled. Zastao je i olizao usne, nijednom ne skrenuvši pogled. Nagnuo se i prešao nose preko vrha butina. Osećam ga. *Tamo*.

„Tako dobro mirišeš“, promrmlja i zažmuri. Na licu mu je takav izraz nepomućenog zadovoljstva da se umalo nisam zgrčila. Podigao je ruku, povukao pokrivač s kreveta pa me nežno gurnuo na dušek.

I dalje klečeći, uhvatio me je za nogu i izuo mi patiku zaje-dno s čarapom. Podigla sam se na laktove da vidim šta radi. Dahćem... čekam. Držeći me za petu, podigao mi je stopalo i prešao noktom palca po risu. Gotovo je bolno, ali osećam kako mi taj pokret pulsira sve do međunožja. Oštro sam udahnula. Ne skidajući pogled s mog, prelazi mi jezikom po risu a onda i zubima. *Sranje*. Zastenjala sam... kako mogu to da osećam *tamo*⁷. Pala sam na krevet, stenjući. Čujem njegov tih smeh.

„0, Ana, šta bih ti radio“, prošaputao je. Izuo mi je drugu storku i čarapu pa ustao i sasvim mi svukao farmerke. Ležim na njegovom krevetu, samo u brusu i gaćicama, a on zuri u mene.

„Veoma si lepa, Anastazija Stil. Ne mogu da dočekam da budem u tebi.“

Jebote. Njegove reči. Tako su zavodljive. Oduzima mi dah.

„Pokaži mi kako se zadovoljavaš.“

Molim? Namrštila sam se.

„Ne stidi se, Ana, pokaži mi“, prošaputao je.

Odmahnula sam glavom. „Ne znam na šta misliš.“ Glas mi je promukao. Tedva ga prepoznajem, odiše željom.

„Kako svršavaš? Hoću da vidim.“

Odmahnula sam glavom.

„Ne radim to“, promrmljala sam. Načas je zapanjeno podigao obrve, a onda su mu oči potamnele i odmahnuo je glavom s nevericom.

„Pa, videćemo možemo li nešto da uradimo u vezi s tim." Glas mu je mek, izazivački - divna senzualna pretnja. Otkopčao je dugmad na farmerkama i polako ih svukao, ne odvajajući pogled od mog. Nagnuo se iznad mene, uhvatio me za nožne članke, brzo mi raširio noge i kleknuo između njih. Nadvija se nada mnom. Uvijam se od želje.

„Budi mirna", promrsio je pa se nagnuo i pofjubio mi unutrašnju stranu butine. Nastavio je da me ljubi nagore preko tankih čipkastih gaćica.

Oh... ne mogu da budem mirna. Kako da se ne pomeram? Uvijam se pod njim.

„Moraćemo da te naučimo da budeš mirna, malena." Ljubi me po stomaku, jezik mu je skliznuo u moj pupak. Penje se, ljubi me po grudima. Koža mi je usplamtela. Crvena sam, prevruće je, prehladno, grebem čaršav ispod sebe. Legao je pored mene. Povlači mi ruku uz kuk, struk, do grudi. Nedokučivo me je pogledao i nežno mi obujmio dojku.

„Savršeno mi staješ u šaku, Anastazija", promrsio je, gurnuo kažiprst u korpu brusa i nežno je povukao nadole, oslobodi-vši mi dojku. Ali žica i tkanina korpe vratiše se gore. Prsti su mu prešli na drugu i ponovili radnju. Grudi su mi nabujale, a bradavice otvrdle pod njegovim upornim pogledom. Sputana sam sopstvenim brusom.

„Veoma lepo", prošaputao je s odobravanjem i bradavice su mi se još više ukrutile.

Veoma polako je prešao rukom do druge dojke i palcem polako uvrteo kraj bradavice, rastegnuvši je. Zaječala sam, osetivši taj divni pokret sve do međunožja. Tako sam vlažna.

O molim te, preklinjem ga u sebi dok sve jače stežem čaršav. Usne mu se sklopiše oko druge bradavice. Kad ju je povukao, umalo se nisam zgrčila.

„Da vidimo možeš li ovako da svršiš", prošaputao je, nastavljajući spori, senzualni nasrtaj. Bradavice mi podnose divne napade njegovih veštih prstiju i usana, koji mi žare sve nervne završetke. Celo telo mi zapeva od slatke agonije. Kristijan ne posustaje.

„Oh... molim te." Zabacila sam glavu, otvorenih usta dok stenjem, ukrućenih nogu. Dođavola, šta mi se dešava?

„Izbaci sve iz sebe, malena“, promrmljao je. Zubi mu se sklopiše oko moje bradavice, palcem i prstom je jako povukao drugu i raspršila sam mu se u rukama. Telo mi se zgrčilo i rasulo u hiljade delića. Poljubio me je, duboko, jezikom mi gušeći krike.

Au. Bilo je izuzetno. Sad shvatam čemu tolika frka. Zadovoljno mi se osmehnuo, a sigurna sam da se na mom licu ogledaju samo zahvalnost i divljenje.

„Veoma si prijemčiva“, prodahtao je. „Moraćeš da naučiš da ovladaš time i biće veoma zabavno dok te budem učio tome.“ Ponovo me je poljubio.

I dalje dišem isprekidano dok se oporavljam od orgazma. Ruka mu je skliznula niz moj struk, do kuka, i onda me je obujmila, intimno... *Jebote.* Prst mu se promigoljio ispod lake tkanine i polako počeo da kruži... *tamo.* Načas je zažmurio i zastao mu je dah.

„Tako si divno mokra. Bože, ne da te želim.“ Gurnuo je prst u mene. Kriknula sam kad je to uradio još jednom. Pa još jednom. Dlanom mi je obujmio klitoris i ponovo sam kriknula. Gura prst sve odlučnije i odlučnije. Zastenjala sam.

Odjednom je seo, strgao mi gaćice i bacio ih na pod. Skinuo je bokserice i iskočio mu je ud. *Vidi ti to...* Posegnuo je prema noćnom stočiću, zgrabio paketić i pomerio mi se između nogu, raširivši ih. Kleknuo je i stavio kondom na prilično dugačak ud. *Jao ne... Hoće li? Kako?*

„Ne brini“, prodahtao je, očiju prikovanih za moje. „I ti se širiš.“ Nagnuo se, položio ruke s obe strane moje glave i zagle-dao mi se u oči, stisnute vilice, užarenog pogleda. Tek tad sam shvatila da nije skinuo košulju.

„Stvarno želiš to da uradiš?“ pitao je blago.

„Molim te“, zamolila sam.

„Podigni kolena“, naredio je blago i brzo sam poslušala. „Sad ću da te jebem, gospođice Stil“, promrmljao je i naslonio glavić na moj ulaz. „Žestoko“, prošaputao je i zakucao se u mene.

„Aaaah!“ kriknula sam od čudnog mučnog osećaja duboko u sebi kad mi je oduzeo nevinost. Umirio se i pogledao me, očiju blistavih od ushićene pobeđe.

Usne su mu rastvorene, a disanje teško. Zastenjao je.

„Tako si uska. Jesi li dobro?“

Klimnula sam glavom, razrogačenih očiju, s rukama na njegovim nadlakticama. Tako sam ispunjena. On miruje, pušta me da se naviknem na nametljiv, sveprožimajući osećaj u sebi.

„Sad ću da se pomeram, malena", prodahtao je napregnutim glasom posle nekoliko trenutaka.

Oh.

Povukao se izuzetno polako. Zažmurio je i zastenjao pa se još jednom zakucao. Ponovo sam kriknula i on se umirio. „Još?", prošaputao je promuklo.

„Da", zadahtala sam. Uradio je to još jednom pa se umirio.

Zastenjala sam. Telo mi prihvata njegovo... Oh, želim ovo.

„Ponovo?" prodahtao je. „Da." Zvuči kao molba.

Pomerio se, ali ovog puta nije stao. Spustio se na laktove kako bih osetila njegovu težinu na sebi, pritiska me. Isprva se polako pomera, ulazi i izlazi. Kako sam se navikla na nepoznat osećaj, kukovi su mi kolebljivo krenuli u susret njegovim. Kri-stijan ubrzava. Zastenjala sam i on je navalio, ubrzavajući, bez milosti, neumoljivim tempom. Pratim ga, dočekujem njegove nasrtaje. Obujmio mi je glavu šakama i snažno me ljubi, zubima mi ponovo vuče donju usnu. Neznatno se pomerio i osetila sam kako se nešto duboko u meni skuplja kao maločas. Ukrutila sam se, a on je nastavio da gura i gura. Telo mi se potreslo, izvilo, oblio me je znoj. *Au...* Nisam znala da može da bude ovako... nisam znala da može da bude toliko lepo. Misli su mi se raspršile... postoje samo nadražaji... samo on... samo ja... o, molim te... ukočila sam se.

„Svrši za mene, Ana", prošaputao je zadihano. Pukla sam na te reči, raspršila se oko njega dok sam svršavala i raspadala se u hiljadu delića pod njim. Utom je i on svršio. Uzviknuo je moje ime, snažno se zario pa umirio dok se praznio u meni.

I dalje dahćem, pokušavam da stišam disanje i ustreptalo srce. Misli su mi potpuno raspršene. *Au... to je bilo nevero-vatno.* Otvorila sam oči. Naslonio je čelo na moje, zatvorenih očiju, isprekidanog daha. Otvorio je oči, potamnele ali nežne, i pogledao me. Još je u meni. Nagnuo se, nežno me poljubio u čelo pa se polako izvukao iz mene.

„Ooh." Trgla sam se od nepoznatog osećaja.

„Jesam li te povredio?“, pitao je i opružio se pored mene, nalakativši se. Zadenuo mi je pramen iza uva. Široko se osmehujem.

„Ti mene pitaš jesi li me povredio?“

„Nije mi promakla ironija.“ Zajedljivo se osmehnuo. „Ozbilj-no, jesi li dobro?“ Pogled mu je napregnut, ispitivački, čak zahtevan.

Ispružila sam se pored njega. Čini mi se da su mi udovi razlabavljeni, kosti su mi kao žele, ali opuštena sam, veoma opuštena. Široko sam mu se osmehnula. Ne mogu da presta-nem da se kezim. Sad znam čemu tolika frka. Dva orgazma... pucanje po šavovima, kao centrifuga veš mašine, opa. Nisam imala predstavu za šta mi je telo sposobno, da može toliko da se skupi i oslobodi tako silovito, tako radosno. Zadovoljstvo je neopisivo.

„Grizeš usnu i nisi mi odgovorila.“ Namrštio se. Vragola-sto sam mu se osmehnula. Prelep je s razbarušenom kosom, gorućim škiljećim sivim očima i ozbiljnim mračnim izrazom.

„Volela bih da ponovim“, prošaptala sam. Čini mi se da sam videla kako mu licem preleće olakšanje, pre nego što je spustio roletne i pogledao me polusklopljenim očima.

„Ma nije valjda, gospodice Stil?“, promrmljao je zajedljivo. Nagnuo se i veoma nežno me poljubio u ugaio usana. „Zahtevna mala, zar ne? Lezi na stomak.“

Zatreptala sam pa se obrnula. Otkopčao mi je brus i prešao mi rukom niz leđa do guze.

„Stvarno imaš prelepu kožu“, promrmljao je. Pomerio se i gurnuo jednu nogu između mojih. Delom mi leži na ledima. Osećam kako me pritiskaju dugmići njegove košulje dok mi skuplja kosu i ljubi nago rame.

„Zašto si u košulji?“ pitala sam. Ukočio se. Posle delića sekunde, skinuo ju je i ponovo legao uz mene. Osećam njegovu toplu kožu na svojoj. *Hmm...* osećaj je božanstven. Paperjaste malje na njegovim grudima golicaju mi leđa.

„Znači hoćeš da te ponovo jebem?“ prošaptao mi je na uvo pa me obasuo poljupcima lakim kao pera oko uva i niz vrat.

Spušta mi ruku niz struk, kuk, butinu do zadnjeg dela kole-na. Zastao mi je dah kad mi je povukao koleno nagore... Šta sad radi? Postavio se između mojih nogu, pritisnut uz moja leđa. Pomera mi

ruku uz butinu do guze. Nežno mi je pomilovao guz pa spustio prste između nogu.

„Uzeću te otpozadi, Anastazija", promrmljao je. Drugom rukom mi je uhvatio kosu na potiljku i nežno je povukao, držeći me u mestu. Ne mogu da pomerim glavu. Prikovana sam ispod njega, bespomoćna.

„Moja si", prošaputao je. „Samo moja. Ne zaboravi to." Glas mu je opčinjavajući, a reči opojne, zavodljive. Osećam njegovu sve veću erekciju na butini.

Dugačkim prstima mi nežno masira klitoris, polako kru-žeći. Dah mu je blag uz moje lice dok me polako gricka po liniji brade.

„Mirišeš božanstveno." Ugnezdio se uz moje uvo. Trlja me rukom, ukруг, ukруг. Nagonski sam zavrteła kukovima, oponašajući pokrete njegovih ruku dok mi mučno zadovoljstvo struji krvotokom kao adrenalin.

„Budi mirna", naredio je, blagog ali užurbanog glasa. Polako je gurnuo palac u mene i zavrteo ga, milujući mi prednji zid vagine. Izluđujuće je - sva energija mi se skupila u tom male-nom mestu u telu. Zaječala sam.

„Sviđa ti se ovo?" pitao je tiho, zubima mi okrznuvši uvo. Polako je počeo da uvlači i izvlači palac, unutra-napolje... i dalje kružeći prstima.

Zažmurila sam, pokušavajući da ovladam disanjem, da upi-jem zbrkane, haotične nadražaje koje izaziva prstima, vatru koja mi kulja telom. Ponovo sam zaječala.

„Tako si vlažna, tako brzo. Veoma si prijemčiva. O, Anasta-zija, to mi se sviđa. Mnogo mi se sviđa", prošaputao je.

Želim da ukrutim noge, ali ne mogu da se pomerim. Pri-kovao me je, održavajući neprekidni, spori ritam kojim me muči. Jednostavno je izvanredan. Zaječala sam još jednom i naglo se pomerio.

„Otvori usta", naredio je i gurnuo mi palac u usta. Široko sam otvorila oči i mahnito zatreptala.

„Oseti svoj ukus", prodahtao mi je na uvo. „Sisaj, malena." Palcem mi je pritisnuo jezik i sklopila sam usne oko njega, mahnito sisajući. Osećam slan ukus i blag metalni dašak krvi. *Jebote*. Ovo je pogrešno, ali je tako jebeno erotično.

„Hoću da te jebem u usta, Anastazija. Uskoro ću to i učiniti." Glas mu je grub, promukao, a disanje isprekidanije.

Da mejebe u usta! Zastenjala sam pa ga ujela. Oštro je udah-nuo i čvršće, bolnije mi povukao kosu kako bih mu pustila palac.

„Bezobrazna, slatka devojčica", prošaputao je pa ispružio ruku prema noćnom stočiću da uzme paketić. „Ostani mirna, ne pomeraj se", naredio je kad mi je pustio kosu.

Iscepao je foliju. Glasno dišem, krv mi peva u venama. Iščekivanje je ushićujuće. Nagnuo se, ponovo osećam njegovu težinu na sebi. Uhvatio me je za kosu kako ne bih pomerala glavu. Nepokretna sam. Namamio me je u zamku. Namešten je, spreman da me uzme još jednom.

„Ovog puta ćemo biti veoma spori, Anastazija", prodahtao je.

Polako ulazi u mene, polako, polako dok se nije zario do kraja. Rasteže me, ispunjava, neumoljivo. Glasno sam zastenjala. Ovog puta je osećaj dublji, slasniji. Ponovo sam zastenjala i on je namerno napravio krug kukovima, načas zastao pa ušao do kraja. Iznova ponavlja te pokrete. Raspamećuje me - poraža-vaju me njegovi nadražujući, namerno spori prodori i osećaj ispunjenosti koji se na mahove prekida.

„Tako je dobro u tebi", prostenjao je. Utroba mi zadrhta. Povukao se i sačekao. „O ne, malena, ne jos', promrmljao je. Kad sam prestala da drhtim, nastavio je izluđujuće pokrete.

„A molim te", preklinjem ga. Nisam sigurna mogu li još dugo da izdržim. Telo mi je previše zgrčeno i žudi za oslobađanjem.

„Hoću da budeš otečena, malena", promrmljao je i nastavio slatko, sporo mučenje, napred, nazad. „Hoću da se setiš da sam bio tu kad god se sutra pomeriš. Samo ja. Moja si."

Zastenjala sam.

„Molim te, Kristijane", prošaputala sam. „Šta želiš, Anastazija? Reci mi."

Ponovo sam zastenjala. Izvukao se pa se polako vratio u mene, još jednom napravivši krug kukovima. „Kaži mi", promrmljao je. „Tebe, molim te."

Strahovito ubrzava, disanje mu je mahnito. Utroba mi se grči, a Kristijan pojačava tempo.

„Tako. Si. Slatka“, mrlja između prodora. „Toliko. Te. Zelim.“
Ječim.

„Moja. Si. Svrši za mene, malena“, zareža.

Rasplinula sam se od tih reči, gurnule su me preko provali-je. Telo mi se grči oko njega i svršavam, glasno i nerazumljivo uzvikujući njegovo ime u dušek. Kristijan se snažno zario još dva puta i ukočio se, izlivajući se u mene dok se oslobađao. Srušio se na mene, zakopavši lice u moju kosu.

„Jebote, Ana“, prodahtao je. Odmah se izvukao iz mene i prevrnuo na svoju stranu kreveta. Privukla sam kolena na grudi, potpuno istrošena, i odmah utonula u iscrpljen san. A možda sam se i onesvestila.

JOŠ JE BIO mrak kad sam se probudila. Nemam pojma koliko sam spavala. Protegla sam se pod pokrivačem i osetila otečenost, divnu otečenost. Kristijana nema nigde. Sela sam i zagledala se u obrise visokih zgrada ispred sebe. Upaljeno je manje svetala i zora se nazire na istoku. Čujem muziku. Pevljive note klavira, tužnu, lepu melodiju. Čini mi se da je Bah, ali nisam sigurna.

Uvila sam se u čaršav i tiho pošla hodnikom prema velikoj sobi. Kristijan sedi za klavirom, potpuno izgubljen u melodiji koju svira. Izraz mu je tužan i beznadežan, baš kao i muzika. Zapanjujuće svira. Opčinjeno ga slušam, naslonjena na zid pored vrata. Savršen je muzičar. Nag je, a telo mu je osvetljeno toplom svetlošću usamljene stajace lampe pored klavira. Osta-tak sobe je u tami i izgleda kao da je u sopstvenom, usamljenom bazenčiću svetla... sam, u mehuru.

Tiho sam pošla prema njemu, ushićena blagom, setnom muzikom. Opčinjeno gledam kako dugačkim, veštima nežno prelazi po dirkama i razmišljam kako su mi ti isti prsti vešto milovali telo. Pri toj pomisli sam pocrvenela i oštro udah-nula pa stisla butine. Podigao je pogled. Neopisive sive oči su mu blistave, izraz nedokučiv.

„Izvini“, prošaputala sam. „Nisam htela da ti smetam.“
Namrštio se.

„Svakako bi ja to tebi trebalo da kažem“, promrmljao je. Prestao je da svira i spustio ruke na noge.

Tad sam primetila da nosi donji deo pidžame. Prošao je prstima kroz kosu i ustao. Pidžama mu visi s kukova, na onaj način... *joj*. Usta su mi se osušila dok mi je opušteno prilazio. Ima široka ramena, uske kukove i trbušnjaci mu se stežu dok hoda. Stvarno neverovatno izgleda.

„Trebalo bi da si u krevetu“, prekorio me je.

„Divna kompozicija. Bah?“

„Bahov prepis, ali je prvobitno bio koncert za obou Aleksandra Marčela.“

„Izvanredna je, ali veoma tužna. Kakva setna melodija.“ Usne mu se izviše u poluosmeh. „Krevet“, naložio je. „Bićeš iscrpljena ujutru.“ „Probudila sam se i nije te bilo.“

„Teško mi je da spavam, a nisam navikao da delim krevet“, promrsio je. Ne mogu da mu pročitam raspoloženje. Deluje malodušno, ali teško je reći u mraku. Možda je to zbog kompozicije koju je svirao. Zagrlio me je i nežno poveo prema spavaćoj sobi.

„Koliko dugo sviraš? Prelepo zvuči.“

„Od šeste godine.“

„Oh.“ Kristijan kao šestogodišnji dečak... prizvala sam u glavu sliku prelepog dečkića bakarne kose i sivih očiju i srce mi se istopilo - dečaka čupave kose koji voli izuzetno tužnu muziku.

„Kako si?“ pitao je kad smo se našli u spavaćoj sobi. Upalio je lampu na noćnom stočiću. „Dobro sam.“

Istovremeno sam pogledali krevet. Posteljina je umrljana krvlju - dokaz moje izgubljene nevinosti. Pocrvenela sam, postićena, i čvrsto se uvila u pokrivač.

„Pa, gospođa Džouns će imati o čemu da razmišlja“, promrmljao je Kristijan i stao ispred mene. Stavio mi je ruku pod bradu i zabacio mi glavu, zureći u mene. Oči su mu gorljive dok mi posmatra lice. Shvatila sam da mu dosad nisam videla nage grudi. Nagonski sam pružila ruku da prođem prstima kroz crne maljice, želeći da ih osetim. Odmah se izmakao van domašaja.

„Lezi u krevet“, rekao je oštro pa dodao blažim glasom. „Leći ću s tobom.“ Oborila sam glavu i namrštila se. Mislím da mu

nijednom nisam dotakla grudi. Otvorio je fioku, izvukao majicu i brzo je obukao.

„Krevet“, naredio je ponovo. Legla sam, trudeći se da ne razmišljam o krvi. Uvukao se pored mene i privukao me u zagrljaj, obavio ruke oko mene tako da sam mu okrenuta leđima. Nežno me je poljubio u kosu i duboko udahnuo.

„Spavaj, slatka Anastazija“, promrmljao je. Zažmurila sam, ali nisam mogla da se otresem sete zbog muzike ili njegovog ponašanja. Kristijan Grej ima i tužnu stranu.

DEVETO POGLAVLJE

Svetlost ispunjava sobu i mami me iz dubokog sna u javu. Protekla sam se i otvorila oči. Prelepo majsko jutro, Sijetl pod mojim nogama. Au, kakav pogled. Kristijan Grej čvrsto spava pored mene. Au, kakav pogled. Čudi me što je još u krevetu. Okrenut je prema meni i prvi put imam priliku da ga proučavam. Lepo lice mu izgleda mlađe, opušteno u snu. Izvajane, napućene usne su rastvorene, a čista kosa se presijava slatko razbarušena. Zar je dozvoljeno da neko izgleda toliko dobro? Setila sam se njegove sobe na spratu... možda i nije dozvoljeno. Odmahnula sam glavom, valja razmisliti o toliko toga. U iskušenju sam da ispružim ruku i dodirnem ga, ali je prelep u snu, nalik detetu. Ne moram da brinem o tome šta ću reći, šta će on reći, a pogo-tovo ne o njegovim namerama sa mnom.

Mogla bih da ga gledam celog dana, ali imam potrebe - u kupatilu. Izvukla sam se iz kreveta, ugledala njegovu belu košu-lju na podu i obukla je. Izašla sam na vrata, misleći da vode u kupatilo, ali obrela sam se u plakaru velikom kao moja soba. Redovi skupih odela, košulja, cipela i kravata. Šta će ikome toliko deće? Coknula sam s neodobravanjem. U stvari, Kejtin plakar verovatno može da se nadmeće s njegovim. Kejt! *O ne*. Nisam je zvala cele večeri. Trebalo je da joj pošaljem poruku. Sranje. Biću u nevolji. Nakratko sam se zapitala kako joj je s Eliotom.

Kristijan je i dalje spavao kad sam se vratila u spavaću sobu. Probala sam druga vrata. Tu je kupatilo - veće od moje sobe. Šta će jednom čoveku toliko prostora? S ironijom sam primetila da ima dva umivaonika. S obzirom na to da ne deli krevet ni sa kim, svakako koristi samo jedan.

Zagledala sam se u svoj odraz u ogromnom ogledalu nad umivaonicima. Izgledam li drugačije? Osećam se drugačije. Malo sam otečena i, da budem iskrena, moji mišići - zaboga, kao da nikad u životu nisam vežbala. *Nikad i nisi vežbala u živo-tu.* Podsvest mi se probudila. Lupka nogom dok piiji u mene, stisnutih usana. *Dakle, upravo si spavala s njim, dala si nevinost muškarcu koji te ne voli. Ustvari, on ima veoma cudne namere s tobom, želi da te pretvori u neku nastranu seksualnu robinju.*

JESILIPOLUDELA ? - povikala je.

Lecnula sam se dok sam se gledala u ogledalu. Moraću sve to da svarim. Stvarno, zamislite da padnete na muškarca koji je više nego prelep, bogatiji od Kreza i ima Crvenu sobu bola koja vas čeka. Stresla sam se. Smušena sam, zbunjena. Kosa mi je divlja kao uvek. Ne stoji mi frizura „posle seksa“. Pokušala sam da je sredim prstima, ali nisam uspela te sam odustala - možda ću naći gumice u tašni.

Umirem od gladi. Vratila sam se u spavaću sobu. Uspavana lepotica još spava pa sam ga ostavila i uputila se u kuhinju.

O, *ne... Kejt.* Ostavila sam tašnu u Kristijanovoj radnoj sobi. Uzela sam je i potražila mobilni. Tri poruke.

Jesi li dobro,
Ana* Gdesi, Ana*
Dođavola, Ana*

Pozvala sam je. Pošto se nije javila, ostavila sam ulagivačku poruku u kojoj sam joj rekla da sam živa i da nisam podlegla Plavobradom, pa, bar ne u smislu u kojem bi trebalo da brine - *ili o kojem bi trebalo da ja brinem.* O, ovo me tako zbunju-je. Moram da pokušam da razvrstam i ispitam svoja osećanja prema Kristijanu Greju. To je nemoguć zadatak. Poraženo sam odmahнула glavom.

Potrebno mi je da neko vreme budem sama, daleko odavde, kako bih razmislila.

Pronašla sam dve dobrodošle gumice u tašni i brzo vezala kosu u dve kike. Da! Možda ću biti bezbednija s Plavobradim ako izgledam kao klinka. Izvadila sam ajpod iz tašne i stavila slušalice. Najlepše je kuvati uz muziku. Ubacila sam ga u džep na grudima Kristijanove košulje, odvrnula muziku i zaplesala.

Dođavola, ne da sam gladna.

Njegova kuhinja uliva strah. Tako je blistava i savremena, a nijedan kredenac nema drške. Trebalo mi je nekoliko sekundi da shvatim da moram da gurnem vrata kredenca kako bih ih otvorila. Možda bi trebalo Kristijanu da spremim doručak. Jeo je omlet pre neki dan... ovaj, juče u *Hitmanu*. Zaboga, toliko toga se otad desilo. Pogledala sam u frižider, gde ima više nego dovoljno jaja. Zaključila sam da hoću palačinke i slaninu. Počela sam da lupam smesu, plešući po kuhinji.

Prija mi zaposlenost. Imam vremena da razmišljam, ali ne previše. Glasna muzika mi takode pomaže da potisnem duboke misli. Došla sam ovamo da bih provela noć u krevetu Kristijana Greja i uspela u tome iako on ne pušta nikoga u svoj krevet. Osmehnula sam se - zadatak je obavljen. Veoma uspešno. Osmehnula sam se još šire. Veoma, veoma uspešno. Misli mi pomutiše uspomene na prošlu noć. Njegove reči, njegovo telo, vodenje ljubavi... Zažmurila sam, a telo mi je zapevušilo pri toj uspomeni, mišići mi se zgrčili duboko u stomaku. Podsvest me mrko gleda... *Jebanje, a ne vodenje ljubavi* - dreknula je kao harpija. Ne obazirem se na nju, ali duboko u sebi znam da je u pravu. Odmahnula sam glavom da se usredsredim na trenutni zadatak.

Šporet je najsavremeniji model. Mislim da znam kako radi. Moram negde da odložim palačinke da ostanu tople. Posvetila sam se slanini. Ejmi Stad mi peva o neprilagođenima. Ta pesma mi je uvek mnogo značila zato što sam neprilagođena. Nikad se nisam uklapala nigde, a sad... Gospodin neprilagođeni lično izneo mi je nepristojnu ponudu. Zašto je takav? Je li rođen takav ili je postao s vremenom? Ne znam ama baš ništa o tome.

Stavila sam slaninu u pekač. Dok cvrči, mutim jaja. Okrenula sam se i ugledala Kristijana na jednoj barskoj stolici za šankom, lica

naslonjenog na prste podignute u obliku piramide. I dalje je u majici u kojoj je spavao. Frizura „posle seksa“ mu stvarno, stvarno dobro stoji, kao i brada stara jedan dan. Izgleda isto-vremeno razveseljeno i zbunjeno. Ukočila sam se, pocrvenela pa se pribrala i izvukla slušalice iz ušiju. Kolena su mi zaklecala čim sam ga videla.

„Dobro jutro, gospođice Stil. Veoma si mi energična ovog jutra“, rekao je zajedljivo.

„Ja... lepo sam spavala“, promucala sam. Pokušao je da poti-sne osmejak.

„Nije mi jasno zašto.“ Zastao je i namrštio se. „I ja sam lepo spavao kad sam se vratio u krevet.“ „Jesi li gladan?“

„Veoma“, odgovorio je s napregnutim pogledom. Ne znam misli li na hranu.

„Palačinke, slanina i jaja?“

„Zvuči izvrsno.“

„Ne znam gde držiš podmetače.“ Slegnula sam ramenima, očajnički se trudeći da ne izgledam zbunjeno.

„Ja ću da postavim. Hoćeš li da pustim neku muziku kako bi mogla dalje da... ovaj... igraš?“

Zagledala sam se u prste, znajući da mi je lice tamnocrveno.

„Molim te, nemoj prestajati zbog mene. Veoma je zabavno.“ Glas mu odiše zajedljivom radošću.

Stisla sam usne. Zabavno, a? Moja podsvest se presamitila od smeha. Okrenula sam se i nastavila da mutim jaja, verovat-no jače nego što je potrebno. U deliću sekunde obreo se pored mene. Nežno me je povukao za pletenicu.

„Obožavam ove kikice“, prošaputao je. „Neće te zaštititi.“ *Hmm, Plavobradi...*

„Kakva jaja voliš?“ pitala sam osorno. Osmehnuo se.

„Dobro umučena i izlupana.“ Podrugljivo se nasmešio.

Posvetila sam se zadatku, pokušavajući da sakrijem osmejak. Teško je ljutiti se na njega. Pogotovo kad je tako neuobičajeno razigran. Otvorio je fioku i izvadio dva crna podmetača za šank. Izručila sam umučena jaja u tiganj, izvadila slaninu, okrenula je i vratila je u pekač.

Kad sam se okrenula, videla sam sok od narandže na stolu. Kristijan pravi kafu.

„Hoćeš li čaj?"

„Da, hvala, ako ga imaš."

Stavila sam dva tanjira da se ugrelu na poslužavniku pored šporeta. Kristijan je iz jednog kredenca izvadio čaj *twajnings ingliš brekfast*. Stisla sam usne.

„Izgleda da si sve unapred znao, zar ne?"

„Misliš? Nisam siguran da smo još išta zaključili, gospođice Stil", promrmljao je.

Na šta misli? Na našepregovore? Na naš, ovaj... odnos... kakav god da je? I dalje je suviše tajanstven. Poslužila sam doručak na ugrejanim tanjirima i postavila ih na podmetače. Našla sam sirup od javora u frižideru.

Pogledala sam Kristijana. On čeka da sednem.

„Gospođice Stil." Pokazao je na jednu barsku stolicu.

„Gospodine Greje." Klimnula sam glavom. Popela sam se i neznatno trgla kad sam sela.

„Koliko si otečena?" pitao je dok je sedao. Pocrvenela sam. *Zašto postavlja tako lična pitanja?*

„Pa, iskreno govoreći, ne znam s čim bih mogla da upore-dim", breknula sam se. „Hoćeš li da mi izraziš saučešće?" pitala sam previše slatko. Čini mi se da potiskuje osmeh, ali nisam sigurna.

„Ne. Pitam samo možemo li da nastavimo tvoju osnovnu obuku."

„Oh.^k Zapiljila sam se u njega toliko zblanuta da sam prestala da dišem. Sve se zgrčilo u meni. *Ooo... toje tako lepo.* Potisnula sam uzdah.

„Jedi, Anastazija." Appetit mi ponovo vrluda... još... još seksa... da, molim te.

„Ovo je izvrsno." Široko mi se osmehnuo.

Probala sam omlet, ali nisam osetila ništa. Osnovna obuka! *Hoću da tejbem u usta.* Je li i to deo osnovne obuke?

„Prestani da grizeš usnu. Odvraća mi pažnju, utoliko više zato što znam da nemaš ništa ispod moje košulje."

Ubacila sam vrećicu čaja u čajnik koji je Kristijan izneo. Misli mi se kovitlaju.

„Na kakvu si vrstu osnovne obuke mislio?“, pitam. Glas mi je previsok i odaje moju želju da zvučim što prirodnije, nezainteresovanije i mirnije dok mi hormoni divljaju telom.

„Pa, budući da si otečena, mislim da bi trebalo da se držimo oralnih veština.“

Zagrcnula sam se čajem i zapiljila u njega, razrogačenih očiju i otvorenih usta. Nežno me je potapšao po leđima i pružio mi sok od narandže. Ne znam o čemu razmišlja.

„Pod uslovom da želiš da ostaneš“, dodao je. Pogledala sam ga i pokušala da se saberem. Izraz mu je nedokučiv. To me iziuđuje.

„Volela bih da ostanem danas. Ako je to u redu. Sutra moram da radim.“

„U koliko sati moraš da budeš na poslu sutra?“ „U devet.“

„Odvešću te dotle.“

Namrštila sam se. *Želi li da ostanem još jednu noć?* „Moram večeras da se vratim kući - potrebna mi je čista odeća.“

„Možemo ovde da je kupimo.“

Nemam višak novca da bih ga trošila na odeću. Podigao je ruku i uhvatio me za bradu, povukavši je blago kako bih pustila donju usnu. Nisam ni bila svesna da je grickam.

„Šta je bilo?“ pitao je.

„Moram da se vratim kući večeras.“

Stisnuo je usne u tanku crtu.

„U redu, večeras“, popustio je. „A sad pojedj doručak.“

Misli i stomak mi se tumbaju. Apetit je iščezao. Zagledala sam se u polupojeden doručak. Prosto nisam gladna.

„Jedi, Anastazija. Noćas nisi jela.“

„Stvarno nisam gladna“, prošaputala sam.

Zaškiljio je. „Zaista bih voleo da završiš doručak.“

„Zašto si opsednut hranom?“, bubnula sam. Naborao je čelo.

„Rekao sam ti da mi smeta bacanje hrane. Jedi“, breкнуo se. Oči su mu tamne, napaćene.

Jebote. O čemu lije reč? Podigla sam viljušku i polako nastavila da jedem. Moram da pazim da ne stavljam mnogo u tanjir ako je tako čudan u vezi s hranom. Izraz mu je smekšao dok sam polako jela. Primitila sam da je sklonio svoj tanjir. Sačekao je da završim pa sklonio i moj.

„Ti si kuvala, ja rasklanjam.“

„To je veoma demokratski.“

„Jeste.“ Namrštio se. „Obično nisam takav. Kad završim, okupaćemo se.“

»0, u redu.“ *Au... mnogo bih se radije istuširala.* Zazvonio mi je mobilni i trgao me iz misli. Kejt.

„Ćao.“ Prišla sam staklenim vratima terase, dalje od njega.

„Ana, što mi nisi poslala poruku sinoć?“ Ljuta je. „Izvini.“

Iznenadili su me događaji. „Jesi li dobro?“ „Tesam.“

„Jeste li?“ Pokušava da mi izvuče podatke. Prevrnula sam očima zbog iščekivanja u njenom glasu.

„Kejt, neću da pričam preko telefona.“ Kristijan me je pogledao.

„Jeste... Jasno mi je.“

Kako može da joj bude jasno? Folira se, a ja ne mogu da pričam o tome. Potpisala sam prokleti ugovor. „Kejt, molim te.“ „Kako je bilo? Jesi li dobro?“ „Rekla sam ti da sam dobro.“ „Je 1' bio nežan?“

„Kejt, molim te!“ Ne mogu da sakrijem zlovolju.

„Ana, ne izvrđavaj. Čekam na ovaj dan skoro četiri godine.“

„Vidimo se večeras.“ Prekinula sam vezu.

Ovo će biti gotovo nemoguće. Kejt je veoma uporna i želi sve da zna - detaljno, a ja ne mogu da joj kažem zato što sam potpisala - kako se ono zove? UPP. Pobesneće i to s pravom. Moram nešto da smislim. Vratila sam se u kuhinju po kojoj se Kristijan gipko kreće.

„Onaj UPP, da li on pokriva baš sve?“, pitala sam kolebljivo.

„Zašto?“ Okrenuo se i pogledao me dok je vraćao kutiju s čajem na mesto. Pocrvenela sam.

„Pa, imam neka pitanja o, znaš, seksu.“ Zagledala sam se u prste. „I volela bih da pitam Kejt.“

„Možeš mene da pitaš.“

„Kristijane, s dužnim poštovanjem...“ Glas mi je zamro. *Ne mogu tebe dapitam.* Dobiću tvoje pristrasne, đavolski nastrane, poremećene stavove o seksu. Hoću nepristrasno mišljenje. „Reč je samo o osnovama. Neću spominjati Crvenu soba bola.“

Izvio je obrve.

„Crvenu sobu bola? Uglavnom se svodi na zadovoljstvo, Anastazija. Veruj mi“, odgovorio je. „Uostalom“, glas mu je postao

oštriji, „tvoja cimerka pravi dvolednu životinju s mojim bratom.*
Zaista bih više voleo da ne pričaš s njom."

„Zna li tvoja porodica za tvoje... ovaj... sklonosti?"

„Ne. To ih se ne tiče." Zaustavio se ispred mene.

„Šta želiš da znaš?" pitao je. Podigao je ruku i nežno mi pre-šao prstima od obraza do brade pa mi zabacio glavu kako bih ga gledala pravo u oči. Zgrčila sam se u sebi. Ne mogu da ga lažem.

„Trenutno ništa određeno", prošaputala sam.

„Pa, za početak: kako ti je bilo sinoć?" Oči mu gore od radoznalosti. *Nestrpljivo da sazna. Opa.*

„Lepo", promrmljala sam.

Usne mu se blago izviše.

„I meni", promrsio je. „Nikad ranije nisam imao vanila seks.**
Može se mnogo toga reći o njemu. Ali to je možda zato što sam bio s tobom." Prešao mi je palcem preko donje usne.

Oštro sam udahnula. *Vanila seks?*

„Dođi, hajdemo u kadu." Nagnuo se i poljubio me. Srce mi je poskočilo i želja se nakupila dole... skroz dole, *tamo.*

KADA JE OD belog kamena, duboka, u obliku jajeta, firmira-na. Kristijan se nagnuo i odvrnuo česmu na popločanom zidu. Sipao je neko ulje za kupanje skupog izgleda. Zapenušalo se i zamirisalo na slatki, opojni jasmin. Ispravio se i pogledao me potamnelih očiju, pa skinuo majicu i bacio je na pod.

„Gospođice Stil." Pružio mi je ruku.

Stojim na vratima, razrogačena i obazriva, ruku obavijenih oko sebe. Krišom se divim njegovom telu dok mu prilazim. Prihvatila sam njegovu ruku i ušla u kadu. I dalje nosim njegovu košulju. Radim ono što mi kaže. Moraću da se naviknem na to ako ću da prihvatim njegovu nečuvenu ponudu... *ako* \ Voda je divno vruća.

„Okreni se prema meni", naredio je blagim glasom. Poslušala sam. Napregnuto me posmatra.

„Znam da je ta usna ukusna, mogu to da potvrdim, ali možeš li prestati da je grickaš?" pitao je kroz stisnute zube. „Želim da te tucam kad je grickaš, a sad si otečena, u redu?"

Nagonski sam zinula, zapanjena, i pustila usnu.

„Da", izazvao me je. „Kapirašli?" Prostrelio me je pogledom. Mahnito sam zaklimala glavom. *Nisam znala da mogu tako da utičem na njega.*

„Dobro." Izvadio je moj ajpod iz džepa na grudima i spustio ga pored umivaonika.

„Voda i ajpod nisu pametna mešavina", promrsio je. Uhvatio je rub košulje, skinuo mi je preko glave i bacio na pod.

Odmakao se da me pogleda. *Naga sam, pobogu.* Pocrvenela sam kao bulka i zagledala se u ruke, u ravni s mojim stomakom. Očajnički sam poželela da zaronim u toplu penušavu vodu, ali znam da on to ne želi.

„Hej", pozvao me je. Pogledala sam ga. Nakrivio je glavu. „Anastazija, ti si veoma lepa žena, sve na tebi je divno. Nemoj obarati glavu kao da se stidiš. Nemaš čega da se stidiš. Zaista je zadovoljstvo posmatrati te." Uhvatio me je za bradu i podigao mi glavu kako bih ga pogledala u oči. Tako su blage i tople, goruće. Veoma mi je blizu. Želim da ga dotaknem.

„Možeš da sedneš." Prekinuo je moje raštrkane misli i spustila sam se u toplu, dobrodošlu vodu. Ooh... zapekla me je, što me je iznenadilo. Ali božanstveno miriše. Prvobitno bolno peckanje brzo je prošlo. Legla sam i nakratko zažmurila, opuštajući se u umirujućoj toplini. Posmatrao me je kad sam otvorila oči.

„Što mi se ne pridružiš?" pitala sam hrabro - čini mi se - promuklim glasom.

„Mislim da hoću. Pomeri se malo", naložio je.

Skinuo je donji deo pidžame i seo pored mene. Voda se podigla kad je seo i privukao me na grudi. Prebacio je duge noge preko mojih, savijenih kolena, članaka u ravni s mojim. Rastavio je stopala i raširio mi noge. Iznenadeno sam ciknula. Zario mi je nos u kosu i duboko udahnuo.

„Tako lepo mirišeš, Anastazija."

Drhtaj mi je prošao celim telom. *Naga sam u kadi s Kristija-nom Grejom. Onje nag.* Kad sam se juče probudila u njegovom apartmanu, ne bih verovala da mi je neko rekao da ću ovo raditi.

Uzeo je bočicu kupke s ugrađene police pored kade i isti-snuo malo na dlan. Protrljao je dlanove da napravi meku penu pa mi

obujmio vrat. Trija mi vrat i ramena, snažno me masira dugačkim, jakim prstima. Zastenjala sam. Tako mi prijaju nje-gove ruke na meni.

„Sviđa ti se?“ Gotovo da mogu da čujem kako se osmehuje.

„Hmm.“

Prešao mi je na ruke i ispod pazuha, nežno me trljajući. Drago mi je što je Kejt zahtevala da se obrijem. Prešao mi je na grudi i oštro sam udahnula kad ih je obujmio prstima i počeo nežno da mesi, veoma odlučno. Nagonski sam izvila telo, gurajući grudi prema njegovim rukama. Bradavice su mi osetljive. Veoma osetljive, nesumnjivo od njegovog sinoćnjeg ne preterano nežnog postupanja prema njima. Nije se dugo zadržao, već je skliznuo prema mom stomaku. Disanje mi se ubrzalo, srce mi juri. Njegova erekcija me pritiska otpozadi.

Veoma me uzbuđuje saznanje da moje telo tako utiče na njega. *Ha... a ne tvoj mozak*, narugala mi se podsvest. Potisnula sam tu neželjenu misao.

Zastao je i posegnuo za rukavicom za pranje. Dahćem, naslonjena na njega, željna... zahtevna. Ruke su mi na njegovim čvrstim, mišićavim butinama. Istisnuo je još kupke na rukavicu, nagnuo se i oprao me između nogu. Zadržala sam dah. Prstima me vešto uzbuđuje preko tkanine, božanstveno je. Kukovi mi se pomeriše, gurajući me na njegovu ruku. Kako su me preplavili nadražaji, zabacila sam glavu, zakolutila očima, opustila usta i zastenjala. Pritisak se polako, neumoljivo podiže u meni... *au*.

„Oseti to, malena“, prošaputao mi je na uvo. Veoma nežno mi je zubima okrznuo ušnu školjku. „Oseti za mene.“ Nogama je prikovao moje uz strane kade, drži me kao zarobljenika kako bi lakše pristupio najintimnijem delu mog tela.

„0... molim te“, prošaputala sam. Pokušavam da ukrutim noge jer mi se telo koči. Ja sam seksualna robinja ovog muškar-ca, a on mi ne dozvoljava da se pomerim.

„Mislim da si dovoljno čista“, promrmljao je i prestao. Šta! Ne! Ne! Ne! Isprekidano dišem.

„Zašto si prestao?“, zadahtala sam.

„Zato što imam druge namere s tobom, Anastazija.“

Molim... jao... ali...ja sam... to nijepošteno.

„Okreni se. I meni je potrebno pranje", prošaputao je.

Oh! Okrenula sam se prema njemu i zapanjila kad sam videla da čvrsto drži ud. Zinula sam.

„Želim da se dobro upoznaš - da ne persirate jedno drugom, da se tako izrazim - s omiljenim delom mog tela, delom koji najviše pazim. Veoma sam mu privržen."

Tako je veliki a i dalje raste. Vrh mu je iznad vode, a Kristi-janu voda zapljuskuje kukove. Pogledala sam ga i suočila se s njegovim zločestim osmejkom. On uživa u mom preneraženom izrazu. Shvatila sam da buliim. Progutala sam knedlu. *To ie bilo u meni!* Izgleda nemoguće. On želi da ga dodirnem. *Hmm...* u redu, samo napred.

Osmehnula sam se i posegnula za kupkom pa istisnula malo u dlan. Radim isto što i on, pravim penu između dlanova, ne izmičući pogled od njegovog. Rastvorila sam usne da lakše dišem... namerno sam nežno zagrizla donju usnu pa prešla jezi-kom preko nje, preko tragova zuba. Oči su mu ozbiljne i tamne. Raširile su se kad sam prešla jezikom po donjoj usni. Nagla sam se i obavila jednu šaku oko njega, podražavajući način na koji se on držao. Načas je zažmurio. Au... mnogo je čvršći nego što sam mislila. Stisla sam, a on je stavio šaku preko moje.

„Ovako", prošaputao je. Počeo je da pomera šaku gore-dole, čvrsto mi objumivši prste kako bih ga stegla. Ponovo je zažmu-rio i zastao mu je dah. Kad ih je ponovo otvorio, sivilo žeže, istopljeno. „Tako je, malena."

Pustio mi je šaku, pustivši me da sama nastavim. Zažmurio je dok sam je pomerala gore-dole. Izvio je kukove prema meni i nagonski sam ga čvršće objumila. Tih uzdah pobegao mu je duboko iz grla. *Da mejebe u usta... hmmm.* Setila sam se kako mi je gurnuo palac u usta i tražio da sisam, jako. Otvorio je usta, disanje mu se ubrzalo. Nagla sam se dok su mu oči bile zatvorene, objumila ga usnama i kolebljivo zasisala, prelazeći jezikom po vrhu.

„Au... Ana." Otvorio je oči i zasisala sam jače.

Hmm... istovremeno je tvrd i mekan, kao čelik obložen pli-šom, iznenađujuće slan - slan i gladak.

„Hriste", zadahtao je i ponovo zažmurio.

Spustila sam se još više i dublje ga progutala. Ponovo je zadahtao. *Hal* Moja unutrašnja boginja je ushićena. Mogu to da uradim. Mogu ja *njega* da jebem ustima. Ponovo sam jezikom opisala krug oko vrha. Izvio se i podigao kukove. Otvorio je oči, usplamtele od vreline. Stegao je zube kad se ponovo izvio. Još dublje sam ga uvukla u usta, pridrživajući se za njegove butine.

Osećam kako napinje noge pod mojim rukama. Uhvatio me je za kike i počeo stvarno da se pomera.

„Oh... malena... to je tako dobro“, promrmljao je. Zasisala sam jače, vrludajući jezikom po vrhu zadivljujuće krutog uda. Usnama sam sakrila zube pa ga obujmila usnama. Dah mu šišteći izlazi kroz zube. Zadahtao je.

„Hriste. Koliko duboko možeš?“ prošaputao je.

Hmm... Uvlačim ga sve dublje dok ga nisam osetila u grlu pa ga ponovo izvlačim. Kružim jezikom po vrhu. Ovo je moj sla-doled s ukusom Kristijana Greja. Sisam sve pohlepnije, uvlačim ga sve dublje, palacam jezikom oko njega. *Hmm...* Nisam imala pojma da je tako uzbudljivo zadovoljavati drugog, gledati kako se uvija od putene želje. Moja unutrašnja boginja zaplesala je merenge salsa pokretima.

„Anastazija, svršiću ti u usta“, upozorava me zadihano. „Ako to ne želiš, prestani odmah.“ Ponovo je podigao kukove. Oči su mu razrogačene, obazrive, ispunjene pohotnom potrebom - potrebom za mnom. Potrebom za mojim ustima... *au*.

Rukama mi čvrsto drži kosu. Mogu to da uradim. Navalila sam još odlučnije i, u trenutku neverovatnog samopouzdanja, ogolila zube. To ga je gurnulo preko ivice. Kriknuo je i umirio se. Osećam kako mi usta ispunjava topla, slankasta tečnost. Brzo sam je progutala. Uh... nisam sigurna u vezi s tim. Ali dovoljan je jedan pogled na njega da ne marim za to - raspršio se u kadi zbog mene. Zavalila sam se i pogledala ga. Pobednički, liku-jući osmeh mi izvija uglove usana. Kristijan isprekidano diše. Otvorio je oči i ošinio me.

„Zar te nije teralo napovraćanje?“ pita me zapanjeno. „Hri-ste, Ana... to je bilo... dobro, stvarno dobro. Mada neočekivano.“ Namrštio se. „Znaš, neprestano me zapanjuješ.“

Osmehnula sam se i svesno ujela za usnu. Zamišljeno me je pogledao.

„Jesi li to već radila?“

„Nisam.“ Nehotice sam osetila blagu žaoku ponosa dok sam negirala.

„Dobro“, rekao je samozadovoljno i, čini mi se, s olakšanjem. „Toš jedno prvo iskustvo, gospođice Stil.“ Odobravajući me je pogledao. „Pa, dobila si peticu iz oralnih veština. Dođi, hajdemo u krevet. Dugujem ti orgazam.“

Orgazatn! Jošjedan!

Brzo je izašao iz kade. Prvo put pred sobom vidim celog božanski građenog Adonisa. Moja unutrašnja boginja pre-stala je da pleše i zapiljila se u njega, otvorenih usta, čak je neznatno zabalavila. Erekcija mu je i dalje prilično velika... opa. Vezao je mali peškir oko pojasa, pokrivši najvažnije, pa raširio veći, mekani beli peškir za mene. Prihvatila sam nje-govu ruku dok sam izlazila iz kade. Umotao me je u peškir, privukao u zagrljaj i vatreno poljubio, gurnuvši mi jezik u usta. Žudim da ga zagrlim... da ga dodirnem... ali sputao mi je ruke peškirom. Uskoro sam se izgubila u njegovom poljup-cu. Uhvatio me je za glavu dok mi je jezikom istraživao usta. Učinilo mi se da izražava svoju zahvalnost - možda - za moje prvo pušenje? *Opa.*

Odmakao se, ali mi i dalje drži glavu i napregnuto mi zuri u oči. Deluje izgubljeno.

„Pristani“, prošaputao je grozničavo.

Namrštila sam se, ne shvatajući.

„Na šta?“

„Na naš dogovor. Da budeš moja. Molim te, Ana“, šapuće molećivo, naglasivši poslednje reči i moje ime. Ponovo me je poljubio, slatko, strastveno, pa se odmakao i zagledao u mene, trepćući. Uhvatio me je za ruku i poveo u spavaću sobu. Vrto-glava sam i pokorno ga pratim. Zapanjeno. *On to stvarno želi.*

U spavaćoj sobi se zagledao u mene kad smo stali pored njegovog kreveta.

„Veruješ li mi?“ pitao je iznenada. Klimnula sam, razrogačena zbog naglog saznanja da mu verujem. Šta će sad da mi uradi? Električni udar prostruja mi telom.

„Dobra devojčica“, prošaputao je i pomilovao mi donju usnu palcem. Prišao je komodi i izvadio srebrnosivu kravatu.

„Ispruži ruke ispred sebe“, naredio je, strgao mi peškir i bacio ga na pod.

Poslušala sam ga. Vezao mi je članke kravatom i čvrsto je stegao. Oči mu sijaju od uzbuđenja. Povukao je čvor. Čvrst je. *Mora daje bio dobar izviđač.* Šta sad? Puls mi je izleteo kroz krov, srce mi ludački udara. Prešao mi je prstima niz kike.

„Izgledaš tako mlado s njima“, promrmljao je i približio mi se. Nagonski sam ustuknula dok zadnjim delom kolena nisam osetila krevet. Bacio je peškir, ali ne mogu da odvojim pogled od njegovog lica. Izraz mu je žestok, pun želje.

„0, Anastazija, šta da radim s tobom?“ prošaputao je dok me je spuštao na krevet. Legao je pored mene i podigao mi ruke iznad glave.

„Drži ruke gore. Ne pomeraj ih, jasno?“ Ošinuo me je očima i ostala sam bez daha od njihove žestine. Ne želim da naljutim ovog čoveka... nikad.

„Odgovori mi“, naredio je tiho.

„Neću da pomeram ruke.“ Zadihana sam.

„Dobra devojčica“, promrsio je i namerno polako olizao usne. Opčinjena sam njegovim jezikom dokprelazi po gornjoj usni. Gleda me u oči s odobravanjem. Nagnuo se i spustio mi smeran, brz poljubac na usne.

„Izljubiću te celu, gospodice Stil“, rekao je tiho i gurnuo mi bradu nagore kako bi pristupio mom vratu. Usne mu klize po mom vratu, ljube, sisaju, grickaju sve do udubljenja u dnu. Telo mi se napelo... svuda. Koža mi je preosetljiva posle iskustva u kadi. Uzavrela krv skuplja mi se nisko u stomaku, među noga-ma, *tamo*. Zastenjala sam.

Želim da ga dodirnem. Pomerila sam ruke i prilično nespret-no, budući da sam sputana, dotakla mu kosu. Prestao je da me ljubi i ošinuo me očima. Odmahnuo je glavom i coknuo. Uhvatio mi je ruke i ponovo ih spustio iznad moje glave.

„Ne pomeraj ruke ili ćemo morati da počnemo iz početka“, prekorio me je blago. O, tako me muči.

„Želim da te dodirnem.“ Glas mi je zadihan, ne vladam njim.

„Znam“, promrmljao je. „Drži ruke iznad glave“, naredio je odlučno.

Ponovo mi je uhvatio bradu i počeo da me ljubi po vratu kao malopre. O... kako me izluđuje. Ruke mu klize niz moje telo i preko grudi. Jezikom je stigao do podnožja mog vrata. Okrznuo ga je vrhom nosa pa se usnama veoma polako spu-stio nadole, prateći put ruku do mojih grudi. Poljubio ih je i nežno štipnuo, blago mi sisao bradavice. *Jebote*. Kukovi su mi se sami zanjihali, izmučeni pokretima njegovih usana na meni. Očajnički se trudim da držim ruke iznad glave.

„Budi mirna“, upozorio me je. Dah mu je topao na mojoj koži. Stigao mi je do pupka, gurnuo jezik unutra pa blago prešao zubima po stomaku. Izvila sam telo.

„Hmm. Tako si slatka, gospođice Stil.“ Prelazi mi nosom između stomaka i stidnih dlačica, nežno me gricka, muči jezi-kom. Izenada je seo, kleknuo između mojih stopala, uhvatio me za članke i široko raširio noge.

Jebote. Uhvatio mi je levo stopalo, savio mi koleno i podigao stopalo do usana. Posmatrajući me i procenjujući svaku moju reakciju, nežno mi je poljubio svaki nožni prst pa ih nežno gricnuo. Kad je stigao do malog prsta, jače me je ujeo i zgrčila sam se, zacvilevši. Prešao mi je jezikom po risu - i ne mogu više da ga gledam. Previše je erotično. Buknuću. Čvrsto sam zažmurila, upijam sve nadražaje koje izaziva. Ljubi mi članak pa se penje poljupcima uz moj list do kolena. Zastao je kad je prešao koleno. A onda je ponovio ceo zavodljiv, raspamećujući postupak na desnom stopalu.

„0, molim te“, zadahtala sam kad me je ujeo za mali prst. Nadražaj mi je odjeknuo u stomaku.

„Sve što je dobro, gospođice Stil“, prodahtao je.

Ovog puta se nije zaustavio na mom kolenu. Nastavio je unutrašnjom stranom butine, pritom ih šireći. Znam šta će da uradi. Jednim delom želim da ga odgurnem jer se stidim. Polju-

biće me *tamol* Znam to. Drugi deo mene uživa u iščekivanju. Prešao je na drugo koleno i penje se uz butinu, ljubi, liže, sisa. A onda mi je između nogu, prelazi mi nosom gore-dole po ribici, veoma polako, veoma nežno. Izvila sam se... *oh*.

Prestao je i sačekao da se smirim. Pribrala sam se i podigla glavu da ga pogledam, otvorenih usta, trudeći se da umirim ustreptalo srce.

„Znaš li kako opojno mirišeš, gospodice Stil?“ promrmljao je. Ne odvajajući pogled od mog, gurnuo mi je nos u stidne dlačice i udahnuo.

Ludački sam pocrvenela i osetila vrtoglavicu. Odmah sam zažmurila. Ne mogu da ga gledam dok to radi!

Nežno mi je dunuo na ribicu. *Ah, jebote...*

„Sviđa mi se.“ Blago mi je povukao dlačice. „Možda ih zadržimo.“

„O... molim te“, preklinjem ga.

„Hmm, sviđa mi se kad me moliš, Anastazija.“

Zastenjala sam.

„Nemam običaj da vraćam milo za drago, gospođice Stil“, šapuće dok nežno duva po meni. „Ali danas si me zadovoljila pa ću te nagraditi.“ Čujem zločest smešak u njegovom glasu. Celo telo mi peva od njegovih reči. Jezikom mi polako kruži po klitorisu dok mi rukama drži butine prikovanim.

„Aaah!“ zastenjala sam, a telo mi se izvilo i zgrčilo od dodira njegovog jezika.

Kruži jezikom oko njega, iznova i iznova, produžavajući mučenje. Gubim svest o sebi, svaki atom mog tela usredsredio se na malu, jaku električnu centralu na vrhu mojih butina. Noge su mi se ukočile. Gurnuo je prst u mene i čula sam kako je promuklo prostenjao.

„O, malena, volim što si tako vlažna za mene.“

Pomera prst u širokom krugu, rasteže me, vuče, jezikom podražava pokrete prsta, ukrug, ukrug. Prostenjala sam. Previše je... Telo mi moli za oslobađanje. Više to ne mogu da osporavam. Pustila sam se, izgubivši razum kad me je orgazam potresao, cedeci mi utrobu iznova i iznova. *Jebote*. Kriknula sam. Svet je potonuo i nestao iz vida - silina mog vrhunca zbrisala je sve.

Dahćem i jedva čujem cepanje folije. Ulazi u mene veoma polako i počinje da se pomera. Uh... Osećaj je bolan i sladak, istovremeno odlučan i nežan.

„Kako je ovo?“, prodahtao je.

„Dobro. Lepo“, prostenjala sam. A onda je stvarno počeo da se pomera, brzo, grubo, silovito. Zariva se u mene bez pre-stanka, neumojljivo. Gura me sve dok ponovo nisam blizu ivice. Zacrpilela sam.

„Svrši za mene, malena.“ Glas mu je grub, oštar, promukao pored mog uva. Eksplodirala sam oko njega dok se brzo zakućavao u mene.

„Hvala kurcu“, prošaputao je, još jednom se silovito zario i zastenjao kad je doživio orgazam, pribijajući se uz mene. A onda se umirio, ukoćenog tela.

Svom težinom me je pritisnuo na dušek kad se srušio na mene. Obavila sam mu vezane ruke oko vrata i zagrlila ga što sam bolje mogla. U tom trenutku znam da bih učinila sve za njega. Čudo s kojim me je upoznao - to je više od ičega što sam mogla da pretpostavim. I želi da to odvede dalje, mnogo dalje, na mesto koje, u svom neiskustvu, ne mogu ni da zamislim. *Oh... šta da radim?*

Nalaktio se i zagledao u mene. Sive oči su mu gorljive.

„Vidiš li koliko nam je lepo zajedno?“, promrmljao je. „Biće još mnogo lepše ako mi se daš. Veruj mi, Anastazija, mogu te odvesti na mesta za koja i ne znaš da postoje.“ Njegove reči su odjek moje misli. Očešao se nosom o moj. Još sam vrtoglava od neverovatne fizičke reakcije na njega. Tupo sam se zagledala u njega, tražeći neku smislenu misao.

Odjednom smo oboje postali svesni glasova u hodniku ispred spavaće sobe. Treba mi trenutak da shvatim šta čujem.

„Ali mora dajе bolestan akojejoš u krevetu, On nikad nije u krevetu u ovo doba. Kristijan se nikad nije uspavao.“

„Gospođo Grej, molim vas.“

„Tejlore, ne možeš me držati dalje od mog sina.“

„Gospodo Grej, on nije sam.“

„Kako to misliš - nije sam?“

„Neko je s njim unutra.“

„Oh...“ Čak i ja čujem nevericu u njenom glasu.

Kristijan je brzo zatreptao, razrogačen od komičnog užasa.
„Sranje! Moja majka.”

DESETO POGLAVLJE

Naglo se izvukao iz mene. Lecnula sam se. Seo je na krevet i bacio upotrebljen kondom u kantu.

„Hajde, moramo da se obučemo - ako hoćeš da upoznaš moju majku.” Široko se osmehnuo, skočio iz kreveta i navukao farmer-ke - bez gaća! Pokušala sam da ustanem iako sam i dalje vezana.

„Kristijane - ne mogu da se pomerim.”

Osmeh mu je postao širi. Nagnuo se i odvezao kravatu. Utisnuta muštra mi je ostavila tragove na člancima. Izgleda... seksi. Zagledao se u mene. Razveseljen je, oči mu poigravaju od veselja. Brzo me je poljubio u čelo i osmehnuo se od uva do uva.

„Još jedno prvo iskustvo”, rekao je, ali nemam pojma o čemu priča.

„Nemam čistu odeću.” Odjednom me je preplavila strava. S obzirom na ono što sam upravo doživela, savladala me je strava. Njegova majka! *Sranje*. Nemam čistu odeću, a ona nas umalo nije uhvatila na delu. „Možda je bolje da ostanem ovde.”

„0 ne, nećeš”, zapreti Kristijan. „Obuci nešto moje.” Navukao je belu majicu i prošao rukom kroz čupavu kosu. Uprkos strepnji, izgubila sam nit misli. Njegova lepota me izbacuje iz ravnoteže.

„Anastazija, možeš da obučeš džak i izgledaćeš divno. Molim te, ne brini. Voleo bih da upoznaš moju majku. Obuci se. Idem da je umirim.” Usne mu se skupiše u odlučnu crtu. „Očekujem te tamo za pet minuta inače ću doći da te dovučem bez obzira na to šta imaš na sebi. Majice su u ovoj fioci, a košulje u plaka-ru. Uzmi šta god hoćeš.” Zamišljeno me je pogledao i izašao.

Jebote. Kristijanova majka. To je mnogo više nego što sam očekivala. Možda ću moći da složim mali deo slagalice kad je upoznam. Možda će mi to pomoći da shvatim zašto je Kristijan

takav kakavje... Odjednom želim da je upoznam. Podigla sam svoju majicu s poda i sa zadovoljstvom otkrila da je preživela noć gotovo bez ijednog nabora. Našla sam svoj plavi brus pod krevetom i brzo ga stavila. Ali ako postoji nešto što mrzim - onda je to da ne obučem čiste gaćice. Otvarala sam fioke komode dok nisam došla do one s boksericama. Obukla sam par uskih, sivih *Kelvin Klajn*, pa navukla farmerke i starke.

Zgrabila sam blejzer, jurnula u kupatilo i zagledala se u svoje previše blistave oči, rumeno lice - i svoju kosu! Dođavola, računpane kike mi ne pristaju. Potražila sam četku, ali našla sam samo češalj. Moraće da posluži. Brzo sam vezala kosu, očajavajući zbog odeće. Možda bi ipak trebalo da prihvatim Kristijanovu ponudu da mi kupi odeću. Moja podsvest je skupila usne i bez-glasno oblikovala reč „kurva“. Ne obazirem se na nju. Navukla sam blejzer, zadovoljna što mi rukavi pokrivaju prepoznatljive otiske njegove kravate. Još jednom sam se zabrinuto pogledala u ogledalu. Moraće da posluži. Pošla sam prema dnevnoj sobi.

„Evo je.“ Kristijan je ustao s kauča.

Izraz mu je srdačan i odobravajući. Žena svetlosmeđe kose pored njega okrenula se i široko mi se osmehnula, pravim iskrenim osmehom. I ona je ustala. Besprekorno je odevena u bež pletenu haljinu i cipele iste boje. Izgleda doterano, otmeno i lepo. Pokunjila sam se, znajući da izgledam kao čudo.

„Majko, ovo je Anastazija Stil. Anastazija, ovo je Grejs Treveljan Grej.“

Doktorka Treveljan Grej mi je pružila ruku. *T... stoji za Treveljan? Njegov inicijal.*

„Veoma mi je drago što smo se upoznale“, rekla je. Ukoliko se ne varam, glas joj odiše čuđenjem, a možda i zapanjenim olakšanjem. Oči boje lešnika joj toplo sijaju. Rukovala sam se njom i nasmešila se, ohrabrena njenom srdačnošću.

„Doktorko Treveljan Grej“, odgovorila sam.

„Zovi me Grejs.“ Široko se osmehnula, a Kristijan se namrštio. „Uglavnom me zovu doktorka Treveljan, a gospođa Grej mi je svekrva.“ Namignula je. „I kako ste se vas dvoje poznali?“ Ispitivački je pogledala Kristijana. Ne može da sakrije znatiželju.

„Anastazija me je intervjuisala za studentske novine Vašingtonskog državnog univerziteta zato što ću tamo dodeljivati diplome ove nedelje."

Sranje na kvadrat. Zaboravila sam na to.

„Dakle, ti ćeš ove nedelje diplomirati?" pitala je Grejs.

„Da."

Mobilni mi je zazvonio. *Verovatno Kejt.* „Izvinite." Telefon mi je u kuhinji. Otišla sam tamo i nagla se preko šanka, ne pogledavši ko zove. „Kejt."

„*Dios miol Ana!*" *Sranje, Hose.* Zvuči očajno. „Gde si bila? Pokušavao sam da te dobijem. Moramo da se vidimo, moram da se izvinim zbog svog ponašanja u petak. Što mi nisi odgo-vorila na pozive?"

„Slušaj, Hose, nije dobar trenutak." Zabrinuto sam pogledala Kristijana, koji me napeto posmatra, ravnodušnog izraza dok nešto govori majci. Okrenula sam mu leđa.

„Gde si? Kejt je tako tajanstvena" zakuckao je.

„U Sijetlu."

„Šta radiš u Sijetlu? Jesi li s njim?"

„Hose, zvaću te kasnije. Ne mogu sad da pričam." Prekinula sam vezu.

Nehajno sam se vratila kod Kristijana i njegove majke. Grejs priča bez prestanka.

„...i Eliot me je zvao da kaže da si ovde. Nisam te videla dve nedelje, mili."

„Znači, javio se?", promrmlja Kristijan gledajući me nedokučivog izraza.

„Mislila sam da ručamo zajedno, ali vidim da imaš druge planove i neću da ih remetim." Uzela je dugački bež mantil i okrenula se prema njemu, podmetnuvši mu obraz. Poljubio ju je brzo, slatko. Nije ga dodirnula.

„Moram da odvezem Anastaziju natrag u Portland."

„Naravno, mili. Anastazija, mnogo mi je drago. Nadam se da ćemo se ponovo videti." Pružila mi je ruku, blistavih očiju.

Tejlor se pojavio... *odakle**

„Gospođo Grej?"

„Hvala, Tejlore." Ispratio ju je iz sobe pa kroz dvostruka vrata u hodnik. Tejlor je sve vreme bio ovde? Koliko je dugo tu? Gde je bio?

Kristijan me je ošinuo očima.

„Dakle, fotograf je zvao?"

Sranje.

„Da."

„Šta hoće?"

„Samo da se izvini, znaš - za ono u petak."

Zaškiljio je.

„Shvatam", rekao je prosto.

Tejlor se vratio.

„Gospodine Greje, došlo je do nevolja s pošiljkom za Darfur."

Kristijan je odsečno klimnuo glavom. „Je li Čarli Tango nazad na *Boingfildul*?" „Da, gospodine."

Tejlor mi je klimnuo glavom.

„Gospođice Stil."

Kolebljivo sam mu se osmehnula, a on se okrenuo i otišao.

„Je l' on živi ovde? Tejlor?"

„Da." Glas mu je odsečan. Šta mu je?

Kristijan je otišao u kuhinju i uzeo blekberi. Čini mi se da pregleda mejlove. Stisnuo je usne u tanku crtu i pozvao nekoga.

„Ros, u čemu je problem?", otresao je. Sluša, posmatra me zamišljenih očiju dok stojim usred ogromne sobe i pitam se šta da radim sa sobom. Osećam se neverovatno smeteno i kao da ne pripadam ovde.

„Neću da ugrozim nijednu posadu. Ne, otkazi... Bacićemo iz vazduha umesto toga... Dobro." Prekinuo je vezu. Išćilela je toplina iz očiju. Izgleda opasno. Brzo me je pogledao pa otišao u radnu sobu. Odmah se vratio.

„Ovo je ugovor. Pročitaj ga i razgovaraćemo o njemu sledećeg vikenda. Predlažem da malo istražiš kako bi znala o čemu je reč." Zastao je. „Naravno, ako pristaneš, a zaista se nadam da hoćeš", dodao je blažim, zabrinutim glasom.

„Da istražim?"

„Zapanjujuće je šta sve može da se pronađe na internetu“, odgovorio je.

Internet! Nemam pristup kompjuteru, samo Kejtinom lap-topu. A ne mogu da koristim onaj kod Klejtona, svakako ne za takvo „istraživanje“.

„Šta je bilo?“, pitao je i nakrivio glavu.

„Nemam kompjuter. Uglavnom koristim one na fakultetu. Videću mogu li da pozajmim Kejtin laptop.“

Pružio mi je smeđu kovertu.

„Svakako mogu da ti... ovaj, pozajmim jedan. Uzmi svoje stvari. Odvešću te u Portland i ručaćemo negde usput. Moram da se obučem.“

„Samo ću da telefoniram“, promrmljala sam. Hoću da čujem Kejtin glas. Namrštio se.

„Fotograf?“ Stegao je vilicu i sevnuo očima. Zatreptala sam. „Ne volim da delim, gospođice Stil. Zapamti to.“ Njegov tih, leden glas odiše upozorenjem. Uputio mi je dug, hladan pogled pa otišao u spavaću sobu.

Sranje. *Samo sam htela dapofovem Kejt* - htela sam da doba-cim za njim, ali paralisala me je njegova iznenadna hladnoća. Kud li je nestao velikodušan, opušten, nasmešen čovek koji je vodio ljubav sa mnom pre manje od pola sata?

„SPREMNA?“ PITA ME Kristijan dok stojimo pored dvostrukih vrata ispred hodnika.

Nesigurno sam klimnula glavom. Ponovo je uzdržan, ulju-dan, krut, maska je na mestu. Nosi kožnu fasciklu. Šta će mu? Možda će ostati u Portlandu. Utom sam se setila ceremonije dodele diploma. Da... biće tamo u četvrtak. Obukao je crnu kožnu jaknu. Tako obučan svakako ne izgleda kao multimi-lioner, milijarder, šta god. Podseća na mladića iz siromašne četvrti, možda na rok-zvezdu nezgodne naravi ili manekena. Uzdahnula sam u sebi, poželevši da imam desetinu njegovog stava. Tako je miran i vlada sobom. Namrštila sam se kad sam se setila ispada zbog Hosea... Pa, bar izgleda mirno i kao da vlada sobom.

Tejlor se vrzma u pozadini.

„Sutra, onda", rekao je Tejloru, koji je klimnuo glavom. „Da, gospodine. Kojim ćete automobilom da idete, gospodine?"

Nakratko me je pogledao. „Uzeću R8."

„Želim vam srećan put, gospodine Greje. Gospođice Stil." Tejlor me je srdačno pogledao mada mi se učinilo da vidim nagoveštaj saosećanja u dubinama njegovih očiju.

Nesumnjivo misli da sam podlegla sumnjivim seksualnim navikama gospodina Greja. Nisam još, samo njegovim izuzetnim seksualnim navikama, a možda je svima seks takav. Namrštila sam se pri toj pomisli. Nemam s čim da ga uporedim, a ne mogu da pitam Kejt. Moraću to da raspravim s Kristijanom. Potpuno je prirodno da razgovaram s nekim - a ne mogu s njim ako je u jednom trenutku otvoren a u sledećem nepristupačan.

Tejlor nam je otvorio vrata. Kristijan je pozvao lift.

„Šta je bilo, Anastazija?" pitao je. Otkud zna da nešto premećem po mislima? Ispružio je ruku i povukao mi bradu.

„Prestani da grizeš usnu ili ću te pojebati u liftu i nije me briga ko će da uđe."

Pocrvenela sam, ali nagoveštaj osmeha mu pleše na usnama. Izgleda da konačno menja raspoloženje.

„Kristijane, imam problem."

„Kakav?" Privukla sam mu punu pažnju.

Stigao je lift. Ušli smo i Kristijan je pritisnuo dugme na kome piše G.

„Pa." Pocrvenela sam. *Kako to da kažem?* „Moram da razgovaram s Kejt. Imam mnogo pitanja o seksu, a ti si previše umešan. Ako hoćeš da radim sve one druge stvari, kako ću znati...?" Zastala sam, trudeći se da nađem prave reči. „Samo nemam s čime da ga uporedim."

Prevrnuo je očima.

„Pričaj s njom ako baš moraš." Zvuči ogorčeno. „Postaraj se da ništa ne izbrblja Eliotu."

Narogušila sam se. *Kejt nije takva.*

„Ona to ne bi uradila. A ja tebi neću preneti ono što mi kaže o Eliotu - ako mi uopšte nešto kaže", brzo sam dodala.

„Pa, razlika je u tome što ja ne želim da slušam o njegovom seksualnom životu", promrsio je bezbojnim glasom. „Eliot je pravo

njuškalo. Ali pričaj samo o onome što smo dosad radili", upozorio me je. „Verovatno bi mi otkinula jaja kad bi znala šta želim da ti radim", dodao je toliko tiho da nisam sigurna je li to trebalo da čujem.

„Važi", složila sam se i osmehnula od olakšanja. Ne želim da razmišljam o Kejt i Kristijanovim jajima.

Izvio je usne i odmahnuo glavom.

„Što mi se pre pokoriš, utoliko bolje. Tad ćemo da presta-nemo s ovim", promrsio je. „Da prestanemo s čim?"

„S tvojim prkošenjem." Obujmio mi je bradu i spustio mi brz, sladak poljubac na usne kad su se vrata lifta otvorila. Uhva-tio me je za ruku i poveo u podzemnu garažu.

Prkosim mu... kako?

Videla sam crni audijev džip pored lifta, ali Kristijan je uperio ključ u blistav crni sportski automobil do njega koji je zapištao i otključao se. To je ona vrsta automobila preko čije haube bi treba-lo da se ispruži veoma dugonoga plavuša odevena samo u ešarpu.

„Lep auto", promrmljala sam ravnim glasom.

Pogledao me je i široko se osmehnuo.

„Znam", odgovorio je. Načas se vratio slafki, mladi, bezbrižni Kristijan. Srce mi je smekšalo. Tako je uzbuđen. *Dečaci i njihove igračke*. Prevrnula sam očima, ali ne mogu da potisnem osmeh. Otvorio mi je vrata i sela sam. Au... baš je nisko. Gipko je obišao kola i smestio se onako dugonog pored mene. *Kakoje to uspeo?*

„Kakva su ovo kola?"

„Audi 8 spajder. Divan je dan, možemo da spustimo krov. Imaš kačket tamo. U stvari, trebalo bi da budu dva." Pokazao je na pretinac. „I naočare za sunce ako su ti potrebne."

Okrenuo je ključ i motor je zaurlao. Spustio je fasciklu izme-đu sedišta, pritisnuo dugme i krov se polako spustio. Okrenuo je jedan prekidač i okružio nas je glas Brusa Springstina.

„Moraš da voliš Brusa." Široko se osmehnuo i izašao s parkinga pa se popeo uz strmi izlaz, gde smo sačekali da se rampa podigne.

A onda smo izašli u vedro majsko jutro. Uzela sam kačkete iz pretinca. *Marinci*. On voli bejzbol? Pružila sam mu jedan i natukao

ga je. Provukla sam kosu kroz otvor na zadnjem delu i navukla kačket.

Ljudi zure u nas dok se vozimo ulicama. Načas sam pomislila da gledaju njega... a onda sam paranoično umislila da zijaju u mene jer znaju šta sam radila poslednjih dvanaest sati. Konač-no sam shvatila da bulje u kola. Kristijan kao da ne primećuje, zaokupljen je mislima.

Nema mnogo saobraćaja i brzo smo izašli na auto-put broj pet prema jugu, vetar nam šiba iznad glava. Brus peva o tome kako bukti i o svojoj želji. Veoma prikladno. Crvenim dok slu-šam reči. Kristijan me je pogledao. Stavio je rejbanke pa ne znam o čemu razmišlja. Usne mu se blago zgrčiše. Ispružio je ruku, spustio mi je na koleno i nežno stisnuo. Zastao mi je dah.

„Gladna?“, pitao je.

Ne hrane.

„Ne naročito.“

Stisnuo je usne.

„Moraš da jedeš, Anastazija“, ukorio me je. „Znam odlično mesto blizu Olimpije. Tamo ćemo se zaustaviti.“ Ponovo mi je stisnuo koleno pa vratio ruku na volan i nagazio gas. Zalepila sam se za sedište. Čoveče, ova kola baš mogu da jure.

RESTORAN JE MALI i prislan, drvena koliba usred šume. Rustično je namešten: nasumično postavljene stolice i stolovi s kariranim stolnjacima, poljsko cveće u malim vazama. Iznad vrata piše **DOMAĆA KUHINJA**.

„Nisam bio ovde neko vreme. Ne možemo da biramo -kuvaju ono što uhvate ili uberu.“ Podigao je obrve glumeći užasnutost i morala sam da se nasmejem. Prišla nam je kono-barica. Pocrvenela je kad je videla Kristijana. Izbegavala je da ga pogleda u oči i skrivala se pod dugim plavim šiškama. Sviđa joj se! *Nisam jedina!*

„Dve čaše pino grida“, naručio je Kristijan zapovednički. Ogorčeno sam stisla usne.

„Šta je bilo?“ brečno se.

„Htela sam dijetalnu koka-kolu“, prošaputala sam. Zaškiljio je sivim očima pa odmahnuo glavom. „Ovdašnji pino grido je odlično

vino. Slogaće se uz jelo, šta god da nam daju", objasnio je strpljivo.
„Šta god da nam daju?"

„Da." Nakrivio je glavu i uputio mi onaj omamljujući osmeh.
Stomak mi se uskomešao. Ne mogu a da ne uzvratim na njegov
divan osmejak.

„Dopala si se mojoj majci", rekao je bezbojno.

„Stvarno?" Pocrvenela sam od zadovoljstva.

„0, da. Uvek je mislila da sam homoseksualac."

Zinula sam i setila se *togpitanja... s intervjua. Jao, ne.*

„Zašto je to mislila?" prošaputala sam.

„Zato što me nikad nije videla s devojkom."

„Oh... čak ni s jednom od onih petnaest?"

Nasmešio se.

„Zapamtila si. Ne, ni s jednom od njih." „Oh."

„Znaš, Anastazija, i ja sam neke stvari prvi put doživio ovog
vikenda", rekao je tiho. „Stvarno?"

„Nikad nisam spavao ni s kim, nisam se nikad tucao u svom
krevetu, nisam vozio devojkicu u Čarli Tangu, nisam nijednu
upoznao s majkom. Šta mi radiš?" Oči su mu usplamtele, nji-hova
vrelina mi oduzima dah.

Konobarica je donela vino i odmah sam otpila gutljaj. Je l' se on
otvara ili samo primećuje?

„Zaista sam uživala u ovom vikendu", promrsila sam. Pono-vo
je zaškiljio.

„Prestani da grickaš tu usnu", zarežao je pa dodao: „I ja."

„Šta je vanila seks?" pitala sam kako bi mi nešto skrenu-lo misli
s napetog, gorućeg, seksi pogleda koji mi upućuje. Nasmejao se.

„Samo običan seks, Anastazija. Bez igračaka i dodataka."
Slegnuo je ramenima. „Znaš... pa, u stvari ne znaš."

„Oh." Mislila sam da smo imali čokoladni seks ukrašen
trešnjom. Ali šta ja znam?

Konobarica je donela čorbu. Oboje smo je prilično sumnji-čavo
pogledali.

„Čorba od koprive", obavestila nas je pre nego što se okrenula i
vratila u kuhinju. Mislim da joj nije drago što se Kristijan ne
obazire na nju. Kolebljivo sam probala čorbu. Izvrсна je. Kristi-
jan i

ja smo se istovremeno pogledali s olakšanjem. Zakikotala sam se. Nakrivio je glavu.

„Divan zvuk“, promrmljao je.

„Zašto nikad ranije nisi imao vanila seks? Jesi li uvek radio... ovaj, to što si radio?“ zainteresovala sam se. Polako je klimnuo glavom.

„Na neki način.“ Glas mu je oprezan. Namrštio se i izgleda kao da vodi neku unutrašnju borbu. A onda je odlučio i podigao pogled. „Jedna majčina prijateljica me je zavela kad sam imao petnaest godina.“

„Oh.“ *Jebote, baš je bio mlad!*

„Imala je naročit ukus. Bio sam joj potčinjen šest godina.“ Slegnuo je ramenima.

„Oh.“ Mozak mi je obamro. Zapanjena sam tim priznanjem.

„Tako da znam šta to podrazumeva, Anastazija.“ Oči mu pronicljivo zasjaše.

Piljim u njega, nesposobna da progovorim - čak i moja podsvest čuti.

„Ne može se reći da sam upoznao seks na uobičajen način.“ Preplavila me je radoznalost. „Dakle, nisi imao devojku na fakultetu?“ „Nisam.“ Odmahnuo je glavom da naglasi. Načas nas je prekinula konobarica, koja se vratila po naše duboke tanjire.

„Zašto?“, pitala sam kad je otišla.

Podrugljivo se osmehnuo. „Stvarno

želiš da znaš?“ „Da.“

„Nisam hteo. Samo mi je ona bila potrebna, samo sam nju želeo. Uostalom, pretukla bi me na mrtvo ime.“ Osmehnuo se s naklonošću pri toj uspomeni.

O, *ovo je previše podataka* - ali želim još.

„Pa koliko je godina imala ako je bila prijateljica tvoje majke?“

Podsmehnuo se. „Dovoljno stara da mnogo zna.“

„Da li se još viđate?“

„Da.“

„Je 1' još... ovaj...?“ Pocrvenela sam.

„Ne.“ Odmahnuo je glavom i popustljivo mi se nasmešio. „Ona mi je veoma dobra prijateljica.“ „Oh. Zna li tvoja majka?“ Pogledom mi je poručio da ne budem glupa. „Naravno da ne zna.“

Konobarica je donela divljač, ali apetit mi je ispario. Kakvo otkriće. *Kristijan potčinjen... Jebote.* Otpila sam veliki gutljaj pino grida - naravno, u pravu je, vino je izvrsno. Pobogu, toli-ka otkrića, imaću mnogo tema za razmišljanje. Potrebno mi je vreme da to svarim, kad budem sama a ne kad mi njegovo prisustvo odvraća pažnju. Tako je nadmoćan, pravi alfa mužjak, a sad je ubacio tu bombu u jednačinu. *On zna kako je to.*

„Ali nemoguće je da ste bili u stalnoj vezi?“ Zbunila sam se.

„Pa, jesmo, iako se nismo stalno viđali. Bilo je... teško. Na kraju krajeva, još sam išao u školu, a onda na fakultet. Jedi, Anastazija.“

„Stvarno nisam gladna, Kristijane.“ *Ošamućena sam tvojim otkrićem.*

Izraz mu je ogrubeo. „Jedi“, rekao je tiho, pretiho.

Zagledala sam se u njega. Ovaj čovek - seksualno zlostavijan kao tinejdžer. Glas mu je veoma preteći.

„Sačekaj malo“, promrmljala sam tiho. Zatreptao je neko-liko puta.

„U redu“, promrmljao je i nastavio da jede.

Ovako će biti ako potpišem - stalno će mi naređivati. Namrštila sam se. Želim li to? Uzela sam nož i viljušku pa kolebljivo isekla komad mesa. Veoma je ukusno.

„Hoće li naša... ovaj, veza ovako izgledati?“, prošaputala sam. „Naređivaćeš mi šta da radim?“ Ne mogu da se nateram da ga pogledam.

„Da“, odgovorio je.

„Shvatam.“

„Štaviše, želećeš da to radim“, dodao je tiho.

Iskreno sumnjam u to. Isekla sam još jedan komad mesa i stavila ga u usta.

„To je veliki korak“, promrmljala sam i počela da žvaćem.

„Jeste.“ Načas je zažmurio. Kad je otvorio oči, bile su razrogačene i ozbiljne. „Anastazija, moraš da poslušas svoj nagon. Istraži, pročitaj ugovor - rado ću razgovarati s tobom o svemu. Biću u Portlandu do petka ako budeš htela da pričamo o tome.“ Reči brzo kuljaju iz njega. „Pozovi me. Možda bismo mogli da izademo

na večeru u, recimo, sredu? Zaista želim da ovo uspe. U stvari, nisam nikad ništa toliko želeo."

Gorljiva iskrenost i žudnja ispisane su mu u očima. To je ono što ne mogu da shvatim. *Zašto ja?* Zašto ne neka od onih petnaest? Jao, ne... Hoće li tako biti i sa mnom? Postaću broj? Šesnaesta među mnogim?

„Šta se desilo s prethodnih petnaest?", bubnula sam.

Iznenadaeno je podigao obrve pa pomirljivo odmahnuo glavom.

„Razne stvari, ali sve se svodi na..." Zastao je, trudeći se da nađe odgovarajuću reč - bar mi se tako čini. „Nesklad." Slegnuo je ramenima.

„I misliš da ja mogu biti skladna s tobom?"

„Da."

„Dakle, ne viđaš se više ni s jednom od njih?"

„Ne, Anastazija, ne viđam se. Moje veze su monogamne."

O... *toje novost.*

„Shvatam."

„Istraži, Anastazija."

Spustila sam nož i viljušku. Ne mogu više da jedem. „Samo si toliko pojela?"

Klimnula sam glavom. Mrko me je pogledao, ali nije rekao ništa. Odahnula sam. Stomak mi ključa od svih tih novih podataka, a vino mi je malo udarilo u glavu. Gledam kako jede sve s tanjira. Jede kao neman. Mora da vežba da bi bio u tako dobroj formi. Uspomena na to kako mu pidžama visi s kukova nezvana mi je došla u glavu. Ta slika mi je potpuno smela misli. Uzrvpo-ljila sam se od nelagode. Pogledao me je i pocrvenela sam.

„Sve bih dao da znam o čemu sad razmišljaš", promrmljao je. Još više sam pocrvenela.

Zločesto mi se osmehnuo.

„Mogu da pretpostavim", našalio se nežno.

„Drago mi je što ne možeš da mi čitaš misli."

„Ne mogu da čitam misli, Anastazija, ali tvoje telo - *njega* sam prilično dobro upoznao od jučerašnjeg dana." Glas mu je zavodljiv. Kako može tako brzo da menja raspoloženja? Tako je nepostojan... Teško je održavati korak s njim.

Pozvao je konobaricu da traži račun. Pošto je platio, ustao je i pružio mi ruku.

„Dođi.“ Uhvatio me je za ruku i poveo prema kolima. Taj dodir je tako neočekivan, normalan, prislan. Ne mogu da povežem taj običan nežni gest s onim što želi da radi u onoj sobi... u Crvenoj sobi bola.

Cutali smo dok smo se vozili od Olimpije do Vankuvera, oboje izgubljeni u mislima. Bilo je pet kad se parkirao ispred mog stana. Svetla su upaljena - Kejt je kod kuće. Nesumnjivo se pakuje ako Eliot nije još tu. Kristijan je isključio motor i shvatila sam da ću morati da se rastanem s njim.

„Hoćeš li da uđeš?“ pitam ga. Ne želim da ode. Hoću da još malo budemo zajedno.

„Neću, imam posla“, odgovorio je jednostavno. Gleda me s nedokučivim izrazom.

Zagledala sam se u šake, kršeci prste. Odjednom sam se raznežila. On odlazi. Uhvatio me je za ruku, polako je podigao do usana i nežno mi poljubio nadlanicu - tako staromodni, slatki gest. Srce mi je skočilo u usta.

„Hvala na ovom vikendu, Anastazija. Bio je... najbolji. Sreda? Pokupiću te s posla, pokupiću te gde god da si“, reče tiho.

„Sreda“, prošaputala sam.

Ponovo mi je poljubio ruku pa je vratio u moje krilo. Izašao je iz kola, obišao ih i otvorio mi vrata. Zašto sam odjednom tako ucveljena? Osećam knedlu u grlu. Ne sme da me vidi ovakvu. Navukla sam osmeh, izašla iz kola i pošla prilazom, užasavajući se suočavanja s Kejt. Okrenula sam se prema njemu kad sam bila na polovini puta. *Glavu gore, Stilova*, prekorila sam se.

„O... uzgred, nosim tvoje gaće.“ Slabašno sam se osmehnula i podigla pojas bokserica da vidi. Kristijan je zapanjeno zinuo. Sjajna reakcija. Raspoloženje mi se odmah popravilo i odle-pršala sam u kuću. Delom sam htela da skočim i izmahnem pesnicom u vazduh. *TO!* Moja unutrašnja boginja je ushićena.

Kejt u dnevnoj sobi pakuje knjige u kutije.

„Vratila si se. Gde je Kristijan? Kako si?“ Glas joj je grozničav, zabrinut. Skočila je, zgrabila me za ramena i ispitivački se zagledala u mene pre nego što sam stigla da kažem zdravo.

Sranje... Moram da se izborim s njenom upornošću i tvrdo-glavošću, a potpisala sam pravni dokument koji mi zabranjuje da pričam. To nije zdrava mešavina.

„Pa, kako je bilo? Nisam mogla da prestanem da razmišljam o tebi, mada tek kad je Eliot otišao." Nestašno se osmehnula.

Ne mogu a da se ne osmehnem zbog njene brige i goruće radoznalosti, ali odjednom sam se postidela. Pocrvenela sam. Bilo je veoma lično. Sve. Videla sam i znam šta Kristijan krije. Ali moram nešto da joj kažem ili me nikad neće ostaviti na miru.

„Bilo je dobro, Kejt. Mnogo dobro, čini mi se", odgovorila sam i pokušala da sakrijem posramljen osmeh koji sve govori.

„Misliš?"

„Pa, nemam ništa s čim bih ga uporedila, zar ne?" Slegnula sam ramenima. „Jesi li svršila?"

Jebote. Tako je otvorena. Pocrvenela sam kao paprika. „Jesam", promrmljala sam razdraženo. Kejt me je povukla prema kauču. Sele smo i uhvatila me je za ruke.

„To *jest* dobro." Pogledala me je s nevericom. „Bio ti je prvi put. Opa, Kristijan mora da zna šta radi." O, Kejt, kad bi samo znala.

„Moj prvi put je bio grozan", nastavila je i napravila komični tužni izraz.

„Stvarno?" Zainteresovala me je. To mi nikad nije rekla.

„Da, Stiv Patron. Srednja škola, smotani sportista." Stresla se. „Bio je grub, a ja nisam bila spremna. Oboje smo bili pijani. Znaš - uobičajena tinejdžerska katastrofa posle mature. Uf, prošli su meseci pre nego što sam odlučila da pokušam još jednom. Ali ne s njim, beskičmenjakom. Bila sam premlada. Dobro si uradila što si čekala."

„Kejt, to zvuči užasno."

Izgleda setno.

„Da, trebalo mi je skoro godinu dana da doživim prvi orga-zam prilikom seksa. A vidi tebe... iz prve?"

Stidljivo sam klimnula glavom. Moja unutrašnja boginja sedi u lotus položaju spokojnog izraza - ako se izuzme podmukli, likujućii osmeh.

„Drago mi je što si izgubila nevinost s nekim ko razlikuje dupe od lakta." Namignula mi je. „I kad ćete ponovo da se vidite?"

„U sredu. Idemo na večeru.“

„Znači, i dalje ti se sviđa?“

„Da. Ali nisam sigurna za... budućnost.“

„Zašto?“

„Komplikovan je, Kejt. Znaš, on je iz sasvim drugog sveta.“
Dobar izgovor. I uverljiv. Mnogo bolje nego: *On ima Crvenu sobu bola i želi da mu budem seksualna robinja.*

„O, molim te, nemoj da te opterećuje novac, Ana. Eliot je rekao da je veoma neuobičajeno da se Kristijan zabavlja s devojkom.“

„Stvarno?“ Glas mi se podigao nekoliko oktava.

Previše odaješ, Stilova! Podsvest me strelja pogledom, preti dugim mršavim prstom pa pokazuje na vagu pravde da me podseti kako on može da me tuži ako previše otkrijem. *Ha... šta će da uradi - da mi uzme sav novac?* Moram da potražim kazne za *kršenje ugovora o poverljivosti podataka* na Guglu dokbudem „istraživala“. Kao da sam dobila školski zadatak. Možda će me oceniti. Pocrvenela sam kad sam se setila petice za jutrošnji eksperiment u kadi.

„Ana, šta je bilo?“

„Samo sam se setila nečega što je Kristijan rekao.“ „Izgledaš drugačije“ primetila je s naklonošću. „Osećam se drugačije.“

Otečeno“, priznala sam. „Otečeno?“

„Malo.“ Pocrvenela sam.

„I ja. Muškarci“, pravi se da je zgrožena. „Oni su životinje.“ Obe smo se nasmejale.

„Ti si otečena?“ povikala sam. „Da...“

od previše upotrebe.“ Zakikotala sam se.

„Pričaj mi o Eliotu, koji te previše koristi“, rekla sam kad smo prestale da se smejemo. Opustila sam se prvi put otkako sam stajala u redu za toalet u kafiću... od telefonskog poziva kojim je sve ovo počelo - kad sam se izdaleka divila gospodinu Greju. Srećni, nezamršeni dani.

Kejt je pocrvenela. *Vidi ti to...* Ketrin Agnes Kavana se ponaša kao Anastazija Rouz Stil. Pogledala me je suznih očiju. Nikad se

nije tako ponašala zbog nekog tipa. Vilica mi se oklembesila do poda. *Gdeje Kejt? Šta sijoj uradio?*

„O, Ana“, oduševila se. „On je tako... sve. A kad smo... o... mnogo je dobro.“ Jedva da može da sastavi rečenicu.

„Čini mi se da pokušavaš da mi kažeš da ti se on sviđa.“

Zaklimala je glavom, kezeći se kao ludača.

„Videćemo se u subotu. Pomoći će nam da se preselimo.“ Zapljeskala je, skočila s kauča i otplesala do prozora. Selidba. Sranje - potpuno sam zaboravila na to, čak i sa svim kutijama oko nas.

„To je lepo od njega“, rekla sam s odobravanjem. I ja ću moći da ga upoznam. Možda ću od njega saznati nešto o njegovom čudnom, uznemirujućem bratu.

„I šta ste noćas radili?“, pitala sam. Nakrivila je glavu i podigla obrve kao da mi poručuje da ne budem glupa.

„Uglavnom isto što i vi, mada smo mi prvo večerali.“ Širo-ko mi se osmehnula. „Tesi li stvarno dobro? Izgledaš pomalo pokunjeno.“

„Tako se i osećam. Kristijan je veoma žestok.“

„Da, vidim da ume da bude. Ali bio je dobar prema tebi?“

„Da“, uverila sam je. „Mnogo sam gladna. Da skuvam nešto?“

Klimnula je glavom i podigla još dve knjige.

„Šta ćeš da radiš s knjigama vrednim četrnaest hiljada dolara?“

„Vratiću mu ih.“

„Stvarno?“

„To je stvarno preteran poklon. Ne mogu da ga prihvatim, pogotovo sad.“ Osmehnula sam se i Kejt je klimnula glavom.

„Razumem. Stigla su ti neka pisma. A Hose je zvao na svakih sat vremena. Zvuči očajno.“

„Pozvaću ga“, rekla sam neodređeno. Ako ispričam Kejt, poješće Hosea za doručak. Uzela sam pisma s trpezarijskog stola i otvorila ih.

„Hej, zvali su me na razgovor! Za dve nedelje u Sijetlu za mesto praktikantkinje!“

„U kojoj izdavačkoj kući?“

„U obe!“

„Rekla sam ti da će ti tvoj prosek otvoriti sva vrata, Ana.“

Naravno, Kejt već ima obezbeđeno mesto praktikantkinje u *Sijetl tajmsu*. Njen otac ima neku vezu.

„Šta Eliot misli o tvom putovanju?”

Kejt je ušla u kuhinju. Prvi put večeras izgleda tužno.

„Razume. Jednim delom ne želim da idem, ali primamljivo je izležavati se na suncu dve nedelje. Uostalom, mama je navalila. Misli da nam je ovo poslednji pravi porodični odmor pre nego što se Itan i ja zaposlimo.”

Nikad nisam bila van Amerike. Kejt ide na Barbados s roditeljima i bratom na dve nedelje. Biću sama u našem novom stanu. To će biti čudno. Itan putuje po svetu otkako je diplomirao prošle godine. Načas sam se zapitala hoću li ga videti pre nego što otputuju. Divan mladić. Zvonjava telefona prenela me je iz misli. „To mora da je Hose.”

Uzdahnula sam. Znam da moram da razgovaram s njim. Tavila sam se. „Halo.”

„Ana, vratila si se!” povika Hose s olakšanjem. „Očigledno.” Glas mi odiše sarkazmom. Prevrnula sam očima.

Načas ćuti.

„Možemo li da se vidimo? Žao mi je zbog onoga u petak. Napio sam se, a ti... pa. Ana, molim te, oprosti mi.”

„Naravno da ti opraštam, Hose. Samo nemoj to da ponoviš. Znaš da to ne osećam prema tebi.”

Uzdahnuo je duboko, tužno.

„Znam, Ana. Samo sam mislio da ćeš se možda predomisлити ako se poljubimo.”

„Hose, mnogo te volim i beskrajno mi značiš. Ti si mi kao brat. To se neće promeniti. Znaš to.” Žao mi je što sam mu ugušila nadu, ali to je istina.

„Znači, sad si s njim?” Glas mu je ispunjen prezirom.

„Hose, nisam ni s kim.”

„Ali provela si noć s njim.”

„To te se ne tiče!”

„Je 1' zbog para?”

„Hose! Kako se usuđuješ?”, dreknula sam, preneražena njegovom drskošću.

„Ana“, zacvileo je i izvinio se istovremeno. Ne mogu trenutno da se bakćem njegovom sitničavom ljubomorom. Znam da je povređen, ali imam dovoljno svojih muka zbog Kristijana Greja.

„Možda bismo mogli sutra na kafu. Zvaću te.“ Pomirljiva sam. On mi je prijatelj i veoma mi je drag. Ali ovo mi trenutno nije potrebno.

„Dobro, onda sutra. Zvaćeš me?“ Srce mi se steglo zbog nade u njegovom glasu.

„Da... laku noć, Hose.“ Prekinula sam vezu, ne sačekavši njegov odgovor.

„Šta je to bilo?“ pitala je Ketrin i podbočila se. Odlučujem se za iskrenost. Npopustljivija je nego ikad.

„Startovao me je u petak.“

„I Hose i Kristijan Grej? Ana, tvoji feromoni mora da su podivljali. Šta li je tajadna budala umislila?“ Zgađeno je odmahнула glavom i nastavila da pakuje knjige.

Četrdeset pet minuta kasnije, predahnule smo od pakovanja zbog specijaliteta kuće - moje lazanje. Kejt je otvorila bocu vina i sele smo između kutija da jedemo, zdušno pijemo jeftino crno vino i gledamo gluposti na televiziji. To je normalnost. Takvo prizemljenje je dobrodošlo posle četrdeset osam sati... ludila. Ovo mi je prvi neuzurbani, spokojni obrok bez zvocanja otad. *Zašto je on toliko opsednut hranom?* Kejt je oprala sudove, a ja sam spakovala sve predmete iz dnevne sobe. Ostali su kauč, televizor i trpezarijski sto. Šta nam još treba? Ostalo je samo da spakujemo sve iz kuhinje i svojih soba, a imamo celu nedelju.

Ponovo zazvoni telefon. Eliot. Kejt mi namignu pa šmugnu u svoju sobu kao četrnaestogodišnjakinja. Znam da bi trebalo da piše govor koji će, budući da je student generacije, pročitati na ceremoniji dodele diploma, ali izgleda da je Eliot važniji. Šta je to s Grej muškarcima? Zašto nam skreću pažnju, potpuno nas zaokupljaju i neodoljivi su? Otpila sam još jedan gutljaj vina.

Vrtim kanale, ali duboko u sebi znam da odugovlačim. Onaj ugovor mi pravi užarenu crvenu rupu u tašni. Imam li snage i sve ostalo što je potrebno da ga pročitam večeras?

Zagnjurila sam glavu u šake. Hose i Kristijan, obojica nešto žele od mene. Lakše je izaći na kraj s Hoseom. Ali Kristijan... Kristijan

iziskuje sasvim novi način rukovanja, razumevanja. Jednim delom želim da pobegnem i sakrijem se. Šta da radim?

Pred očima sam videla njegov usplamteli, žestoki, tinjajući pogled i celo telo mi se ukrutilo. Oštro sam udahnula. Uzbu-dila sam se iako nije tu. Nemoguće je da je reč samo o seksu, je l' tako? Setila sam se njegovog blagog zadirkivanja jutros za doručkom, njegove sreće zato što sam se oduševila vožnjom helikopterom, kako je svirao klavir - slatku, osećajnu, izuzetno tužnu melodiju.

Veoma je zamršen. A sad imam i neku predstavu zbog čega. Mladić kome su oduzete pubertetske godine, koga je seksualno zlostavljalo neko zlo oličenje gospođe Robinson... nije ni čudo što je prerano sazreo. Srce mi se ispuni tugom pri pomisli na to kroz šta mora da je prošao. Previše sam naivna da znam tačno šta, ali istraživanje će mi pojasniti. Ali da li stvarno želim da znam? Želim li da istražim taj svet o kome ne znam ništa? To je veoma krupan korak.

Da ga nisam srela, živela bih u blaženom neznanju. Setila sam se prošle noći i jutra... neverovatne seksualnosti koju sam iskusila. Želim li da se oprostim od toga? *Ne!* - dreknu moja podsvest... a moja unutrašnja boginja je tiho, zenovski klimnula glavom u znak slaganja.

Kejt se vratila u dnevnu sobu, osmehujući se od uva do uva. *Možda se zaljubila.* Zapiljila sam se u nju. Nikad se nije tako ponašala.

„Ana, idem u krevet. Veoma sam umorna.“ „I

ja, Kejt.“ Zagrlila me je.

„Drago mi je što si se vratila u jednom komadu. Ima nečeg u vezi s Kristijanom“, dodala je tiho kao da se izvinjava. Ohrabrujuće sam joj se osmehnula iako se pitam: *kako to zna, dođa-vola?* Zbog toga će biti sjajna novinarka, zbog svoje nepogrešive intuicije.

UZELA SAM TAŠNU i besciljno ušla u svoju sobu. Umorna sam od svih putenih naprezanja i ogromne nedoumice s kojom sam suočena. Sela sam na krevet i oprezno izvadila smeđu kovertu iz tašne. Premećem je po rukama. Želim li stvarno da saznam koliko je Kristijan izopačen? Veoma je zastrašujuće. Duboko sam udahnula i, sa srcem u grlu, otvorila kovertu.

JEDANAESTO POGLAVLJE

U koverti je nekoliko listova. Izvadila sam ih, ustutnjalog srca, sela na krevet i počela da čitam.

UGOVOR

Zaključen dana _ 2011. („Datum zaključenja“)

IZMEĐU

GOSPODINA KRISTIJANA GREJA s prebivalištem u Eskali 301 u Sijetlu, u državi Vašington 98889 („Dominantna osoba“) i

GOSPOĐICE ANASTAZIJE STIL s prebivalištem u Grin stritu 1114 SV, stan broj sedam, Hejven Hajts, u Vankuveru, u državi Vašington 98888 („Potčinjena osoba“)

UGOVORNE STRANE **SU SAGLASNE KAKO SLEDI**

1. Slede uslovi obavezujućeg ugovora između Dominantne osobe i Potčinjene osobe.

OSNOVNUSLOVI

2. Osnovna svrha ovog ugovora jeste da Potčinjena osoba istražuje svoju seksualnost i njena ograničenja na bezbedan način uz puno poštovanje njenih potreba, ograničenja i blagostanja.

3. Dominantna osoba i Potčinjena osoba saglasne su da sve što se dogodi pod uslovima ovog ugovorima bude na obostranu saglasnost, poverljivo i podložno ugovorenim granicama i bezbednosnim merama određenim ovim ugovorom. Dodatne granice i bezbednosne mere mogu biti napismeno ugovorene.

4. Dominantna osoba i Potčinjena osoba jamče da ne boluju od seksualnih, ozbiljnih, zaraznih i smrtonosnih bolesti, uključujući ali ne ograničavajući se na HIV, herpes i hepatitis. Ako tokom

trajanja ugovora (kao što je opisano u produžetku) ili produžetka ugovora jedna strana oboli od takve bolesti, on ili ona odmah mora obavestiti drugu stranu i to pre bilo kakvog fizičkog dodira.

5. Pridržavanje navedenih jemstava, sporazuma i radnji (kao i svih dodatnih granica i bezbednosnih mera dogovorenih čla-nom 3. suštinski je važno za ovaj ugovor. Bilo kakvo kršenje proglašava ugovor ništavnim i obe strane pristaju na punu odgovornost u slučaju kršenja.

6. Sve stavke ovog ugovora moraju biti pročitane i protu-mačene u skladu s osnovnom svrhom i osnovnim uslovima određenim u članovima 2-5.

ULOGE

7. Dominantna osoba preuzima odgovornost za dobrobit i odgovarajuću obuku, vođstvo i disciplinovanje Potčinjene osobe. Ona će određivati prirodu obuke, vođstva i disciplinovanja kao i vreme i mesto njihovog izvršenja u skladu s dogovorenim uslovima, granicama i merama bezbednosti određenim ovim ugovorom ili naknadno dogovorenim u skladu s članom 3.

8. Ako Dominantna osoba ne poštuje dogovorene uslove, gra-nice i bezbednosne mere određene ovim ugovorom ili nakna-dno dogovorene u skladu s članom 3, Potčinjena osoba ima pravo da odmah raskine ugovor i napusti službu Dominantne osobe bez otkaznog roka.

9. U skladu s uslovima i članovima 2-5, Potčinjena osoba će služiti i bespogovorno slušati Dominantnu osobu. U skladu s utvrđenim uslovima, granicama i bezbednosnim merama određenim ovim ugovorom ili naknadno dogovorenim u skladu s članom 3, Potčinjena osoba će bez pitanja i oklevanja pružiti Dominantnoj osobi svako zadovoljenje koje joj ova zatraži i bez pitanja i oklevanja prihvatiti njenu obuku, vođstvo i disci-plinovanje u bilo kom obliku.

POČETAKI TRAJANJE

10. Dominantna osoba i Potčinjena osoba prihvataju odredbe ovog ugovora datumom zaključenja potpuno svesne njego-ve

prirode i obavezuju se da će se pridržavati svih uslova bez izuzetaka.

11. Ovaj ugovor važi tri kalendarska meseca od datuma potpisivanja („Trajanje ugovora"). Po isteku trajanja, ugovorne strane će razgovarati o tome jesu li zadovoljne ugovorom i njegovim pridržavanjem i jesu li potrebe obe strane ispunjene. Ugovorne strane mogu predložiti produžetak ugovora s izmenjenim ili istim uslovima. U nedostatku sporazuma o takvom produžetku, ovaj ugovor se raskida i obe strane mogu slobodno nastaviti samostalan život.

RASPOLOŽIVOST

12. Potčinjena osoba biće raspoloživa Dominantnoj osobi od petka uveče do nedelje posle podne svake nedelje tokom trajanja ugovora u vreme koje odredi Dominantna osoba („Dogovoreno vreme"). Ugovorne strane mogu da dogovore naknadna dogovorena vremena za tu svrhu.

13. Dominantna osoba zadržava pravo da otpusti Potčinjenu osobu iz svoje službe u bilo kom trenutku i iz bilo kog razloga. Potčinjena osoba može tražiti da bude oslobođena u bilo kom trenutku i takav zahtev će joj Dominantna osoba odobriti samo u skladu s pravima Potčinjene osobe navedenim u članovima 2-5 i 8.

LOKACIJA

14. Potčinjena osoba biće raspoloživa u dogovoreno vreme i u naknadno dogovoreno vreme na lokaciji koju odredi Dominantna osoba. Dominantna osoba će pokriti sve troškove putovanja Potčinjene osobe u tu svrhu.

DODATNE ODREDBE

15. Obe ugovorne strane razgovarale su o dodatnim odredbama i složile se da će ih se pridržavati tokom trajanja ugovora. Obe ugovorne strane prihvataju da mogu iskrsnuti dodatna pitanja koja nisu pokrivena uslovima ovog ugovora ili dodatnim odredbama, kao i da mogu naknadno pregovarati o određenim pitanjima. U takvim slučajevima, dodatni članovi mogu se sta-

viti u Aneks ugovora. Svi dodatni članovi ili izmene moraju biti dogovoreni, dokumentovani i potpisani od strane obe ugovorne strane i postaće sastavni deo osnovnih uslova određenih članovima 2-5.

DOMINANTNA OSOBA

15.1. Dominantna osoba će sve vreme voditi računa o zdrav-lju i bezbednosti Potčinjene osobe. Dominantna osoba nikad neće tražiti, moliti, dozvoliti niti zahtevati da Potčinjena osoba učestvuje u aktivnostima opisanim u Aneksu 2 ili bilo kakvim radnjama koje ijedna strana oceni nebezbednim. Dominantna osoba neće preduzeti nikakve radnje niti će dozvoliti učestvo-vanje u bilo kakvim radnjama koje mogu da nanesu ozbiljne povrede Potčinjenoj osobi ili joj ugroziti život. Ostali stavovi člana 15 smatraju se podložnim ovoj odredbi i osnovnim uslo-vima dogovorenim u članovima 2-5.

15.2. Dominantna osoba prihvata Potčinjenu osobu kao svoju kako bi je kontrolisala, dominirala nad njom i discipli-novala je tokom trajanja ugovora. Dominantna osoba može koristiti telo Potčinjene osobe u bilo kom trenutku tokom dogo-vorenog vremena i drugih dodatno dogovorenih vremena na bilo koji način, seksualni ili drugi, koji smatra prikladnim.

15.3. Dominantna osoba će Potčinjenoj osobi pružiti svu neophodnu obuku i vođstvo kako bi pravilno služila Domi-nantnoj osobi.

15.4. Dominantna osoba obezbediće Potčmjenoj osobi sta-bilno i sigurno okruženje u kojem će obavljati svoje dužnosti.

15.5. Dominantna osoba će disciplinovati Potčinjenu osobu kad je to neophodno kako bi osigurala da Potčinjena osoba u potpunosti shvata svoju podređenu ulogu i da bi obeshrabrila neprihvatljivo ponašanje. Dominantna osoba može kažnjavati Potčinjenu osobu bičem, rukom, štapom i drugim telesnim kaznama koje smatra prikladnim u svrhu disciplinovanja, ličnog uživanja ili bilo kog drugog razloga koji nije u obavezi da otkriva.

15.6. Za vreme obuke i sprovođenja discipline Dominantna osoba će se starati da ne ostavi trajne tragove na telu Potčinjene osobe kao i da joj ne nanese povrede koje iziskuju lekarsku pomoć.

15.7. Za vreme obuke i sprovođenja discipline Dominantna osoba će se starati da disciplina i sredstva korišćena u njenu svrhu budu bezbedni, da se ne koriste na način koji može iza-zvati ozbiljnu povredu i da ni na koji način ne prekorači granice opisane i određene ovim ugovorom.

15.8. Dominantna osoba će se slučaju bolesti ili povrede starati o Potčinjenoj osobi, brinuti o njenom zdravlju i bezbednosti, ohrabrivati je i zatražiti lekarsku pomoć ako oceni da je to neophodno.

15.9. Dominantna osoba će se starati o svom zdravlju i tražiti lekarsku pomoć ako je to neophodno kako bi održala bezbedno okruženje.

15.10. Dominantna osoba neće pozajmljivati Potčinjenu osobu drugoj Dominantnoj osobi.

15.11. Dominantna osoba može Potčinjenu osobu sputati liscama ili drugim sredstvima u bilo koje vreme tokom trajanja ugovora ili dogovorenih naknadnih vremena iz bilo kog razloga i na neodređeno vreme, vodeći računa o zdravlju i bezbednosti Potčinjene osobe.

15.12. Dominantna osoba će se starati da oprema korišćena za obuku i disciplinovanje uvek bude čista, sterilna i bezbedna.

POTČINJENA OSOBA

15.13. Potčinjena osoba prihvata Dominantnu osobu kao svog gospodara, shvata da je njegovo vlasništvo i da Dominantna osoba može postupati s njom kako želi tokom trajanja ugovora uopšteno a pogotovo tokom dogovorenog vremena i svih naknadno dogovorenih vremena.

15.14. Potčinjena osoba pokoravaće se pravilima („Pravila“) određenih Aneksom 1 ovog sporazuma.

15.15. Potčinjena osoba će služiti Dominantnu osobu na sve načine koje Dominantna osoba smatra prikladnim i truditi se da zadovolji Dominantnu osobu što bolje ume.

15.16. Potčinjena osoba pridržavaće se svih neophodnih mera da sačuva zdravlje i tražiće lekarsku pomoć kad god oceni da je

potrebno. Obaveštavaće Dominantnu osobu o svim zdravstvenim pitanjima koja mogu iskrsnuti.

15.17. Potčinjena osoba uzimaće oralnu kontracepciju onako kako je prepisana kako bi sprečila trudnoću.

15.18. Potčinjena osoba prihvataće bez pitanja sve disciplinske mere koje Dominantna osoba smatra potrebnim i sve vreme će biti svesna svog statusa i uloge.

15.19. Potčinjena osobaneće se dodirivati niti seksualno zadovoljavati bez dozvole Dominantne osobe.

15.20. Potčinjena osoba će pristajati na sve seksualne aktivnosti koje Dominantna osoba zatraži i to će činiti bez oklevanja ili rasprave.

15.21. Potčinjena osoba će prihvatiti udarce bičem, rukom, štapom, lopaticom i druge oblike disciplinovanja za koje se Dominantna osoba odluči, i to će činiti bez oklevanja, pitanja ili pritužbi.

15.22. Potčinjena osoba neće gledati Dominantnu osobu u oči osim kad joj se to nedvosmisleno kaže. Potčinjena osoba gledaće u pod i ophoditi se mirno i s poštovanjem u prisustvu Dominantne osobe.

15.23. Potčinjena osoba će uvek ukazivati poštovanje Dominantnoj osobi i oslovljavati je samo s gospodine, gospodine Greje ili drugom titulom koju Dominantna osoba odredi.

15.24. Potčinjena osoba neće dodirivati Dominantnu osobu bez njene izričite dozvole.

AKTIVNOSTI

16. Potčinjena osoba neće učestvovati u aktivnostima ili seksualnim radnjama koje ijedna ugovorna strana oceni nebezbednim ili aktivnostima opisanim u Aneksu 2.

17. Dominantna osoba i Potčinjena osoba razgovarale su o aktivnostima opisanim u Aneksu 3 i saglasne su da će ih se pridržavati.

LOZINKE

18. Dominantna osoba i Potčinjena osoba svesne su toga da Dominantna osoba može imati zahteve koji se ne mogu ispuniti

bez psihičkog, mentalnog, emotivnog, duhovnog i drugog bola Potčinjene osobe. U takvim okolnostima, Potčinjena osoba može koristiti lozinku („Lozinka/e"). Ustanoviće dve lozinke u zavisnosti od grubosti zahteva.

19. Lozinka „Žuto" staviće Dominantnoj osobi do znanja da je Potčinjena osoba blizu granice trpljenja.

20. Lozinka „Crveno" staviće Dominantnoj osobi do znanja da Potčinjena osoba ne može da podnosi dalje zahteve. Čim se ta reč izgovori, Dominantna osoba će odmah prestati s dotičnom radnjom.

ZAKLJUČAK

21. Potpisani su pročitali i u potpunosti shvatili odredbe ovog ugovora. Prihvatamo u potpunosti uslove ovog ugovora što potvrđujemo svojim potpisom.

Dominantna osoba: Kristijan Grej

Datum

Potčinjena osoba: Anastazija

Stil Datum

ANEKS1

PRAVILA

Poslušnost:

Potčinjena osoba pokoravaće se svim nalogima Dominantne osobe bez oklevanja, uzdržavanja i hitro. Potčinjena osoba će pristajati na sve seksualne radnje koje Dominantna smatra prikladnim i zadovoljavajućim izuzev onih navedenih u krajnjim granicama (Aneks 2). To će činiti rado i bez oklevanja. Spavanje:

Potčinjena osoba spavaće najmanje sedam sati svake noći kad nije s Dominantnom osobom.

Hrana:

Radi očuvanja zdravlja i dobrobiti, Potčinjena osoba će se redovno hraniti propisanim namirnicama (Aneks 4). Potčinjena osoba između obroka neće uživati ništa osim voća. Odeća:

Tokom trajanja ugovora, Potčinjena osoba nosiće isključivo odeću koju odobri Dominantna osoba. Dominantna osoba će Potčinjenoj osobi obezbediti budžet za odeću. Dominantna osoba će pratiti Potčinjenu osobu prilikom kupovine odeće za posebne prilike. Ako Dominantna osoba poželi, Potčinjena osoba će tokom trajanja ugovora nositi sve modne detalje koje Dominantna osoba želi u svom društvu ili u drugim prilikama koje joj se čine prikladnim.

Vežbanje:

Dominantna osoba obezbediće Potčinjenoj osobi ličnog trenera za jednosatne treninge četiri puta nedeljno. Potčinjena osoba i lični trener dogovaraće termine. Trener će izveštavati Dominantnu osobu u napretku Potčinjene osobe. Lična higijena/Lepota:

Potčinjena osoba će neprestano voditi računa o ličnoj higijeni i stalno biti obrijana i/ili depilirana. Potčinjena osoba odlaziće u salon lepote po izboru Dominantne osobe kad ova to odluči i podvrći se svim tretmanima koje ova smatra prikladnim. Lična bezbednost:

Potčinjena osoba konzumiraće alkohol samo u društveno prihvatljivim količinama, neće pušiti, uzimati rekreativne droge niti dovoditi sebe u nepotrebnu opasnost. Lične osobine:

Potčinjena osoba neće se upuštati u seksualne odnose ni sa kim osim s Dominantnom osobom. Uvek će se ponašati primereno i skromno. Potčinjena osoba mora shvatiti da se njeno ponašanje neposredno odražava na Dominantnu osobu. Smatraće se odgovornom za sva nedela, prekršaje i neprimereno ponašanje počinjene kad nije u društvu Dominantne osobe.

Nepridržavanje navedenih pravila dovodi do kazne, čiju prirodu određuje Dominantna osoba.

ANEKS 2

Krajnje granice

Radnje koje uključuju vatru.

Radnje koje uključuju malu i veliku nuždu i njihove proizvode.

Radnje koje uključuju igle, noževe, probadanje i krv.

Radnje koje uključuju ginekološke instrumente.

Radnje koje uključuju decu i životinje.

Radnje koje ostavljaju trajne tragove na koži.

Radnje koje uključuju kontrolu disanja.

Radnje koje uključuju dodir tela sa strujom (direktan ili preko provodnika), vatrom ili plamenom.

ANEKS 3

Blage granice

Za raspravu i dogovor između ugovornih strana: Pristaje li

Potčinjena osoba na:

- masturbaciju
- kunilingus
- felacio
- gutanje sperme
- vaginalni snošaj
- vaginalni fisting
- analni snošaj
- analni fisting

Pristaje li Potčinjena osoba na upotrebu:

- vibratora
- analnog dilda
- dilda

- drugih vaginalnih/analnih igračaka

Pristaje li Potčinjena osoba na:

- sputavanje kanapom
- sputavanje kožnim remenjem
- sputavanje liscama/remenjem/bukagijama
- sputavanje lepljivom trakom
- sputavanje drugim sredstvima

Pristaje li Potčinjena osoba da bude vezana na sledeće načine:

- ruke vezane spreda
- vezani članci
- vezani laktovi
- ruke vezane iza leđa
- vezana kolena
- ručni članci vezani za nožne članke
- vezivanje za učvršćene predmete, nameštaj i drugo
- vezivanje šipkom za istezanje ruku/nogu
- vešanje

Pristaje li Potčinjena osoba na povez preko očiju?

Pristaje li Potčinjena osoba na povez preko usta?

Koliko je bola Potčinjena osoba spremna da podnese ako je 1
ono što mnogo voli, a 5 ono što nimalo ne voli?

1 - 2 - 3 - 4 - 5

Pristaje li Potčinjena osoba na sledeće oblike bola/kažnjavanja/
disciplinovanja?

- batinjanje po zadnjici
- bičevanje
- griženje
- genitalne štipaljke
- vruć vosak
- udaranje lopaticom .
udaranje štapom
- štipaljke za bradavice
- led
- . drugi oblici/metode nanošenja bola

Jebote. Ne mogu da nateram sebe da razmislim čak ni o spisku namirnica. Progutala sam knedlu. Usta su mi se osušila, ali pročitala sam još jednom.

Hući mi u glavi. Kako mogu i da pomišljam da pristanem na to? A navodno je to za moje dobro - *da istražim svoju seksu-alnost i njena ograničenja, na bezbedan način* - ma daj, molim te! Ljutito sam se namrštila. *Da služim i bespogovorno slušam*. Bespogovorno! Odmahnula sam glavom s nevericom. U stvari, zar se te reči ne koriste u bračnim zavetima... *služit*P. To me je zbunilo. Zar parovi to i dalje govore? Samo tri meseca - da li ih je zato bilo toliko? Ne drži ih dugo? Ili je njima dosta posle tri meseca? *Svakog vikenda?* To je previše. Neću moći da se viđam s Kejt i prijateljima koje steknem na novom poslu, ako nadem posao. Možda bi trebalo da zadržim jedan vikend mesečno za sebe. Možda kad imam menstruaciju - to zvuči... praktično. On je moj gospodar! Postupaće sa mnom kako mu se prohte! *Sranje*.

Stresla sam se pri pomisli da me neko bičuje. Batine po zadnjici verovatno nisu strašne, mada su ponižavajuće. A vezivanje? Pa, ionako mi je već vezao ruke. To je bilo... pa, bilo je uzbudljivo, stvarno uzbudljivo, tako da to neće biti strašno. Neće me pozajmiti drugoj dominantnoj osobi - naravno da neće. To bi bilo potpuno neprihvatljivo. *Zašto uopšte razmišljam o tome?*

Ne smem da ga gledam u oči. *Nije li to previše čudno?* To je jedina prilika da vidim o čemu razmišlja. Koga zavaravam? Nikad ne znam o čemu razmišlja, ali volim da ga gledam u oči. Ima prelepe oči - opčinjavajuće, pametne, duboke i mračne, mračne zbog tajni o dominiranju. Setila sam se njegovog usplamtelog zadimljenog pogleda i stisla butine, uzvrpoljivši se.

I ne smem da ga dodirujem. To nije iznenađenje. A ta šašava pravila... Ne, ne, ne mogu to da uradim. Uхватила sam se za glavu. Ne želim takvu vezu. Potreban mi je san. Izmoždena sam. Sve fizičke smicalice kojima sam se bavila poslednja dvadeset četiri sata bile su, iskreno, iscrpljujuće. A psihički... čoveče, ovo je previše. Što bi Hose rekao - pravo jebanje u mozak. Možda ujutru neće izgledati kao neuspela šala.

Ustala sam i brzo se presvukla. Možda bi trebalo da pozajmim Kejtinu ružičastu frotirsku pidžamu. Želim nešto mekano i ohrabrujuće oko sebe. Otišla sam u kupatilo u majici i šortsu za spavanje da operem zube.

Pogledala sam se u ogledalu. *Nemoguće je da stvarno razmišljaš o tome...* Moja podsvest zvuči normalno i razumno, nije podrugljiva, za promenu. Moja unutrašnja boginja skakuće i pljeska rukama kao petogodišnjakinja. *Molim te, uradimo to... inače ćemo završiti same s gomilom mačaka i tvojim klasičnim romanima.*

Tedini muškarac koji me je privukao, a on ide u paketu s prokletim ugovorom, mačkom s devet repova i nebrojenim nevojama. Pa, bar je ovog vikenda bilo po mom. Moja unutrašnja boginja je prestala da skakuće i spokojno se osmehnula. *O, da...* bezglasno je usnama oblikovala reči i samozadovoljno klimnula glavom. Pocrvenela sam kad sam se setila njegovih ruku i usta na meni, njega u sebi. Zažmurila sam i osetila poznato divno stezanje mišića duboko u meni. Želim to da radim iznova i iznova. Možda mogu samo da potpišem saglasnost za seks... da li bi pristao na to? Ne verujem.

Jesam li ja potčinjene prirode? Možda sam se takva rodila. Možda sam dala pogrešnu sliku kad sam ga intervjuisala. Jesam stidljiva, ali... potčinjena? Dozvoljavam da me Kejt kinji - je *V* to isto? A one blage granice, pobogu! Razumni deo mene je ustuknuo, ali uverena sam da može da se pregovara o njima.

Odvukla sam se natrag u svoju sobu. Imam previše tema za razmišljanje. Potrebna mi je bistra glava - bolje je da se ujutru posvetim problemu. Stavila sam dokumenta u ranac. Sutra... sutra je novi dan. Legla sam, ugasila svetlo i zagledala se u tavanicu. O, bolje da ga nikad nisam upoznala. Moja unutrašnja boginja odmahuje glavom. Obe znamo da je to laž. Nikad se nisam osećala toliko živo kao sad.

Zažmurila sam i utonula u dubok san. Povremeno sam sanjala krevete s četiri stuba, okove i napregnute sive oči.

SUTRADAN ME JE Kejt probudila.

„Ana, zvala sam te. Mora da si se patosirala.“

Nerado sam otvorila oči. Kejt ne samo da je ustala već se vratila s trčanja. Pogledala sam budilnik. Osam ujutru. Blagi bože, spavala sam punih devet sati.

„Šta je?“ , promrmljala sam sanjivo.

„Kurir ti je doneo neki paket. Moraš da potpišeš.“

„Šta?“

„Hajde. Veliko je. Izgleda zanimljivo.“ Uzbuđeno je skaku-tala s jedne noge na drugu pa otrčala natrag u dnevnu sobu. Izvukla sam se iz kreveta i uzela ogrtač koji visi na vratima.

Elegantni mladić s konjskim repom stoji u dnevnoj sobi i drži veliku kutiju.

„Zdravo“, promumlala sam.

„Skuvaću ti čaj.“ Kejt je požurila u kuhinju.

„Gospođica Stil?“

Odmah znam ko je poslao paket.

„Da“, odgovorila sam obazrivo.

„Imam paket za vas, ali moram sve da povežem i pokažem vam kako se koristi.“

„Stvarno? U ovo doba?“

„Takva su mi naređenja, gospođo.“ Osmehnuo se šarmantno ali i profesionalno, poručivši mi da neće odustati.

Je li me to upravo nazvao gospođom? Jesam li ostarila deset godina preko noći? Ako jesam, onda je to zbog onog ugovora. Zgađeno sam stisla usne.

„U redu. Šta je to?“

„Mekbuk pro.“

„Naravno.“ Prevrnula sam očima.

„Ovaj model još ne može da se kupi u prodavnicama, gospođo, najnovije iz *Epla*.“

Zašto me to ne čudi? Duboko sam uzdahnula. „Samo ga postavite na trepezarijski sto.“ Pridružila sam se Kejt u kuhinji.

„Šta je to?“, pitala je radozno, puna energije. I ona se dobro naspavala.

„Laptop od Kristijana.“

„Zašto ti je poslao laptop? Znaš da možeš da koristiš moj.“ Namrštila se.

Ne za ono što ima na umu.

„O, samo mi ga je pozajmio. Hoće da ga isprobam.“ Moj izgovor deluje neuverljivo. Ali Kejt je klimnula glavom. *Vidi ti to...* Prevarila sam Ketrin Kavanu. To je prvi put. Pružila mi je šolju čaja.

Laptop mek je tanak, srebrn i veoma lep. Ekran je veliki. Kristijan Grej voli sve što je veliko - setila sam se njegove dnevne sobe, u stvari, celog stana.

„Ima najnoviji operativni sistem, mnoštvo programa, hard--disk od jednog i po terabajta tako da ćete imati dovoljno mesta, trideset dva giga RAM-a. Za šta nameravate da ga koristite?”

„Ovaj... za elektronsku poštu.”

„Elektronsku poštu!” zagrcnuo se i podigao obrve. Izgleda kao da mu je pozlilo.

„Možda i za internet pretrage.” Slegnula sam ramenima.

Uzdahnua je.

„Pa, ovaj model ima bežični N adapter i uneo sam sve parametre za vaš nalog. Ova bebica je spremna za upotrebu, gotovo bilo gde u svetu.” Čezljivo ga je pogledao.

„Moj nalog?”

„Vaša nova mejl adresa.”

Imam mejl adresu?

Pokazao je ikonu na ekranu i nastavio da priča, ali zvuči kao pozadinski šum. Nemam pojma šta priča i, iskreno, ne zanima me. *Samo mi kaži kako da ga uključim i isključim* - sama ću skapirati sve ostalo. Na kraju krajeva, koristim Kejtin laptop već četiri godine. Kejt je zadivljeno zazviždala kad ga je videla.

„To je tehnologija sledeće generacije.” Podigla je obrve. „Većina žena dobije cveće ili možda nakit”, rekla je značajno i pokušala da suzbije osmeh.

Mrko sam je pogledala, ali ne mogu da zadržim ozbiljan izraz. Prasnule smo u smeh i kompjuterdžija nas je zburnjeno pogledao. Završio je sve i zamolio me da potpišem prijemnicu.

Kejt ga je ispratila, a ja sam sela sa šoljom čaja i otvorila elektronsku poštu. Čeka me Kristijanov mejl. Srce mi je skočilo u usta. *Dobila sam mejl od Kristijana Greja.* Uzbuđeno sam ga otvorila.

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:** Tvoj novi kompjuter **Datum:**22. maj
2011,23.15 **Primalac:** Anastazija Stil

Draga gospođice Stil,
Verujem da si dobro spavala. Nadam se da ćeš pametno koristiti ovaj laptop kao što smo razgovarali.
Radujem se večeri u sredu.
Rado ću ti dotle meglom odgovoriti na sva pitanja.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings* Pritisla sam

„odgovori“. Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Tvoj novi kompjuter (pozajmljen) **Datum:** 23. maj 2011,8.20 **Primalac:** Kristijan Grej

Hvala, veoma sam dobro spavala - iz nekog čudnog razlo-ga - *gospodine*. Mislim da je ovaj kompjuter pozajmljen, dakle, nije moj.

Ana

Odgovorio je gotovo odmah. Šalje:

Kristijan Grej

Predmet: Tvoj novi kompjuter (pozajmljen) **Datum:** 23. maj 2011,8.22 **Primalac:** Anastazija Stil

Kompjuterje pozajmljen. Na neodređeno vreme.Vidim po tvom tonu da si pročitala dokumenta koja sam ti dao. Imaš li već neka pitanja?

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Nehotice sam se široko osmehnula.

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**
Radoznali umovi **Datum:** 23. maj

2011,8.25 **Primalac:** Kristijan
Grej

Imam brojna pitanja, ali nisu prikladna za mejl. A neki od nas moraju da zarađuju za život.
Ne želim kompjuter niti mi je potreban na neograničeno vreme.

Do daljnjeg - prijatan dan, *gospodine*. Ana

Ponovo je odmah odgovorio i izmamio mi osmeh. Šalje: Kristijan

Grej

Predmet:Tvoj novi kompjuter (ponovo pozajmljen) **Datum:**
23. maj 2011,8.26 **Primalac:** Anastazija Stil

Ćaos, draga.

P.S. I ja zarađujem za život.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grejenterprajzis holdings*

Isključila sam kompjuter, kezeći se kao ludača. Kako da odolim šaljivom Kristijanu? Zakasniću na posao. Pa, ovo mi je poslednja nedelja - gospodin i gospođa Klejton će verovatno biti popusfljivi. Otrčala sam pod tuš, a osmeh samo što mi ne raspoluti lice. *Poslao mi je mejl*. Ponašam se kao malo, uzbude-no dete. Isparile su sve zebnje u vezi s ugovorom. Razmišljam šta bih mogla da ga pitam dok perem kosu. Svakako je bolje podrobno pretresti tu temu. Šta ako neko upadne u njegov nalog? Pocrvenela sam pri toj pomisli. Brzo sam se obukla, doviknula pozdrav Kejt i otišla kod Klejtona.

HOSE JE ZVAO u jedanaest.

„Ćao, hoćemo li na kafu?" Zvuči kao stari Hose. Hose moj prijatelj, a ne kao - kako ga je ono Kristijan nazvao? Udvarač. Uh.
„Naravno. Na poslu sam. Možeš li da dođeš ovamo u, reci-mo, dvanaest?" „Vidimo se tad."

Prekinuo je vezu, a ja sam nastavila da popunjavam zalihe četaka i da razmišljam o Kristijanu Greju i njegovom ugovoru.

Hose je tačan. Ušetao je u prodavnicu kao skakutavo štene tamnih očiju.

„Ana." Osmehnuo se onim opčinjavajućim, zubatim latinoameričkim osmehom. Ne mogu više da se ljutim na njega.

„Ćao, Hose." Zagrlila sam ga. „Umirem od gladi. Čekaj samo da kažem gospođi Klejton da ću izaći na ručak."

Dok smo hodali prema lokalnoj kafedžinici, uhvatila sam ga pod ruku. Tako sam zahvalna zbog njegove... normalnosti. Poznajem ga i razumem.

„Hej, Ana", promumlao je. „Stvarno si mi oprostila?"

„Hose, znaš da nikad ne mogu dugo da se ljutim na tebe."

Osmehnuo se od uva do uva.

* * *

JEDVA ČEKAM DA se vratim kući, mami me pomisao na razmenu mejlova s Kristijanom, a možda mogu da počnem istraživanje. Kejt je nekud izašla pa sam uključila novi laptop i otvorila poštu. **I**, naravno, Kristijanova poruka me čeka u inboksu. Samo **što** nisam skočila iz stolice od sreće.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Zараđivanje za

život **Datum:** 23. maj

2011,17.24 **Primalac:**

Anastazija Sti!

Draga gospođice Stil,

Nadam se da si provela prijatan dan na

poslu. Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Pritisla sam „odgovori".

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Zараđivanje za
život **Datum:** 23. maj
2011,17.48 **Primalac:**
Kristijan Grej

Gospodine... provela sam veoma prijatan dan na poslu.
Hvala.

Ana

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**
Obavi zadatak! **Datum:**23.
maj2011,17.50 **Primalac:**
Anastazija Stil

Gospođice Stil,
Presrećan sam što si provela lep dan. Dok
se dopisuješ, ne istražuješ.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grejenterprajz is holdings*

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**
Davež **Datum:** 23. maj
2011,17.53 **Primalac:** Kristijan
Grej

Gospodine Greje, ako prestaneš da mi šalješ mejlove, moći
ću da se posvetim zadatku. Volela bih da dobijem još jednu
peticu.

Ana

Čestitam samoj sebi.

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**
Nestrpljiv **Datum:** 23. maj

2011,17.55 **Primalac:** Anastazija
Stil

Gospođice Stil,
Prestani da mi šalješ mejlove - i uradi svoj zadatak. Voleo
bih da ti dodelim još jednu peticu.

Prva je i te kako zaslužena.;

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Kristijan Grej mi je upravo poslao smajlija namigivača... *Au*
Pokrenula sam *Gugl*.

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Internet pretraga
Datum: 23. maj 2011,17.59
Primalac: Kristijan Grej

Gospodine Greje,

Šta predlažeš da ukucam u pretraživač?

Ana

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Internet pretraga
Datum: 23. maj 2011,18.02
Primalac: Anastazija Stil

Gospođice Stil, Uvek počni s Vikipedijom.
Nema više mejlova ukoliko nemaš pitanja.
Jasno?

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grejenterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stii
Predmet: Zapovednički!
Datum: 23. maj 2011,18.04
Primalac: Kristijan Grej

Razumem... *gospodine*.
Veoma si zapovednički nastrojen.

Ana

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Pod kontrolom
Datum: 23. maj 2011,18.06
Primalac: Anastazija Stil

Anastazija, nemaš predstavu koliko.
Pa, možda sad imaš neki nagoveštaj.
Obavi zadatak.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Ukucala sam „potčinjenost“ na Vikipediji.

Pola sata kasnije, osećam blagu mučninu i potpuno sam preneražena. Želim li stvarno te stvari u glavi? Bože - zar to radi u Crvenoj sobi bola? Zurim u ekran. Deo mene, veoma vlažan i neodvojiv deo s kojim sam se tek nedavno upoznala, veoma je napaljen. Au, nešto od toga je UZBUDLJIVO. Ali je li to za mene? Sranje... mogu li to da radim? Potreban mi je prostor. Moram da mislim.

DVANAESTO POGLAVLJE

Prvi put u životu sam dobrovoljno otišla na trčanje. Našla sam ružne patike koje nikad nisam obula, trenerku i majicu. Vezala sam kosu u dve kike, pocrvenevši pri uspomeni koju su prizvale, i uključila ajpod. Ne mogu da sedim pred tim teh-nološkim čudom i gledam ili čitam još uznemiravajućeg štiva. Moram da izbacim energiju kako bih se oslobodila svega toga. Da budem potpuno iskrena, razmišljam o tome da otrčim do hotela *Hitman* i zahtevam seks od tog zaluđenika za kontro-lom. Ali udaljen je osam kilometara, a ne verujem da mogu da trčim kilometar i po, a kamoli osam. Naravno, mogao bi i da me odbije, što bi bilo izuzetno ponižavajuće.

Kejt je izlazila iz kola kad sam istrčala na vrata. Umalo nije ispustila kese kad me je videla. Ana Stil u patikama. Mahnula sam joj i nisam se zaustavila kako bih izbegla pitanja. Moram da budem sama. *Snou patrol* trešti iz slušalica dok trčim prema sumraku boje opala i akvamarina.

Trčim kroz park Šta da radim? Želim ga, ali pod njegovim uslovima? Ne znam. Možda bi trebalo da pregovaram o onome što želim. Da pređem onaj besmisleni ugovor reč po reč kako bismo utvrdili šta je prihvatljivo a šta nije. Iz istraživanja sam saznala da je ugovor pravno nevažeći. On to svakako zna. Mislim da ugovor samo postavlja uslove veze. Objašnjava šta mogu da očekujem od njega i šta on očekuje od mene - potpunu potčinjenost. Jesam li spremna da mu to pružim? Jesam li uopšte sposobna za to?

Muči me jedno pitanje - zašto je takav? Zato što je zaveden tako mlad? Prosto ne znam. Kristijan je i dalje prevelika tajna.

Zaustavila sam se pored velike omorike i presamitila, teško dišući, uvlačeći dragoceni vazduh u pluća. O, ovo je dobro, katarzičko. Sve sam odlučnija. Da. Moram da mu kažem šta je u redu a šta nije. Moram da izrazim ono što mislim u mejlu i onda u sredu možemo da razgovaramo o tome. Udahnula sam duboko, pročišćavajuće, pa otrčala natrag do stana.

Kejt je kupovala u njenom stilu - odeću za odmor na Barbadosu. Uglavnom bikinije i odgovarajuće marame. Sve će joj divno stajati, ali ipak me je naterala da sednem i kažem joj šta mislim o svemu što je isprobala. Ne postoji mnogo načina na koje mogu da kažem: „Sjajno izgledaš, Kejt." Ona ima telo kakvo bi svako pozeleo: vitko s oblinama. Znam da to ne radi namer-no, ali

odvukla sam svoju jednu guzicu oblivenu znojem pod izgovorom da moram da spakujem još kutija. Osećam se pot-puno nedoraslo. Ponela sam neverovatno besplatno tehnološko čudo sa sobom, stavila ga na radni sto i poslala mejl Kristijanu.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Šokirana onim što sam

videla **Datum:** 23. maj 2011,20.33

Primalac: Kristijan Grej

Dobro, dovoljno sam videla.

Bilo je lepo poznavati te.

Ana

Pritisla sam „pošalji“ i čestitala samoj sebi zbog te pošalice. Hoće li mu biti smešna? *Uf, sranje* - verovatno neće. Kristijana Greja ne odlikuje smisao za humor. Ali znam da ga ima, doživela sam ga. Možda sam preterala. Čekam da odgovori.

Čekam... i čekam. Pogledala sam budilnik. Prošlo je deset minuta.

Kako bih odagnala zebnju koja mi se skuplja u stomaku, počinjem da radim ono što sam rekla da ću raditi - da se pakujem. Do devet nema odgovora. *Možda je izašao*. Nestrpljivo sam se napučila, stavila slušalice ajpoda, pustila *Snou patrol* i sela za mali radni sto da ponovo pročitam ugovor i zabeležim primedbe.

Ne znam zašto sam podigla pogled, možda sam krajičkom oka videla pokret. Ne znam. Tek kad sam podigla glavu - on stoji na vratima i napregnuto me posmatra. Odeven je u sive flanelske pantalone i belu lanenu košulju. Vrta ključeve kola. Izvadila sam slušalice i ukočila se. *Jebiga!*

„Dobro veče, Anastazija.“ Glas mu je hladan, izraz potpuno rezervisan i nedokučiv. Izgubila sam moć govora. Prokleta Kejt što ga je pustila ovamo bez upozorenja. Maglovito sam svesna toga da sam još u trenerci, neistuširana i grozna dok je on pre-divan. Pantalone mu na onaj način vise s kukova i, štaviše, on je u mojoj sobi.

„Mislio sam da tvoj mejl iziskuje odgovor uživo", objasnio je ravnim glasom.

Otvorila sam pa zatvorila usta. Dvapat. Šala mi se obila u glavu. Ni u ludilu nisam očekivala da će sve napustiti i pojaviti se ovde.

„Mogu li da sednem?" pita me, a oči mu sad razgaljeno igraju - *hvala bogu, moždaje shvatio šalu?*

Klimnula sam glavom. I dalje mi ne mogu da beknem. *Kri-stijan Grej sedi na mom krevetu.*

„Pitao sam se kako ti izgleda soba", dodao je.

Osvrnula sam se, razmišljajući o bekstvu. Ne - tu su samo vrata i prozor. Soba mi je praktična ali topla - malo belog nameštaja od pruća i beli bračni krevet s gvozdanim okvirom i pačvorkom koji je mama napravila dok ju je zanimao američki folklor. Sav je u svetloplavim i bež tonovima.

„Veoma je spokojno ovde", promrmljao je. *Trenutno nije... ne kad si ti tu.*

Konačno, moja produžena moždina shvata šta joj je svrha.

Nastavila sam da dišem. „Kako...?" Osmehnuo se. „Još sam u *Hitmanu.*" *Znam to.*

„Hoćeš li da popiješ nešto?" Pristojnost je nadvladala sve ostalo što hoću da kažem.

„Ne, hvala, Anastazija." Uputio mi je divan, zajedljiv osmeh, blago nakrivivši glavu.

Pa možda će meni trebati piće.

„Dakle, bilo je lepo *poznavati* me?"

Bokte, on se *uvredio*? Zagledala sam se u prste. Kako ću se izvući iz ovoga? Mislim da se neće oduševiti ako mu kažem da sam se šalila.

„Mislila sam da ćeš odgovoriti mejlom." Glas mi je slabašan, jadan.

„Da li namerno grizeš donju usnu?" upita preteći.

Zatreptala sam, zinula i pustila usnu.

„Nisam bila svesna da to radim", promrmljala sam.

Srce mi mahnito lupa. Osećam ono stezanje, ono divno naelektrisanje što struji među nama, ispunjava prostor statičkim

elektricitetom. Sedi tako blizu mene, potamnelih, zadimljenih sivih očiju, nalakćen na kolena, rastavljenih nogu. Nagnuo se i polako mi odvezao jednu kiku. Plitko dišem i ne mogu da se pomerim. Opčinjeno posmatram kako **Her mku** do druge kike, skida gumicu i dugim veštim prstima *ifHće* pletenicu.

„I odlučila si da vežbaš?“, prodahtao je mekim pevljivim glasom. Nežno mi je zadenuo kosu iza uva. „Zašto, Anastazija?“ Prstima mi kruži oko uva. Veoma polako, ritmički, vuče mi ušnu školjku. Tako je senzualno.

„Morala sam da razmislim“, prošaputala sam. Ukočila sam se kao srna obasjana farovima, privučena kao leptirica plamenu, bespomoćna kao ptica pred zmijom... a on je svestan šta mi radi.

„Da razmisliš o čemu, Anastazija?“

„O tebi.“

„I zaključila si da je bilo lepo poznavati me? Misliš na poznavanje u biblijskom smislu?“

O, sranje. Pocrvenela sam.

„Nisam znala da si upućen u Bibliju.“

„Išao sam na veronauku, Anastazija. Tamo su me svačemu naučili.“

„Ne sećam se da sam u Bibliji čitala o štipaljkama za brada-vice. Možda si učio iz nekog savremenog prevoda.“

Izvio je usne u nešto što podseća na osmeh. Ne skida pogled s mojih usana.

„Pa, mislio sam da svratim i podsetim te koliko je *lepo* poznavati me.“

Jebote. Zurim u njega otvorenih usta. Prsti su mu skliznuli s mog uva na bradu.

„Šta kažeš na to, gospođice Stil?“

Oči su mu usplamtele, pune izazova. Usne su mu rastvorene - čeka, spreman je za napad. Želja - oštra, glatka, ključala - buknu mi duboko u utrobi. Iz predostrožnosti sam se bacila na njega. Nekako se pomerio, nemam pojma kako, i u tren oka sam se našla na krevetu, prikovana ispod njega. Jednom rukom drži moje ruke ispružene iznad glave, drugom mi grabi lice a usne mu pronalaze moje.

Jezik mu je u mojim ustima, polaže pravo na mene, uživam u sili koju koristi. Osećam ga celim telom. On *me* želi i to saznanje čudno i ushićujuće utiče na mene. Ne Kejt u njenim majušnim bikinijima, ne jednu od petnaest, ne zlu gospodu Robinson. Mene želi. Ovaj prelepi muškarac želi mene. Moja unutrašnja boginja toliko sija da bi mogla da osvetli ceo Portland. Prestao je da me ljubi. Otvorila sam oči i videla da zuri u mene. „Veruješ li mi?“ prošaputao je.

Klimnula sam glavom, razrogačena. Srce mi tutnji uz rebra, krv mi hući telom.

Iz džepa pantalona je izvadio srebrnosivu svilenu kravatu... *onu* srebrnosivu kravatu koja ostavlja sitne tragove tkanja na koži. Pomera se veoma brzo, zajaše me dok mi vezuje članke. Ali ovog puta je vezao kraj kravate za jedan stubić na uzglavlju mog kreveta. Povukao je da proveri je li čvrsto. Ne idem nikud. Vezana sam doslovno za krevet, i veoma sam uzbuđena.

Skliznuo je s mene i stao pored kreveta. Zagledao se u mene, očiju tamnih od požude. Osmeh mu je pobednički, ali prožet olakšanjem.

„Tako je bolje“, promrsio je i osmehnuo se zločesto, znalčki. Nagnuo se i počeo da mi odvezuje pertle na patikama. Jao, ne... ne... moja stopala. Ne. Upravo sam trčala.

„Ne“, pobunila sam se i pokušala da ga odgurnem nogom.

Stao je.

„Ako se opireš, vezaću ti i stopala. A ako budeš glasna, Anastazija, zapušiću ti usta. Budi mirna. Ketrin verovatno prisluškuje ispred vrata.“

Da mi zapuši usta! Kejt! Ućutala sam.

Brzo mi je izuo patike i čarape pa mi polako svukao trener-ku. Oh - *koje gaćice nosim?* Uzdigao me je i povukao pačvork i pokrivač ispod mene pa me spustio na čaršav.

„Tako.“ Polako je olizao donju usnu. „Ponovo grizeš tu usnu, Anastazija. Znaš kako to utiče na mene.“ Spustio mi je dugački kažiprst na usne - upozorenje.

Au. Jedva mogu da se savladam dok bespomoćno ležim i gledam kako se graciozno kreće po sobi. On je opojan afrodi-zijak.

Polako, gotovo dokono, izuo je cipele i čarape, skinuo pantalone pa svukao košulju preko glave.

„Mislim da si dovoljno videla." Prepredeno se nasmejao. Ponovo me je zajahao i povukao mi majicu nagore. Mislila sam da će mi je skinuti, ali samo ju je smotao do mog vrata pa je povukao preko glave da može da mi vidi usne i nos, ali pokrivši mi oči. Pošto je presavijena, ne vidim ništa kroz nju.

„Mmm", prodahntao je s odobravanjem. „Ovo postaje sve bolje i bolje. Idem po piće."

Nagnuo se, nežno mi poljubio usne i onda se njegova težina podigla s kreveta. Čujem tiho škripanje vrata. Ide po piće. *Gde? Ovde? U Portland? U Sijetl?* Naprežem se da ga čujem. Čujem tiho mrmljanje i znam da priča s Kejt - jao, ne... *onjopraktično nag.* Šta li će ona reći? Čujem tih prasak. Šta je to? Vraća se, vrata još jednom zaškripaše, stopala mu tapkaju na podu i led zvecku u čaši s tečnošću. Kakvom tečnošću? Zatvorio je vrata i čujem šuškanje dok ponovo skida pantalone. Pale su na pod i znam da je sad go. Ponovo me je zajahao.

„Jesi li žedna, Anastazija?" pita zadirkujućim glasom.

„Da", prošaputala sam zato što mi se grlo odjednom osušilo. Čujem zveckanje leda u čaši. Nagnuo se da me poljubi i pritom mi izručio gutljaj izvrsne osvežavajuće tečnosti. u usta. Belo vino. Veoma neočekivano, veoma *vrelo* iako je ohlađeno, a i usne su mu hladne.

„Još?", prošaputao je.

Klimnula sam glavom. Ukus je još božanstveniji zato što je vino bilo u *njegovim* ustima. Nagnuo se i otpila sam još jedan gutljaj s njegovih usana... *uf.*

„Nećemo preterivati. Znamo da ne podnosiš dobro alkohol, Anastazija."

Jače je od mene. Osmehnula sam se i on se nagnuo da mi da još jedan divan gutljaj. Pomerio se. Sad leži pored mene i osećam njegovu erekciju na kuku. O, želim ga u sebi.

„Je li ovo *lepoV'*, pitao je, ali čujem oštrinu u njegovom glasu.

Napela sam se. Ponovo je pomerio čašu i nagnuo se. Polju-bio me je i spustio mi komadić leda u usta zajedno s gutljajem vina.

Polako i dokono spušta hladne poljupce sredinom mog tela, od dna vrata, između grudi do stomaka. Ubacio mi je parče leda u pupak s gutljajem hladnog vina. Gori mi sve do dubina utrobe. *Ah.*

„Sad moraš da budeš mirna“, prošaputao je. „Ako se pome-riš, Anastazija, prolićeš vino po celom krevetu.“

Nagonski sam izvila kukove.

„Ne, ne. Kazniću te ako proliješ vino, gospodice Stil.“

Zastenjala sam i očajnički potisnula želju da podignem kukove. O, ne... *molim te.*

Jednim prstom mi je povukao jednu pa drugu korpu brusa. Grudi su mi podignute, otkrivene, ranjive. Nagnuo se pa polju-bio i hladnim usnama povukao jednu pa drugu bradavicu. Zauzdavam telo koje pokušava da se izvije u odgovor.

„Koliko je ovo *lepoT*, prošaputao je i dunuo mi u jednu bradavicu.

Čujem zveckanje leda a onda ga osećam oko desne bradavice dok mi usnama povlači levu. Stenjem dok se mučim da se ne pomerim. Ovo je preslatko, bolno mučenje.

„Neću ti dozvoliti da svršiš ako proliješ vino.“

„0... molim te... Kristijane... gospodine... molim te.“ Raspa-mećuje me. Čujem kako se osmehuje.

Led u pupku mi se topi. Više nisam samo vruća - vrela sam, sleđena i pohotna. Želim ga u sebi. Odmah.

Hladnim prstima mi lenjo prelazi po stomaku. Koža mi je preosetljiva, nagonski izvijam kukove i ugrejana tečnost iz pupka razliva mi se po stomaku. Kristijan se brzo pomerio. Lapa vino jezikom, ljubi me, gricka, sisa.

„Zaboga, Anastazija, pomerila si se. Šta sad da ti radim?“

Glasno dahćem. Mogu da se usredsredim samo na njegov glas i dodir. Ništa drugo nije stvarno. Ništa drugo nije važno, ništa drugo ne postoji za mene. Prsti mu skliznuše ispod mojih gaćica. Nagradio me je kad je oštro udahnuo.

„0, malena“, promrmljao je i gurnuo dva prsta u mene.

Ciknula sam.

„Tako si brzo spremna za mene.“ Mučno polako pomera prste, unutra-napolje. Privijam se uz njega, isturam kukove.

„Ti si pohlepna devojčica", ukorio me je nežno. Kruži mi palcem po klitoris, pritiska ga.

Glasno sam prostenjala kad mi se telo propelo pod njegovim većim prstima. Podigao mi je majicu iznad glave kako bih ga videla. Zatreptala sam pri slaboj svetlosti lampe na noćnom stočiću. Žudim da ga dodirnem.

„Želim da te dodirnem", prošaputala sam.

„Znam", promrmljao je. Nagnuo se i poljubio me. I dalje pomera prste u meni dok palcem kruži i pritiska. Drugom rukom mi je sklonio kosu s lica i drži mi glavu nepokretnu. Jezikom oponaša kretnje prstiju, polaže pravo na mene. Noge mi se krute dok se privijam uz njegovu šaku. Usporio je pokrete i vratio me s ivice. Ponovio je to. Pa još jednom. Izluđujuće je... O, *molim te, Kristijane* - vrištim u sebi.

„Ovo ti je kazna, tako blizu a tako daleko. Je li to *lepoT*, prodahtao mi je na uvo. Zacvilela sam, iscrpljena, boreći se protiv spona. Bespomoćna sam, izgubljena u ovom erotskom mučenju.

„Molim te", preklinjem. Konačno se sažalio na mene.

„Kako da te tucam, Anastazija?"

Oh... telo mi podrhtava. Ponovo se umirio.

„Molim te."

„Šta hoćeš, Anastazija?"

„Tebe... odmah", zacvilela sam.

„Da li da te tucam ovako, onako ili pak na treći način? Izbor je beskrajn", prodahtao mi je uz usne. Sklonio je ruku i uzeo paketić s noćnog stočića. Kleknuo mi je između nogu i veoma polako mi svukao gaćice, zureći u mene užarenim očima. Stavio je kondom. Gledam ga općinjeno, začarano.

„Koliko je ovo *lepoV*, pita dok gladi kitu.

„To je bila šala", zacvilela sam. *Samo mejebi, Kristijane.*

Podigao je obrve dok pomera šaku gore-dole po zadivljujućem udu.

„Šala?" Glas mu je preteći blag.

„Da. Molim te, Kristijane", preklinjem.

„Je 1' se sad smeješ?"

„Ne", zamjaukala sam.

Ja sam klupko napete seksualne želje. Načas je zurio u mene, očenjujući moju žudnju, pa me iznenada zgrabio i obrnuo. Izenadila sam se. Budući da su mi ruke vezane, moram da se oslonim na laktove. Gurnuo mi je kolena nagore tako da mi je guza u vazduhu. Jako me je udario. Pre nego što sam stigla da reagujem, zario se u mene. Kriknula sam - od udarca i iznenadnog prodora pa počela da svršavam, iznova i iznova. Raspadam se pod njim dok se divno zakucava u mene. Ne staje. Isceđena sam. Ne mogu to da podnesem... on se zariva i zariva... a onda se ponovo skuplja u meni... svakako ne... ne...

„Hajde, Anastazija, ponovo“, zarežao je kroz stisnute zube. Neverovatno, ali telo mi je odgovorilo. Grčim se oko njega dok ponovo svršavam, uzvikujući njegovo ime. Raspršila sam se u deliće, a Kristijan se konačno umirio, konačno se oslobodio, tiho svršavajući. Srušio se na mene, teško dišući.

„Koliko je to bilo *lepo*!“, pita kroz stisnute zube.

Au.

Dahćem, iscrpljena, žmurim dok se polako izvlači iz mene. Odmah se podigao i obukao. Zatim se popeo na krevet, nežno mi odvezao ruke i skinuo mi majicu. Promrdala sam prste i protrljala članke, osmehnuvši se kad sam videla mustru kravate oko zglobova. Namestila sam brus, a on je navukao pokrivač i pačvork preko mene. Pogledala sam ga potpuno ošamućeno. Podrugljivo mi je uzvratilo pogled.

„To je bilo veoma lepo“, prošaputala sam i čedno se osmehnula.

„Ponovo ta reč.“

„Ne voliš tu reč?“

„Ne, uopšte mi se ne dopada.“

„0, ne znam... čini mi se da blagotvorno utiče na tebe.“

„Sad sam i blagotvoran uticaj, a? Možeš li još više da mi povrediš sujetu, gospođice Stil?“

„Ne verujem da išta fali tvojoj sujeti.“ Ali čak i dok ih izgovaram, nisam uverena u svoje reči - nešto neuhvatljivo mi je prošlo kroz glavu. Ali iščezlo je pre nego što sam uspela da shvatim šta.

„Misliš?“ Glas mu je tih. Leži pored mene, potpuno odeven, glave naslonjene na lakat, dok sam ja samo u brusu.

„Zašto ne voliš da te neko dodiruje?"

„Prosto ne volim." Nagnuo se i nežno me poljubio u čelo.

„Dakle, po tebi je onaj mejl šala?"

Osmehnula sam se i slegnula ramenima.

„Shvatam. Znači, i dalje razmišljaš o mojoj ponudi?"

„Tvojoj nepristojnoj ponudi... da, razmišljam. Mada su mi neke stavke sporne."

Široko se osmehnuo kao da mu je laknulo.

„Razočarao bih se da nije tako."

„Htela sam da ti ih pošaljem mejlom, ali prekinuo si me."

„*Coitus interruptus.*"

„Vidiš, znala sam da negde u sebi kriješ smisao za humor."

Nasmešila sam se.

„Samo su određene stvari smešne, Anastazija. Mislio sam da si me odbila, bez ikakvog razgovora." Glas mu je utihnuo.

„Ne znam još. Nisam odlučila. Hoćeš li mi stavljati povodac?"

Podigao je obrve. „Istraživala si. Ne znam, Anastazija. Nisam nijednoj stavljao povodac."

O... treba li to da me čudi? Znam tako malo o toj *sceni*... Ne znam.

„Jesu li tebi stavljali povodac?" prošaputala sam. „Da."

„Gospođa Robinson?"

„Gospođa Robinson!" Nasmejao se grohotom, nesputano. Izgleda tako mlado i bezbrižno, zabačene glave, zaraznog smeha.

Široko sam se osmehnula.

„Reći ću joj da si to rekla. Oduševiće se."

„I dalje često razgovaraš s njom?" Ne mogu da sakrijem preneraženost u glasu.

„Da." Uozbiljio se.

O... jednim delom sam odjednom ludački ljubomorna - uznemirava me snaga tog osećanja.

„Shvatam." Glas mi je stegnut. „Dakle, ti imaš nekog s kim možeš da pričaš o svom alternativnom načinu života, ali meni je to zabranjeno."

Namrštio se.

„Mislim da nisam to nikad tako doživljavao. Gospođa Robinson je bila deo tog načina života. Rekao sam ti da mi je sad

dobra prijateljica. Ako hoćeš, upoznaću te s nekom svojom bivšom potčinjenom. Možeš da razgovaraš s njom."

Molim? Da li me namerno uzrujava?

„Dakle, ti se tako šališ?"

„Ne, Anastazija." Zbunjeno je odmahnuo glavom. „Ne, sama ću to da uradim, molim lepo", breknula sam se i navukla pokrivač do brade.

Zuri u mene potpuno zbunjen.

„Anastazija, ja..." Ostao je bez teksta. Verovatno prvi put. „Nisam hteo da te uvredim."

„Nisam uvređena. Zgrožena sam."

„Zgrožena?"

„Ne želim da pričam s tvojim bivšim devojkama... robinja-ma... potčinjenima... kako god da ih zoveš." „Anastazija Stil, jesi li ljubomorna?" Pocrvenela sam kao bulka. „Hoćeš li da ostaneš?"

„Ujutru imam poslovni doručak u *Hitmanu*. Uostalom, rekao sam ti da ne spavam s devojkama, robinjama, potči-njenima niti bilo kim. Petak i subota su bili izuzeci. Neće se ponoviti." Njegov blag, promukao glas odiše odlučnošću.

Stisla sam usne.

„Pa, umorna sam."

„Izbacuješ me?" Podigao je obrve, razgaljen iblago obeshrabren.

„Da."

„Pa, to je još nešto što sam prvi put doživeo." Zamišljeno me je pogledao. „Dakle, ne želiš sad da pričaš ni o čemu? U vezi s ugovorom."

„Ne", odgovorila sam razdražljivo.

„Bože, voleo bih da te dobro izlemam. Osećala bi se mnogo bolje, kao i ja."

„Ne možeš da govoriš takve stvari... nisam još ništa potpisala."

„Čovek može da sanja, Anastazija." Nagnuo se i uhvatio me za bradu. „Sreda?" prošaputao je i nežno mi poljubio usne.

„Sreda", složila sam se. „Ispratiću te. Sačekaj trenutak." Sela sam i uzela majicu, odgurnuvši ga. Nerado je ustao s kreveta.

„Dodaj mi trenerku, molim te."

Podigao ju je s poda i pružio mi je.

„Izvolite, gospođo." Neuspešno je pokušao da sakrije osmejak.

Zaškiljala sam dok sam oblačila trenerku. Kosa mi je rašču-pana i znam da ću morati da se suočim s inkvizicijom Ketrin Kavane kad on ode. Vezala sam kosu i otvorila vrata, provirivši da vidim gde je Kejt. Nije u dnevnoj sobi. Čini mi se da je čujem kako priča telefonom u svojoj sobi. Kristijan je pošao za mnom. Za vreme kratke šetnje od moje sobe do ulaznih vrata, misli i osećanja mi opadaju i rastu, menjaju se. Ljutnja je iskopnela. Odjednom sam nepodnošljivo stidljiva. Ne želim da on ode. Prvi put sam poželeda da je *normalan* - želim normalnu vezu koja ne iziskuje ugovor na deset strana, bič i karabinere na tavanici njegove igraonice.

Otvorila sam vrata i zagledala se u šake. Ovo je prvi put da sam se seksala u svojoj kući i, što se samog seksa tiče, mislim da je bio prokleta dobar. Ali sad se osećam kao činija - prazna posuda koju puni kad mu se prohte. Moja podsvest odmahuje glavom. *Htela si da trčiš do Hitmana zarad seksa, a dobila si ga ekspresnom pošiljkom.* Prekrstila je ruke i počela da cupka, izrazom lica me pitajući zašto se žalim. Kristijan je stao na vratima i uhvatio me za bradu, nateravši me da ga pogledam u oči. Nabrao je čelo.

„Jesi li dobro?“ pitao je nežno i blago mi palcem prešao po donjoj usni.

„Da“, odgovorila sam iako nisam uverena u to. Osećam da sam na pragu velike promene. Znam da ću biti povređena ako pristanem. On nije sposoban, zainteresovan niti spreman da mi ponudi išta više... a ja želim više. *Mnogo više.* Nalet ljubomore od pre samo nekoliko minuta otkrio mi je da su moja osećanja prema njemu mnogo dublja nego što sam sebi priznala.

„Sreda“, potvrdio je, nagnuo se i nežno me poljubio. Nešto se promenilo dok me je ljubio, usne su mu gladnije, obema rukama mi drži glavu. Disanje mu se ubrzalo. Produbio je poljubac, naslonivši se na mene. Položila sam ruke na njegove. Želim da mu prođem prstima kroz kosu, ali odolevam, znajući da mu se to neće svideti. Naslonio je čelo na moje, žmureći.

„Anastazija“, prošaputao je napregnuto, „šta mi radiš?“

„Mogla bih isto da te pitam“, odvratio.

Duboko je udahnuo, poljubio me u čelo i odmakao se. Odlučno je pošao stazom prema kolima, prolazeći rukom kroz kosu. Pogledao me je kad je otvorio vrata i uputio mi osmeh koji ostavlja

bez daha. Uzvratila sam slabašnim osmejkom, potpuno ošamućena. Ponovo sam se setila Ikara, koji se vinuo preblizu Suncu. Kad je ušao u svoj sportski automobil, zatvorila sam vrata. Plače mi se, tužna, usamljena seta steže mi srce. Odjurila sam u svoju sobu, zatvorila vrata i naslonila se na njih, pokuša-vajući da protumačim svoja osećanja. Ne mogu. Skliznula sam na pod i zagnjurila glavu u šake kad su suze potekle.

Kejt je tiho pokucala.

„Ana?“, prošaputala je. Otvorila sam vrata. Zagrlila me je čim me je videla.

„Šta se desilo? Šta je to jezivo, zgodno đubre uradilo?“

„O, Kejt, ništa što nisam želela.“

Povukla me je na krevet.

„Kosa ti je grozno čupava posle seksa.“

Nasmejala sam se uprkos velikoj žalosti.

„Seks je bio dobar, daleko od groznog.“

Osmehnula se.

„To je već bolje. Zašto plačeš? Ti nikad ne plačeš.“ Uzela je četku s noćnog stočića i počela veoma obazrivo da mi razmr-suje čvorove.

„Samo mislim da naša veza ne vodi nikuda.“ Zagledala sam se u prste.

„Zar nije trebalo da se vidite u sredu?“

„Da, takav je bio prvobitni dogovor.“

„Pa što je onda danas došao?“

„Poslala sam mu mejl.“

„Zamolila si ga da svrati?“

„Ne, rekla sam mu da ne želim više da ga vidim.“

„I on je došao? Ana, to je genijalno.“

„U stvari sam se šalila.“

„Sad si me stvarno zbunila.“

Strpljivo sam joj objasnila suštinu mejla a da nisam ništa odala.

„I mislila si da će odgovoriti mejlom?“

„Da.“

„A on se pojavio ovde.“

„Da.“

„Rekla bih da si ga potpuno zaludela.“

Namrštila sam se. *Zaludela sam Kristijana? Teško.* Samo traži novu igračku - zgodnu novu igračku s kojom može da se seksa i radi joj nečuvene stvari. Srce mi se bolno steglo. To je stvarnost.

„Došao je samo da me kresne.“

„Ko kaže da je romantika umrla?“ prošaputala je užasnuto. Zaprepastila sam je. Nisam znala da je to moguće. Slegnula sam ramenima.

„On koristi seks kao oružje.“

„Da te kresanjem natera na poslušnost?“ Odmahnula je glavom s neodobravanjem. Brzo sam zatreptala i osetila kako mi se rumenilo širi licem. O... *potpuno si u pravu, Ketrin Kavana, osvojićeš Pulicerovu nagradu.*

„Ana, ne razumem. Upravo si ga pustila da vodi ljubav s tobom?“

„Ne, Kejt, mi ne vodimo ljubav - mi se jebemo. To su Kristijanove reči. On ne želi ništa što ima veze s ljubavlju.“

„Znala sam da ima nešto čudno u vezi s njim. Plaši se vezivanja.“

Klimnula sam glavom kao da se slažem s njom. Ali venem u sebi. O, Kejt... volela bih da mogu da ti ispričam sve, sve o ovom čudnom, tužnom, nastranom tipu, i da mi kažeš da ga zaboravim. Da mi ne dozvoliš da budem budala.

„Čini mi se da te sve to opterećuje“, promrsila je. *Eufemizam godine.*

Ne želim više da pričam o Kristijanu pa je pitam za Eliota. Ceo stav joj se promenio pri pomenu njegovog imena. Ozarila se i široko osmehnula.

„Doći će rano u subotu da pomogne da sve natovarimo.“ Zagrlila je četku - čoveče, baš se zacopala - i osetila sam pozna-tu žaoku ljubomore. Kejt je našla normalnog dečka i izgleda veoma srećno.

Zagrlila sam je.

„Ej, zaboravih da ti kažem. Zvao te je tata dok ste... ovaj, bili zauzeti. Izgleda da se Bob povredio pa on i tvoja majka neće moći da dođu na dodelu diploma. Ali tvoj tata će doći u četvrtak. Rekao je da mu se javiš.“

„O... mama me nije zvala. Je li Bob dobro?"

„Jeste. Zovi je ujutru, sad je kasno."

„Hvala, Kejt. Sad mi je bolje. Zvaću i Reja ujutru. Mislim da ću da legnem."

Osmehnula se, ali uglovi očiju su joj se nabrali od brige.

Kad je izašla, još jednom sam pročitala ugovor i pribeležila nekoliko primedbi. Kad sam završila, uključila sam laptop, spremna da odgovorim.

U inboksu me čeka Kristijanova poruka.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Večeras

Datum: 23. maj 2011, 23.16

Primalac: Anastazija Stil

Gospođice Stil,

Radujem se tvojim primedbama u vezi s ugovorom. Dotle

- lepo spavaj, malena.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**

Sporna pitanja **Datum:** 24. maj

2011,00.02 **Primalac:** Kristijan

Grej

Dragi gospodine Greje,

Evo mog spiska spornih pitanja. Radujem se što ćemo detaljno razgovarati o njima za vreme večere u sredu.

Brojevi se odnose na članove:

2: Nisam sigurna *zašto* je to isključivo za MOJE dobro - odnosno istraživanje MOJE seksualnosti i njenih ograničenja. Meni za to svakako nije potreban ugovor na deset strana! To je definitivno za TVOJE dobro. 4: Kao što znaš, ti si mi jedini seksualni partner. Ne drogiram se i nisam imala transfuzije krvi. Verovatno sam sigurna. A ti? 8: Mogu da

raskinem ugovor u svakom trenutku ako mislim da se ne pridržavaš dogovorenih granica. U redu - to mi se sviđa.

9: Da ti se potčinjavam u svemu? Da bezoklevanja prihvatam tvoju disciplinu? Moraćemo da razgovaramo o tome. 11: Jednomesečni probni period. Ne tri. 12: Ne mogu da se obavežem svakog vikenda. Imam život ili ću ga imati. Možda tri umesto četiri? 15.2: Da koristiš moje telo na bilo koji način, seksualni ili drugi, koji smatraš prikladnim - molim te, objasni „drugi“. 15.5: Ceo član o disciplinovanju. Nisam sigurna da želim da budem bičevana, udarana ni telesno kažnjavana. Sigurna sam da to predstavlja kršenje članova 2-5. Takođe „ili bilo kog drugog razloga“. To je prosto pokvareno - a rekao si mi da nisi sadista.

15.10: Kao da bi ikad došlo u obzir da me pozajmljuješ. Ali drago mi je što je napisano crno na belo.

15.14: Pravila. Više o tome kasnije.

15.19: Da se dodirujem bez tvoje dozvole. Zašto je to problem? Znaš da to ionako ne radim.

15.21: Disciplinovanje - molim te, pogledaj član 15.5.

15.22: Ne smem da te gledam u oči? Zašto?

15.24: Zašto ne smem da te dodirnem?

Pravila:

Spavanje - pristaću na šest sati.

Hrana - neću da jedem sa spiska propisanih namirnica. Ili spisak namirnica leti ili ja - ne dolazi u obzir.

Odeća - mogu da nosim tvoju odeću samo kad sam s tobom.

Vežbanje - dogovorili smo se za tri sata, ovde i dalje piše četiri.

Blage granice:

Možemo li da razgovaramo o svakoj stavci ponaosob? Nikakav fisting. Šta je vešanje? Genitalne štupaljke - mora da me zezaš.

Možeš li, molim te, da mi javiš kakav je dogovor za sredu? Tog dana ću raditi do pet. Laku noć

Ana

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**
Sporna pitanja **Datum:** 24. maj
2011,00.07 **Primaiaic:**
Anastazija Stil

Gospođice Stil,

Ovo je dugačak spisak. Zašto si još budna?

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**
Radim do kasno u noć **Datum:** 24.
maj 2011,00.10 **Primalac:**
Kristijan Grej

Gospodine,
Nezaboravi da sam sastavljala ovaj spisak kad mi je
zaluđe-nik kontrolom u prolazu skrenuo pažnju i
odvukao me *u* krevet. Laku noć.

Ana

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Prestani da radiš do kasno u noć
Datum: 24. maj 2011,00.12 **Primalac:**
Anastazija Stil

IDI U KREVET, ANASTAZIJA.

Kristijan Grej

Generalni direktor i zaluđenik kontrolom, *Grej enterprajzis
holdings*

O... *velika slova za vikanje!* Isključila sam kompjuter. Kako može da me zastraši ako je deset kilometara daleko? Odmah-nula sam glavom, I dalje teškog srca, legla sam i odmah utonula u dubok ali nemiran san.

TRINAESTO POGLAVLJE

Sutradan sam pozvala mamu kad sam se vratila s posla. Kod Klejtona je bilo prilično mirno, što mi je dalo previše vremena za razmišljanje. Nemirna sam, nervozna zbog sutrašnjeg suočavanja s Gospodinom zaluđenikom kontrolom. Jednim delom brinem da sam možda previše negativno odgovorila. Možda će sutra povući ponudu.

Mama je sva skrušena, mnogo joj je žao što neće moći da dođe na dodelu diploma. Bob je istegao neki ligament i hrama po kući. On je sklon neizostajama kao i ja. Očekuju da će se potpuno oporaviti, ali mora da miruje a moja majka mora da se stara o njemu.

„Ana, dušo, tako mi je žao“, zakukala je u slušalicu.

„Mama, u redu je. Doći će Rej.“

„Ana, zvučiš veoma rasejano. Jesi li dobro, dušice?“

„Jesam, mama.“ *O, kad bi samo znala.* Upoznala sam bezobrazno bogatog tipa koji želi neku čudnu, nastranu seksualnu vezu u kojoj neću imati mnogo prava.

„Jesi li upoznala nekoga?“

„Nisam, mama.“ Uopšte ne želim sad da pričam o tome. „Pa, mila, misliću na tebe u četvrtak Volim te... znaš to, dušice?“

Zažmurila sam. Njene nežne reči ugrejale su me iznutra. „Volim i ja tebe, mama. Pozdravi Boba. Nadam se da će se brzo oporaviti.“

„Hoću, dušice. Zdravo.“

„Ćao.“

Ušla sam u svoju sobu dok sam pričala. Dokono sam uključila paklenu mašinu i otvorila elektronsku poštu. Kristijan mi je poslao mejl veoma kasno sinoć ili veoma rano jutros, zavisi kako gledate

na to. Srce mi je odmah ubrzalo, krv mi huči u ušima. Sranj e... možda j e rekao ne - to j e to - možda j e otkazao večeru. Ta misao previše boli. Odbacila sam je i brzo otvorila mejl.

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**

Tvoja sporna pitanja **Datum:**

24. maj 2011,01.27 **Primalac:**

Anastazija Stil

Draga gospođice Stil,

Pošto sam veoma pažljivo pregledao tvoja pitanja, mogu li da ti objasnim značenje reči potčinjen. potčinjen - *pridev*

1. sklon ili spreman da se potčini; ponizan ili poslušan bez pogovora: *potčinjene sluge;*

2. odlikovati se pokornošću: *potčinjen odgovor,* Nastanak: 1580-1590.

Sinonimi: 1. pokoran, prilagodljiv, popustljiv, povodljiv, pod-ložan. 2. pasivan, pomirljiv, strpljiv, pitom, ukroćen.

Antoni-mi: 1. buntovnički, neposlušan. Molim te, imaj to u vidu kad se budemo videli u sredu.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Prvo sam osetila olakšanje. Bar je spreman da razgovara o mojim pitanjima i još želi da se sutra vidimo. Pošto sam raz-mislila, odgovorila sam.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Moja pitanja... Šta je s

tvojim? **Datum:** 24. maj 2011,18.29

Primalac: Kristijan Grej

Gospodine,

Molim te, obrati pažnju na vreme nastanka: 1580-1590.

S poštovanjem bih podsetila gospodina da je sad 2011.

Otad smo znatno napredovali.

Mogu li da ponudim jednu definiciju o kojoj bi f/'trebalo da razmislíš pre našeg sastanka: kompromis - imenica
1. prevazilaženje razlika uzajamnim ustupcima, sporazum do koga je došlo pomirenjem suprotstavljenih ili suprotnih tvrdnji, principa itd., obostranim ublažavanjem zahteva. 2. ishod takvog rešenja. 3. nešto između različitih stvari: *Kuća s poluspratnom je kompromis između prizemne i višespratne kuće.*

Ana

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:** Sta je s mojim pitanjima? **Datum:** 24. maj 2011, 18.32 **Primalac:** Anastazija Stil

Odlično zapažanje kao i uvek, gospođice Stil. Pokupiću te iz stana sutra u sedam sati.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:** 2011. - Žene mogu da voze **Datum:** 24. maj 2011, 18.40 **Primalac:** Kristijan Grej

Gospodine,
Imam kola. Umem da vozim. Više bih volela da se negde nađemo. Gdeta odgovara? Tvoj hotel u sedam?

Ana

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:** Tvrdoglave mlade žene **Datum:** 24. maj 2011, 18.43 **Primalac:** Anastazija Grej

Draga gospođice Stil,

Podsećam te na moj mejl od dvadeset četvrtog maja 2011, poslatog u 1.27, i definiciju sadržanu u njemu. Misliš li da ćeš ikad moći da uradiš ono što ti se kaže?

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**

Nepopustljivi muškarci **Datum:** 24. maj

2011,18.49 **Primalac:** Kristijan Grej

Gospodine Greje,
Volela bih da
vozim. Molim te.

Ana

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Ogorčeni muškarci

Datum: 24. maj 2011,18.52

Primalac: Anastazija Stil

Dobro.

Moj hotel u sedam.

Čekaću te u *Marbl baru*.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Namćorast je čak i preko mejla. Zar ne shvata da ću možda morati brzo da pobegnem? Jeste da moja buba nije brza... ali ipak - potrebno mi je sredstvo za beksrvo.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Netoliko nepopustljivi muškarci

Datum: 24. maj 2011,18.55 **Primalac:**

Kristijan Grej

Hvala.

Ana, cmok

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**

Raspamećujuće žene **Datum:**

24. maj 2011, 18.59 **Primalac:**

Anastazija Stil

Nema na čemu.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grejenterprajzis holdings*

Pozvala sam Reja, koji se upravo spremio da gleda *Saunders* protiv nekog fudbalskog tima iz Solt Lejk Sitija pa je razgovor, srećom, kratko trajao. Doći će kolima u četvrtak na ceremoniju dodele diploma. Želi da me vodi na ručak posle toga. Srce mi je nabujalo dok sam razgovarala s Rejom i osetila sam veliku knedlu u grlu. On mi je bio sigurna luka za vreme svih maminih romantičnih uspona i padova. Imamo posebnu sponu koja mi mnogo znači. Iako mi je očuh, uvek se prema meni ponašao kao da sam mu ćerka i jedva čekam da ga vidim. Predugo se nismo videli. Njegova tiha hrabrost jeste ono što mi je sad potrebno, što mi nedostaje. Možda mogu da uključim svog unutrašnjeg Reja za sutrašnji sastanak.

Kejt i ja smo se posvetile pakovanju i pritom podelile bocu jeftinog crnog vina. Bila sam mirnija kad sam konačno legla, pošto sam spakovala gotovo sve iz svoje sobe. Fizička aktivnost mi je dobro došla da mi skrene pažnju i izmorila me je. Želim da se dobro naspavam. Ušuškala sam se i brzo zaspala.

POL SE VRATIO s Prinstona pre nego što se zaposli kao praktikant u jednoj fmanjskoj ustanovi u Njujorku. Ceo dan me prati po prodavnici i zapitkuje hoću li da izađem s njim. Nervira me. „Pole, stoti put ti kažem da već imam sastanak večeras.“

„Nemaš, to kažeš samo da bi me otkočila. Uvek me izbegavaš."
Da... *čovjek bipomislio da ćeš skapirati.*

„Pole, nikad nisam mislila da je pametno da izlazim s bratom svog poslodavca."

„Prestaješ da radiš u petak. A sutra ne radiš."

„A u subotu idem u Sijetl, dok ti odlaziš za Njujork. Ne bismo mogli da budemo dalje jedno od drugog ni da to želimo. Uostalom, imam sastanak večeras."

„S Hoseom?"

„Ne."

„Pa s kim onda?"

„Pole... oh." Ogorčeno sam uzdahnula. Prosto neće da se mane.
„S Kristijanom Grejom." Ne mogu da sakrijem izner-viranost u glasu. Ali uspela sam. Pol je zinuo i zablenuo se u mene, zabezeknut. Hm - ljudi zaneme čak i pri pomenu njegovog *imena*.

„Izlaziš s Kristijanom Grejom?" pitao je konačno kad je došao sebi. Glas mu odiše nevericom.

„Da."

„Shvatam." Pol je pokunjen, čak zblanut. Jednim delom sam se iznervirala što ga to toliko čudi. Kao i moja unutrašnja bogi-nja. Svim prstima je napravila veoma vulgaran i ružan pokret.

Nije se obazirao na mene posle toga i izašla sam tačno u pet.

Kejt mi je pozajmila dve haljine i dva para cipela za večeras i za sutrašnju ceremoniju. Volela bih da mogu da budem ushiće-nija odećom i dodatno se potrudim, ali odeća me prosto ne zanima. Šta te zanima, Anastazija? - proganja me Kristfjanovo tiho pitanje. Odmahnula sam glavom ne bih li smirila živce pa odlučila da večeras obučem haljinu boje šljive. Čedna je i pomalo zvanična - na kraju krajeva, pregovaraču o ugovoru.

Istuširala sam se, obrijala noge i pazuhe, oprala kosu i onda je sušila dobrih pola sata kako bi mi u blagim talasima padala na grudi i niz leđa. Češljicom sam je sklonila s jedne strane lica pa nanela maskaru i sjaj za usne. Retjko se šminkam - to mi uliva strah. Nijedna moja književna junakinja nije morala da se bakće šminkanjem - da jesu, možda bih više znala o tome. Obula sam cipele s visokom potpeticom iste boje kao haljina i bila sam spremna u pola sedam.

„Pa?" pitala sam Kejt.

Osmehnula se od uva do uva.

„Čoveče, dobro si se skockala, Ana." Klimnula je s odobravanjem. „Izgledaš opako."

„Opako! Htela sam da izgledam čedno i zvanično."

„I to, ali pre svega opako. Ta haljina ti stvarno dobro stoji i ide ti uz ten. A tek kako prijanja!" Podsmehnula se.

„Kejt!" prekorila sam je.

„Samo sam iskrena, Ana. Ceo paket dobro izgleda. Zadrži tu haljinu. Nateraćeš ga da ti jede iz ruke." Stisla sam usne. O, *skroz si pogrešno shvatila*. „Poželi mi sreću."

„Trebati sreća na sastanku?" Zbunjeno je nabrala čelo. „Da, Kejt."

„Pa onda srećno." Zagrlila me je i izašla sam.

Moram da vozim bosa - Vanda, moja morskoplava buba, nije predviđena za vožnju u tankim visokim potpeticama. Par-kirala sam se ispred *Hitmana* tačno u šest i pedeset pet i dala ključeve portiru zaduženom za parkiranje. Prezrivo je pogledao moju bubu, ali nisam se obazirala. Duboko sam udahnula i u mislima zasukala rukave pa ušla u hotel.

Kristijan je nehajno naslonjen na šank i pije belo vino. Nosi uobičajenu belu lanenu košulju, crne farmerke, crnu kravatu i crni blejzer. Kosa mu je razbarušena kao uvek. Uzdahnula sam. Nekoliko trenutaka sam mu se divila s vrata. Pogledao je - čini mi se - nervozno prema ulazu i ukočio se kad me je video. Zatreptao je nekoliko puta pa se osmehnuo na onaj nehajan, seksi način koji me ostavlja bez teksta i od koga se topim. Svesno se trudeći da ne grizem usnu, pošla sam prema njemu, svesna toga da ja - Anastazija Stil od Smotanovilovih - nosim visoke potpetice. Gipko mi je pošao u susret.

„Izgledaš neverovatno", promrmljao je dok se nagingjao da me brzo poljubi u obraz. „Haljina, gospođice Stil. Odobravam to." Uhvatio me je za ruku i poveo prema usamljenom separeu. Dao je znak konobaru.

„Šta ćeš da popiješ?"

Usne mi se iskriviše u brz, lukavi osmeh dok sam sedala -pa, bar me pita.

„Isto što i ti, molim te." Eto! Mogu da budem fina. Zbunjeno je naručio još jednu čašu sansera pa seo naspram mene.

„Ovde imaju odličan vinski podrum", rekao je. Nalaktio se na sto, prstima napravio piramidu ispred usta, očiju živih od nekog nedokučivog osećanja. I eto ih... stezanje i naboj negde duboko u meni. Uzvrpoljila sam se pod njegovim pogledom, srce mi je zatitralo. Moram da ostanem mirna.

„Jesi li nervozna?" pitao je tiho.

„Jesam."

Nagnuo se.

„I ja", prošaputao je zaverenički. Brzo sam ga pogledala u oči. On? *Nervozan? Nemoguće.* Zatreptala sam i uputio mi je onaj neodoljivi iskrivljeni osmeh. Konobar je doneo moje vino, činiju s raznim koštunjavim plodovima i još jednu s maslinama.

„I kako ćemo ovo da rešimo?" pitala sam. „Da pretresemo moja pitanja jedno po jedno?"

„Nestrpljiva kao uvek, gospođice Stil."

„Pa, mogu da te pitam šta misliš o vremenu."

Osmehnuo se i dugim prstima uzeo jednu maslinu. Ubacio ju je u usta, a meni se pogled zadržao na njegovim usnama, tim usnama koje su bile na meni... svuda po meni. Pocrvenela sam.

„Mislim da je vreme danas bilo potpuno obično." Pod-smehnuo se.

„Podsmevate mi se, gospodine Greje?"

„Da, gospođice Stil."

„Znaš da je onaj ugovor pravno neobavezujući." „Potpuno sam svestan toga, gospođice Stii." „Da li bi mi to rekao?"

Namrštio se. „Misliš li da bih te naterao na nešto što ne želiš i onda se pravio da imaš zakonsku obavezu?" „Pa... da."

„Nemaš baš visoko mišljenje o meni, zar ne?" „Nisi mi odgovorio na pitanje."

„Anastazija, nema veze je li pravno obavezujući ili nije. On predstavlja sporazum koji bih voleo da sklopim s tobom - ono što bih želeo od tebe i šta možeš da očekuješ od mene. Ako ti se ne sviđa, nemoj da potpišeš. Ako potpišeš i onda zaključiš da ti se ne sviđa, postoji dovoljno članova koji ti omogućavaju da odustaneš.

Čak i da jeste pravno obavezujući, zar misliš da bih te vukao po sudovima ako bi odlučila da pobjeđeš?"

Otpila sam veliki gutljaj vina. Moja podsvest me je snaž-no potapšala po ramenu. Moraš trezveno da rasuđuješ. *Ne pij mnogo.*

„Ovakve veze zasnovane su na iskrenosti i poverenju", nastavio je. „Ako mi ne veruješ - ako ne znaš šta mogu da ti radim, koliko ću daleko ići s tobom, koliko ću te daleko odvesti - ako ne možeš da budeš iskrena sa mnom, onda ne možemo to da uradimo."

Uh, brzo smo prešli na stvar. Koliko me daleko može odvesti. Sranje. Šta to znači?

„Veoma je jednostavno, Anastazija. Veruješ li mi iii ne?" Oči su mu grozničave, plamte.

„Jesi li imao slične razgovore s, ovaj... sa ostalih petnaest?"

„Ne."

„Zašto?"

„Zato što sve bile priznate potčinjene. Znale su šta žele od veze sa mnom i uglavnom šta ja želim. S njima sam ugovarao samo pojedinosti, blage granice i slična pitanja."

„Postoji li prodavnica u koju odlaziš? Potčinjene u ponudi?"

Nasmejao se. „Ne baš."

„Kako onda?"

„Hoćeš li da pričamo o tome? Ili da predemo na ono glavno? Na sporna pitanja, kako ih zoveš."

Progutala sam knedlu. *Verujem li mu?* Svodi li se sve na to - na poverenje? Ono je svakako dvosmerno. Setila sam se njegovog napada kad me je Hose pozvao.

„Jesi li gladna?" prenuo me je iz misli.

Jao, ne... hrana.

„Ne."

„Tesi li jela danas?"

Zagledala sam se u njega. *Iskrenost...* Sranje, neće mu se svideti moj odgovor.

„Nisam." Glas mi je slabašan.

Zaškiljio je.

„Moraš da jedeš, Anastazija. Možemo da večeramo ovde ili u mom apartmanu. Šta bi više volela?"

„Mislim da bi trebalo da ostanemo u javnosti, na neutral-nom terenu.“

Zajedljivo se osmehnuo.

„Misliš li da bi me to sprečilo?“ upozorio me je meko, senzualno.

Razrogačila sam se i ponovo progutala knedlu. „Nadam se.“ „Dođi, rezervisao sam privatnu trpezariju.“ Tajanstveno mi se osmehnuo i izašao iz separea. Pružio mi je ruku. „Ponesi vino“, promrmb'ao je.

Prihvatila sam njegovu ruku i stala pored njega. Pustio mi je šaku i uhvatio me za lakat. Poveo me je kroz bar i veličanstvenim stepeništem do međusprata. Prišao nam je mlad čovek u hotel-skoj uniformi.

„Gospodine Greje, ovuda.“

Sledili smo ga kroz raskošni salon do intimne trpezarije. *Samojedan zabačen sto.* Prostorija je mala ali raskošna. Ispod blistavog lustera, sto je zastrt uštirkanim stolnjakom, a na njemu su kristalne čaše, srebrni escajg i buket belih ruža. Soba s drve-nom oplatom odiše starinskim, ugladenim šarmom. Konobar mi je pridržao stolicu pa mi stavio salvetu u krilo. Kristijan je seo naspram mene. Pogledala sam ga.

„Ne grizi usnu“, prošaputao je.

Namrštila sam se. Dođavola. Nisam ni svesna da to radim.

„Već sam naručio. Nadam se da ti ne smeta.“ Iskreno, laknulo mi je. Nisam sigurna da mogu da odlučujem. „Ne, u redu je“, popustiia sam.

„Dobro je znati da umeš da budeš popustljiva. Gde smo stali?“

„Kod onog glavnog.“ Otpila sam još jedan veliki gutljaj vina. Zaista je izvrsno. Kristijan Grej se razume u vina. Setila sam se poslednjeg gutljaja koji mi je dao u mom krevetu. Pocrvenela sam pri toj neprizvanoj pomisli.

„Da, tvoja sporna pitanja.“ Iz unutrašnjeg džepa blejzera izvadio je list papira. Moj mejl.

„Član dva. Dogovoreno. To je za obostrano dobro. Prome-niću tu stavku.“

Zatreptala sam. Jebote... preći ćemo sva pitanja jedno po jedno. Nisam mnogo hrabra licem u licem. On izgleda veoma nestrpljivo. Očeličila sam se još jednim gutljajem. Kristijan je nastavio.

„Moje polno zdravlje. Pa, sve moje prethodne partnerke su davale krv na analizu i ja idem na testiranje svakih šest meseci. Svi rezultati su čisti. Nikad se nisam drogirao. U stvari, vatreni sam protivnik drogiranja. Imam strogu politiku u vezi s drogom za sve svoje zaposlene i nasumično ih podvrgavam testovima.”

Opa... zaluđenik kontrolom u najgorem izdanju. Zapanjeno sam zatreptala.

„Nikad nisam imao transfuziju krvi. Je li to odgovor na tvoje pitanje?”

Bezvoljno sam klimnula glavom.

„Već sam spomenuo tvoje sledeće pitanje. Možeš da odeš kad god hoćeš, Anastazija. Ali ako odeš - to je kraj. Samo da znaš.”

„U redu”, odgovorila sam tiho. Ako odem - to je kraj. Pomi-sao je iznenađujuće bolna.

Konobar je doneo prvo jelo. Kako mogu da jedem? Boga mu, naručio je školjke poslužene na ledu.

„Nadam se da voliš školjke.” Glas mu je tih.

„Nikad ih nisam probala.” Baš nikad.

„Stvarno? Pa...” Uzeo je jednu. „Samo zabaciš glavu i pro-gutaš. Mislim da ćeš se snaći.” Pogledao me je i znam na šta misli. Pocrvenela sam kao bulka. Osmehnulo se, iscedio malo limunovog soka na školjku i ubacio je u usta.

„Hmm, izvrsno. Ima ukus mora.” Široko se osmehnulo. „Pro-baj”, ohrabrio me je.

„Znači, ne žvaćem?”

„Ne, Anastazija.” Oči mu blistaju od veselja. Izgleda veoma mlado.

Ujela sam se za usnu i izraz mu se odmah promenio. Strogo me je pogledao. Pružila sam ruku i uzela prvu školjku u životu. U redu... sad ću da zabrljam. Nacedila sam malo limunovog soka i zbacila glavu. Skliznula mi je niz grlo - morska voda, so, oštri dašaklimuna, sočno... oho. Liznula sam usne. Napregnuto me posmatra polusklopljenih kapaka.

T?”

„Uzeću još jednu", odgovorila sam ravnim glasom. „Dobra devojčica", rekao je ponosno. „Jesi li ih namerno naručio? Nisu li školjke poznate kao afrodizijak?"

„Ne, one su prva stavka u jelovniku. Ne treba mi afrodizijak kad sam pored tebe. Mislim da to znaš i čini mi se da i ti isto reaguješ kad si pored mene", odgovorio je prosto. „I, gde smo stali?" Pogledao je moj mejl dok sam pružala ruku da uzmem još jednu školjku.

On reaguje na isti način. Uzbuđujem ga... opa.

„Da mi se bespogovorno potčinjavaš. Da, želim da to radiš. Potrebno mi je da to radiš. Zamisli to kao ulogu, Anastazija."

„Ali brinem da ćeš me povrediti."

„U kom smislu da te povredim?"

„Fizički." *I emotivno.*

„Zar stvarno misliš da bih to učinio? Prešao tvoje granice?"

„Rekao si da si povredio jednu." „Jesam. To je bilo davno."

„Kako si je povredio?"

„Obesio sam je s tavanice u igraonici. U stvari, to je odgovor na jedno tvoje pitanje. Vešanje - tome služe karabineri. Igranje kanapima. Previše sam čvrsto vezao jedan konopac."

Podigla sam ruku, moleći ga da prestane.

„Ne želim više da znam. Dakle, nećeš me vešati?"

„Ako ne želiš. Možemo vešanje da uvrstimo u krajnje granice."

„U redu."

„Dakle, potčinjenost. Misliš li da ćeš uspeti u tome?"

Napregnuto me posmatra. Sekunde prolaze.

„Mogu da pokušam", prošaputala sam.

„Dobro." Nasmešio se. „Pređimo na trajanje. Jedan mesec umesto tri je nedovoljno, pogotovo ako jedan vikend mesečno nećeš provoditi kod mene. Ne verujem da bih mogao da se držim dalje od tebe toliko dugo. I sad jedva uspevam." Zastao je.

Ne može da se drži dalje od mene? Molim?

„Šta kažeš na to da jedan vikend mesečno uzmeš dan za sebe, ali da te nedelje meni posvetiš jedan dan sredinom nedelje?"

„Važi."

„I, molim te, pokušajmo tri meseca. Ako ti ne odgovara, možeš da odeš kad god hoćeš."

„Tri meseca?" Osećam se kao da me prisiljava. Otpila sam još jedan veliki gutljaj vina i poslužila se još jednom školjkom. Mogla bih da ih zavolim.

„Pitanje vlasništva je samo terminologija i svodi se na princip potčinjenosti. Služi samo da bi usvojila pravi stav, da shvatiš šta hoću. A hoću da znaš da ću s tobom raditi šta hoću čim predeš moj prag kao moja potčinjena. To moraš spremno prihvatiti. Zbog toga moraš da mi veruješ. Jebaću te kad god hoću, kako god hoću, gde god hoću. Disciplinovaću te jer ćeš zabrljati. Obučiću te da me zadovoljavaš.

Ali znam da to nisi ranije radila. U početku ćemo polako napredovati i pomagaću ti. Isprobaćemo razne scenarije. Želim da mi veruješ, ali znam da moram da zaslužim tvoje poverenje, što ću i učiniti. Reči 'ili drugi' takođe služe tome da usvojiš pravi stav. To znači da je sve dozvoljeno."

Tako je vatren, opčinjen. Očigledno je opsednut, takav je... Ne mogu da odvojim pogled od njega. On to zaista, zaista želi. Zaćutao je i zagledao se u mene.

„Je l' me još pratiš?" prošaputao je dubokim, toplim, zavodljivim glasom. Otpio je gutljaj vina, prikovavši me pogledom.

Konobar je otvorio vrata i Kristijan je neupadljivo klimnuo glavom, dajući mu znak da može da raščisti sto.

„Hoćeš li još malo vina?"

„Vozim."

„Možda vodu?"

Klimnula sam glavom.

„Običnu ili gaziranu?"

„Gaziranu, molim te."

Konobar je otišao.

„Veoma si tiha", prošaputao je.

„Ti si veoma rečit."

Osmehnuo se.

„Disciplinovanje. Veoma je tanka granica između zadovoljstva i bola, Anastazija. To su dve strane medalje, ne postoje jedno bez drugog. Mogu da ti pokažem koliko ti zadovoljstva može pričiniti bol. Sad mi ne veruješ, ali na to sam mislio kad sam govorio o

poverenju. Biće bola, ali ne takvog koji nećeš moći da podneseš. Ponovo se sve svodi na poverenje. *Veruješ li mi, Ana?*"

Anal

„Verujem ti“, odgovorila sam spontano, bez razmišljanja... zato što je istina - *verujem* mu.

„Dobro onda.“ Izgleda kao da mu je laknulo. „Sve ostalo su pojedinosti.“

„Važne pojedinosti.“

„Dobro, hajde da razgovaramo o njima.“

Vrti mi se u glavi od njegovih reči. Trebalo je da ponesem Kejtin digitalni diktafon kako bih ga kasnije ponovo slušala. Previše podataka, previše toga što treba da svarim. Konobar se vratio s glavnim jelom: crni bakalar, špargle i pire-krompir s holandskim sosom. Apetit mi nikad nije bio slabiji.

„Nadam se da voliš ribu“, rekao je blago.

Probala sam hranu pa otpila veliki gutljaj vode. Žarko sam poželela da je vino.

„Pravila. Hajde da porazgovaramo o njima. Hrana ne dolazi u obzir?“

„Ne.“

„Mogu li da preformulišem da ćeš imati bar tri obroka dnevno?“

„Ne.“ Ne nameravam da popustim u vezi s tim. Niko neće da mi određuje šta ću da jedem. Kako se jebem - u redu, ali kako se hranim... ne, nema šanse.

Stisnuo je usne. „Moram da znam da nisi gladna.“

Namrštila sam se. *Zašto?* „Moraćeš da mi veruješ.“

Načas je zurio u mene pa se opustio.

„Pogodak, gospođice Stil“, tiho je rekao. „Popustiću u vezi s hranom i spavanjem.“

„Zašto ne smem da te gledam?“

„To je sastavni deo odnosa između dominantne i potčinjene osobe. Navići ćeš se.“ *Hoću li?*

„Zašto ne smem da te dodirujem?“ „Zato što ne smeš.“ Usne mu se stisnuše u tvrdoglavu crtu. „Ima li to veze s gospođom Robinson?“ Ispitivački me je pogledao. „Zašto to misliš?“ A onda je shvatio.

„Misliš da me je ona traumatizovala?“ Klimnula sam glavom.

„Ne, Anastazija. Ona nije razlog. Uostalom, gospođa Robin-son ne bi trpela takva sranja od mene." *Oh... alija moram.* Napućila sam se. „Znači, nema veze s njom?" „Nema. A ne želim ni da sebe dodiruješ." *Molim?* A da, član o masturbaciji. „Čisto iz radoznalosti... zašto?"

„Zato što želim sve tvoje zadovoljstvo." Glas mu je promukao kao ali odlučan.

O... nemam odgovor na to. S jedne strane je slično onom „Želim da grizem tu usnu", a s druge je veoma sebično. Namrštila sam se i uzela zalogaj bakalara, pokušavajući da procenim koje sam ustupke dobila. Hrana i spavanje. Polako ćemo napredovati, ali nismo još razgovarali o blagim granicama. Mada nisam sigurna da mogu da pričam o tome dok jedem.

„Dao sam ti mnogo tema za razmišljanje, zar ne?"

„Jesi."

„Hoćeš li da pređemo na blage granice?" „Ne uz večeru." Nasmehio se. „Gadljiva?"

„Tako nekako." „Nisi mnogo jela."

„Dovoljno mi je."

„Tri školjke, četiri zalogaja bakalara i jedna špargla. Nisi okusila krompir, orahe ni masline, a ceo dan nisi jela. Rekla si da mogu da ti verujem."

Pobogu, on broji.

„Kristijane, molim te, ne vodim ovakve razgovore svakog dana." „Želim da budeš zdrava i u formi, Anastazija." „Znam."

„A trenutno hoću da ti svučem tu haljinu."

Progutala sam knedlu. *Da mi svučete Kejtinu haljinu.* Osećam snažno stezanje u stomaku. Mišići s kojima sam sad bolje upoznata zgrčili su se od njegovih reči. Ali ne mogu da pristanem na to. Da iskoristi svoje najjače oružje protiv mene. Tako je dobar u seksu - čak sam i ja to shvatila.

„Ne verujem da je to pametno", promrsila sam tiho. „Nismo pojeli desert."

„Hoćeš desert?", otpuhnuo je.

„Da."

„Ti možeš da budeš desert“, promrmljao je značajno. „Nisam sigurna jesam li dovoljno slatka.“ „Anastazija, preslatka si. Znam.“

„Kristijane, koristiš seks kao oružje. To stvarno nije pošteno“, prošaputala sam, zureći u šake. A onda sam ga pogledala pravo u oči. Iznenadeno je izvio obrve. Vidim da razmišlja o mojim rečima. Zamišljeno je pogladio bradu.

„U pravu si. Koristim. U životu se služiš onim u šta se razumeš, Anastazija. Mada to ne menja činjenicu da te mnogo želim. Ovde. Sad.“

Kako može da me zavodi samo glasom? Već stenjem -uzburkana krv mi juri venama, živci su mi kao strune. „Voleo bih nešto da probam“, prodahtao je.

Namrštila sam se. Upravo mi je dao gomilu tema za razmišljanje, a sad ovo.

„Da si moja potčinjena, ne bi morala da razmišljaš o tome. Bilo bi lako.“ Glas mu je tih, zavodljiv. „Sve te odluke, svi ti zamorni procesi iza njih. 'Je li ispravno da to uradim? Treba li to ovde da se desi? Može li sad da se desi?' Ne bi morala da brineš o tome. Ja odlučujem o svemu kao dominantna osoba. A trenutno znam da me želiš, Anastazija.“

Još više sam se namrštila. Kako zna?

„Znam zato...“

Jebote, on odgovara na moje neizgovoreno pitanje? Je li i vidovit?

„...što te telo odaje. Stiskaš butine, pocrvenela si i disanje ti se promenilo.“

Dobro, ovo je previse.

„Kako znaš za butine?“ Glas mi je tih, pun neverice. One su pod stolom, pobogu.

„Osetio sam kako se stolnjak pomerio, pa sam pretpostavio na osnovu godina iskustva. U pravu sam, zar ne?“

Pocrvenela sam i zagledala se u šake. To je ono što me sputava u ovoj igri zavodjenja - samo on zna i razume pravila. Prosto sam mnogo naivna i neiskusna. Imam samo Kejt za poređenje, a ona ne trpi sranja od muškaraca. Drugi uzori su izmišljeni: Elizabet Benet bi se uvredila, Džejn Ejr bi se preplašila, a Tesa bi poklekla, baš kao i ja.

„Nisam pojela bakalara.“

„Više ti je stalo do hladnog bakalara nego do mene?“ Trgla sam glavu da ga pogledam. Oči mu gore srebrnim sjajem od prisiljavajuće potrebe.

„Mislila sam da voliš kad smažem sve s tanjira.“ „Gospodice Stil, trenutno me zaboje za tvoju hranu.“ „Kristijane, prosto se ne boriš pošteno.“ „Znam. Nikad to nisam radio.“

Moja unutrašnja boginja se mršti. Možeš to da uradiš, umi-ljava mi se, da pobediš ovog boga seksa na njegovom terenu. *Mogu ZifDobro*. Šta da radim? Neiskustvo mi je ogroman teret. Uzela sam šparglu, pogledala ga i ujela se za usnu. Zatim sam veoma polako gurnula vrh špargle u usta i počela da sisam.

Kristijan je blago raširio oči, ali primetila sam to.

„Anastazija, šta to radiš?“

Odgrizla sam vrh.

„Jedem šparglu.“

Kristijan se uzvrpoljio na stolici.

„Mislim da se igraš sa mnom, gospođice Stil.“

Pravim se naivna. „Samo završavam večeru, gospodine Greje.“

Konobar je baš tad našao da pokuca i uđe nepozvan. Kratko je pogledao Kristijana, koji se namrštitio a onda mu klimnuo glavom da skloni tanjire. Konobarov ulazak prekinuo je čaroliju. Prigrllila sam taj trenutak svesnosti. Moram da odem. Sastanak može da se završi samo na jedan način ako ostanem, a potrebne su mi neke granice posle ovako napetog razgovora. Koliko god da mi telo žudi za njegovim dodirrom, um mi se buni. Potrebno je da se udaljim kako bih razmislila o svemu što je rekao. Još nisam odlučila, a njegova seksualna privlačnost i smelost mi ne olakšavaju.

„Hoćeš li desert?“ pita me, kavaljer kao uvek, ali oči mu i dalje plamte.

„Ne, hvala. Mislim da bi trebalo da odem.“ Zagledala sam se u ruke.

„Da odeš?“ Ne može da sakrije iznenađenje.

Konobar se brzo povukao.

„Da.“ To je ispravna odluka. Kresnuće me ako ostanem u ovoj prostoriji s njim. Odlučno sam ustala. „Sutra nas čeka ceremonija dodele diploma.“

Kristijan je mehanički ustao, učtivost usadivana godinama učinila je svoje.

„Ne želim da odeš.“

„Molim te... Moram.“

„Zašto?“

„Zato što si mi dao mnogo tema za razmišljanje... i potrebno mi je da se udaljim.“

„Mogu da te nateram da ostaneš“, zapretio je.

„Da, lako to možeš učiniti, ali ne želim da to radiš.“

Prošao je rukama kroz kosu, pažljivo me posmatrajući.

„Znaš, kad si upala u moju kancelariju, bila si sva da, gospodine, ne, gospodine! Mislio sam da si rođena potčinjena. Ali, iskreno govoreći, Anastazija, nisam siguran imaš li ijednu pokornu kost u tom lepom telu.“ Polako mi je prilazio dok je govorio napregnutim glasom.

„Možda si u pravu“, prodahtala sam.

„Želim priliku da istražim mogućnost da je imaš“, promrmljao je gledajući me. Pomilovao me je po licu i prešao mi palcem po donjoj usni. „Ne umem drugačije, Anastazija. Takav sam.“

„Znam.“

Nagnuo se da me poljubi, ali zaustavio se pre nego što su mu usne dotakle moje. Pogledom ispituje moj, željan, traži dozvolu. Podigla sam usne prema njegovim i poljubio me je. Prepustila sam se pošto ne znam hoću li ga ikad ponovo poljubiti. Ruke su mi se same pomerile, prošle mu kroz kosu, privukle ga dok sam jezikom milovala njegov. Uhvatio me je za potiljak kako je poljubac postajao dublji, odgovarajući na moju strast. Druga ruka mu je skliznula niz moja leđa i zaustavila se u podnožju kičme, gurajući me prema njemu.

„Ne mogu da te ubedim da ostaneš?“, prodahtao je između poljubaca.

„Ne.“

„Provedi noć sa mnom.“ „I da te ne dodirnem? Ne.“ Zastenjao je.

„Nemoguća devojko." Odmakao se i zagledao u mene. „Zašto mi se čini da se opraštaš od mene?" „Zato što sad idem." „Nisam na to mislio i znaš to."

„Kristijane, moram da razmislim o ovome. Ne znam mogu li da se upustim u vezu kakvu ti želiš."

Zažmurio je i naslonio čelo na moje kako bismo oboje mogli da uravnotežimo disanje. Posle jednog trenutka poljubio me je u čelo, duboko udahnuo s nosom u mojoj kosi i onda me pustio pa odstupio.

„Kako želiš, gospodice Stil", rekao je ravnodušnog izraza. „Ispratiću te do predvorja." Pružio mi je ruku. Nagla sam se, uzela tašnu i prihvatila njegovu ruku. *Jebote, ovoje možda kraj.* Pokorno ga sledim niz veličanstveno stepenište i u predvorje. Lobanja mi se nakostrešila, krv mi tutnji. Ovo bi moglo da bude poslednje zbogom ako ne pristanem. Srce mi se bolno steglo u grudima. Kakav preokret. Kako trenutak svesnosti može da utiče na devojku.

„Imaš li karticu s parkinga?"

Izvadila sam karticu iz tašne i pružila mu je, a on ju je prosledio vrataru. Pogledala sam ga dok smo čekali.

„Hvala na večeri", promrmljala sam.

„Bilo mi je zadovoljstvo kao i uvek, gospođice Stil", odgovorio je učtivo mada izgleda da je zaokupljen mislima i potpuno rasejan.

Zagledala sam se u njega kako bih zapamtila njegov prelepi profil. Muči me mogućnost da ga možda nikad više neću videti, nepozvana je i previše bolna da bih razmišljala o njoj. Iznenada se okrenuo i napregnuto zagledao u mene.

„Seliš se u Sijed ovog vikenda. Možemo li da se vidimo u nedelju ako doneseš ispravnu odluku?" Zvuči nesigurno.

„Videćemo. Možda", prošaputala sam. Načas je izgledao kao da mu je laknulo, a onda se namrštio.

„Zahladnelo je. Zar nemaš jaknu?"

„Nemam."

Iznervirano je odmahnuo glavom i skinuo blejzer. „Evo, neću da se prehladiš."

Zatreptala sam kad ga je raširio pa pružila ruke iza sebe. Setila sam se kako mi je navukao jaknu u njegovoj kancelarji - kad sam

ga prvi put videla - i kako je uticao na mene. Ništa se nije promenilo; u stvari, uticaj je jači. Blejzer mu je topao, prevelik i miriše na njega... divno.

Moj auto se zaustavio pred ulazom i Kristijan je zinuo.

„To voziš?“ Zgrogzio se. Uhvatio me je za ruku i izveo. Momak zadužen za parkiranje je izašao i pružio mi kh'učeve, a Kristfjan mu je neupadljivo dao napojnicu.

„Te li to u voznom stanju?“ Strelja me pogledom.

„Da.“

„Hoće li izdržati do Sijetla?“

„Hoće.“

„Bezbedno?“

„Da“, brecnula sam se ogorčeno. „Dobro, jeste stara, ali moja je i u voznom stanju. Očuh mi ju je kupio.“

„0, Anastazija, mislim da možemo bolje od toga.“

„Kako to misliš?“ Odjednom sam shvatila. „Nećeš da mi kupiš kola.“

Ošinuo me je očima i stegao vilicu.

„Videćemo“, promrsio je.

Mršti se dok mi otvara vrata. Izula sam se kad sam sela i spu-stila prozor. Zuri u mene potamnelih očiju, nedokučivog izraza. „Vozi bezbedno“, rekao je tiho.

„Zdravo, Kristijane.“ Glas mi je promukao od nezvanih, neprolivenih suza - *pobogu, neću da plačem*. Slabašno sam mu se osmehnula.

Dok sam vozila, grudi su mi se stegle i suze su potekle. Prigušila sam jecaj. U sledećem trenutku, suze mi se slivaju niz lice iako ne shvatam zašto plačem. Dobro sam se držala. Sve mi je objasnio. Bio je jasan. Želi me, ali meni je potrebno više od toga. Potrebno mi je da me želi kao ja njega, a duboko u sebi znam da je to nemoguće. Prosto su me osećanja savladala.

Čak ne znam ni kako da ga nazovem. Ako pristanem na to... hoće li mi biti dečko? Hoću li moći da ga upoznam s prijate-ijima? Da idem u kafiće, u bioskop, čak i na kuglanje s njim? Ne verujem. Ne dozvoljava mi da ga dodirujem ni da spavam s njim. Znam da ništa od toga nisam imala u prošlosti, ali želim da imam u budućnosti. A on ne zamišlja takvu budućnost.

Šta ako pristanem i on posle tri meseca kaže da mu je dosta pokušaja da me oblikuje u nešto što nisam? Kako bih se osećala? Tri meseca ću emotivno ulagati i pristajati na radnje koje nisam sigurna da želim. Kako ću podneti takvo odbijanje ako tad kaže da dogovor otpada? Možda je bolje da odem odmah dok mi je samopoštovanje koliko-toiiko netaknuto.

Ali pomisao da ga više neću videti previše je mučna. Kako mi se tako brzo zavukao pod kožu? Nemoguće da je posredi samo seks... zar ne? Obrisala sam suze. Ne želim da ispitujem osećanja prema njemu. Plašim se šta bih mogla da otkrijem. Šta da radim?

Parkirala sam kola ispred naše zgrade. Svetla su ugašena. Kejt mora da je izašla. Laknulo mi je. Ne želim da me ponovo uhvati kako plačem. Uključila sam paklenu mašinu dok sam se svlačila. U inboks me čeka Kristijanova poruka.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Večeras

Datum: 25. maj

2011,22.01 **Primalac:**

Anastazija Stil

Ne shvatam zašto si večeras pobešla. Zaista se nadam da su te zadovoljili odgovori na sva tvoja pitanja. Znam da sam ti zadao mnogo tema za razmišljanje i žarko se nadam da ćeš ozbiljno razmisliti o mom predlogu. Zaista želim da ovo uspe. Polako ćemo napredovati. Veruj mi.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grejenterprajzis holdings*

Još jače sam zaplakala kad sam pročitala mejl. Nisam spaja-nje dve kompanije. Nisam nabavka. Ali dok sam čitala, osetila sam se kao da jesam. Nisam odgovorila. Prosto ne znam šta da mu kažem. Navukla sam pidžamu, obavila njegov blejzer oko sebe i zavukla se u krevet. Ležim, zurim u tamu i razmišljam koliko mi je puta rekao da ga se klonim.

Anastazija, trebalo bi da me se kloniš. Nisam čovek za tebe.

Ne zabaoljam se s devojkama.

Nisam sentimentalna tip.

Ne vodim ljubav.

Takav sam.

To je poslednja misao koje se držim dok tiho jecam u jastuk. I ja sam ovakva. Možda zajedno možemo da pronađemo novi kurs.

ČETRNAESTO POGLAVLJE

Kristijan stoji nada mnom i drži kožni jahaći bič s pletenicama. Nosi samo stare, izbledele, iscepane ieviske. Polako se udara bičem po dlanu dok me posmatra. Osmeh mu je pobednički. Ne mogu da se pomerim. Naga sam i sputana okovima, rašire-nih ruku i nogu na velikom krevetu s četiri stuba. Nagnuo se i prešao mi vrhom biča od čela niz nos kako bih osetila miris kože pa preko rastvorenih usana. Dahćem. Gurnuo mi je vrh u usta da okusim glatku, kvalitetnu kožu.

„Sisaj“, naređuje tihim glasom. Slušam ga, usne mi se skla-paju oko vrha.

„Dosta“, otesa.

Ponovo stenjem dok mi izvlači bič iz usta, vuče mi ga niz bradu i vrat. Polako ga je okrenuo u korenu mog vrata pa nastavio polako da mi prevlači vrhom niz telo, između grudi sve do pupka. Dahćem, vrpolim se, vučem spona koje mi se usecaju u ručne i nožne članke. Vrhom pravi krug oko pupka pa nastavlja da ga vuče nadole, kroz stidne dlačice do klitorisa. Zamahuje bičem i oštro mi pogađa to osetljivo mesto. Silovito svršavam vrišteći.

Naglo sam se probudila, boreći se da dođem do daha, obli-vena znojem. Potresaju me postorgazmički grčevi. Jebote. Pot-puno sam dezorijentisana. Šta se upravo desilo, dodavola? Sama sam u svojoj sobi. Kako? Zašto? Munjevito sam sela, zapanjena... opa. Jutro je. Pogledala sam budilnik - osam sati. Zagnjurila sam glavu u šake. Nisam ni znala da mogu da sanjam seks. Možda zbog nečega što

sam pojela? Možda su školjke i traganje po internetu izazvali moj prvi erotski san. Zbunjena sam. Nisam imala pojma da mogu da doživim orgazam u snu.

Zatičem Kejt kako skakuće po kuhinji.

„Ana, jesi li dobro? Izgledaš čudno. Je li to Kristijanov blejzer?”

„Dobro sam.” Dođavola, trebalo je da se prvo pogledam u ogledalu. Izbegavam njene prodorne zelene oči. I dalje posrćem zbog jutrošnjeg događaja. „Da, ovo je Kristijanovblejzer.”

Namrštila se. „Jesi li spavala?”

„Ne najbolje.”

Pošla sam prema čajniku. Potreban mi je čaj.

„Kako je prošla večera?”

Počinje.

„Jeli smo školjke, a potom bakalar, pa mogu reći da je večera bila riblja.”

„Uh... Mrzim školjke i ne zanima me hrana. Kako se Kristijan ponašao? O čemu ste pričali?”

„Bio je pažljiv.” Šta mogu da kažem? Nema HIV, pali se na igranje uloga, hoće da slušam sve njegove naredbe, povredio je jednu devojkicu koju je vezao za tavanicu igraonice i hteo je da me kresne u privatnoj trpezariji. Je li to dobar sažetak? Očajnički pokušavam da se setim nečega sa sinoćnjeg sastanka što bih mogla da podelim s Kejt.

„Ne sviđa mu se Vanda.”

„A kome se sviđa, Ana? To nije ništa novo. Što si tako stidljiva? Gukni, devojkicu.”

„O, Kejt, pričali smo o mnogo toga. Znaš - kako je opterećen hranom. Inače, svidela mu se tvoja haljina.” Voda je provrila pa sam ubacila vrećicu. „Jesi li za čaj? Hoćeš da čujem tvoj današnji govor?”

„Da, molim te. Završila sam ga sinoć kod Beke. Idem da ga donesem. I, da, hoću malo čaja.” Istrčala je iz kuhinje.

Au, skrenula sam pažnju Ketrin Kavani. Isekla sam đevrek i ubacila ga u toster. Pocrvenela sam kad sam se setila živopisnog sna. Šta je to bilo, zaboga?

Bilo mi je teško da zaspim sinoć. Glava mi je bila puna raznih mogućnosti. Mnogo sam zbunjena. Kristijanovo shvatanje veze više liči na poslovnu ponudu. Utvrđeni sati, opis posla i prilično oštar način rešavanja pritužbi. Nisam tako zamišljala svoju prvu vezu - ali, naravno, Kristijan nema veze. Ako mu kažem da želim više, može da odbije... i mogu da ugrozim sve što je ponudio. A to me najviše brine jer ne želim da ga izgubim. Ali nisam sigurna imam li petlju da budem njegova potčinjena -duboko u sebi, znam da me odbijaju bičevi i štapovi. Kukavica sam i svim silama ću se truditi da izbegnem bol. Setila sam se svog sna... *hoće li biti tako?* Moja unutrašnja boginja skakuće gore-dole, mlatara pomponima i više „da“.

Kejt se vratila u kuhinju noseći laptop. Jela sam đevrek dok sam strpljivo slušala njen govor studenta generacije.

KAD JE REJ STIGAO, bila sam obučena i spremna. Otvorila sam ulazna vrata i zatekla ga na tremu u odelu koje mu ne pristaje. Osetila sam navalu zahvalnosti i ljubavi prema tom jednostavnom čoveku. Zagrlila sam ga u neuobičajenom izlivu osećanja. Zbunio se.

„Ćao, Eni, i meni je drago što te vidim“, rekao je dok me je grlio. Odmakao se držeći mi ruke na ramenima i naboranog čela odmerio me od glave do pete. „Jesi li dobro, mala?“

„Naravno, tata. Zar devojka ne može da se obraduje kad vidi ćaleta?“

Osmehnuo se i tamne oči su mu se nabrale u uglovima. Ušao je za mnom u dnevnu sobu. „Lepo izgledaš“, rekao je.

„Ovo je Kejtina haljina.“ Spustila sam pogled na sivu šifon-sku haljinu s dve trake koje se ukrštaju oko vrata. Namrštio se.

„GdejeKejt?“

„Otišla je u studentski grad. Mora da bude tamo ranije jer će držati govor.“

„Hoćemo li da krenemo?“

„Tata, imamo još pola sata. Hoćeš li čaj? Kako su svi u Montesanu? Jesi li dobro putovao?“

REJ SE PARKIRAO na parkiralištu studentskog grada i pošli smo prema fiskulturnoj sali za bujicom ljudi u sveprisutnim crno-crvenim ogrtačima.

„Srećno, Eni. Izgledaš veoma nervozno. Moraš li da ideš nekud?”

Sranje... zašto Rej baš danas mora sve da primećuje?

„Ne, tata. Ovo je veliki dan." *I videću ga.*

„Da, moja devojčica je diplomirala. Ponosim se tobom, Eni."

„Ah... hvala, tata." O, ne da obožavam ovog čoveka!

Sala je krcata. Rej je seo na tribine s ostalim roditeljima i prijateljima, a ja sam pošla prema svom mestu. Osećam se zaštićeno i anonimno zbog svog crnog ogrtača i kape. Nema još nikoga na podijumu, ali ne mogu da smirim živce. Srce mi ubrzano bije i plitko dišem. On je tu negde. Zapitala sam se da li Kejt razgovara s njim, možda ga ispituje. Probila sam se do svog mesta među drugim diplomcima čija prezimena počinju na slovo S. U drugom sam redu, što mi pruža još veću anonimnost. Pogledala sam iza sebe i spazila Reja visoko na tri-binama. Mahnula sam mu. Nezgrapno mi je odmahnuo, mada pokret više podseća na salutiranje. Naslonila sam se dok čekam.

Sala se brzo puni i uzbuđeni žamor postaje sve glasniji. Red sedišta ispred mene već se popunio. Dve nepoznate devojke s druge grupe sele su mi s obe strane. Očigledno su bliske prijateljice i uzbuđeno časkaju preko mene.

Rektor i trojica pomoćnika izašli su na podijum tačno u jedanaest. Prate ih stalni profesori. Svi nose svečane crno-crve-ne odore. Ustali smo i zapljeskali. Nekoliko profesora klima glavom i maše, drugi izgledaju kao da se dosađuju. Profesor Kolins, moj mentor i omiljeni profesor, izgleda kao da je tek ustao iz kreveta, kao i uvek. Kejt i Kristijan izašli su poslednji. Kristijan se ističe u sivom odelu krojenom po meri, a bakarni pramenovi mu blistaju pod svetlom. Izgleda veoma ozbiljno i suzdržano. Kad je seo, otkopčao je sako s jednorednim kop-čanjem i ugledala sam njegovu kravatu. *Jebote... ona kravata!* Mehanički sam protrljala članke. Ne mogu da odvojim pogled od njega. Nesumnjivo je namerno stavio

tu kravatu. Stisla sam usne u tanku crtu. Publika je sela i pljeskanje je utihnulo.

„Pogledaj ga!“, jedna devojka pored mene oduševljeno prokika drugarici.

„Izgleda opako.“

Ukočila sam se. Sigurna sam da ne pričaju o profesoru Kolinsu.

„Mora da je on Kristijan Grej.“ „Je li slobodan?“

Narogušila sam se. „Ne verujem“, promrmljala sam. „Oh.“ Obe su me iznenađeno pogledale. „Mislim da je gej“, promrsila sam. „Kakva šteta“, zakuka jedna.

Rektor je ustao i počeo govor, a ja posmatram Kristijana, koji neupadljivo prelazi pogledom po sali. Skliznula sam u stolici i pograbila se, pokušavajući da budem što neprimetnija. Nisam uspela jer su mu u sledećem trenutku oči pronašle moje. Gleda me ravnodušnog izraza, potpuno zagonetan. Uzvrpoljila sam se od nelagode, opčinjena njegovim pogledom dok mi se rumenilo polako razliva licem. Nepozvan, jutrošnji san mi je pao na pamet i stomačni mišići su mi se prijatno zgrčili. Oštro sam udahnula. Nagoveštaj osmeha prešao mu je preko usana pa brzo nestao. Načas je zažmurio. Kad je otvorio oči, ponovo izgleda ravnodušno. Brzo je pogledao rektora pa se zagledao ispred sebe u veliki grb Vašingtonskog državnog univerziteta iznad ulaznih vrata. Nije ponovo skrenuo pogled prema meni. Rektor i dalje jednolično priča, a Kristijan me ne gleda. Samo zuri pravo ispred sebe.

Zašto neće da me pogleda? Možda se predomislio? Prepla-vio me je talas brige. Možda je stavio tačku zato što sam sinoć otišla. Dosadilo mu je da čeka dok se odlučim. Jao, ne, možda sam sasvim uprskala. Setila sam se njegovog sinoćnjeg mejla. Možda se naljutio što nisam odgovorila.

Cela sala je zapljeskala kad je istupila gospođica Kejt Kavana. Rektor je seo, a Kejt je zabacila divnu dugu kosu dok je stavljala beleške na stalak. Ne žuri, nije zaplašena pogledima hiljadu ljudi. Osmehnula se kad je bila spremna, pogledala opčinjenu gomilu i rečito počela govor. Pribrana je i duhovita, devojke pored mene prasnule su u smeh na njenu prvu šalu. O, *Ketrin Kavana, umeš da napraviš dobruforu*. Ponosim se njom i načas sam potisnula bludeće

misli o Kristijanu. Pažljivo je slušam iako sam već čula njen govor. Drži pažnju svih prisutnih.

Tema joj je „Šta posle fakulteta“. Stvarno, šta? Kristijan je posmatra podignutih obrva - od iznenađenja, rekla bih. Da, Kejt je mogla da ga intervjuiše. I sad bi njoj iznosio nepristojne ponude. Lepa Kejt i lepi Kristijan zajedno. Ja bih mogla da budem kao dve devojke pored mene i da mu se divim izdaleka. Znam da Kejt ne bi ni razgovarala s njim. Kako ga je ono nazvala pre neki dan? Jezivim. Uznemirila me je pomisao na sukob između Kejt i Kristijana. Ne znam na koga bih se opkladila.

Kejt je sjajno završila govor i svi su spontano ustali, zaplje-skali i zaklicali - njene prve ovacije. Osmehnula sam joj se od uva do uva i zaklicala. Uzvratila mi je osmeh. *Bravo, Kejt*. Sela je, kao i publika, a rektor je ustao i predstavio Kristijana... *Jebote*, Kristijan će održati govor. Rektor je kratko spomenuo Kristijanove zasluge: generalni direktor sopstvene izuzetno uspešne kompanije, pravi čovek koji je sam uspeo.

„... i veliki dobrotvor našeg univerziteta. Molim vas, pozdravite gospodina Kristijana Greja.“

Rektor se zdušno rukovao s Kristijanom i odjeknuo je ulju-dan pljesak. Srce mi je u grlu. Kristijan je prišao stalku i prešao pogledom po publici. Izgleda veoma samouvereno dok stoji pred svima, kao i Kejt pre njega. Dve devojke pored mene su se nagle, ushićene. Mislim da se veći deo žena u publici nag-nuo, kao i nekoliko muškaraca. Počeo je tihim, odmerenim, opčinjavajućim glasom.

„Veoma sam zahvalan i dirnut zbog velike časti koju su mi danas ukazali predstavnici Vašingtonskog državnog univerzite-ta. To mi pruža retku priliku da govorim o zadivljujućem radu katedre za očuvanje prirode na ovom univerzitetu. Naš cilj je da razvijemo trajne i ekološki održive metode zemljoradnje za zemlje Trećeg sveta; naš krajnji cilj je da doprinesemo iskorenji-vanju gladi i siromaštva širom sveta. Preko milijardu ljudi živi u velikom siromaštvu uglavnom u podsaharskoj Africi, Južnoj i Latinskoj Americi. U tim delovima sveta rasprostranjena je zemljoradnička manjkavost, a ishod su ekološko i društveno propadanje. Znam

kako je biti veoma gladan. Ovo je veoma lično putovanje za mene..."

Vilica mi se oklebese do poda. *Molim?* Kristijan je nekad bio gladan. *Jebote*. Pa to objašnjava mnogo toga. Setila sam se intervju; on stvarno želi da nahrani gladne. Očajnički naprežem mozak ne bih li se setila šta je Kejt napisala u član-ku. Čini mi se da je usvojen kao četvorogodišnjak. Ne mogu da zamislim da ga je Grejs izgledjivala. Znači da je to bilo pre toga, kad je bio sasvim mali. Progutala sam knedlu, srce mi se steglo pri pomisli na gladno sivooko detence. *Ja, ne*. Kakav li je život imao pre nego što su ga Grejovi otkrili i spasli?

Savladala me je ta velika nepravda. Jadni, sjebani, nastrani filantrop Kristijan - mada sam sigurna da sebe ne doživljava tako i da bi se zgrozio saosećanja ili samilosti. Odjednom su svi skočili i zapljeskali. Sledim njihov primer iako nisam čula polo-vinu govora. On se istovremeno bavi dobrotvornim radom, vodi ogromnu kompaniju i juri mene. To je poražavajuće. Setila sam se odlomaka razgovora o Darfuru... sve je došlo na mesto. *Hrana*.

Osmehnuo se zbog srdačnog aplauza - čak i Kejt pljeska - pa seo na mesto. Ne gleda u mom pravcu, a ja sva smušena pokušavam da svarim taj novi podatak o njemu.

Ustao je jedan pomoćnik rektora i počeo je dugačak, dosa-dan proces dodele diploma. Ima ih više od četiri stotine i prošlo je više od jednog sata dok nisam čula svoje ime. Pošla sam prema podijumu između dve devojke koje se kikoću. Kristijan mi je uputio srdačan ali uzdržan pogled.

„Čestitam, gospođice Stil“, rekao je dok smo se rukovali. Nežno mi je stegao ruku i osetila sam naboj od njegovog dodira. „Imaš li problema s laptopom?“

Namrštila sam se dok mi je pružao diplomu.

„Ne.“

„Onda stvarno ignorišeš moje mejlove.“

„Dobila sam samo onaj o spajanju dve kompanije i nabavkama.“

Ispitivački me je pogledao.

„Kasnije“, rekao je. Morala sam da se sklonim zato što zadržavam red.

Vratila sam se na mesto. Mejlove? Mora da je poslao još jedan. Šta li je napisao?

Ceremonija se razvukla još jedan sat. Beskonačna je. Konačno je rektor poveo Kristijana, Kejt i članove osoblja s podijumu-ma uz još jedan glasan pljesak. Kristijan me nije pogledao, iako ga snagom volje teram na to. Moja unutrašnja boginja je nezadovoljna.

Ustala sam i čekala da diplomci ispred mene izadu iz reda kad me je Kejt pozvala. Obišla je podijum i uputila se prema meni.

„Kristijan hoće da razgovara s tobom“, povikala je. Dve devojke se zapiljiše u mene.

„Poslao me je po tebe“, nastavila je.

Oh...

„Govor ti je sjajan, Kejt.“

„Misliš, a?“ Osmehnula se od uva do uva. „Ideš li? On ume da bude veoma uporan.“ Prevrnula je očima, a ja sam se osmehnula.

„Nemaš pojma koliko. Ne mogu dugo da ostavim Reja.“ Pogledala sam ga i podigla prste da mu pokažem da ću doći za pet minuta. Rej je klimnuo glavom i podigao palac, a ja sam pošla za Kejt hodnikom iza podijuma. Kristijan razgovara s rektorom i dvojicom profesora. Podigao je glavu kad me je video.

„Gospodo, izvinite me“, čula sam kako je rekao. Prišao mi je i osmehnuo se Kejt.

„Hvala“, rekao je. Pre nego što je stigla da odgovori, uhvatio me je za lakat i poveo prema prostoriji koja izgleda kao muška svlačionica. Proverio je da li je prazna pa zaključao vrata.

Sranje, šta ima na umu? Zatreptala sam kad se okrenuo prema meni.

„Zašto mi nisi odgovorila na mejlove? Ili na poruke?“ Strelja me pogledom. U škripcu sam.

„Nisam danas proveravala kompjuter ni telefon.“ Sranje, zar me je zvao? Pokušala sam da mu skrenem pažnju kao što radim s Kejt. „Govor ti je bio odličan.“

„Hvala.“

„Objašnjava tvoje probleme u vezi s hranom.“ Razdražljivo je prošao rukom kroz kosu. „Anastazija, trenutno ne želim da pričam o tome.“ Zažmurio je namučenog izraza. „Brinuo sam zbog tebe.“ „Brinuo? Zašto?“

„Zato što si otišla kući u onoj krtiji u kojoj možeš da pogineš.“

„Molim? To nije krtija. Kola su u redu. Hose ih redovno servisira.“

„Hose fotograf?“ Zaškiljio je, a izraz mu je postao hladan. O, *sranje*.

„Da, ta buba je pripadala njegovoj majci.“ „Da, a verovatno i njenoj majci i babi pre nje. Nije bezbedna.“ „Vozim je više od tri godine. Žao mi je što si brinuo. Zašto me nisi pozvao?“ Pobogu, previše burno reaguje. Duboko je uzdahnuo.

„Anastazija, potreban mi je tvoj odgovor. Ovo čekanje me izluđuje.“

„Kristijane, ja... Slušaj, ostavila sam očuha samog.“ „Sutra.

Hoću odgovor do sutra.“ „Dobro. Sutra. Reći ću ti tad.“

Odstupio je i hladno me pogledao. Ramena mu se opustiše.

„Ostaješ li na koktelu?“ pitao me je.

„Ne znam šta Rej hoće da radi.“

„Tvoj očuh? Voleo bih da ga upoznam.“

Jao, ne... zašto?

„Nisam sigurna da je to pametno.“

Kristijan je otključao vrata, usta stisnutih u sumornu crtu.

„Stidiš li me se?“

„Ne!“ Moj je red da zvučim razdražljivo. „Da te upoznam s tatam kao koga? 'Ovo je čovek koji me je deflorisao i hoće da imamo sado-mazo vezu'? Nisi obuo patike.“

Prostrelio me je pogledom, a onda su mu se usne izvile u osmeh. Iako sam ljuta na njega, lice mi nehotice odgovara na njegov osmejak.

„Samo da znaš, trčim prilično brzo. Samo mu reci da sam ti prijatelj, Anastazija.“

Otvorio je vrata i izašla sam. Misli mi se roje. Rektor, njegova tri pomoćnika, četvorica profesora i Kejt zure u mene dok žurno prolazim pored njih. *Sranje*. Ostavila sam Kristijana s njima i krenula da potražim Reja.

Reci da sam ti prijatelj.

Prijatelj s povlasticama, ruga mi se moja podsvest. Znam, znam. Odbacila sam tu neprijatnu misao. Kako da ga upoznam s Rejom?

Sala je još polupuna, a Rej se nije pomerio sa svog mesta. Ugledao me je, mahnuo i sišao.

„Eni, čestitam." Privukao me je u zagrljaj.

„Hoćeš li da popijemo jedno piće u šatoru?"

„Naravno, ovo je tvoj dan. Vodi."

„Ne moramo ako nećeš." *Molim te, reci ne...*

„Eni, upravo sam dva i po sata slušao svakojaka blebetanja.

Potrebno mi je piće."

Uhvatila sam ga pod ruku i izašli smo na toplotu ranog popodne-va. Prošli smo pored reda koji se stvorio oko zvaničnog fotografa.

„0, to me podseti." Rej je izvadio digitalni foto-aparat iz džepa.

„Jedna za album, Eni." Prevrnula sam očima kad me je uslikao.

„Mogu li sad da skinem ogrtač i kapu? Osećam se pomalo budalasto."

Izgledaš pomalo budalasto... Podsvest mi je veoma raspoložena za podsmevanje. I hoćeš li da upoznaš Reja s muškarcem s kojim se tucaš? Strelja me pogledom preko naočara. Biće veoma ponosan. Bože, ne da je nekad mrzim!

Šator je ogroman i krat - studenti, roditelji, profesori i prijatelji, svi veselo ćaskaju. Rej mi je pružio čašu šampanjca ili jeftinog penušavog vina, rekla bih. Nije ohlađeno i ima slatkast ukus. Misli su mi skrenule na Kristijana... *ovo mu se neće svideti.*

„Ana!" Okrenula sam se i Itan Kavana me je zagrlio. Zavrteo me je a da mi nije prolio vino - što je poduhvat.

„Čestitam!" Široko mi se osmehnulo, blistavih zelenih očiju.

Kakvo iznenađenje. Tamnoplava kosa mu je razbarušena i seksi. Lep je kao Kejt. Zapanjujuće je koliko liče.

„Ćao, Itane! Tako mi je drago što te vidim. Tata, ovo je Itan, Kejtin brat. Itane, moj tata Rej Stil." Tata je hladno odmeravao gospodina Kavanu dok su se rukovali.

„Kad si se vratio iz Evrope?" pitam ga.

„Tu sam već nedelju dana, ali hteo sam da iznenadim sestri-cu", odgovorio je zaverenički.

„To je tako slatko." Široko sam se osmehnula.

„Ona je student generacije, nisam to mogao da propustim." Izgleda kao da se mnogo ponosi sestrom.

„Govor joj je bio odličan.“

„I te kako“, složi se Rej.

Itan mi je držao ruku oko pojasa kad sam podigla glavu i srela se s hladnim sivim očima Kristijana Greja. Kejt je pored njega.

„Zdravo, Reje.“ Kejt je poljubila Reja u oba obraza, zbog čega je pocrveneo. „Jeste li upoznali Aninog dečka? Kristijan Grej.“

Jebote... Kejt! Jebiga! Sva krv mi se povukla s lica.

„Gospodine Stile, drago mi je što smo se upoznali“, reče Kristijan glatko, srdačno, nimalo zbunjen Kejtinim predstavljanjem. Ispružio je ruku i Rej ju je, svaka mu čast, prihvatio a da nije odao ogromno iznenađenje koje je svakako osetio.

Baš ti hvala, Ketrin Kavana, ključam u sebi. Mislim da mi se podsvest onesvestila.

„Gospodine Greje“, odgovorio je Rej, nedokučivog izraza ako se izuzme što je neznatno razrogačio krupne smeđe oči. Pogledom me pita kad sam mislila da mu to kažem. Ujela sam se za usnu.

„A ovo je moj brat, Itan Kavana“, rekla je Kejt Kristijanu.

Kristijan je skrenuo ledeni pogled na Itana, koji mi i dalje drži ruku oko pojasa.

„Gospodine Kavana.“

Rukovali su se. Kristijan mi je pružio ruku.

„Ana, malena“, promrmljao je i umalo se nisam istopila zbog tog tepanja.

Izvukla sam se iz Itanovog zagrljaja. Kristijan mu se ledeno nasmešio kad sam stala pored njega. Kejt mi se široko osmehnula. Ona tačno zna šta radi, lisica jedna!

„Itane, mama i tata bi hteli da popričaju s tobom.“ Kejt je odvukla Itana.

„I koliko dugo se vas dvoje poznajete?“ Rej je ravnodušno prešao pogledom s mene na Kristijana.

Izgubila sam moć govora. Želim da me zemlja proguta. Kristijan me je zagrlio i pomilovao palcem po golim leđima pre nego što mu se ruka zaustavila na mom ramenu.

„Okolo dve nedelje“, odgovorio je glatko. „Upoznali smo se kad je Anastazija došla da me intervjuiše za studentske novine.“

„Nisam znao da pišeš za studentske novine, Ana.“ Rejov glas je tih prekora, što otkriva da je ozlovoljen. *Sranje.*

„Kejt se razbolela“, promrmljala sam. Samo sam to uspela da kažem.

„Održali ste lep govor, gospodine Greje.“

„Hvala, gospodine. Čujem da ste vatreni pecaroš.“

Rej je podigao obrve i osmehnuo se - retkim, iskrenim, srdačnim osmehom Reja Stila. I tek tako, raspričaše se o ribi. U stvari, uskoro sam se osetila suviše. Šarmom mi je oborio tatu s nogu... *kao i tebe*, brecnu se moja podsvest. Njegova moć je bezgranična. Izvinila sam se i otišla da pronadem Kejt.

Zatekla sam je kako priča s roditeljima. Oni su divni kao uvek i srdačno su me pozdravili. Razmenili smo kratke formalnosti, uglavnom o njihovom predstojećem odmoru na Barbadosu i našoj selidbi.

„Kejt, kako si mogla da me ocinkariš Reju?“ prosiktala sam čim mi se pružila prilika.

„Zato što sam znala da ti nikad nećeš reći. Hoću da ti pomognem s Kristijanovim strahom od vezivanja.“ Ljupko mi se osmehnula.

Namrštila sam se. *Ja neću da se vezujem, bleso!*

„Izgleda da je to kul prihvatilo, Ana. Ne uzbuđuj se. Pogledaj ga samo - ne može da odvoji pogled od tebe.“ Podigla sam pogled i videla da me i Rej i Kristijan posmatraju. „Ne skida oka s tebe.“

„Bilo bi bolje da spasem Reja. Ili Kristijana. Ne znam koga. Još ćemo razgovarati o ovome, Ketrin Kavana!“ Ošinula sam je pogledom.

„Ana, učinila sam ti uslugu“, dobacila je za mnom.

„Čao.“ Osmehnula sam se obojici kad sam se vratila.

Izgledaju opušteno. Kristijan se smeje nekoj pošalici, a moj tata izgleda neverovatno opušteno s obzirom na to da je u društvu. O čemu li su pričali osim o ribi?

„Ana, gde su toaleti?“

„Izađi na glavni ulaz pa onda levo.“

„Odmah se vraćam. Uživajte, deco.“

Rej je izašao. Nervozno sam pogledala Kristijana. Zastali smo jer je fotograf prišao da nas uslika.

„Hvala, gospodine Greje.“ Žurno je otišao. Zatreptala sam od blica.

„Znači, šarmirao si i mog oca?"

„J njega?" Kristijanu oči buknuše i upitno podiže obrvu. Pocrvenela sam. Podigao je ruku i prstima mi prešao po obrazu.

„0, voleo bih da znam o čemu razmišljaš, Anastazija", prošaputao je mračno, objumio mi bradu i podigao glavu kako bismo se gledali u oči.

Dah mi je zastao. Kako može tako da utiče na mene, čak i u ovom krcatom šatoru?

„Trenutno razmišljam o tome kako ti je *lepa kravata*", prodahtala sam.

Nasmejao se. „Nedavno mi je postala omiljena."

Pocrvenela sam kao paprika.

„Divno izgledaš, Anastazija. Pristaje ti ova haljina što se vezuje oko vrata, a uspeo sam i da ti pomilujem leđa, da osetim tvoju divnu kožu."

Odjednom kao da smo samo nas dvoje u šatoru. Čitavo telo mi je oživelo, svaki nervni završetak tiho pevuši, onaj naboj me vuče prema njemu, među nama pršti.

„Znaš da će biti dobro, zar ne, malena?" prošaputao je. Zažmurila sam kad je utroba počela da mi se topi.

„Ali želim više", prošaputala sam.

„Više?", zbunjeno me je pogledao, potamnelih očiju. Klimnula sam glavom i progutala knedlu. *Sad zna.*

„Više", ponovio je tiho. Isprobava reč - kratku, prostu, ali tako punu obećanja. Palcem mi je prešao preko donje usne. „Želiš sentimentalnost."

Ponovo sam klimnula glavom. Zatreptao je. Vidim kako mu se unutrašnja borba ocrtava u očima.

„Anastazija." Glas mu je blag. „Ja to ne umem."

„Ni ja."

Slabašno se osmehnuo.

„Ne znaš mnogo", promrmljao je.

„Ti znaš samo pogrešne stvari."

„Pogrešne? Meni nisu." Odmahnuo je glavom. Izgleda veoma iskreno. „Pokušaj", prošaputao je. Izazov, iskušava me. Nakrivio je glavu i uputio mi onaj omamljujući osmeh.

Oštro sam udahnula i odjednom sam Eva u rajskom vrtu, a on je zmija. Ne mogu da odolim.

„Važi“, prošaputala sam.

„Molim?“ Imam njegovu punu, nepodeljenu pažnju. Pro-gutala sam knedlu. „U redu, pokušaću.“

„Pristaješ?“ Njegova neverica je više nego očigledna.

„Još ćemo razgovarati o blagim granicama. Ali da, pokušaću.“ Glas mi je veoma tih. Kristijan je zažmurio i privukao me u zagrljaj.

„Hriste, Ana, tako si nepredvidiva. Oduzimaš mi dah.“

Odmakao se. Rej se vratio i ponovo sam postala svesna žamora u šatoru. Nismo sami. *Jebote, upravo sam pristala da budem njegova potčinjena.* Kristijan se osmehnu Reju. Oči mu plešu od radosti.

„Eni, hoćemo li na ručak?“

„Važi.“ Zatreptala sam pokušavajući da se smirim. Šta si uradila? - podsvest mi urla. Moja unutrašnja boginja izvodi leteće kolutove unazad poput ruske olimpijske gimnastičarke.

„Hoćete li da nam se pridružite, Kristijane?“ upita Rej.

Kristijane! Zagledala sam se u njega, preklinjući ga da odbije. Potreban mi je prostor da razmislim... šta sam, kog vraga, uradila?

„Hvala, gospodine Stile, ali imam neke planove. Veoma mi je drago što sam vas upoznao, gospodine.“

„I meni“, odgovori Rej. „Pazite na moju devojčicu.“

„O, to i nameravam.“

Rukovali su se. Pripala mi je muka. Rej nema pojma kako Kristijan namerava da me pazi. Kristijan mi je uzeo ruku, podi-gao je do usana i nežno mi poljubio zglobove prstiju, napre-gnuto me gledajući usplamtelim očima.

„Vidimo se kasnije, gospođice Stil“, prošaputao je glasom punim obećanja.

Stomak mi se uvezao pri toj pomisli. *Stani malo... kasnije?*

Rej me je uhvatio za lakat i poveo prema izlazu iz šatora.

„Izgleda kao momak na mestu. I situiran. Mogla si da prođeš mnogo gore, Eni. Mada, zašto sam morao da saznam za njega od Kejt...?“, mrko je rekao.

Slegnula sam ramenima u znak izvinjenja.

„Pa, meni je dobar svaki čovek koji se razume u pecanje.“

Vidi ti to - Rej odobrava. Kad bi samo znao.

REJ ME JE u sumrak ostavio ispred stana.

„Zovi majku“, rekao je. „Hoću. Hvala što si došao, tata.“

„Ne bih ovo propustio ni za šta na svetu, Eni. Mnogo se ponosim tobom.“

O, *ne*. Raznežiću se. U grlu mi se napravila velika knedla i čvrsto sam ga zagrlila. Obavio je ruke oko mene, zbunjen. Jače je od mene - suze su mi se skupile u očima.

„Hej, Eni, dušice“, zapevušio je Rej. „Velik dan... a? Hoćeš da uđem i skuvam ti čaj?“

Nasmejala sam se uprkos suzama. Rej veruje da je čaj uvek pravo rešenje. Sećam se kako se majka žalila na njega i govorila da je uvek dobar kad treba da ponudi čaj ali ne i saosećanje.

„Ne, tata, dobro sam. Veoma mi je drago što sam te videla. Posetiću te čim se smestim u Sijetlu.“

„Srećno na razgovorima za posao. Javi mi kako su prošli.“

„Naravno, tata.“

„Volim te, Eni.“

„I ja tebe, tata.“

Osmehnuo se, toplih, blistavih smeđih očiju pa ušao u kola. Mahala sam mu dok se odvezio u sumrak pa tromo ušla u stan.

Prvo sam proverila mobilni. Ispraznio se pa sam prvo mora-la da nađem punjač i uključim ga kako bih videla poruke. Četiri propuštena poziva, jedna poruka u govornoj pošti i dve poruke. Tri propuštena poziva od Kristijana... nije ostavio poruku u govornoj pošti. Jedan propušten poziv od Hosea i poruka u govornoj pošti u kojoj mi je poželeo sreću na dodeli diploma.

Otvorila sam poruke.

*Jesi li bezbedno stigla
kući?* *Zovi me.*

Obe su od Kristijana. Zašto me nije zvao na fiksni? Ušla sam u svoju sobu i uključila paklenu mašinu.

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**
Večeras **Datum:** 25. maj
2011,23.58 **Primalac:**
Anastazija Stil

Nadam se da si stigla kući u onim
kolima. Javi mi da si dobro.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Pobogu... zašto toliko brine zbog moje bube? Tri godine me
verno služi, a Hose mi je uvek pomagao oko održavanja. Sledeći
mejl je današnji.

Salje: Kristijan Grej
Predmet: Blage granice
Datum: 26. maj
2011,17.22 **Primalac:**
Anastazija Stil

Šta mogu da kažem što već nisam rekao?
Rado ću pričati s tobom o tome kad god
hoćeš. Danassi bila prelepa.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grejenterprajzis holdings*

Želim da ga vidim. Pritisla sam „odgovori“.

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Blage granice
Datum: 26. maj 2011,19.23
Primalac: Kristijan Grej

Ako hoćeš, mogu večeras da dođem da razgovaramo.

Ana

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**
Blage granice **Datum:** 26. maj
2011,19.27 **Primalac:**
Anastazija Stil

Ja ću doći. Bio sam ozbiljan kad sam ti rekao da mi se ne sviđa što voziš ta kola.

Uskoro ću stići kod tebe.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

febote... on dolazi kod mene. Moram da mu spremim nešto - prvo izdanje knjiga Tomasa Hardija još je na polici u dnevnoj sobi. Ne mogu da ih zadržim. Uvila sam ih u smeđi papir i na njemu napisala Tesine reči:

„^P/tistajem «a si/e usdoue, fijndgefe; gato što i>l sami gnate najboCjc *kako* f/teba da budem (bagnjena. Zamo... samo... ne te/tajte *stioh*da% nego što ja mogu podnetii”

PETNAESTO POGLAVLJE

„Ćao." Neopisivo sam se postidela kad sam otvorila vrata. Kristijan stoji na tremu u farmerkama i kožnoj jakni.

„Ćao", odgovorio je. Lice mu se ozarilo onim blistavim osmehom. Zastala sam da mu se divim. Au, tako opako izgleda u koži.

„Uđi."

„ Ako mogu", odvratio je razgaljeno. Podigao je bocu šampanjca kad je ušao. „Mislilo sam da proslavimo tvoje diplomiranje. Ništa ne može da potuče dobar bolindžer."

„Zanimljiv izbor reči", primetila sam ravnim glasom.

Osmehnuo se. „0, volim tvoj oštar um, Anastazija.“

„Ostale su samo šolje, spakovale smo sve čaše.“

„Šolje? To mi zvuči dobro.“

Pošla sam u kuhinju. Usplahireni leptirići lepršaju mi u stomaku. Kao da je u dnevnoj sobi panter ili planinski lav, nepredvidivi grabljivac.

„Hoćeš li i tacne?“

„Šolje su dovoljne, Anastazija“, odgovorio je rasejano iz dnevne sobe.

Kad sam se vratila, zurio je u smeđi paket s knjigama. Spu-stila sam šolje na sto.

„To je za tebe“, promrmljala sam uzrujano.

Sranje... sigurno ćemo se raspravljati.

„Hmm, toliko sam shvatio. Veoma prikladan citat.“ Dugim kažiprstom je odsutno prešao po slovima. „Mislio sam da sam D'Ubevnil, a ne Ejndžel. Odlučila si se za ponižavanje.“ Uputio mi je pohotni osmeh. „Trebalo je da znam da ćeš naći nešto što zvuči tako primereno.“

„To je i molba“, prošaputala sam. *Zašto sam tako nervozna?* Usta su mi suva.

„Molba? Da budem blag prema tebi?“

Klimnula sam glavom.

„Tebi sam ih kupio“, rekao je tiho, ravnodušnog pogleda. „Biću blaži prema tebi ako ih prihvatiš.“

Zgrčeno sam progutala knedlu.

„Kristijane, ne mogu da ih prihvatim. To je previše.“

„Vidiš, to je ono o čemu sam pričao kad sam rekao da mi prkosiš. Želim da budu tvoje i to je kraj rasprave. Veoma je jednostavno. Ne moraš da razmišljaš o tome. Kao potčinjena bi samo bila zahvalna na njima. Samo bi prihvatila ono što ti kupujem zato što me to usrećuje.“

„Nisam ti bila potčinjena kad si mi ih kupio“, prošaputala sam.

„Nisi... ali pristala si, Anastazija.“ Pogled mu je postao obazriv.

Uzdahnula sam. Ne mogu da pobedim pa moram da pređem na rezervni plan.

„Ako su moje, onda mogu da radim s njima šta hoću?“

Sumnjičavo me je odmerio, ali je popustio.

„Da.“

„U tom slučaju bih volela da ih poklonim dobrotvornom društvu u Darfuru, pošto ti je prirastao srcu. Mogu da ih pro-daju na aukciji.“

„Ako tako želiš.“ Stisnuo je usta u mrku crtu. Razočaran je. Pocrvenela sam.

„Razmisliću o tome“, promrmljala sam. Ne želim da ga razočaram. Setila sam se njegovih reči. Želim da želiš da me zadovoljiš.

„Nemoj misliti, Anastazija. Ne o tome.“ Glas mu je tih i ozbiljan.

Kako mogu da ne mislim? *Možeš da sepretovaraš da si auto-mobil, kao i njegove ostale stvarčice.* Nezvana i zlobna, moja podsvest se vratila. Ne obazirem se na nju. O, možemo li da premotamo unazad? Atmosfera je veoma napeta. Ne znam šta da radim. Zagledala sam se u prste. Kako da popravim ovu situaciju?

Spustio je bocu šampanjca na sto i stao ispred mene. Uhvatio me je za bradu i zabacio mi glavu. Ozbiljno me posmatra.

„Kupovaću ti mnogo toga, Anastazija. Navikni se na to. Mogu to da priuštim. Veoma sam bogat čovek.“ Nagnuo se i brzo, smerno mi poljubio usne. „Molim te.“ Pustio me je.

Kurvo, moja podsvest bezglasno oblikuje reč usnama.

„Osećam se jeftino kad mi kupuješ“, promrmljala sam.

Kristijan je ogorčeno prošao rukom kroz kosu.

„Ne bi trebalo. Previše razmišljaš, Anastazija. Nemoj osudi-vati sebe zbog nekog maglovitog morala zasnovanog na onome što bi drugi mogli da pomisle. Ne troši snagu. To je samo zato što si uzdržana u vezi s našim dogovorom, što je sasvim priro-dno. Ne znaš u šta se upuštaš.“

Namrštila sam se dok sam pokušavala da shvatim njegove reči.

„Hej, prestani“, naredio je blago, ponovo me uhvatio za bradu i nežno je povukao kako bih pustila donju usnu koju sam zagrizla. „Ništa u vezi s tobom nije jeftino, Anastazija. Ne želim da razmišljaš o tome. Samo sam ti kupio neke stare knjige zato što sam mislio da će ti to nešto značiti. Popij malo šam-panjca.“ Pogled mu je smekšao i kolebljivo sam se osmehnula.

„Tako je već bolje“, promrmljao je. Podigao je bocu, skinuo foliju i žičani okvir, iskrenuo bocu umesto da iskrene zapušač, otvorio je uz tih prasak i uvežbano podigao tako da nije prolio ni kap. Napunio je šolje do polovine.

„Ružičast je“, primetila sam iznenađeno.

„Bolindžer grand ane rose 1999, odlična berba“, odgovorio je s uživanjem.

„U šoljama.“

Široko se osmehnuo.

„U šoljama. Čestitam na diplomiranju, Anastazija.“ Kucnuli smo se šoljama i otpio je gutljaj. Ali ne mogu da se otmem utisku da nazdravljamo mojoj predaji.

„Hvala“, promrsila sam i otpila gutljaj. Naravno, izvrstan je. „Hoćemo li da pređemo na blage granice?“

Nasmešio se, a ja sam pocrvenela.

„Uvek tako nestrpljiva.“ Uhvatio me je za ruku i poveo prema kauču. Seo je i povukao me pored sebe.

„Tvoj očuh je veoma ćutljiv čovek.“

O... *negovori o blagim granicama. Samo želim da završim s tim; izjeda me briga.*

„Naterao si ga da ti jede iz ruke.“ Napućila sam se.

Kristijan se tiho nasmejao.

„Samo zato što umem da pecam.“

„Kako si znao da voli pecanje?“

„Rekla si mi kad smo otišli na kafu.“

„O... jesam li?“ Otpila sam još jedan gutljaj. On se baš seća pojedinosti. Hmm... ovaj šampanjac je stvarno veoma dobar. „Jesi li probao vino na ceremoniji?“

Namrštio se.

„Da, bilo ie odvratno.“

„Pomislila sam na tebe kad sam ga probala. Kako to da si toliki stručnjak za vina?“

„Nisam struenjak, Anastazija. Samo znam šta volim.“ Oči su mu toliko blistave da su gotovo srebrne i teraju me da crvenim. „Još malo?“ pitao je, misleći na šampanjac.

„Da, hvala.“

Gipko je ustao i uzeo bocu. Napunio mi je šolju. Pokušava li da me napije? Sumnjičavo sam ga pogledala.

„Stan izgleda prilično pusto. Jeste li spremne za selidbu?"

„Manje-više."

„Radiš li sutra?"

„Da, sutra mi je poslednji dan kod Klejtona." „Pomogao bih vam da se preselite, ali obećao sam da ću dočekati sestru na aerodromu."

O... to je novost.

„Mia stiže iz Pariza veoma rano u subotu ujutru. Sutra se vraćam u Sijetl, ali čuo sam da će vam Eliot pomoći."

„Da, Kejt je veoma uzbuđena zbog toga."

Kristijan se namršti. „Da, Kejt i Eliot, ko bi rekao?" promrmlja. Iz samo njemu znanog razloga, ne izgleda zadovoljno. „Pa šta ćeš da radiš u vezi s poslom u Sijetlu?"

Kad ćemo da pričamo o granicama? Šta to izvodi?

„Zvali su me na dva razgovora za mesto praktikantkinje."

„I kad si nameravala da mi to kažeš?" Izvio je obrvu.

„Ovaj... sad ti govorim."

Zaškiljio je.

„Gde?"

Iz nekog razloga, verovatno zato što bi mogao da upotrebi svoj uticaj, ne želim da mu kažem. „U dve izdavačke kuće." „Da li to želiš da radiš? U izdavaštvu?" Obazrivo sam klimnula glavom.

„Pa?" Strpljivo me je pogledao, želeći još podataka. „Šta?"

„Ne pravi se glupa, Anastazija. Koje izdavačke kuće?", namršti se.

„Male su", promrsila sam. „Zašto ne

želiš da mi kažeš?" „Zbog

neprimerenog uticaja." Namršti se.

„O, sad se ti praviš glup."

Nasmejao se. „Glup? Ja? Bože, ti baš izazivaš. Popij to, hajde da porazgovaramo o ovim granicama." Izvadio je još jedan pri-merak mog mejla i spisak. Da li on svugde ide s tim spiskovima u džepovima? Mislim da je jedan u blejzeru koji je ostao kod mene. Sranje, bilo bi bolje da to ne zaboravim. Iskapila sam piće.

Brzo me je pogledao.

„Još?"

„Da, hvala.“

Osmehnulo se onako veoma samozadovoljno, podigao bocu i zastao.

„Jesilijela?“

O ne... ne taj otrcani vic.

„Da. Rej i ja smo imali ručak s tri jela.“ Prevrnula sam očima. Šampanjac me je osmelio.

Nagnuo se, uhvatio me za bradu i napregnuto mi se zagledao u oči.

„Još jednom prevrni očima i prebaciću te preko kolena.“ *Molim?*

„Oh“, prodahtala sam. Vidim mu uzbuđenje u očima.

„Oh“, odgovorio je, podražavajući me. „I počinjemo,

Anastazija.“

Srce samo što mi ne iskoči, a leptirići su mi pobegli iz sto-maka u stegnuto grlo. *Zaštoje to uzbudljivo?*

Napunio mi je šolju i popila sam je skoro celu. Prekorena, pogledala sam ga.

„Sad imam tvoju punu pažnju, zar ne?“

Klimnula sam glavom.

„Odgovori mi.“

„Da... imaš moju pažnju.“

„Dobro.“ Znalčki se osmehnulo. „Dakle, seksualne radnje. Većinu smo već radili.“

Primakla sam mu se i zagledala u spisak.

ANEKS 3

Blage granice

Za raspravu i dogovor između ugovornih strana: Pristaje li

potčinjena osoba na:

- masturbaciju
- kunilingus
- felacio
- gutanje sperme
- vaginalni snošaj

- vaginalni fisting
- analni snošaj
- analni fisting

„Kažeš da fisting otpada. Ima li još nešto čemu se protiviš?“, pitao je tiho.

Progutala sam knedlu.

„Ne mogu reći da me privlači analni snošaj.“

„Slažem se s fistingom, mada bih zaista voleo da mi daš guzu, Anastazija. Ali sačekaćemo s tim. Uostalom, to nije nešto u šta možemo tek tako da se upustimo.“ Podrugljivo se nasmešio. „Tvojoj guzi će biti potrebne pripreme.“

„Pripreme?“ prošaputala sam.

„O, da. Pažljive pripreme. Analni seks može biti veoma prijatan, veruj mi. Ali ako probamo i ne dopadne ti se, odustaćemo od njega.“ Široko mi se osmehnuo.

Zatreptala sam. Misli da ću uživati u tome? Otkud zna da može biti prijatan?

„Jesi li to radio?“, prošaputala sam. „Da.“

Jebo te. Zinula sam.

„S muškarcem?“

„Ne, nikad nisam imao seks s muškarcem. To me ne privlači.“

„S gospođom Robinson?“

„Da.“

Bokte... kako? Namrštila sam se. Kristijan se vratio spisku.

„I... gutanje sperme. Pa, iz toga si dobila peticu.“

Pocrvenela sam, a moja unutrašnja boginja cmoknula je usnama, blistajući od ponosa.

„Dakle.“ Pogledao me je, široko se osmehujući. „Je 1' gutanje sperme u redu?“

Klimnula sam glavom. Ne mogu da ga pogledam u oči. Ponovo sam iskapila šolju.

„Još?“ pitao je.

„Još.“ Setila sam se našeg današnjeg razgovora dok mi je točio. Misli li na to ili samo na šampanjac? Možda sve ovo sa šampanjcem predstavlja „više“?

„Seksi igračke?“ pitao je.

Slegnula sam ramenima i pogledala spisak.

Pristaje li potčinjena osoba na upotrebu:

- vibratora
- analnog dilda
- dilda
- drugih vaginalnih/analnih igračaka

„Analni dildo? Radi li on ono što piše na kutiji?" Gadbivo sam nabrala nos.

„Da." Osmehnuo se. „I to se odnosi na analni snošaj koji je gore naveden. Obuka."

„0... a šta spada u druge igračke?"

„Kuglice, jaja... takve stvari." „Jaja?"

uzbunila sam se.

„Nisu prava jaja." Glasno se nasmejao i odmahnuo glavom. Stisla sam usne.

„Drago mi je što sam ti smešna." Nisam uspela da sakrijem koliko sam povredena. Prestao je da se smeje.

„Žao mi je, gospodice Stil. Izvini", rekao je. Trudi se da izgle-da skrušeno, ali oči mu se smeju. „Smetaju li ti igračke?" „Ne", breknula sam se.

„Anastazija", rekao je umilno. „Žao mi je. Veruj mi. Nisam hteo da se smejem. Ali nikad nisam vodio ovako podroban razgovor o ovome. Veoma si neiskusna. Izvini." Krupne sive oči su mu iskrene.

Malo sam popustila i otpila još jedan gutljaj šampanjca.

„Dobro. Sputavanje", vratio se spisku. Pogledala sam spisak, a moja unutrašnja boginja skakuće kao dete koje čeka sladoled.

Pristaje li potčinjena osoba na:

- sputavanje kanapom
- sputavanje kožnim remenjem
- sputavanje liscama/remenjem/bukagijama
- sputavanje lepljivom trakom

- sputavanje drugim sredstvima

Kristijan je podigao obrve. „I?“

„U redu“, prošaputala sam i brzo ponovo pogledala spisak.

Pristaje li potčinjena osoba da bude vezana na sledeće načine:

- ruke vezane spreda
- vezani članci
- vezani laktovi
- ruke vezane iza leđa
- vezana kolena
- ručni članci vezani za nožne članke
- vezivanje za učvršćene predmete, nameštaj i drugo
- vezivanje šipkom za istežanje ruku/nogu
- vešanje

Pristaje li potčinjena osoba na povez preko očiju? Pristaje li potčinjena osoba na povez preko usta?

„Razgovarali smo o vešanju i u redu je što hoćeš da ga svrstaš u krajnje granice. Ono iziskuje mnogo vremena, a ionako ćeš provoditi malo vremena sa mnom. Još nešto?“

„Nemoj da mi se smeješ, ali šta je šipka za istežanje ruku i nogu?“

„Obećavam da neću da se smejem. Dvaput sam se izvinio.“ Ošinuo me je pogledom. „Nemoj me terati da to ponovo radim“, upozorio me je. Mislim da sam se приметно skupila... o, tako se zapovednički ponaša. „To je šipka koja s obe strane ima okove ručne za i/ili nožne članke. Zabavna je.“

„Dobro... Pa, povez preko usta. Brine me da neću moći da dišem.“

„Ja bih brinuo da ne možeš da dišeš. Ne želim da te ugušim.“

„A kako da koristim lozinke ako su mi usta zapušena?“ Zastao je.

„Pre svega, nadam se da nikad nećeš morati da ih koristiš. A kad su ti usta zapušena, možemo da koristimo pokrete ruku", odgovorio je jednostavno.

Zatreptala sam. Ali kako ću to da radim ako sam vezana? Muti mi se u glavi... *hmm, alkohol*.

„Uznemirava me pomisao na zapušavanje usta." „U redu. Imaću to u vidu." Utom sam shvatila nešto. Zapiljila sam se u njega. „Voliš li da vezuješ svoje potčinjene kako ne bi mogle da te dodiruju?"

Razrogačio se.

„To je jedan od razloga", odvratio je tiho.

„Jesi li mi zato vezivao ruke?"

„Da."

„Ne voliš da pričaš o tome", primetila sam.

„Ne volim. Hoćeš li još malo šampanjca? Uliva ti hrabrost, a moram da znam šta misliš o bolu."

Sranje... to je škakljiv deo. Napunio mi je šolju i otpila sam gutljaj.

„Dakle, kakav ti je uopšten stav prema bolu?" Pogledao me je s iščekivanjem. „Ponovo grizeš usnu", rekao je preteći.

Odmah sam prestala, ali ne znam šta da kažem. Pocrvenela sam i zagledala se u šake.

„Jesu li te fizički kažnjavali kad si bila mala?"

„Ne."

„Dakle nemaš ništa s čim bih ga poredila?"

„Nemam."

„Nije strašno kao što misliš. Tvoja mašta ti je najveći neprijatelj", prošaputao je. „Moraš li to da radiš?" „Da." „Zašto?"

„Bol je sastavni deo svega ostalog, Anastazija. To je ono što radim. Vidim da si nervozna. Hajde da pređemo metode." Pokazao mi je spisak. Podsvest mi vrisnu i sakri se iza kauča.

- griženje
- genitalne štipaljke
- vruć vosak
- udaranje lopaticom
- udaranje štapom
- štipaljke za bradavice
- .led

. drugi oblici/metode nanošenja bola

„Pa, odbila si genitalne štikaljke. To je u redu. Najviše boli udaranje štapom." Prebledela sam.

„Možemo postepeno da napredujemo."

„Ili da to uopšte ne radimo", prošaputala sam.

„To je deo dogovora, malena, ali napredovaćemo do svega. Anastazija, neću te požurivati."

„Najviše me brine kažnjavanje." Glasić mi je jedva čujan.

„Pa drago mi je što si mi rekla. Zasad ćemo udaranje štapom skloniti sa spiska. Kad budeš opuštenija u vezi sa svim ostalim, povećaćemo jačinu. Poćemo lagano."

Progutala sam knedlu, a on se nagnuo i poljubio mi usne.

„Eto, nije bilo tako strašno, zar ne?"

Slegnula sam ramenima. Srce mi je ponovo u grlu.

„Slušaj, hoću da porazgovaramo o još nećemu i onda te vodim u krevet."

„Krevet?" Brzo sam zatreptala. Krv mi pojuri telom i ugreja mesta za koja doskora nisam ni znala da postoje.

„Ma hajde, Anastazija, posle ovog razgovora želim da te tucam sve do sledeće nedelje. Mora da se i ti tako osećaš."

Uzvrpoljila sam se. Moja unutrašnja boginja dahće.

„Vidiš? Uostalom, hoću nešto da probam."

„Nešto bolno?"

„Ne, prestani u svemu da vidiš bol. Uglavnom je reć o uži-vanju. Jesam li te dosad povredio?" Pocrvenela sam. „Nisi."

„Eto. Slušaj, danas smo razgovarali o tome kako želiš više." Zastao je, odjednom nesiguran. *Uf... kuda ovo vodi?*

„Mogli bismo da pokušamo u trenucima kad mi nisi potčinjena. Ne znam hoće li uspeti. Ne znam može li sve to da se odvoji jedno od drugog. Možda neće uspeti. Ali spreman sam da pokušam. Možda jedno veće nedeljno. Ne znam."

Bokte... zinula sam. Podsvest mi se prenerazila. *Kristijan Grej hoće dapokuša nešto više!* Spreman je da pokuša! Podsvest mi je obazrivo provirila iza kauća. Lice slično harpijinom joj je i dalje zapanjeno.

„Imam jedan uslov." Oprezno me je pogledao kad je video da sam se zblanula.

„Koji?" prošaputala sam. Bilo šta. Pristajem na bilo šta.

„Da velikodušno prihvatiš moj poklon za diplomiranje."

„O." Duboko u sebi znam šta je poklon. Užas mi se razliva utrobom.

Pilji u mene i procenjuje moju reakciju.

„Dođi", promrmljao je i ustao, povukavši me sa sobom. Ski-nuo je jaknu, obavio mi je oko ramena i pošao prema vratima.

Ispred zgrade je parkiran kompaktni crveni audi s dvojna vrata.

„Za tebe. Čestitam na diplomiranju", promrmljao je, privu-kao me u zagrljaj i poljubio u kosu.

Kupio mi je prokleta kola, a izgledaju kao da su ganc nova. Pobogu... dovoljno me muče knjige. Tupo sam se zagledala u njega, očajnički pokušavajući da protumačim šta osećam u vezi s tim. S jedne strane sam zgrožena, s druge sam zahvalna i zapanjena što je to stvarno uradio. Ali preovlađujuće osećanje je ljutnja. Da, ljuta sam, pogotovo posle svega što sam mu rekla o knjigama... ali tad je već kupio kola. Uhvatio me je za ruku i poveo prilazom prema svojoj novoj nabavci.

„ Anastazija, ona tvoja buba je stara i prilično opasna. Nikad ne bih oprostio sebi da ti se nešto dogodi kad mi je toliko lako da to predupredim..."

Posmatra me, ali trenutno ne mogu da nateram sebe da ga pogledam. Bez reči posmatram divan jarkocrveni automobil.

„Spomenuo sam ovo tvom očuhu. On se zdušno slaže", promrmljao je.

Okrenula sam se i ošinula ga pogledom pa užasnuto zinula.

„Spomenuo si ovo Reju? Kako si mogao?" Jedva sam pro-cedila reči. *Kako se usudio?* Siroti Rej. Muka mi je, stidim se u Rejovo ime.

„To je poklon, Anastazija. Zar ne možeš samo da kažeš 'hvala!'"

„Ali znaš da je ovo preterano."

„Za mene nije, ne za moj duševni mir."

Namrštila sam se, ne znajući šta da kažem. On prosto ne shvata! Ima novac celog života. Dobro, ne celog života - nije ga imao kad je bio dete. Stav mi se promenio. Ta misao me je otreznila

i smekšala sam prema kolima, osetivši se krivom zbog napada gneva. Namere su mu dobre iako ih pogrešno iskazuje.

„Rado ću prihvatiti kola na pozajmicu kao laptop.“

Teško je uzdahnuo. „U redu. Pozajmica. Neograničena.“
Obazrivo me je pogledao.

„Ne, ne neograničeno, već zasad. Hvala.“

Namrštio se. Popela sam se na prste i poljubila ga u obraz.

„Hvala na kolima, gospodine“, rekla sam što sam ljupkije mogla.

Naglo me je zgrabio i privukao sebi. Jednom rukom me privija, a druga mu je u mojoj kosi.

„Ti si izazovna žena, Ana Stil.“ Strastveno me je poljubio, jezikom mi razdvojivši usne, nepokolebljivo.

Krv mi je proključala i vatreno sam mu uzvratila poljubac. Mnogo ga želim - uprkos kolima, knjigama, blagim granicama... udaranju štapom... želim ga.

„Koristim svu vlast koju imam nad sobom da te odmah ne pojem na haubi samo da bih ti pokazao da si moja i da ću ti kupiti jebena kola ako to hoću“, zarežao je. „A sad uđimo unutra i skinimo se.“ Još jednom me je poljubio, brzo, grubo.

Čoveče, ne da je ljut! Uhvatio me je za ruku i poveo natrag u stan pa pravo u moju sobu. Moja podsvest se ponovo sakrila iza kauča i zagnjurila glavu u šake. Uključio je lampu i stao, zagledavši se u mene.

„Molim te, nemoj da se ljutiš“, prošaputala sam.

Pogled mu je ravnodušan, oči hladne krhotine zamagljenog stakla.

„Žao mi je zbog kola i knjiga...“ Začutala sam. On i dalje ćuti^zamišljen je. „Plašiš me kad si ljut“, prodahtala sam zureći u njega.

Zažmurio je i odmahnuo glavom. Kad ih je otvorio, izraz mu je blaži. Duboko je udahnuo i progutao knedlu.

„Okreni se“, prošaputao je. „Hoću da ti skinem tu haljinu.“

Još jedna žustra promena raspoloženja, teško je pratiti ga. Poslušno sam se okrenula. Srce mi tutnji. Nelagodu smenjuje želja, struji mi krvotokom i skuplja mi se, mračno i mučno, nisko, nisko u stomaku. Skupio mi je kosu na leđima i pre-bacio mi je preko

desnog ramena i dojke. Spušta mi kažiprst na potiljak i bolno polako ga povlači niz kičmu, noktom mi grebući kožu.

„Sviđa mi se ova haljina“, promrmljao je. „Volim da gledam tvoju besprekornu kožu.“

Prst mu se zaustavio na kraju haljine na polovini mojih leđa. Zavukao ga je pod tkaninu i povukao me korak nazad tako da sam priljubljena uz njegovo telo. Nagnuo se i udahnuo mi u kosi.

„Mirišeš tako lepo, Anastazija. Tako slatko.“ Nos mu je skliznuo pored mog uva niz vrat. Obasipa mi vrat nežnim poljupcima nalik povlačenju perom.

Disanje mi je plitko, ubrzano, puno iščekivanja. Prsti su mu na mom rajsferslusu. Mučno polako ga povlači dok mi pomera usne - liže, ljubi i sisa - do drugog ramena. Tako je mučno vešt. Moje telo odgovara i počinjem malaksalo da se uvfjam pod njegovim dodirima.

„Moraćeš. Da. Naučiš. Da. Budeš. Mirna“, šapuće, ljubeći me po potiljku između svake reči.

Povukao je vezane krajeve haljine iza mog vrata i ona mi je pala oko stopala.

„Nemaš brus, gospođice Stil. To mi se sviđa.“

Provukao je ruke napred i objumio mi grudi. Bradavice mi nabreknuše od njegovog dodira.

„Podigni ruke i stavi mi ih oko glave“, promrsio mi je uz vrat.

Odmah sam poslušala. Grudi mi se podigoše i pohrliše u njegove dlanove. Bradavice su mi se još više ukrutile. Zavukla sam mu prste u meku, seksi kosu i veoma nežno je povukla. Nakrivila sam glavu u stranu da mu olakšam pristup svom vratu.

„Mmm...“, promrmljao mi je iza uva i počeo da mi povlači bradavice dugim prstima, podržavajući moje pokrete u njego-voj kosi.

Prostjenjala sam kad sam osetila oštar nadražaj u međunožju.

„Da te navedem da ovako svršiš?“, prošaputao je.

Izvila sam leđa kako bih mu pogurala grudi u vešte ruke.

„Sviđa ti se ovo, zar ne, gospođice Stil?“

„Mmm...“

„Odgovori mi.“ Nastavlja da me polako i senzualno muči tim nežnim povlačenjem. „Da.“ „Da, šta?“ „Da... gospodine.“

„Dobra devojčica." Jako me je uštinuo i telo mi se grčevito uvilo.

Ciknula sam od izuzetnog, oštrog zadovoljstva/bola. Osećam ga uza sebe. Prostenjala sam i jače mu povukla kosu.

„Mislim da još nisi spremna da svršiš" prošaputao je, umi-rio ruke, nežno mi gricnuo ušnu školjku i povukao je zubima. „Uostalom, ozlovoljila si me."

Oh... ne, šta to znači? - zapitala sam se kroz izmaglicu sve-obuhvatne želje i zastenjala.

„Možda ti uopšte neću dati da svršiš." Ponovo je uposlio prste na mojim bradavicama, vuče, uvrće, mesi. Zalepila sam guzu uz njega... pomeram se s jedne strane u drugu.

Osećam kako mi se osmehuje uz vrat dok mi spušta ruke niz kukove. Otpozadi je zakačio prste za moje gaćice, raširio ih, gurnuo palčeve kroz tkaninu, iscepao ih i bacio ispred mene da *vidim... jebote*. Pomera ruke do moje ribice i otpozadi polako uvlači prst.

„O, da. Moja slatka devojčica je spremna", prodahtao je i obrnuo me prema sebi. Disanje mu je ubrzano. Gurnuo je prst u usta. „Ukus ti je divan, gospođice Stil." Uzdahnuo je.

Au. Prst mu je slankast... od mene.

„Svuci me", naredio je tiho, gledajući me polusklopljenih kapaka.

Na sebi imam samo cipele - Kejtine salonke visokih potpetica.

Zbunila sam se. Nikad nisam svukla muškarca. „Možeš ti to", nagovara me blago.

Brzo sam zatreptala. Odakle da počnem? Posegnula sam za njegovom majicom, ali uhvatio me je za ruke i lukavo se osmehnuo.

„Ne, ne." Odmahnuo je glavom, osmehujući se. „Ne majicu. Možda ćeš morati da me dodiruješ za ono što nameravam." Oči mu vrcaju od uzbuđenja.

O... toje novost... mogu daga dodirujem kadje obučen. Uzeo mi je jednu ruku i spustio je na svoj kruti ud.

„Ovako utičeš na mene, gospođice Stil."

Oštro sam udahnula i obavila mu prste oko uda. Nasmehao se.

„Želim da budem u tebi. Skini mi farmerke. Ti si glavna."

Jebote...ja samglavna. Zinula sam.

„Šta ćeš da mi radiš?“ zadirkuje me.

O, koliko mogućnosti... urla moja unutrašnja boginja. Gonje-na teskobom, žejjom i pravom hrabrošću Stilovih, gurnuila sam ga na krevet. Smeje se dok pada. Pobednički sam se zagledala u njega. Unutrašnja boginja će mi eksplodirati. Izula sam mu cipele, brzo, nespretno, pa čarape. Gleda me očima blistavih od razgaljenosti i želje. Izgleda... divno... *mojje*. Klekla sam na krevet i opkoračila ga da mu svučem farmerke, podvukavši mu prste pod pojas, napipavši mu dlačice iznad veoma raspoloženog uda. Zažmurio je i podigao kukove.

„Moraćeš da naučiš da budeš miran“, prekorila sam ga i povukla mu maljice ispod pojasa.

Zastao mu je dah i široko se osmehnuo.

„Da, gospođice Stil“, promrmljao je usplamtelih očiju. „U džepu, kondom“, zadahtao je.

Polako sam mu opipala džep, gledajući mu lice dok sam tragala. Usta su mu otvorena. Izvukla sam oba paketića koja sam našla i spustila ih na krevet pored njegovih kukova. *Dva!* Nestrpijivo, pomalo nespretno otkopčala sam mu dugme na farmerkama. Veoma sam uzbuđena.

„Tako nestrpljiva, gospođice Stil“, promrmljao je veselo. Povukla sam mu šlic i suočila se s problemom jer ne znam kako da mu smaknem farmerke... *hmm*. Vučem nadole. Jedva da su se pomerile. Zašto je tako teško?

„Ne mogu da ostanem miran ako ćeš da grizeš tu usnu“, upozorio me je pa podigao karlicu. Istovremeno sam mu smakla farmerke i bokserice, au... oslobodila sam ga. Šutnuo je odeću na pod.

Bokte, mogu da se igram s njim koliko hoću. Kao da je Božić.

„I šta ćeš sad da radiš?“ prodahtao je bez traga humora. Dotakla sam mu ud, prateći mu izraz lica. Usne mu poprimiše oblik slova O kad je oštro udahnuo. Tako je gladak i baršunast... i tvrd... *hmm*, kakva predivna mešavina. Nagla sam se, kosa mi je prekrila lice i uzela sam ga u usta. Jako sam zasisala. Zažmurio je i trgao kukovima.

„Hriste, Ana, polako“, prostenjao je.

Osećam se veoma moćno. Tako ushićuje da ga začikavam i isprobavam usnama i jezikom. Napeo se dok sam prelazila usnama po celoj dužini, uvlačila ga do grla, čvrsto sklopljenih usana... iznova i iznova.

„Prestani, Ana, prestani. Ne želim da svršim.“

Sela sam i zatreptala. Dahćem kao i on, ali zbunjena sam. *Mislila sam daja vodim igru?* Moja unutrašnja boginja izgleda kao da joj je neko oteo sladoled.

„Tvoja nevinost i oduševljenje me razoružavaju“, zadahtao je. „Ti, gore... to moramo da uradimo.“

Oh.

„Evo, stavi ovo.“ Pružio mi je paketić u foliji. *Sranje. Kako?* Iscepala sam paketić i osetila lepljivu gumu pod prstima.

„Stisni vrh i onda ga zarolaj nadole. Ne sme da ostane vaz-duh na vrhu“, zadahtao je.

Veoma polako i usredsređeno, uradila sam kako je rekao.

„Hriste, ubijaš me, Anastazija“, zakukao je.

Divim se svom radu kao i njemu. Stvarno je izuzetan pri-merak muškarca. Veoma je uzbudljivo posmatrati ga.

„A sad. Želim da budem duboko u tebi“, promrmljao je. Zagledala sam se u njega, zaplašena. Naglo je seo tako da su nam lica u ravni.

„Ovako“, prošaputao je. Obavio mi je ruku oko kukova i podigao me. Drugom rukom me je postavio iznad uda i veoma polako me spustio.

Zastenjala sam kad me je raširio, ispunio. Iznenadeno sam otvorila usta zbog slatkog, uzvišenog, bolnog osećaja potpune ispunjenosti. O... *molim te.*

„Tako je, malena, oseti me, celog“, zarezao je i nakratko zažmurio.

U meni je, zariven do balčaka. Drži me u mestu, sekunda-ma... minutama... nemam predstavu koliko, napregnuto me gledajući u oči.

„Duboko je ovako“, promrmljao je. Istovremeno je podigao i zavrteo kukove. Prostenjala sam... ah - osećaj mi se širi stomakom... svugde. *Jebote!*

„Ponovo“, prošaputala sam. Osmehnuo se i poslušao me.

Ječeći, zabacila sam glavu, kosa mi se rasula po leđima a on se veoma polako spustio na krevet.

„Ti se pomeraj, Anastazija, gore, dole, kako god hoćeš. Uхвати me za ruke“, prodahtao je promuklim, tihim i veoma seksi glasom.

Zgrabila sam mu ruke kao da mi život zavisi od toga. Polako sam se odgurnula od njega pa se spustila. Oči mu gore od blagog iščekivanja. Diše isprekidano kao i ja. Podigao je karlicu kad sam se spustila i odbacio me nagore. Uхватili smo ritam... gore, dole, gore, dole... iznova i iznova... a osećaj je tako... dobar. Uprkos teškom disanju, potpunoj ispunjenosti... vatrenom nadražaju koji sve brže struji mnome, posmatram ga, pogledi su nam priko-vani... i vidim divljenje u njegovim očima, divljenje prema meni.

Jebem ga. Vodim igru. On je moj, a ja sam njegova. Ta misao me je gurnula, prikovanu betonom, preko ivice i svršavam na njemu... nerazumljivo uzvikujući. Zgrabio mi je kukove, zaž-murio, zabacio glavu, stisnuo vilicu i tiho svršio. Pala sam mu na grudi, savladana, negde između mašte i stvarnosti, u mestu gde nema ni krajnjih ni blagih granica.

ŠESNAESTO POGLAVLJE

Polako postajem svesna spoljnog sveta. Au, kakva navala! Plu-tam, udovi su mi meki i tromi, potpuno istrošeni. Ležim na Kristijanu, s glavom na njegovim grudima. Divno miriše: sveže oprano rublje, skupa kupka i najbolji, najzavodljiviji miris na planeti... Kristijan. Ne želim da se pomerim, hoću da beskonač-no udišem taj eliksir. Protrljala sam mu grudi nosom, poželevši da ih majica ne pokriva. Kako mi se svest vraćala, raširila sam dlan preko njegovih grudi. Prvi put da sam ga tu dotakla. Čvrst je... snažan. Brzo je podigao ruku i uhvatio moju, ali ublažio je žaoku time što ju je podigao do usana i ljupko mi poljubio zglobove. Prevrnuo se kako bi me pogledao.

„Nemoj“, promrmljao je i nežno me poljubio.

„Zašto ne voliš da te dodiruju?“, prošaputala sam i zagledala mu se u blage sive oči.

„Zato što sam pedeset nijansi sjeban,* Anastazija.“

O... njegova iskrenost me je potpuno razoružala. Zatrep-tala sam.

„Imao sam veoma grubo upoznavanje sa životom. Ne želim da te opterećujem pojedinostima. Samo nemoj.“ Nosem je oče-šao moj pa se izvukao iz mene i seo.

„Mislim da smo ovim pokrili osnove. Kako ti se svidelo?“

Izgleda veoma zadovoljno sobom, a istovremeno zvuči sasvim trezveno, kao da je upravo otkao još jednu stavku sa spiska. I dalje sam smušena primedbom o „grubom upoznavanju sa životom“. Veoma je uznemirujuća - očajnički želim da saznam više. Ali neće mi reći. Nakrivila sam glavu u stranu kao što on radi i uložila ogroman napor da mu se osmehnem.

„Ako si i načas pomislio da sam poverovala da si mi pre-pustio kontrolu, pa, nisi mi video prosek.“ Stidljivo sam se osmehnula.

„Ali hvala na obmani.“

„Gospođice Stil, ti nisi samo lepo lice. Dosad si doživela šest orgazama i svi pripadaju meni.“ Ponovo je razigran ali i pun sebe.

Istovremeno sam pocrvenela i zatretala pod njegovim pogledom. *On broji!* Čelo mu se naboralo.

„Imaš li nešto da mi kažeš?“ Glas mu je odjednom strog.

Namrštila sam se. *Sranje.*

„Tutros sam nešto sanjala.“

„Stvarno?“ Ošinuo me je pogledom.

Sranje na kvadrat. Jesatn li u nevolji?

„Svršila sam u snu.“ Prebacila sam ruku preko očiju. On ne govori ništa. Provirila sam. Izgleda razgaljeno.

„U snu?“

„Probudio me je orgazam.“ „Siguran sam da jeste. Šta si sanjala?“ *Sranje.* „Tebe.“

„Šta sam radio?“

Ponovo sam prebacila ruku preko očiju. Poput deteta, načas mislim kako me on ne vidi ako ja njega ne vidim. „Anastazija, šta sam radio? Neću te ponovo pitati.“ „Imao si jahaći bič.“ Pomerio mi je ruku. „Stvarno?“

„Da." Lice mi je tamnocrveno.

„Još ima nade za tebe", promrmljao je. „Imam nekoliko jahaćih bičeva."

„Od smeđe kože s pletenicom?"

Nasmejao se. „Ne, ali siguran sam da mogu da nabavim takav."

Nagnuo se, brzo me poljubio pa ustao i podigao bokserice.

0 *ne... on odlazi.* Brzo sam pogledala na sat - tek je dvadeset do deset. I ja sam ustala iz kreveta, obukla donji deo trenerke i potkošuljd pa ponovo sela, prekrštenih nogu. Gledam ga. Ne želim da ode. Šta mogu da uradim?

„Kad očekuješ menstruaciju?" Prenuo me je iz misli. *Molim?*

„Mrzim da koristim ovo", progundao je, presavio kondom i spustio ga na pod pa navukao farmerke.

„Pa?" podstakao me je pošto nisam odgovorila. Pogledao me je s iščekivanjem kao da čeka da čuje šta mislim o vremenu. Bokte... to su lične stvari.

„Sledeće nedelje." Zagledala sam se u šake.

„Moraš da uzmeš neki vid kontracepcije."

Tako se zapovednički ponaša. Tupo sam ga pogledala. Seo je na krevet da obuje čarape i cipele.

„Imaš li ginekologa?"

Odmahnula sam glavom. Vratili smo se na pripajanje kompanija i nabavke - još jedan zaokret raspoloženja od sto osam-deset stepeni.

Namrštio se. „Mogu da udesim da moja doktorica dođe da te pregleda u tvom stanu - u nedelju ujutru pre nego što dođeš kod mene? Ili da te pregleda kod mene. Šta ti više odgovara?"

Ma ne, uopšte me nepritiskaš. Toš nešto što on plaća... ali to je za njegovo uživanje.

„Kod tebe." To znači da ću ga zasigurno videti u nedelju.

„Važi. Javiću ti vreme."

„Odlaziš?"

Nemoj da ideš... ostani sa mnom, molim te.

„Da."

Zašto?

„Kako ćeš da se vratiš?“ prošaputala sam.

„Tejlor će me pokupiti.“

„Mogu da te odvezem. Imam divna nova kola.“ Srdačno me je pogledao.

„To mi se više sviđa. Ali čini mi se da si previše popila.“

„Jesi li me namerno napio?“

„Da.“

„Zašto?“

„Zato što previše razmišljaš o svemu i ćutljiva si kao tvoj očuh. Malo vina ti razveže jezik, a moraš iskreno da razgovaraš sa mnom. U protivnom se zatvoriš i nemam pojma o čemu razmišljaš. U vinu je istina, Anastazija.“

„A misliš da si ti uvek iskren prema meni?“

„Trudim se da budem.“ Obazrivo me je pogledao. „Ovo će uspeti samo ako budemo iskreni jedno prema drugom.“

„Volela bih da ostaneš i upotrebiš ovo.“ Podigla sam drugi kondom.

Osmehnuo se i oči su mu veselo zaigrale.

„Anastazija, večeras sam prešao previše granica. Moram da idem. Vidimo se u nedelju. Spremiću ti izmenjen ugovor i onda ćemo moći stvarno da se igramo.“

„Igramo?“ *Jebote*. Srce mi skoči u usta.

„Voleo bih da odigram jednu scenu s tobom. Ali neću dok ne potpišeš kako bih znao da si spremna.“

„Oh. To znači da bih mogla ovo da odužim ako ne potpišem?“

Ispitivački me je pogledao, a onda izvio usne u osmeh. „Pa, pretpostavljam da možeš, ali mogao bih da poklekнем pod pritiskom.“

„Da poklekneš? Kako?“ Moja unutrašnja boginja se probu-dila i sva se pretvorila u uvo.

Polako je klimnuo glavom pa se zadirkujući osmehnuo. „Moglo bi da postane stvarno gadno.“

Osmeh mu je zarazan.

„U kom smislu gadno?“

„Ma znaš, eksplozije, sudari, otmice, utamničenje.“ „Oteo bi me?“

„I te kako.“ Široko se osmehuje.

„I držao me protiv moje volje?" *Au, ovo mepali.*

„0, da." Klimnuo je glavom. „A onda sledi RPM dvadeset četiri sata dnevno, sedam dana u nedelji."

„Nemam pojma o čemu pričaš", prodahtala sam. Srce mi tutnji... je l' on to ozbiljno?

„Razmena potpune moći - dan i noć." Oči mu sijaju. Čak i odavde mogu da osetim njegovo uzbuđenje.

Jebote.

„Tako da nemaš izbora", dodao je zajedljivo. „Očigledno." Ne mogu da sakrijem sarkazam u glasu dok prevrćem očima.

„0, Anastazija Stil, jesi li to upravo prevrnula očima?" *Sranje.*

„Ne", zapištala sam.

„Mislim da jesi. Šta sam rekao da ću ti uraditi ako još jednom prevrneš očima?"

Sranje. Seo je na ivicu kreveta.

„Dođi ovamo", reče tiho.

Prebledela sam. Bokte... on to ozbiljno misli. Sedim ibuljim u njega, potpuno nepokretna.

„Nisam potpisala", prošaputala sam.

„Rekao sam ti šta ću da uradim. Ja sam čovek koji drži reč. Istući ću te po dupetu, a onda ću te jebati veoma brzo i žestoko. Izgleda da će nam ipak trebati taj kondom."

Glas mu je veoma tih, preteći i *prokleta me pali*. Utroba mi se praktično grči od snažne, zahtevne, tačne želje. Kristijan me gleda, čeka, oči mu plamte. Kolebljivo sam ispravila noge. *Da li da bežim?* To je to - naš odnos visi u vazduhu, sad, ovde. Treba li da mu to dozvolim ili da odbijem i učinim kraj svemu? Znam da će se sve završiti ako odbijem. *Uradi tol* - preklinje me unutrašnja boginja. Podsvest mi je paralisana kao i ja.

„Čekam", kaže. „Nisam strpljiv čovek."

O, *za ime svega*. Daščem, uplašena, uzbuđena. Krvi mi juri telom, noge su mi kao žele. Polako sam otpuzala do njega.

„Dobra devojčica", promrmljao je. „Sad ustani."

O, *sranje*... zar ne može samo da završi s tim? Nisam sigurna mogu li da ustanem. Oklevajući sam ustala. Ispružio je ruku i stavila sam mu kondom na dlan. Odjednom me je zgrabio i prebacio preko krila. Vešt看 pokretom je nakrivio telo tako da mi

grudi počivaju na krevetu pored njega. Prebacio je desnu nogu preko mojih, a levu podlakticu mi položio na krsta. Ne mogu da se pomerim. *Jebiga.*

„Stavi ruke s obe strane glave“, naredio je.

Odmah sam poslušala.

„Zašto ovo radim, Anastazija?“, pita me.

„Zato što sam prevrnula očima dok si pričao“, jedva sam prozborila.

„Misliš li da je to pristojno?“

„Nije.“

„Hoćeš li to ponoviti?“

„Neću.“

„Nalupaću te po dupetu kad god to uradiš, jasno?“

Veoma polako mi je svukao trenerku. O, kako je ovo ponižavajuće! Ponižavajuće, zastrašujuće i uzbudljivo. On ovome pridaje ogroman značaj. Srce mi je u grlu. Jedva dišem. *Sranje, hoće li boleti?*

Spustio mi je šaku na golu zadnjicu. Nežno me miluje i gladi otvorenim dlanom. A onda mu ruka više nije tu... uda-rio me je - jako. *Jao!* Razrogačila sam se od bola i pokušala da ustanem, ali stavio mi je ruku između lopatica i prikovao me. Ponovo me miluje po mestu koje je udario. Disanje mu se promenilo - glasnije je, oštrije. Još dva udarca, brzo jedan za drugim. *Jebote, boli.* Ne ispuštam nikakav zvuk, lica iskrivljenog od bola. Pokušavam da uzmaknem od udaraca - podstaknuta adrenalinom koji mi kulja telom.

„Budi mirna ili ću te duže tući“, zarežao je.

Sad me trlja. Sledi udarac. Uspostavio je obrazac: milovanje, trljanje, jak udarac. Moram da se usredsredim kako bih pod-nosila bol. Um mi se prazni dok se trudim da prihvatim oštar osećaj. Nijednom me nije udario na isto mesto - bol se širi.

„Aaa!“ Kriknula sam posle desetog udarca - nisam ni svesna da brojim u sebi.

„Tek sam se zagrejao.“

Ponovo me je tresnuo pa nežno pomilovao. Raspamećuje me smenjivanje jakih udaraca od kojih mi koža bridi i nežnih milovanja. Ponovo me je udario... postaje mi teže da podnosim.

Lice me boli koliko ga stežem. Nežno me je pomilovao i ponovo je usledio udarac. Kriknula sam još jednom.

„Nema nikoga da te čuje, malena. Samo ja.“

Udara me i udara. Duboko u sebi hoću da ga molim da prestane. Ali ne radim to. Neću da mu pružim to zadovoljstvo. Nastavlja u neumoljivom ritmu. Uzviknula sam još šest puta. Ukupno osamnaest udaraca. Telo mi bridi, bridi od njegovog nemilosrdnog napada.

„Dovoljno“, prošaputao je promuklo. „Dobro obavljeno, Anastazija. Sad ću te jebati.“

Nežno mi miluje guzu. Ona gori dok lagano kruži dlanom. Naglo je gurnuo dva prsta u mene, potpuno me iznenadiši. Ciknula sam. Taj novi nasrtaj raspršio je obamrlost od bola.

„Osećaš li? Vidiš koliko se ovo sviđa tvom telu, Anastazija. Vlažna si samo za mene.“ Glas mu odiše strahopoštovanjem. Brzo uvlači i izvlači prste.

Prostjenjala sam. *Ne, svakako ne.* A onda su mu prsti nestali... a želja je ostala.

„Sledeći put ću ti reći da brojiš. Gde je taj kondom?“

Posegnuo je za kondomom pa me nežno podigao i gurnuo na krevet licem nadole. Čujem kako otkopčava šlic i cepa foliju. Sasvim mi je svukao trenerku i onda me namestio u klečeći položaj. Sad mi otpozadi miluje bolno dupe.

„Uzeću te sad. Možeš da svršiš“, promrljao je.

Molim? Kao da mogu da biram.

Brzo me je ispunio. Glasno sam zaječala. Pomera se, zaku-cava se, brzo, žestoko uz moju namučenu guzu. Osećaj je više nego izuzetan, bolan, ponižavajući i raspamećujući. Čula su mi opustošena, nepovezana, usredsređena samo na ono što sad radi. Tera me da osetim ono poznato stezanje duboko u stoma-ku, grčenje, ubrzavanje. NE... moje izdajničko telo eksplodiralo je u žestokom orgazmu od koga se telo rasplinjava.

„0, Ana!“, kriknu Kristijan glasno, svršavajući, čvrsto me držeći dok se prazni u mene. Srušio se, teško dahćući, pa me povukao na sebe i zagnjurio mi lice u kosu, čvrsto me grleći.

„0, malena“, prodahtao je. „Dobro došla u moj svet.“

Ležimo i stenjemo dok čekamo da nam se disanje smiri. Nežno mi miluje kosu. Ponovo sam mu na grudima. Ali ovog puta nemam snage da podignem ruku i dodirnem ga. Čoveče... preživela sam. Nije bilo tako strašno. Čvršća sam nego što sam mislila. Moja unutrašnja boginja je izmoždena... pa, bar čuti. Kristijan mi ponovo gurka nos u kosu i duboko udiše.

„Bravo, malena“, prošaputao je radosnim glasom. Njegove reči me obujmljuju kao meki, paperjasti peškiri iz *Hitmana* i veoma sam zadovoljna što je srećan.

Podigao mi je bretelu potkošulje.

„Spavaš li u ovome?“ pitao je nežno.

„Da“, prošaputala sam sneno.

„Trebalo bi da budeš u svili i kadifi, prelepa devojkice. Odvešću te u kupovinu.“

„Volim sportski stil“, promrmljala sam. Pokušala sam da zvučim ozlovoljeno ali nisam uspela.

Ponovo mi je poljubio glavu.

„Videćemo“, rekao je.

Ležimo još nekoliko minuta, satima, ko zna. Mislim da sam zadremala. \

„Moram da idem.“ Nagnuo se i nežno me poljubio u čelo. „Jesi li dobro?“ Glas mu je blag.

Razmišljam o njegovom pitanju. Dupe me peče. Pa, sad je užareno. Neverovatno, ali pored toga što sam iscrpljena, osećam se odlično. Ta pomisao je ponižavajuća, neočekivana. Ne razumem.

„Dobro sam“, prošaputala sam. Ne želim da kažem više od toga. Ustao je.

„Gde je kupatilo?“ „Niz hodnik pa levo.“

Podigao je drugi kondom i izašao iz sobe. Brzo sam ustala i navukla trenerku. Malo me grebe uz zadnjicu, koja još bridi. Veoma sam zbunjena svojom reakcijom. Sećam se da je rekao -ne znam kad - da ću se osećati mnogo bolje posle dobrih batina po dupetu. *Kako je to moguće?* Zaista ne kapiram. Ali začudo, osećam se bolje. Ne mogu reći da sam uživala u iskustvu. U stvari, i dalje bih dala sve od sebe da ga izbegnem, ali sad...

osećam se sigurno, čudno, okupana zadovoljstvom, zadovoljena. Zagnjurila sam glavu u šake. Jednostavno ne razumem.

Kristijan se vratio u sobu. Ne mogu da ga pogledam u oči. Zurim u šake.

„Pronašao sam bebi ulje. Daj da ti namažem guzu.”

Molim?

„Neka, dobro sam.”

„Anastazija”, rekao je upozoravajući. Poželela sam da prevrnem očima, ali brzo sam se zaustavila. Ustala sam i okrenula se prema krevetu. Seo je iza mene i nežno mi smakao trenerku. *Goredole kao kurvina suknja*, moja podsvest kiselo primećuje. U sebi sam joj rekla gde može da se tornja. Kristijan je sipao ulje na dlan i veoma nežno i polako mi ga utrljao. Od sredstva za skidanje šminke do umirujućeg melema za izударanu zadnjicu, ko bi rekao da ta tečnost može da se koristi u tolike svrhe.

„Volim da te dodirujem”, promrmljao je. Moram da se slo-žim, i ja.

„Eto”, rekao je kad je završio i ponovo mi navukao trenerku.

Pogledala sam na sat. Pola jedanaest. „Sad ću te ostaviti.”

„Ispratiću te.” I dalje ne mogu da ga pogledam.

Uhvatio me je za ruku i poveo prema ulaznim vratima. Srećom, Kejt se još nije vratila. Mora da se zadržala na večeri s roditeljima i Itanom. Stvarno mi je drago što nije bila tu da čuje moje kažnjavanje.

„Zar ne moraš da pozoveš Tejlora?” pitala sam, izbegavajući da ga pogledam u oči.

„Tejlor me čeka od devet. Pogledaj me”, prošaputao je.

Uložila sam napor da ga pogledam u oči. On me posmatra s divljenjem.

„Nisi plakala”, promrsio je. Naglo me je zagrlio i vatreno poljubio. „Nedelja”, prošaputao mi je naspram usana. To je istovremeno obećanje i pretnja.

Gledam kako silazi prilazom i ulazi u veliki crni audi. Nije se okrenuo. Zatvorila sam vrata i bespomoćna stala u dnevnoj sobi stana u kome ću provesti još samo dve noći. Mesto na kojem sam srećno živela skoro četiri godine... ali danas se prvi put ovde osećam usamljeno i neprijatno, nezadovoljno sobom. Jesam li

previše zastranila? Znam da ispod moje prilično oba-mrle spoljašnjosti vreba bunar suza. Šta to radim? Ironično je što čak ne mogu da sednem i isplačem se. Moraću da stojim. Znam da je kasno, ali odlučujem da pozovem mamu.

„Dušo, kako si? Kako je prošla ceremonija?“, oduševila se. Glas joj je melem.

„Izvini što zovem ovako kasno“, prošaputala sam.

Zastala je.

„Ana? Šta je bilo?“ Sasvim se uozbiljila. „Ništa, mama. Samo sam htela da te čujem“ Načas ćuti.

„Ana, šta se desilo? Kaži mi, molim te.“ Glas joj je blag i umirujući. Znam da joj je stalo. Nepozvane suze se izliše. Tako često plačem u poslednje vreme.

„Molim te, Ana“, rekla je i njen strepnja je ravna mojoj.

„O, mama, reč je o muškarcu.“

„Šta ti je uradio?“ Njena uzbuđenost je opipljiva.

„Nije mi ništa uradio.“ *Madajeste...* O sranje. Ne želim da je brinem. Samo hoću da neko trenutno bude jak umesto mene.

„Ana, molim te, brineš me.“

Duboko sam udahнула. „Mislim da sam se zah'ubila u jednog tipa, a on se razlikuje od mene. Ne znam da li bi trebalo da budemo zajedno.“

„O, mila, volela bih da sam pored tebe. Tako mi je žao što nisam došla na dodelu diploma. Zaljubila si se u nekoga, konačno. Dušice, muškarci su varljivi. Oni su druga vrsta, zlato. Koli-ko dugo ga poznaješ?“

Kristijan je svakako druga vrsta... *druga planeta.*

„Skoro tri nedelje.“

„Ana, draga, to je ništa. Kako možeš nekoga da upoznaš za tako kratko vreme? Samo napreduj polako s njim i drži ga na distanci dok ne zaključiš je 1' te zaslužuje.“

Opa... zbunjujuće je kad mi je majka tako pronicljiva, ali kasno je za takav savet. Da li me *zaslužuje*? To je zanimljivo gledište. Uvek se pitam zaslužujem li ja njega.

„Dušo, zvučiš veoma nesrećno. Dođi kući - poseti nas. Nedostaješ mi, zlato. I Bob bi voleo da te vidi. Možeš da se skloniš

od njega i moći ćeš sve da sagledaš drugačije. Potreban ti je predah. Mnogo si radila u poslednje vreme."

Čoveče, to je veoma primamljivo. Da pobegnem u Džordži-ju. Da se sunčam, pijuckam koktele. Majčin smisao za humor... njen zagrljaj pun ljubavi.

„U ponedeljak imam dva razgovora za posao u Sijetlu."

„O, to je divna vest."

Vrata su se otvorila i ušla je nasmejana Kejt. Suždila se kad je videla da sam plakala.

„Mama, moram da idem. Razmisliću o poseti. Hvala."

„Dušice, molim te, ne dozvoli tom muškarcu da ti se pod-vuču pod kožu. Premlada si. Treba da se zabavljaš."

„Znam, mama. Volim te."

„O, Ana, i ja tebe mnogo volim. Čuvaj se, mila." Prekinula sam vezu i okrenula se prema Kejt, koja me strelja pogledom. „Je 1' te onaj bezobrazno bogat drkadžija ponovo uzrujao?" „Nije... na neki način... ovaj... da."

„Samo mu reci da se tornja, Ana. Raspoloženje ti je tako promenljivo otkako si ga upoznala. Nikad te nisam videla takvu."

Svet Ketrin Kavane je veoma jasan, veoma crn ili beo. Bez neshvatljivih, tajanstvenih, maglovitih nijansi sive koje čine moj. *Dobro došla u moj svet.*

„Sedi, hajde da pričamo. Popićemo malo vina. O, pili ste šampanjac." Spazila je bocu. „I to dobar."

Neuverljivo sam se osmehnula i pogledala kauč sa zebnjom.

Obazrivo sam mu prišla. *Hmm... sedenje.* „Jesi li dobro?"

„Pala sam i tresnula na dupe."

Ne pada joj na pamet da posumnja jer sam najnespretnija osoba u državi Vašington. Nikad ne bih pomislila da će mi to dobro doći. Oprezno sam sela, prijatno iznenađena što sam dobro, pa posvetila pažnju Kejt. Ali misli su mi odlutale do hotela *Hitman - Pa da si moja, ne bi mogla da sediš nedelju dana posle onogjuče.* To je tad rekao, a ja sam se usredsredila samo na to da budem njegova. Svi znaci upozorenja bili su tu, ali sam bila suviše neupućena i zacopana da ih primetim.

Kejt se vratila u dnevnu sobu s bocom crnog vina i ispranim šoljama.

„Evo.“ Pružila mi je šolju vina. Nije ukusno kao bolindžer.

„Ana, šutni ga ako je mamlaz koji se plaši vezivanja. Mada ne kapiram njegovu odbojnost prema vezivanju. Nije mogao da odvoji pogled od tebe u šatoru. Rekla bih da je potpuno očaran, ali možda to pokazuje na čudan način.“

Očaran? Kristijan? Pokazuje to na čudan način? Rekla bih da je tako.

„Kejt, zamršeno je. Kako si se ti provela?“

Ne mogu da pričam o tome s njom a da ne otkrijem previše. Ali jedno pitanje o tome kako joj je prošao dan i ništa je ne može zaustaviti. Umirujuće je sedeti i slušati njeno uobičajeno ćeretanje. Najnovija vest je da će Itan možda živeti s nama posle odmora. To će biti zabavno - Itan je urnebesao. Namrštila sam se. Mislim da se Kristijanu to neće dopasti. *Pa... bas mi je zao.* Moraće to da prihvati. Posle dve šolje vina odlučila sam da legnem. Dan se odužio. Kejt me je zagrlila pa otišla da pozove Eliota.

Uključila sam paklenu mašinu kad sam oprala zube. Čeka me Kristijanov mejl.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Ti

Datum: 26. maj 2011,23.14

Primalac: Anastazija Stil

Draga gospođice Stil,

Ti si prosto sjajna. Najlepša, najpametnija, najduhovitija i najhrabrija žena koju sam upoznao. Popij brufen - to nije molba. I nemoj ponovo da voziš bubu. Znaću.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

O, da više ne vozim svoja kola! Otkucala sam odgovor.

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**

Laskanje **Datum:** 26. maj

2011,23.20 **Primalac:** Kristijan

Grej

Dragi gospodine Greje,
Laskanje te neće nikud odvesti, ali pošto si već bio *svugde*, to je sporno pitanje.

Moraću da odvezem bubu kod mehaničara kako bih je prodala - pa neću velikodušno prihvatiti nikakve gluposti u vezi s tim.

Crno vino je uvek bolji izbor od brufena. Ana

P. S. Udaranje štapom je KRAJNJA granica za mene.

Pritisla sam „poslati“.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Iritantne žene koje ne znaju da prihvate kompliment

Datum: 26. maj 2011,23.26

Primalac: Anastazija Stil

Draga gospođice Stil, Ne laskam ti.Trebalo bi da legneš.
Prihvatam tvoj dodatak krajnjim granicama. Nemoj mnogo da piješ.

Tejlor će se rešiti tvojih kola i dobiti dobru cenu za njih.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Tejlor - pravi čovek za taj posao?

Datum: 26. maj 2011,23.40 **Primalac:** Kristijan

Grej

Dragi gospodine,
Čudi me što si spreman da dozvoliš svojoj desnoj ruci da ugrozi život vožnjom mojih kola, ali ne i nekoj ženi koju

povremeno tučaš. Kako mogu da budem sigurna da ćeTejlor dobiti najbolju cenu za dotični automobil? Ranije sam, verovatno pre nego što sam te upoznala, bila poznata kao opasan pregovarač.

Ana

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**

Pazi se! **Datum:** 26. maj

2011,23.44 **Primalac:** Anastazija

Stil

Draga gospođice Stil,

Pretpostavljam da to CRNOVINO govori iztebe i da si imala veoma naporan dan.

Mada sam u iskušenju da se dovezem natrag i postaram da ne možeš da sediš nedelju dana umesto jedne noći. Tejlor je bivši vojnik i može da vozi sve od motocikla do tenka.Tvoja kola ne predstavljaju opasnost za njega. Molim te, nemoj o sebi govoriti kao o„ženi koju povremeno tucam"jermeto,iskrenogovoreći, RAZGNEVUUJE.Azaista ti se ne bih svideo u takvom stanju.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**

Pazi ti **Datum:** 26. maj

2011,23.57 **Primalac:** Kristijan

Grej

Dragi gospodine Greje,

Ionako nisam sigurna da mi se sviđaš, pogotovo sad.

Gospođica Stil

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**

Pazi ti **Datum:** 27. maj

2011,00.03 **Primalac:**
Anastazija Stil

Zašto ti se ne sviđam?

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Pazi ti **Datum:** 27.
maj 2011,00.09 **Primalac:**
Kristijan Grej

Zato što nikad ne ostaješ sa mnom.

Eto, sad ima nešto o čemu može da razmišlja. Iako se ne osećam tako, odlučno sam sklopila mašinu i uvukla se u kre-vet. Isključila sam lampu i zagledala se u tavanicu. Dan je bio naporan, jedan emotivni udarac za drugim. Veoma mi je prijalo vreme s Rejom. Izgleda zdravo i, začudo, odobrava Kristijana. Zaboga, Kejt i njen dug jezik. Kristijanov govor o gladi. O čemu je reč, dođavola? Bože, a tek kola! Nisam ni rekla Kejt za nova kola. Šta li Kristijan umišija?

A večeras me je stvarno udario. Niko me nikad nije udario u životu. U šta sam se uvalila? Suze, koje sam progutala kad je Kejt došla, polako počinju da mi klize niz lice u uvo. Zaljubila sam se u veoma emotivno zatvorenu osobu. Duboko u sebi znam da ću biti povredena. Sam je priznao da je potpuno sjeban. *Zašto* je toliko sjeban? Mora da je strašno biti poremećen kao on. Još jaće sam zaplakala od pomisli da je kao dete doživeo neku nepodnošljivu surovost. *Možda te ne bi želeo da je normalniji*

- moja podsvest podmuklo učestvuje u mojim premišljanjima... a duboko u srcu znam da je tako. Zagnjurila sam glavu u jastuk i brana se otvorila... prvi put posle više godina, nezaustavljivo jecam u jastuk.

Kejtina vika me je prenela iz turobnih misli.

„Šta tražiš ovde, jebote?“

„Epa, ne možeš!“

„Šta si joj, jebote, sad uradio?"

„Stalno plače otkako teje upoznala."

„Ne možeš da uđeš!"

Kristijan je upao u svoju sobu i bez oklevanja upalio svetlo, nateravši me da zaškiljim.

„Pobogu, Ana", promrmljao je. Ugasio je svetlo i u trenu se našao pored mene.

„Šta radiš ovde?" procedila sam između jecaja. Sranje. Ne mogu da prestanem da plačem.

Upalio je lampu na noćnom stočiću i ponovo sam zaškiljila. Kejt se pojavila na vratima.

„Hoćeš li da izbacim ovog seronju?", pitala je, zračeci termonuklearnim neprijateljstvom.

Kristijan je podigao obrve, nesumnjivo iznenađen njenim laskavim epitetom i divljim neprijateljstvom. Odmahnula sam glavom, a ona je prevrnula očima. *Oh... ne bih to radila upri-sustvu gospodina G.*

„Samo viči ako ti zatrebam", rekla je blažim glasom. „Greje, ti si mi na crnoj listi i motrim na tebe", proskitala je. Zatreptao je, a ona se okrenula i pritorila vrata.

Kristijan me gleda, ozbiljnog izraza, pepeljastog lica. Nosi blejzer na pruge. Izvadio je maramicu iz unutrašnjeg džepa i pružio mi je. Mislim da negde imam još jednu njegovu maramicu.

„Šta se dešava?", pitao je tiho.

„Zašto si došao?" Ne obazirem se na njegovo pitanje. Suze su čudesno stale, ali mi telo potresaju jecaji na suvo.

„Deo moje uloge jeste da brinem o tvojim potrebama. Rekla si da želiš da ostanem i došao sam. A nalazim te ovakvu." Zatreptao je potpuno zbunjen. „Siguran sam da sam ja odgo-voran, ali nemam pojma kako. Je li to zato što sam te udarao?"

Podigla sam se, lecnuvši se zbog bolnog dupeta. Sela sam i okrenula se prema njemu.

„Jesi li uzela brufen?"

Odmahnula sam glavom. Zaškiljio je, ustao i izašao iz sobe. Čujem da priča s Kejt, ali ne i šta govore. Vratio se posle neko-liko trenutaka s pilulama i šoljom vode.

„Popij ih", naredio je nežno i seo pored mene.

Poslušala sam.

„Pričaj sa mnom“, prošaputao je. „Rekla si mi da si dobro. Nikad te ne bih ostavio da sam znao da si takva.“

Zagledala sam se u šake. Šta mogu da kažem što već nisam? Hoću više. Hoću da ostane zato što želi da ostane, a ne zato što cmizdrim. I ne želim da me udara. Zar je to tako nerazumno?

„Pretpostavljam da nisi bila dobro kad si rekla da jesi.“

Pocrvenela sam. „Mislila sam da jesam.“

„Anastazija, ne možeš da mi govoriš ono što misliš da želim da čujem. To nije iskrenost“, prekorio me je. „Kako da verujem ičemu što si mi rekla?“

Pogledala sam ga. Namršten je, sumoran. Prošao je obema rukama kroz kosu.

„Kako si se osećala kad sam te udario i posle toga?“

„Nije mi se svidelo. Volela bih da to ne ponavljaš.“

„Nije ni trebalo da ti se sviđi.“

„Zašto se tebi sviđa?“ Zapiljila sam se u njega.

Pitanje ga je iznenadilo.

„Stvarno želiš da znaš?“

„O, veruj mi, opčinjena sam.“ Nisam uspela da potisnem sarkazam iz glasa. Ponovo je zaškiljio.

„Pazi se“, upozorio me je.

Prebledela sam. „Hoćeš li ponovo da me tučeš?“

„Ne, ne noćas.“

Ah... moja podsvest i ja smo odahnule.

„Dakle“, podstakla sam ga.

„Volim kontrolu koju mi to pruža, Anastazija. Želim da se ponašaš na određen način. Ako to ne radiš, kazniću te i naučićeš da se ponašaš onako kako hoću. Uživam u tome da te kažnjavam. Hteo sam da te izlemam po dupetu otkako si me pitala jesam li homoseksualac.“

Pocrvenela sam kad sam se toga setila. *Pobogu, htela sam samu sebe da izlemam posle tog pitanja.* Dakle, Ketrin Kavana je kriva za sve ovo. Da ga je ona intervjuisala i postavila mu to pitanje, sad bi nju bolelo dupe. Ne sviđa mi se ta pomisao. Sve je veoma zbunjujuće.

„To znači da ti se ne sviđam ovakva kakva sam.“

Zapiljio se u mene. Ponovo se zbunio. „Mislim da si divna takvakakvajesi.“

„Pa zašto onda hoćeš da me promeniš?“

„Ne želim da te promenim. Voleo bih da budeš učtiva i da slediš pravila koja sam ti dao i da mi ne prkosiš. Jednostavno je.“

„Ali želiš da me kažnjavaš?“

„Želim.“

„To je ono što ne razumem.“

Uzdahnua je i ponovo prošao rukama kroz kosu.

„Takav sam, Anastazija. Moram da te kontrolišem. Potrebno mi je da se ponašaš na određen način. Ako to ne radiš, volim da gledam kako ti divna bela koža postaje rumena i vruća pod mojim rukama. To me pali.“

Jebote. Napredujemo.

„Znači, nije reč o bolu koji me teraš da trpim?“ Progutao je knedlu.

„Malo, da vidim možeš li da izdržiš, ali to nije pravi razlog. Već činjenica da si moja i da mogu da ti radim šta hoću - pot-puna vlast nad nekim. To me uzbuđuje. Mnogo, Anastazija. Slušaj, ne objašnjavam najbolje... nikad ranije nisam morao. Nisam mnogo ni razmišljao o tome. Uvek sam bio s partnerka-ma koje isto misle.“ Slegnuo je ramenima kao da se izvinjava. „Još mi nisi odgovorila na pitanje - kako si se osećala kasnije?“

„Zbunjeno.“

„Batine su te seksualno uzbudile, Anastazija.“ Načas je zažmurio. Oči su mu blistale kad ih je ponovo otvorio.

Njegov izraz dotakao je onaj mračni deo zakopan duboko u mom stomaku - moj libido, koji je on probudio i ukrotio, ali je čak i sad nezasićen.

„Ne gledaj me tako“, promrmijao je.

Namrštila sam se. *Pobogu, sta sam sad uradila?*

„Nemam nijedan kondom, Anastazija. A ti si, znaš, uzrujana. Nasuprot onome što tvoja cimerka misli, ja nisam čudovište. Dakle, bila si zbunjena?“

Promeškoljila sam se pod njegovim napregnutim pogledom.

„Ne smeta ti da budeš iskrena sa mnom kad pišeš. Tvoji mejlovi mi otkrivaju šta osećaš. Zašto to ne možeš da radiš i kad razgovaramo? Zar ti ulivam toliki strah?"

Podigla sam nevkHjivu trunku s majčinog plavo-krem pačvorka.

„Odvračaš mi pažnju, Kristijane. Potpuno me poražavaš. Osećam se kao Ikar kad je leteo preblizu Sunca", prošaputala sam.

Zinuo je. „Pa, mislim da si obrnula uloge", odgovorio je šapatom.

„Molim?"

„O, Anastazija, začarala si me. Zar to nije očigledno?"

Meni nije. *Začarala...* moja unutrašnja boginja bulji otvo-renih usta. Čak ni ona ne veruje.

„Još mi nisi odgovorila na pitanje. Napiši mi mejl, molim te. A sad bih stvarno voleo da spavam. Mogu li da ostanem?"

„Želiš li da ostaneš?" Ne mogu da potisnem nadu iz glasa.

„Htela si da budem ovde."

„Nisi mi odgovorio na pitanje."

„Napisaću ti mejl", promrmljao je nestrpljivo.

Ustao je pa izvadio iz džepova blekberi, ključeve, novčanik i novac. Au, šta sve muškarci nose u džepovima. Skinuo je sat, cipele, čarape i farmerke pa stavio blejzer na naslon stolice. Obišao je krevet i legao.

„Lezi", naložio je.

Polako sam skliznula ispod pokrivača, lecnuvši se, gledajući ga. Vidi ti to... ostaće. Mislim da sam utrnula od zakasnelog šoka. Nalaktio se i pogledao me.

„Ako ćeš da plačeš, plači preda mnom. Moram da znam."

„Želiš da plačem?"

„Ne baš. Samo hoću da znam šta osećaš. Ne želim da mi isklizneš iz prstiju. Ugasi svetlo. Kasno je i sutra oboje moramo na posao."

Dakle, *ovdeje... a i dalje se zapovednički ponaša*, ali ne mogu da se žalim - u mom je krevetu. Ne razumem sasvim zašto... možda bi trebalo češće da plačem pred njim. Ugasila sam lampu.

„Lezi na bok, leđima prema meni", promrmljao je u mraku.

Prevrnula sam očima, znajući da me ne vidi, ali uradila sam kako je rekao. Pažljivo mi se primakao, prebacio ruku preko mene i privukao me na grudi.

„Spavaj, malena“, prošaputao je. Osetila sam mu nos u kosi kad je duboko udahnuo.

Bokte. Kristijan Grej spava sa mnom. Umirena njegovim zagrijajem, utonula sam u spokojan san.

SEDAMNAESTO POGLAVLJE

Plamen sveće je prevruć. Treperi i poigrava na pretoplom povetarcu, povetarcu koji ne osvežava. Meka, paučinasta krila lepršaju u mraku, bacajući čestice prašine u krug svetlosti. Trudim se da odolim, ali privučena sam. A onda je previše jarko i letim preblizu sunca, ošamućena svetlom, opržena, topim se od vreline, napori da ostanem u vazduhu su mi slabašni. Tako mi je vruće. Vrućina je... prejaka, guši me. Probudila me je.

Otvorila sam oči i obavijena sam - Kristijanom Grejom. Prebačen je preko mene kao pobednička zastava. Čvrsto spava s glavom na mojim grudima. Prebacio mi je ruku preko tela, privija me uz sebe, a jednu nogu je prebacio preko mojih. Guši me telesnom toplotom i težak je. Treba mi trenutak da shvatim da je i dalje u mom krevetu i da čvrsto spava. Svetlo je napolju - jutro. Proveo je celu noć sa mnom.

Ispružila sam desnu ruku, verovatno tražeći neko hladno mesto. Kad sam shvatila da je još sa mnom, palo mi je na pamet da mogu da ga dodirnem. On spava. Kolebljivo sam podigla ruku i prešla mu vrhovima prstiju po leđima. Iz grla mu je dopro tih, uznemiren jauk i promeškoltio se. Gurnuo mi je glavu uz grudi i duboko udahnuo budeći se. Snene, treptave sive oči ispod čupave kose srele su se s mojim.

„Dobro jutro“, promrmljao je i namrštio se. „Hriste, privlačiš me sebi čak i u snu.“ Polako se odvojio od mene. Osetila sam

njegovu erekciju na kuku. Primetio je da sam se razrogačila i uputio mi nehajni, seksi osmeh.

„Hmm... ovo obećava svašta, ali mislim da bi trebalo da sačekamo nedelju." Nagnuo se i noseći mi očešao uvo.

Pocrvenela sam, ali mislim da sam sedam nijansi crvenija od njegove vreline.

„Veoma si vruć", promrmrljala sam.

„Ni ti nisi loša", promrsio je i značajno se naslonio uz mene.

Još više sam pocrvenela. *Nisam na to mislila** Nalaktio se i razgaljeno me pogledao. Nagnuo se i, na moje iznenađenje, nežno mi poljubio usne.

„Jesi li dobro spavala?"

Klimnula sam glavom, zureći u njega. Veoma sam dobro spavala, osim poslednjih pola sata kad mi je bilo prevruće.

„I ja." Namrštio se. „Da, veoma dobro." Podigao je obrve od iznenađenja i zbunjenosti. „Koliko je sati?"

Pogledala sam budilnik.

„Pola osam."

„Pola osam... sranje." Skočio je iz kreveta i navukao farmerke.

Moj je red da se razgalim. Kristijan Grej kasni i smeten je. To nikad nisam videla. Sa zakašnjenjem sam shvatila da me zadnjica više ne boli.

„Veoma loš utičeš na mene. Imam sastanak. Moram da idem, moram da budem u Portlandu u osam. Podsmevaš mi se?"

„Da."

Osmehnuo se. „Kasnim. Nikad ne kasnim. Još jedno prvo iskustvo, gospođice Stil." Obukao je blejzer, nagnuo se i obema rukama mi uhvatio glavu.

„Nedelja." Reč je bremenita neizgovorenim obećanjem. Celo telo mi se opustilo pa zgrčilo u sladostrasnom iščekiva-nju. Osećaj je divan.

Jebote, kad bi moj um samo mogao da prati telo. Brzo me je poljubio, zgrabio stvari s noćnog stočića i podigao cipele - ali nije ih obuo.

„Tejlor će da dođe i sredi sve s tvojom bubom. Bio sam ozbiljan. Nemoj da je voziš. Vidimo se kod mene u nedelju. Javiću ti vreme mejlom." Potom nestade poput vihora.

Kristijan Grej je proveo noć sa mnom i osećam se odmorno. A nije bilo seksa, samo maženja. Rekao mi je da nikad ne spava ni sa kim - ali triput je spavao sa mnora. Široko sam se osmeh-nula i ustala iz kreveta. Osećam se poletnije nego poslednjih dana. Pošla sam u kuhinju. Treba mi čaj.

Pošto sam doručkovala, istuširala sam se i brzo obukla za poslednji radni dan kod Klejtona. Ovo je kraj jednog razdoblja - opraštam se od gospodina i gospođe Klejton, Vašingtonskog državnog univerziteta, Vankuvera, stana, svoje bube. Pogledala sam paklenu mašinu - tek je 7.52. Imam vremena.

Šalje: Anastazija Stil

PredmetrTešketelesne povrede: posledice

Datum: 27. maj 2011,8.05 **Primalac:** Kristijan

Grej

Dragi gospodine Greje,

Hteo si da znaš zašto sam bila zbunjena pošto si me - koji eufemizam da upotrebim - izlupao, kaznio, izlemao, napao. Pa, za vreme čitavog tog uznemirujućeg postupka osećala sam se poniženo i zlostavljano. I na svoj užas, uzбудila sam se, što je bilo neočekivano. Kao što dobro znaš, sve što ima veze sa seksom mi je novo - želela bih da sam iskusnija i, samim tim, spremnija. Zaprepastila sam se što sam se uzбудila.

Ono što me je zaista zabrinulo jeste kako sam se osećala posle toga. A to je teže objasniti. Bila sam srećna zbog tvoje sreće. Laknulo mi je što nije bilo onako bolno kao što sam zamišljala. A dok sam ti ležala u zagrljaju, osećala sam se... zadovoljeno. Ali sam se osećala i veoma neprijatno, čak krivo, zbog toga što sam se tako osećala. To mi ne izgleda prihvatljivo i zbog toga sam se zbunila. Je li to odgovor na tvoje pitanje?

Nadam se da je svet pripajanja kompanija i nabavki
uzbudljiv kao uvek... i da nisi mnogo zakasnio. Hvala što si
ostao sa mnom.

Ana

Šalje: Kristijan Grej Predmet:
Opusti se Datum: 27. maj
2011,8.24 Primalac: Anastazija
Grej

Zanimljiv... iako donekle preteran naslov, gospođice Stil. Da
odgovorim na tvoje stavke:

- Nazvao bih to batinama - jerto i jesu.
- Ako si se osećala poniženo i zlostavljano - prava si Tesa od D'Ubervilovih. Verujem da si sama izabrala poniženje ako me sećanje služi. Jesi li se zaista tako osećala ili misliš da bi trebalo tako da se osećaš? To su dve različite stvari. Ako misliš da si se tako *osećala*, možeš li da pokušaš da prihvatiš ta osećanja i suočiš se s njima zbog mene? To je ono što potčinjene osobe čine.
- Zahvalan sam zbog tvog neiskustva. Poštujem ga i tek sad počinjem da shvatam šta ono znači. Jednostavno rečeno... ono znači da si moja na sve moguće načine.
- Da, uzбудila si se, što je veoma uzbuđujuće. Nema ničeg lošeg u tome.
- Reč sreća ne opisuje dovoljno ono što sam iskusio. Više odgovara ekstatička radost.
- Batine kao kažnjavanje bole mnogo više od senzualnih te je to najbolnije što ćeš doživeti ukoliko, naravno, ne nači-niš neki težak prekršaj. U tom siučaju ću te kazniti nekim pomagalom. Dlan mi je mnogo brideo. Ali to mi se dopada.
- I ja sam bio zadovoljen - više nego što možeš da zamisliš.
- Nemoj trošiti snagu na krivicu, osećaj da si zgrešila i slično. Mi smo odrasli ljudi koji se dogovaraju i ono što radimo iza zatvorenih vrata ostaje među nama. Moraš da se opustiš i slušaš svoje telo.

•Svet pripajanja i nabavki nije ni izbliza uzbudljiv kao ti, gospođice Stil.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Jebote... *moja na sve moguće načine. Zastao mi je dah.*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Odrasli ljudi koji se dogovaraju!

Datum: 27. maj 2011,8.26 **Primalac:** Kristijan Grej

Zar nisi na sastanku?

Veoma mi je drago što ti je dlan brideo.

Da sam slušala svoje telo, sad bih bila na Aljasci.

Ana

P. S. Razmisliću o tome da poslušam svoja osećanja.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Nisi zvala pandure

Oatum: 27. maj 2011,8.35

Primalac: Anastazija Stil

Gospođice Stil,

Ako te baš zanima, na sastanku sam i pričam o budućnosti tržišta.

Samo da znaš, stajala si pored mene, znajući šta ću da ti radim.

Ni u jednom trenutku nisi mi rekla da stanem - nisi izgovorila nijednu lozinku.

Odrasla si žena - možeš da odlučuješ.

Iskreno, radujem se siedećem putu kad će mi dlan bolno brideti.

Očigledno ne slušaš pravi deo tela.

Aljaska je veoma hladna i nije mesto za bežanje.
Pronašao
bih te.
Mogu da ti pratim mobilni - sećaš se?
Idi na posao.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Namrštila sam. Naravno, u pravu je. Sama sam izabrala. *Hmm.*
Da li bi stvarno došao da me pronađe? Možda bi trebalo da
pobegnem na neko vreme? Setila sam se majčine ponude. Pritisla
sam „odgovori“.

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**
Progonitelj **Datum:** 27. maj
2011,8.36 **Primalac:** Kristijan
Grej

Jesi li tražio pomoć stručnjaka zbog sklonosti ka
proganjanju? Ana

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**
Progonitelj? Ja? **Datum:**27. maj
2011,8.38 **Primalac:** Anastazija
Stil

Plaćam čuvenom doktoru Flinu pravo malo bogatstvo zbog
mojih progoniteljskih i drugih sklonosti. idi na posao.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stii **Predmet:**
Skupi šarlatani **Datum:** 27. maj
2011,8.40 **Primalac:** Kristijan
Grej

Mogu li ponizno da predložim da potražiš još nečije mišljenje? Nisam sigurna da je doktor Flin uspešan.

Gospođica Stil

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**

Više mišljenja **Datum:** 27. maj

2011,8.43 **Primalac:** Anastazija

Stil

Jeste da nisu tvoja posla, ponizna ili ne, ali doktor Flin je drugo mišljenje.

Moraćeš brzo da voziš svoja nova kola i dovodiš sebe u nepo-trebnu opasnost - mislim da je to protiv pravila. IDI NA POSAO.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:** VELIKA

SLOVA ŠTO VIČU **Datum:** 27. maj

2011,8.47 **Primalac:** Kristijan Grej

Pošto sam predmet tvojih proganjalačkih sklonosti, mislim da to jesu moja posla.

Nisam još potpisala. Dakle, pravila smorila. I počinjem tek u 9.30.

Gospođica Stil

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**

Deskriptivna gramatika **Datum:**27.

maj 2011,8.49 **Primalac:** Anastazija

Stil

„Smorila“? Nisam siguran da ta reč postoji u Websterovom *Rečniku*.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grejenterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**

Deskriptivna gramatika **Datum:**

27. maj 2011,8.52 **Primalac:**

Kristijan Grej

Ti si nešto između zaluđenika kontrolom i progonitelja. I deskriptivna gramatika mi je krajnja granica. Možeš li sad prestati da me uznemiravaš? Volela bih da odem na posao novim kolima.

Ana

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Izazovne ali zabavne mlade žene

Datum: 27. maj 2011,8.56 **Primalac:**

Anastazija Stil

Svrbi me dlan.

Vozi oprezno, gospođice Stil.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Uživanje je voziti audi. Ima servo volan. Vanda, moja buba, to nema i više neću morati svakodnevno da vežbam ruke dok vozim. O, Kristijanova pravila predviđaju i ličnog trenera. Namrštila sam se. Mrzim da vežbam.

Dok sam vozila, pokušavala sam da analiziram mejlove koje smo razmenili. Nekad zna da bude snishodljivo kopile. Tad sam se setila Grejs i osetila grižu savesti. Naravno, ona mu nije prava majka. *Hmm*, čitav svet nepoznatih patnji. Pa, onda mogu da kažem snishodljivo kopile. Da, odrasla sam žena, hvala što si me podsetio, Kristijane Greje, i sama odlučujem. Nevolja je u tome što

hoću samo Kristijana, a ne ceo njegov... teret, a on trenutno nosi teretni prostor aviona 747. Mogu li samo da se opustim i prihvatim ga? Kao potčinjena? Rekla sam da ću pokušati. Ali veliko je pitanje hoću li uspeti.

Zaustavila sam se na parkiralištu ispred Klejtonove radnje. Teško mi je da poverujem da mi je danas poslednji dan. Srećom, prometno je i vreme brzo prolazi. U vreme ručka, gospodin Klejton me je pozvao iz magacina. Pored njega je kurir-motociklista.

„Gospođice Stil?“ upita kurir. Ispitivački sam pogledala gospodina Klejtona, koji je slegnuo ramenima, jednako zbunjen kao ja. Srce mi se steglo. Šta li mi je Kristijan sad poslao? Potpi-sala sam prijemnicu za paketić i odmah ga otvorila. Blekberi. Srce mi je potonulo u pete. Uključila sam ga.

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**
POZAJMLJENI blekberi **Datum:**27.
maj 2011,11.15 **Primalac:**
Anastazija Stil

Želim da uvek mogu da stupim u vezu s tobom, a budući da je ovo oblik komunikacije u kojem si najiskrenija, zaključio sam da ti je potreban blekberi.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Mahnito
trošenje **Datum:**27.
maj2011,13.22 **Primalac:**
Kristijan Grej

Mislim da moraš smesta da pozoveš doktora Flina. Tvoje progoniteljske sklonosti izmakle su kontroli. Na poslu sam. Poslaću ti mejl kad se vratim kući. Hvala na još jednoj spravici.

Nisam pogrešila kad sam rekla da si oličenje potrošača. Zašto to radiš?

Ana

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Tako mlada a tako

oštroumna **Datum:** 27.

maj2011,13.24 **Primalac:** Anastazija

Stil

Odlično zapažanje, kao i uvek, gospođice Stil. Doktor Flin je na odmoru. A to radim zato što mogu.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Stavila sam spravu u zadnji džep, već je omrznuvši. Dopisivanje s Kristijanom stvara zavisnost, a trebalo bi da radim. Zavibrirao mi je uz zadnjicu... *Veoma prikladno*, pomislila sam zajedljivo, ali upotrebila sam svu snagu volje da se ne obazirem na telefon.

U četiri su gospodin i gospođa Klejton okupili sve zaposlene, održali govor zbog koga sam se grčila od nelagode i poklonili mi ček na trista dolara. U tom trenufku su u meni nabujali svi događaji prethodne tri nedelje: ispiti, diplomiranje, žestoki sjebani milijarder, gubljenje nevinosti, blage i krajnje granice, igraonice bez konzola, vožnje helikopterom i sutrašnja selidba. Začudo, nisam pukla. Moja podsvest se zadivila. Čvrsto sam zagrlila Klej-tonove. Bili su srdačni i velikodušni poslodavci i nedostajaće mi.

KEJT JE UPRAVO izlazila iz kola kad sam se zaustavila pred kućom.

„Šta je to?“ Optužujuće je uperila prstom u audi. Ne mogu da odolim.

„Automobii“, doskočila sam. Zaškiljila je i načas sam se zapitala hoće li me i ona prebaciti preko kolena. „Poklon za diplomiranje“, pokušavam da zvučim nehajno. *Da, svakogdana dobijam skupe automobile.* Zinula je.

„Velikodušno đubre preteruje, zar ne?"

Klimnula sam glavom. „Pokušala sam da odbijem, ali, iskre-no, nije vredno truda."

Kejt je stisla usne. „Nije ni čudo što si opterećena. Primitila sam da je prespavao kod tebe."

„Da", osmehnula sam se čežnjivo.

„Šta misliš o tome da završimo pakovanje?"

Klimnula sam glavom i pošla unutra za njom. Pročitala sam Kristijanov mejl.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Nedelja

Datum:27. maj 2011,13.40

Primalac: Anastazija Stil

Hoćemo li da se vidimo u jedan u nedelju?

Doktorka će doći u Eskalu u pola dva. Sad polazim iz Sijetla.

Nadam se da će selidba proteći glatko i radujem se nedelji.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grejenterprajzis holdings*

Pobogu, kao da priča o vremenu. Odlučila sam da mu pošaljem mejl kad završim pakovanje. U jednom trenutku može da bude veoma zabavan, a u sledećem je sav zvaničan i krut. Teško je pratiti ga. Stvarno izgleda kao da je poslao mejl nekom zaposlenom. Prkosno sam prevrnula očima i pridružila se Kejt.

KEJTIJA smo bile u kuhinji kad je neko pokucao. Tejlor je na tremu, besprekoran u odelu. Primećujem nagoveštaje vojničkih dana u njegovoj kratkoj frizuri, urednosti i hladnom pogledu.

„Gospođice Stil", pozdravio me je, „došao sam po vaš automobil."

„Da, naravno. Udite, samo da nađem ključeve."

Ovo se svakako ne ubraja u njegove dužnosti. Ponovo sam se zapitala kakav je opis njegovog posla. Dala sam mu ključeve i otišli smo u neprijatnoj tišini - po mom mišljenju - do sve-tloplave bube. Otvorila sam vrata i izvadila baterijsku lampu iz pretinca. To je to. Nemam ništa drugo lično u Vandu. *Zbo-gom, Vanda. Hvala ti.* Pomilovala sam krov dok sam zatvarala suvozačka vrata.

„Koliko dugo radite za gospodina Greja?" pitam.

„Četiri godine, gospođice Stil."

Odjednom osećam neodoljivu želju da ga zaspem pitanjima. Ovaj čovek mora da zna mnogo o Kristijanu, o svim njegovim tajnama. Ali i on je verovatno potpisao UPP. Pogledala sam ga s teskobom. Ima isti ćutljivi izraz kao Rej i smekšala sam prema njemu.

„On je dobar čovek, gospođice Stil", rekao je uz osmejak. Klimnuo je glavom, ušao u kola i odvezao se.

Stan, buba, Klejton - sad sam sve promenila. Odmahu-jem glavom dok hodam prema vratima. A najveća promena je Kristijan Grej. Tejlor misli da je on *dobar čovek*. Mogu li mu verovati?

HOSE JE DONEO hranu iz kineskog restorana u osam. Završi-le smo. Spakovane smo i spremne za pokret. Doneo je nekoliko flaša piva. Kejt i ja smo sele na kauč, a on se smestio u turski sed na pod između nas. Gledamo gluposti na televiziji, pijemo pivo i, kako veče odmiče a pivo počinje da deluje, s naklonošću se prisećamo starih dana. Bile su to lepe četiri godine.

Odnos između Hosea i mene vratio se u normalu, zabo-ravijen je pokušaj poljupca. Pa, gurnut je pod tepih na kojem moja unutrašnja boginja leži, jede grožđe i dobuje prstima, nestrpljivo čekajući nedelju. Neko je pokušao i srce mi je skoćilo u grlo. Da nije...?

Kejt je otvorila i Eliot samo što je nije oborio s nogu. Zgra-bio je u holivudski zagrljaj koji je brzo prerastao u evropski. *Stvarno... niste sami.* Hose i ja smo se zgledali. Preneražena sam njihovim nedostatkom stida.

„Šta misliš da prošetamo do kafića?", pitala sam Hosea i on je mahnito zaklimao. Neprijatno nam je zbog nesputane pred-igre koja se odvija pred nama. Kejt me je pogledala, rumena i blistavih očiju.

„Hose i ja idemo na jedno piće." Prevrnula sam očima. Ha! Mogu da prevrćem očima kad nisam s Kristijanom. „Dobro." Osmehnula se od uva do uva. „Zdravo i doviđenja, Eliote."

Namignuo mi je, a Hose i ja smo požurili napolje, kikoćući se kao tinejdžeri.

Dok smo išli prema kafiću, uhvatila sam ga pod ruku. Bože, on je tako nekomplikovan - to ranije nisam shvatala.

„Doći ćeš na otvaranje moje izložbe, je 1' tako?"

„Naravno, Hose. Kad je?"

„Devetog juna."

„Koji je to dan?" Odjednom sam se prepała.

„Četvrtak."

„Da, doći ću... a ti ćeš nas posetiti u Sijetlu?"

„Probaj da me sprečiš." Široko se osmehnulo.

KASNO SAM SE vratila iz kafića. Ni traga od Kejt i Eliota, ali, čoveče, i te kako se čuju. *Jebote*. Nadam se da ja nisam tako glasna. Znam da Kristijan nije. Pocrvenela sam pri toj pomisli i pobegla u svoju sobu. Hose me je ostavio ispred stana posle brzog i - bogu hvala - nimalo neprijatnog zagr-ljaja. Ne znam kad ću ga ponovo videti, verovatno na njego-voj izložbi. Još jednom sam se zaprepastila što će konačno imati izložbu. Nedostajace mi Hose s njegovim dečaćkim šarmom. Nisam mogla da se nateram da mu kažem za bubu. Znam da će odlepiti kad sazna, a ne mogu istovremeno da se nosim s više poludelih muškaraca. Pošto sam se našla u svojoj sobi, uključila sam paklenu mašinu i, naravno, čeka me Kristijanov mejl.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Gde si? **Datum:**

27. maj 2011,22.14

Primalac: Anastazija Stil

„Na poslu sam. Poslaću ti mejl kad stignem kući."

Jesi lijoš na poslu ili si spakovalatelefon, blekberi i mekbuk?

Zovi me ili ću morati da pozovem Eliota.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grejenterprajzis holdings*

Sranje... Hose... sranje.

Uzela sam telefon. Pet propuštenih poziva i jedna poruka u govornoj pošti. Oklevajući sam je preslušala. Od Kristijana je.

„Mislim da moraš naučiti da ispunjavaš moja očekivanja. Nisam strpljiv covek. Ako si rekla da ćeš mi se javiti posle posla, onda bi trebalo da budeš toliko pristojna da to i uradiš. U pro-tivnom ću da brinem, a nisam upoznat s tim osećanjem i ne podnosim ga dobro. Zovi me.“

Veliko sranje. Hoće li mi ikad dati predah? Namrštila sam se. On me guši. Sa zebnjom sam izabrala njegov broj i pritisla „pozovi“. Srce mi bije u grlu dok čekam da se javi. Verovatno želi da me izlupa na mrtvo ime. Ta pomisao me tišti.

„Ćao“, javio se tiho. Njegov odgovor me je izbacio iz ravno-teže jer sam očekivala da bude ljut. Ali čini mi se da mu čujem olakšanje u glasu.

„Ćao“, promrmljala sam.

„Brinuo sam za tebe.“

„Znam. Izvini što nisam odgovorila, ali dobro sam.“

Počutao je delić sekunde.

„Jesi li provela prijatno večer?“ Hladno je učtiv.

„Da. Kejt i ja smo sve spakovale pa jele kinesku hranu s Hoseom.“ Čvrsto sam zažmurila dok sam izgovarala Hoseovo ime. Kristijan nije odgovorio.

„A ti?“ pitam da popunim iznenadni zaglušujući ponor tišine. Neću mu dozvoliti da mi nabaci grižu savesti zbog Hosea.

Napokon je uzdahnuo.

„Bio sam na dobrotvornoj večeri. Smrtno sam se dosađivao i otišao čim sam ugrabio priliku.“

Zvuči veoma tužno i pomirljivo. Srce mi se steglo. Setila sam se kako je pre nekoliko noći sedeo za klavirom u svojoj ogromnoj dnevnoj sobi i svirao nepodnošljivo gorko-slatku melodiju.

„Volela bih da si ovde“, prošaputala sam zato što osećam potrebu da ga zagrlim. Da ga utešim. Iako mi ne bi dozvolio. Želim njegovu blizinu.

„Stvarno?“, promrmljao je umiljatim glasom. *Au*. To ne liči na njega. Nakostrešila sam se od bojazni.

„Da“, produhtala sam. Posle čitave večnosti je uzdahnuo.

„Vidimo se u nedelju?“

„Da, u nedelju“, promrsila sam. Uzbuđenje mi prostruja telom.

„Laku noć.“

„Laku noć, gospodine.“

To obraćanje ga je uhvatilo nesprenog - znam po tome kako je oštro udahnuo.

„Srećno sa selidbom sutra, Anastazija.“ Glas mu je nežan. I oboje držimo telefone kao tinejdžeri jer nijedno ne želi da prekine vezu.

„Prekini vezu“, prošaputala sam. Konačno, osećam da se osmehuje.

„Ne, ti prekini.“ Znam da se široko osmehuje.

„Ne želim.“

„Nija.“

„Jesi li se mnogo naljutio na mene?“ „Da.“

„Jesi li još ljut?“

„Nisam.“

„Znači, nećeš me kazniti?“ „Ne,

ja sam spontan čovek.“

„Primetila sam.“

„Možeš sad da prekineš vezu, gospođice Stil.“ „Zar to zaista

želiš, gospodine?“ „Idi u krevet, Anastazija.“ „Da, gospodine.“ I dalje smo na vezi.

„Misliš li da ćeš ikad moći da uradiš ono što ti se kaže?“ Istovremeno je razveseljen i ogorčen.

„Možda. Videćemo posle nedelje.“ Prekinula sam vezu.

Eliot stoji i divi se svom delu. Priključio je satelitsku antenu na televizor u našem stanu na Pajk plejs marketu. Kejt i ja smo se

bacile na kauč, kikoćući se, zadivljene njegovom veštinom s bušilicom. Ravan ekran odudara od opeke u prerađenom magacinu, ali ne sumnjam da ću se navići.

„Vidiš, malena, lako je." Uputio joj je širok, belozubi osmeh, a Kejt samo što se nije doslovno istopila.

Prevrnula sam očima.

„Voleo bih da ostanem, malena, ali sestra mi se vratila iz Pariza. Večeras imamo obaveznu porodičnu večeru."

„Možeš li kasnije da svratiš?" pitala je kolebljivo. Sva se raznežila i nimalo ne liči na sebe.

Ustala sam i otišla u kuhinju pod izgovorom da moram da raspakujem neke kutije. Postaću sladunjavi.

„Videću mogu li da zbrišem", obećao je.

„Ispratiću te." Kejt se osmehuje od uva do uva.

„Ćaos, Ana." Eliot se široko osmehnuo.

„Ćao, Eliote. Pozdravi Kristijana."

„Samo da ga pozdravim?" Značajno je podigao obrve.

„Da." Pocrvenela sam. Namignuo mi je, a ja sam se zajapuri-rila kad je pošao za Kejt iz stana.

Eliot je divan i potpuno drugačiji od Kristijana. Srdačan je, otvoren i voli da se dodiruje, previše voli da se dodiruje s Kejt. Ne mogu da drže ruke sebi - iskreno, sramotno je - i pozelenela sam od ljubomore.

Kejt se vratila posle dvadeset minuta noseći picu. Sele smo okružene kutijama u našem novom prostranom stanu i jele pravo iz kutije. Kejtin tata je stvarno dobro izabrao. Stan nije veliki, ali je dovoljno prostran, tri spavaće sobe i velika dnevna koja gleda na sam Pajk plejs market. Parket i crvena opeka.

Kuhinjske površine su od glatkog betona, veoma praktične i savremene. Obe smo oduševljene što smo u srcu grada.

U osam se čuo interfon. Kejt je đipila - a meni je srce sko-čilo u usta.

„Isporuka za gospođice Stil i Kavanu." Razočaranje mi je nesputano i neočekivano poteklo žilama. Nije Kristijan. „Prvi sprat, stan dva."

Kejt je pustila kurira unutra. Zinuo je kad ju je ugledao u uskim farmerkama i majici, kose skupljene, s nekoliko pobeglih pramenova. Ona tako utiče na muškarce. Pružio joj je flašu šampanjca sa zakaćenim balonom u obliku helikoptera. Kejt mu se očaravajući osmehnula i ispratila ga, pa pročitala karticu.

*'Devojke, Sve najlepše u novom
domu. 'Kristijan Qrej*

Kejt je odmahнула glavom s neodobravanjem. „Zašto ne može samo da napiše Kristijan? I kakav je to čudan balon u obliku helikoptera?“ „To je Čarli Tango.“ „Molim?“

„Kristijan me je odveo helikopterom u Sijetl.“ Slegnula sam ramenima.

Zapiljila se u mene otvorenih usta. Moram priznati da obožavam trenutke kad se Ketrin Kavana potpuno zabezekne zato što su veoma retki. Načas sam uživala u tome.

„Da, ima helikopter i sam pilotira“, rekla sam ponosno.

„Naravno da nepristojno bogato đubre ima helikopter. Što mi nisi rekla?“ Optužujući me je pogledala, ali ipak se osmehuje dok odmahuje glavom.

„Trenutno imam mnogo toga na pameti.“

Namrštila se.

„Hoćeš li biti dobro dok ne budem tu?“ „Naravno“, odgovorila sam uverljivo. *Novigrad, bezposla... čaknut dečko.*

„Jesi li mu dala našu adresu?“

„Nisam, ali je vešt progonitelj“, istakla sam trezveno.

Još više je naborala čelo.

„To me ne čudi. On me brine, Ana. Bar je dobar šampanjac. I ohlađen je.“

Naravno. Samo Kristijan može da pošalje ohlađen šampa-njac ili da kaže svojoj sekretarici da to uradi... ili možda Tejloru. Odmah smo ga otvorile i napunile šolje - poslednje predmete koje smo spakovale.

„Bolindžer grand ane rose 1999, odlična berba.“ Široko sam se osmehnula i kucnule smo se šoljama.

PROBUDILA SAM SE rano tog sivog nedelnog jutra posle iznenađujuće okrepljujućeg sna. Ležim i gledam kutije. *Stvarno bi trebalo da se raspakuješ*, zvoča mi podsvest, stisnutih usana nalik harpijinim. *Ne... danas je taj dan*. Moja unutrašnja bogi-nja je poludela, skakuće s noge na nogu. Nad glavom mi visi iščekivanje, teško i zlokobno kao mračni tropski olujni oblak. Leptirići mi se tiskaju u stomaku - kao i mračniji, puteni, opči-njavajući svrab dok pokušavam da zamislim šta će mi raditi... naravno, moraću da potpišem taj prokleti ugovor. A možda i neću? Čula sam zvonce paklene mašine na podu pored kreveta kad mi je stigao mejl.

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**

Moj život u brojevima

Oatum: 29. maj 2011,8.04

Primalac: Anastazija Stil

Ako ćeš sama da voziš, potrebna ti je šifra da uđeš u podzemnu garažu u Eskali: 146963.
Parkiraj na mestu broj pet - to je jedno od mojih.
Šifra za lift je: 1880.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Odlična berba

Datum: 29. maj

2011,8.08 **Primalac:**

Kristijan Grej

Da, gospodine. Razumem.

Hvala na šampanjcu i naduvanom ČarljuTangu, koji mi je vezan za krevet.

Ana

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Zavist
Datum: 29. maj
2011, 8.11 **Primalac:**
Anastazija Stil

Nema na čemu.
Nemoj da kasniš.
Blago Čarliju Tangu.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajz is holdings*

Prevrnula sam očima zbog njegovog naredbodavnog tona, ali poslednja rečenica mi je izmamila osmeh. Pošla sam u kupatilo pitajući se je li Eliot svraćao noćas i pokušavajući da smirim živce.

MOGU DA VOZIM audi u visokim potpeticama! Tačno u 12.55 ušla sam u garažu u Eskali i parkirala na mestu broj pet. Koliko parking mesta on ima? Audijev džip i R8 su tu, kao i dva manja džipa... *hmm*. U osvetljenom ogledalu na štitniku proverila sam da mi se nije razmazala maskara, koju retko nosim. To nisam imala u bubi.

Hajde, curo! Moja unutrašnja boginja drži pompone u ruka-ma - u raspoloženju je navijačice. U beskrajnim ogledalima u liftu vidim haljinu boje šljive - pa, Kejtinu haljinu. Hteo je da mi je skine kad sam je poslednji put nosila. Telo mi se zgrčilo pri toj pomisli. Osećaj je divan i zastao mi je dah. Nosim i rublje koje mi je Tejlor kupio. Pocrvenela sam pri pomisli da njegova kratko ošišana glava tumara redovima prodavnice s donjim rubljem. Vrata su se otvorila i stojim u hodniku ispred stana broj jedan.

Kad sam izašla iz lifta, ispred dvostrukih vrata našao se Tejlor. „Dobar dan, gospođice Stil“, pozdravio me je. „0, molim vas, zovite me Ana.“ „Ana.“ Osmehnuo se. „Gospodin Grej vas očekuje.“ *Kladim se da me očekuje.*

Kristijan sedi na kauču u dnevnoj sobi i čita nedeljne novine. Podigao je pogled kad me je Tejlor uveo. Soba je ista kao što je se sećam - prošla je cela nedelja otkako sam bila ovde, ali čini mi se da

je mnogo duže. Kristijan izgleda kul i mirno - zapravo, izgleda božanstveno. Nosi široku belu lanenu košulju i farmer-ke. Bos je. Kosa mu je raščupana, a oči mu zločesto sijaju. Ustao je i pošao prema meni sa razgaljenim osmehom odobravanja na divno izvajanim usnama.

Nepokretno stojim na ulazu, paralisana njegovom lepotom i slatkim iščekivanjem. Poznato naelektrisanje i dalje struji među nama, blago mi varniči u stomaku i vuče me prema njemu.

„Hmm... ta haljina", promrmljao je s odobravanjem dok me je odmeravao. „Dobro došla, gospođice Stil", prošaputao je. Uhvatio me je za bradu, nagnuo se i spustio mi nežan, lak poljubac na usne. Dodir njegovih usana na mojima prostruja mi celim telom. Zastao mi je dah.

„Ćao", prošaputala sam i pocrvenela.

„Došla si na vreme. Vblim tačnost. Dođi." Uhvatio me je za ruku i poveo prema kauču. „Hteo sam nešto da ti pokažem", rekao je kad smo seli. Pružio mi je *Sijetl tajms*. Na osmoj strani je naša fotografija s ceremonije dodele diploma. *Jebote*. Izašla sam u novinama. Pogledala sam potpis uz sliku.

*"Kristijan Qrej s prijateljicom na dodeli diploma na
Vašingtonskom državnom univerzitetu*

Nasmejala sam se. „Dakle, sad sam ti prijateljica!" „Tako izgleda. Mora da je tačno čim piše u novinama." Pod-smehnuo se.

Sedi pored mene, tela okrenutog prema meni, jedne noge zavučene ispod druge. Kažiprstom mi je zadenuo kosu iza uva. Telo mi je živnulo od njegovog dodira, čeka, zahtevno je.

„Dakle, Anastazija, sad imaš mnogo boiju predstavu o meni nego kad si prošli put bila ovde."

„Da." *Kuda ovo vodi?*

„A ipak si se vratila."

Stidljivo sam klimnula glavom. Oči su mu blesnule. Odmah-nuo je glavom kao da potiskuje neku ideju. „Jesi li jela?" pitao je iznebuha. *Sranje*. „Nisam."

„Jesi li gladna?“ Zaista se trudi da ne izgleda ozlovoljeno. „Ne hrane“, prošaputala sam. Raširio je nozdrve.

Nagnuo se i prošaputao mi na uvo: „Nestrpljiva kao uvek, gospođice Stil. Odaću ti malu tajnu - i ja sam. Ali doktorka Grin će uskoro stići.“ Uspravio se. „Voleo bih da jedeš“, prekorio me je blago. Moja uzavrela krv se ohladila. Zaboravila sam na doktorku.

„Šta možeš da mi kažeš o doktorki Grin?“ pitam da oboma skrenem misli.

„Ona je najbolji ginekolog u Sijetiu. Šta još mogu da kažem?“ Slegnuo je ramenima.

„Mislila sam da će me pregledati tvoj lekar. A nemoj mi reći da si zapravo žena jer ti neću verovati.“

Pogledom mi je poručio da se ne glupiram.

„Mislim da je bolje da te pregleda specijalista. Zar ne?“ upita pomirljivo.

Klimnula sam glavom. Bokte, ona je najbolji ginekolog u gradu, a on joj je zakazao pregled u nedelju - i to u vreme ručka. Ne mogu ni da zamislim koliko to košta. Kristijan se odjednom namrštio kao da se setio nečeg neprijatnog.

„Anastazija, moja majka bi volela da dodeš na večeru. Mislim da je i Eliot pozvao Kejt. Ne znam šta misliš o tome. Biće mi čudno da te upoznam s porodicom.“

Čudno? Zašto?

„Je l' me se stidiš?“ Ne mogu da sakrijem povređenost u glasu.

„Naravno da ne.“ Prevrnuo je očima. „Zašto ti je čudno?“ „Zato što to nisam nikad radio.“ „Zašto ti možeš da prevrćeš očima a ja ne mogu?“ Zatreptao je. „Nisam ni bio svestan da sam to uradio.“

„Uglavnom nisam ni ja“, odbrusila sam. Kristijan se zagledao u mene, ostao je bez teksta. Tejlor se pojavio na vratima.

„Doktorka Grin je stigla, gospodine.“

„Odvedi je u sobu gospođice Stil.“

Sobu gospođice Stil!

„Spremna za kontracepciju?“ pitao je, ustao i pružio mi ruku.

„Ti nećeš sa mnom, je l' tako?“ pitala sam zblanuto.

Nasmejao se. „Dobro bih platio da gledam, veruj mi, Anastazija. Ali ne verujem da bi se to dopalo dobroj doktorki.“

Prihvatila sam njegovu ruku. Privukao me je u zagrljaj i snažno poljubio. Zgrabila sam ga za ruke, uhvaćena na prepad. Ruka mu je u mojoj kosi, drži me za glavu. Priljubio me je uz sebe i naslonio čelo na moje.

„Mnogo mi je drago što si ovde“, prošaputao je. „Jedva čekam da te skinem.“

OSAMNAESTO POGLAVLJE

Doktorica Grin je visoka, plava, besprekornog izgleda, odevena u tamnoplavo. Podseća me na žene koje rade u Kristijanovoj kancelariji. Prepoznatljiv model - još jedna stepfordska plavuša. Podigla je dugu kosu u otmenu pundu. Mora da je u ranim četrdesetim.

„Gospodine Greje.“ Rukovala se s njim.

„Hvala što ste došli iako sam vam kasno javio“, rekao je Kristijan.

„Hvala što ste se postarali da mi se dolazak isplati, gospodine Greje. Gospođice Stil.“ Osmehnula se, ali oči su joj hladne i ispitivačke.

Rukovale smo se. Jasno mi je da je od onih žena koje ne vole budale. Kao Kejt. Odmah mi se dopala. Značajno se zagledala u Kristijana i, posle neprijatnog trenutka, shvatio je mig.

„Biću dole“, promrsio je i izašao iz moje buduće spavaće sobe.

„Pa, gospođice Stil. Gospodin Grej mi je platio malo bogatstvo da vas pregledam. Šta mogu da učinim za vas?“

POSLE TEMELJNOG PREGLEDA i iscrpnog razgovora, doktorica Grin i ja smo se odlučile za pilule. Napisala mi je recept i rekla mi da uzmem pilule sutra. Sviđa mi se njen odlučan stav - pridikovala mi je dok nije poplavela kao njena haljina kako moram da ih uzimam u isto vreme svakog dana. Jasno mi je da izgara od radoznalosti u vezi s mojim odnosom s gospodinom Grejom. Nisam joj odala ništa. Mislim da ne bi ostala tako pri-brana kad bi

videla njegovu Crvenu sobu bola. Pocrvenela sam dok smo prolazile pored zatvorenih vrata te prostorije na putu prema galeriji u prizemlju koju Kristijan zove dnevnom sobom.

Kristijan sedi na kauču i čita. Iz zvučnika dopire arija koja oduzima dah, kovitla se oko njega, obavija ga, ispunjava sobu slatkim, osećajnom pesmom. Načas je izgledao spokojno. Okrenuo se prema nama kad smo ušle i srdačno mi se osmehnuo.

„Jeste li završile?“, pitao je kao da ga iskreno zanima. Uperio je daljinski u sjajnu belu kutiju ispod kamina u koju je priključio ajpod. Divna melodija je utihnula, ali i dalje se čuje u pozadini. Ustao je i prišao nam.

„Da, gospodine Greje. Pazite na nju, ona je prelepa i bistra mlada žena.“

Kristijan je zatečen - kao i ja. Takve reči se ne očekuju od doktorke. Je li to neko neuvijeno upozorenje? Kristijan se pribrao.

„To i nameravam“, promrmljao je zbunjeno.

Pogledala sam ga i slegnula ramenima, posramljena.

„Poslaću vam račun“, odsečno je rekla dok su se rukovali.

„Prijatan dan vam želim, a vama, Ana, svu sreću.“ Osmeh-nula sam i uglovi očiju su joj se naborali dok smo se rukovale.

Tejlor se pojavio niotkuda da je isprati kroz dvostruka vrata i do lifta. Kako to uspeva? Gde li se krije?

„Kako je prošlo?“ pita Kristijan.

„Dobro, hvala. Rekla je da moram da se uzdržim od seksual-nih aktivnosti sledeće četiri nedelje.“

Kristijan je zapanjeno zinuo. Ne mogu da ostanem ozbiljna.

Nakezila sam se kao budala. „Prešla sam te!“

Zaškiljio je i odmah sam prestala da se smejem. Izgleda prilično zastrašujuće. *O, sranje*. Moja podsvest uteče u čošak. Sva krv mi se povukla iz lica. Zamislila sam kako me ponovo prebacuje preko kolena.

„Prešao sam te!“, rekao je i podrugljivo se osmehnuo. Uhva-tio me je oko pojasa i privukao sebi. „Nepopravljiva si, gospo-đice Stil“, promrmljao je, zureći mi u oči. Zavukao mi prste u kosu, držeći me na mestu. Jako me je poljubio i uhvatila sam se za njegove mišićave ruke radi ravnoteže.

„Koliko god želeo da te uzmem odmah i ovde, moraš nešto da pojedješ. Kao i ja. Ne želim da mi se kasnije onesvestiš“, promrmljao mi je uz usne.

„Je l' me želiš samo zbog toga - zbog mog tela?“, prošaputa sam.

„Tela i lajavih usta“, prodahtao je.

Ponovo me je strastveno poljubio pa me naglo pustio, uhvatio za ruku i poveo u kuhinju. Vrtoglava sam. U jednom trenutku se šalimo, a u sledećem... mahnula sam pred vrelim licem. On je oličenje seksa, a sad moram da se priblerem i pojedem nešto. Arija još svira u pozadini.

„Šta slušamo?“

„Vila Lobosa, ariju iz *Brazilske bahijane*. Lepo je, zar ne?“ „Jeste“, složila sam se.

Šank je postavljen za dvoje. Kristijan je izvadio činiju salate iz frižidera.

„Odgovara li pileća cezar salata?“

Hvala bogu, ništa tesko. „Da, odlično,

hvala.“

Gledam kako se gipko kreće po kuhinji. Deluje veoma opušteno u svojoj koži, ali ne voli da ga dodiruju... možda duboko u sebi nije opušten. Nijedan čovek nije ostrvo,* setila sam se zamišljeno - osim možda Kristijana Greja.

„O čemu razmišljaš?“, trgao me je iz misli. Pocrvenela sam.

„Samo gledam kako se krećeš.“

Razveseljeno je podigao obrvu.

„I?“ pitao je zajedljivo.

Još više sam pocrvenela.

„Veoma si graciozan.“

„Pa, hvala, gospođice Stil“, promrmljao je. Seo je pored mene. Drži bocu vina. „Šabli?“ „Da, hvala.“

„Posluži se salatom“, rekao je tiho. „Kaži mi za koju si se metodu odlučila?“

Načas sam se zibunila tim pitanjem, a onda shvatila da govori o poseti doktorke Grin.

„Za pilulu.“

Namrštio se.

„I hoćeš li se setiti da je uzimaš svakog dana u isto vreme?"

Pobogu... naravno da hoću. Otkud to zna? Pocrvenela sam pri toj pomisli - verovatno od neke od onih petnaest devojaka.

„Uverena sam da ćeš me podsetiti", promrmljala sam zajedljivo.

Pogledao me je blago snishodljivo.

„Podesiću alarm u kalendaru", podsmehnulo se. „Jedi."

Salata je izvrsna. Iznenadila sam se što sam izglednula. Prvi put sam u njegovom društvu počistila tanjir pre njega. Vino je sveže, bistro i miriše na voće.

„Nestrpljiva kao uvek, gospođice Stil?" Osmehnulo se kad je video moj prazan tanjir.

Pogledala sam ga kroz trepavice.

„Da", prošaputala sam.

Zastao mu je dah. Dok me je gledao, atmosfera među nama se polako menjala, bujala... elektrisala se. Oči su mu od tamnih prešle u zadimljene. Ustao je i povukao me s barske stolice.

„Želiš li ovo?", prošaputao je, napregnuto me gledajući.

„Nisam potpisala ništa."

„Znam, ali ovih dana kršim sva pravila."

„Hoćeš li me udarati?"

„Hoću, ali neće te boleti. Ne želim da te kaznim. Ali da sam te sinoć uhvatio, pa, to bi bila druga priča."

Boga mu. On želi da me povredi... kako da se nosim s tim? Ne mogu da sakrijem užas s lica.

„Ne dozvoli nikome da te uveri u suprotno, Anastazija. Jedan od razloga što ljudi poput mene rade ovo jeste što volimo da nanosimo ili trpimo bol. Veoma je jednostavno. Ti ne voliš te sam juče mnogo razmišljao o tome."

Privukao me je sebi i osetila sam njegovu erekciju na stoma-ku. Trebalo bi da pobegnem, ali ne mogu. Privučena sam mu na neki dubok, nagonski način koji ne razumem.

„Jesi li nešto zaključio?", prošaputala sam.

„Nisam. Trenutno samo hoću da te vežem i tucam do iznemoglosti. Jesi li spremna za to?"

„Da", prodahtala sam. Celo telo mi se istovremeno zgrčilo... *au.*

„Dobro. Dođi.“ Uhvatio me je za ruku i, ostavivši sve prljave sudove na šanku, poveo me na sprat.

Srce mi grozničavo lupa. To je to. Stvarno ću to da uradim. Moja unutrašnja boginja se vrti kao vrhunska balerina, jednu piruetu za drugim. Otvorio je vrata igraonice i stao u stranu da me propusti. Ponovo se nalazim u Crvenoj sobi bola.

Ista je, miris kože, sredstva s mirisom limuna, tamnog drveta, sve je veoma senzualno. Uzavrela krv mi uplašeno kola telom - adrenalin pomešan sa žudnjom i željom. To je opojni, moćni koktel. Kristijanov stav se potpuno promenio, izgleda grublje, opakije. Pogledao me je. Oči mu plamte, pohotne... opčinjavajuće.

„Kad si ovde, potpuno si moja“ prodahtao je, izgovarajući svaku reč polako i odmereno. „Da radim s tobom šta hoću. Razumeš li?“

Pogled mu je tako napregnut. Klimnula sam glavom. Usta su mi se osušila, srce samo što mi ne iskoči iz grudi. „Izuj se“, naredio je tiho.

Progutala sam knedlu i prilično nespretno se izula. Sagnuo se, podigao cipele i stavio ih pored vrata.

„Dobro. Ne oklevaj kad ti kažem da nešto uradiš. Sad ću ti skinuti tu haljinu. Što želim da uradim već nekoliko dana, koliko se sećam. Želim da budeš opuštena u svojoj koži, Anastazija. Imaš divno telo i volim da ga gledam. Zadovoljstvo je gledati ga. U stvari, mogao bih celog dana da buljim u tebe i ne želim da se stidiš svoje nagosti. Razumeš li?“

„Da.“

„Da šta?“ Nagnuo se prema meni, ošinuvši me pogledom. „Da, gospodine.“

„Da li stvarno to misliš?“ odsekao je. „Da, gospodine.“

„Dobro. Podigni ruke iznad glave.“

Uradila sam kako mi je rekao. Prišao je i uhvatio rub haljine. Polako mi je povlači uz butine, kukove, stomak, grudi, ramena pa preko glave. Odmakao se da me pogleda i odsutno presavio haljinu, ne skidajući pogled s mene. Spustio ju je na veliku komodu pored vrata. Ispružio je ruku i podigao mi bradu. Oprljio me je dodirom.

„Grizeš usnu", prodahtao je. „Znaš kako to **atiče a* autojt**, dodao je mračno. „Okreni se."

Odmah sam se okrenula bez oklevanja. Otkopčao mi je brus, uhvatio obe bretele i polako mi ih povukao niz ruke, dodirujući mi kožu prstima i vrhovima noktiju palčeva. Njegov dodir mi je poslao trnce niz kičmu i probudio sve nervne završetke u telu. Stoji iza mene, toliko blizu da me greje toplina što izbija iz njega. Povukao mi je kosu tako da je cela pala preko leđa pa uhvatio pramen na potiljku i nakrivio mi glavu u stranu. Prešao mi je nosom preko golog vrata, udišući moj miris, sve do uva. Stomačni mišići su mi se zgrčili, puteni, željni. Pobogu, gotovo da me nije ni dotakao a već ga želim.

„Mirišeš božanstveno kao uvek, Anastazija", prošaputao je i nežno me poljubio ispod uva.

Prostjenjala sam.

„Tišina", prošaputao je. „Ni glasa."

Na moje iznenađenje, počeo je da mi pravi veliku pletenicu, brzo i vešto. Vežao ju je gumicom koju je odnekud izvadio i cimnuo me prema sebi.

„Volim kad ovde imaš pletenicu", prošaputao je.

Hmm... zašto?

Pustio mi je kosu.

„Okreni se", naredio je.

Poslušala sam. Disanje mi je plitko od žudnje pomešane sa strahom. Omamljujuća mešavina.

„Ovako ćeš da se oblačiš kad te pozovem ovamo. Samo gaći-ce. Razumeš li?"

„Da."

„Šta da?" Prostrelio me je pogledom. „Da, gospodine."

Uglovi usana mu se jedva primetno izviše u osmejak.

„Dobra devojčica." Oči mu žežu moje. „Kad te zovem ovamo, očekujem da tamo klekneš." Pokazao je na mesto pored vrata. „Uradi to."

Zatreptala sam kad sam shvatila šta hoće pa se okrenula i prilično nespretno klekla.

„Možeš da sedneš na noge."

Sela sam.

„Spusti šake i podlaktice na butine. Dobro. Sad razdvoji kolena. Šire. Šire. Savršeno. Gledaj u pod.“

Prišao mi je. Vidim mu stopala i listove. Bosa stopala. Možda bi trebalo da hvatam beleške ako hoće da zapamtim sve ovo. Ponovo me je uhvatio za pletenicu i zabacio mi glavu tako da gledam u njega. Na granici je bola.

„Hoćeš li zapamtiti taj položaj, Anastazija?“

„Da, gospodine.“

„Dobro. Ostani tu. Ne mrdaj.“ Izašao je iz sobe.

Na kolenima sam. Čekam. Kuda li je otišao? Šta li će da mi radi? Vreme prolazi. Nemam predstavu koliko dugo čekam... nekoliko minuta, pet, deset? Disanje mi je sve pliće. Iščekivanje me izjeda.

Odjednom se vratio - u isti mah sam mirnija i uzbuđenija. *Kako mogu da budem uzbuđenija?* Vidim mu stopala. Presvukao je farmerke. Ove su starije, iscepane, meke, isprane. Bokte. Ove farmerke uzbuđuju. Zatvorio je vrata i okačio nešto na njih.

„Dobra devojčica, Anastazija. Divno izgledaš tako. Bravo. Ustani.“

Ustala sam, ali gledam u pod.

„Možeš da me pogledaš.“

Pogledala sam ga. Napregnuto me posmatra, ispitivački, ali oči su mu smekšale. Skinuo je košulju. Au... želim da ga dodirnem. Gornje dugme na farmerkama mu je otkopčano.

„Sad ću te vezati lancem, Anastazija. Daj mi desnu ruku.“

Pružila sam mu je. Okrenuo mi je dlan nagore. Pre nego što sam išta videla, udario me je po dlanu jahaćim bičem koji nisam primetila u njegovoj desnoj ruci. Desilo se tako brzo da nisam imala vremena ni da se iznenadim. Još više sam se zapanjila što ne boli. Pa, ne mnogo, samo malo bridi.

„Kako ti se to čini?“

Zatreptala sam, zbunjena.

„Odgovori mi.“

„U redu je.“ Namrštila sam se. „Ne mršti se.“

Zatreptala sam i pokušala da izgledam ravnodušno. Uspela sam.

„Je li bolelo?"

„Nije."

„Ovo te neće boleti. Razumeš li?"

„Da." Glas mi je nesiguran. *Stvarno neće boleti?*

„Ozbiljno ti kažem."

Pobogu, disanje mi je tako plitko. Zar zna šta mislim? Poka-zao mi je bič. Od smeđe je kože i ima pletenicu. Pogledala sam ga u oči i videla da su usplamtele i blago razgaljene.

„Cilj nam je da zadovoljimo, gospođice Stil", promrmljao je. „Dođi." Uhvatio me je za lakat i poveo ispod grede. Podigao je ruku i dohvatio crne kožne okove.

„Ova greda je napravljena tako da se okovi pomeraju duž nje."

Pogledala sam gore. *febote* - izgleda kao mapa podzemne železnice.

„Ovde ćemo početi, ali želim da te tucam stojeći. Tako da ćemo završiti uz onaj zid." Jahaćim bičem je pokazao na veliki drveni krst na zidu.

„Podigni ruke iznad glave."

Odmah sam poslušala. Čini mi se kao da izlazim iz tela - nezainteresovani posmatrač događaja koji se odvijaju oko mene. Ovo je više od opčinjavajućeg, više od erotskog. Zasigurno najzбудljivija i najstrašnija stvar koju sam ikad uradila. Pove-ravam se divnom muškarcu koji je, po sopstvenom priznanju, pedeset nijansi sjeban. Potisnula sam prolazni strah. Kejt i Eliot znaju da sam ovde.

Veoma mi je blizu dok mi stavlja okove. Zurim mu u grudi. Njegova blizina je božanstvena. Miris kupke i Kristijana, opojna mešavina koja me je vratila u sopstveno telo. Želim da prođem nose-m i jezikom kroz te malje na grudima. Mogla bih samo da se nagnem...

Odmakao se i pogledao me. Kapci su mu polusklopljeni, izraz mu je pohotan, puten. Bespomoćna sam, vezanih ruku. Ali ovlažila sam među nogama od samog pogleda na njegovo lepo lice na kojem je ispisana žudnja za mnom. Polako me je obišao.

„Izgledaš divno tako vezana, gospođice Stil. A ta lajava usta su zasad zatvorena. To mi se sviđa."

Ponovo je stao ispred mene. Gurnuo mi je prste u gaćice i veoma polako počeo da ih povlači niz moje noge, mučno pola-ko. Na kraju je klekao preda mnom. Ne skidajući oči s mojih, zgužvao je gaćice u šaci, podigao ih do lica i duboko udahnuo. *Jebo te. Je li stvarno to uradio?* Zločesto mi se osmehnulo i gurnuo ih u džep farmerki.

Polako se podiže s poda, lenjo, kao ris. Uperio mi je vrh jahaćeg biča u pupak i dokono kruži - dražeći me. Zadrhtala sam i oštro udahnula od dodira kože. Ponovo me je obišao, prevlaćeći mi bičem po stomaku. U drugom krugu je naglo zamahnulo i bič me je pogodio ispod zadnjice... po ribici. Iznenadeno sam ciknula. Svi nervni završeci su mi se napeli. Povukla sam okove. Šok struji mnome - najslađi, najčudniji hedonistički osećaj.

„Tišina“, prošaputao je, ponovo kružeći oko mene. Bič mi je sad podignutiji na stomaku. Ponovo me je udario isto mesto, ali očekivala sam to. Telo mi se zgrčilo od slatke, peckajuće žaoke.

Kruži oko mene i ponovo izmahuje. Ovog puta mi je pogodio bradavicu i zabacila sam glavu kad su mi nervni završeci zabrideli. Udario je drugu... brza, slatka kazna. Bradavice su mi se stvrdle i izdužile od napada. Glasno sam zaječala, vukući kožne okove.

„Je 1' to lepo?“, prodahntao je.

„Da.“

Udario me je po zadnjici. Ovog puta me je zapeklo. „Da šta?“

„Da, gospodine“, zacvilela sam.

Zaustavio se... ali više ga ne vidim. Žmurim dok upijam bezbroj nadražaja koji mi jure telom. Veoma polako, zapljusnuo me je kratkim udarcima biča niz stomak, spuštajući se nadole. Znam kuda ide i pokušavam da se pripremim - ali glasno sam kriknula kad mi je pogodio klitoris.

„O... molim te!“, zaječala sam.

„Tišina“, naredio je i ponovo me udario po guzi.

Nisam očekivala da će biti tako... izgubljena sam. Izgubljena u moru nadražaja. Odjednom mi povlači bič po ribici, kroz stidne dlačice do ulaza.

„Vidiš li koliko si vlažna, Anastazija? Otvori oči. I usta.“

Poslušala sam, potpuno zavedena. Gurnuo mi je vrh biča u usta, baš kao u snu. *Jebote.*

„Oseti svoj ukus. Sisaj. Dobro sisaj, malena.“

Sklopila sam usne oko biča, ne skidajući pogled s njega. Osećam kvalitetnu kožu i slanoću svog uzbuđenja. Oči su mu zažarene. U svom je elementu.

Izvukao mi je vrh iz usta, zgrabio me i jako poljubio. Jezik mu je prodro u moja usta. Obavio je ruke oko mene i privukao me. Snažno me pritiska grudima i gorim od želje da ga dodir-nem, ali ne mogu. Ruke mi beskorisne vise iznad glave.

„0, Anastazija, tako si ukusna“, prošaputao je. „Hoćeš li da te nateram da svršiš?“

„Molim te.“

Bič me ošinu po dupetu. *Jao!*

„Molim te, šta?“

„Molim te, gospodine“, zacvilela sam.

Pobednički se osmehnuo. „Ovim?“ Podigao je bič da ga vidim. „Da, gospodine.“

„Jesi li sigurna?“ Strogo me je pogledao. „Da, molim te, gospodine.“ „Zažmuri.“

Isključila sam sobu, njega... bič. Ponovo me brzo udara po stomaku. Spustio se i nežno me ošinuo bičem po klitoris, jednom, dvaput, triput, iznova i iznova. Konačno, to je to - ne mogu više da izdržim - svršavam, sladostrasno, glasno, izne-moglo klonuvši. Obavio je ruke oko mene kad su mi se noge pretvorile u žele. Topim mu se u naručju, s glavom na njegovim grudima, mjaučem i cvilim dok me potresaju postorgazmički grčevi. Podigao me je. Odjednom se pomeramo. Ruke su mi i dalje vezane iznad glave i osećam hladno drvo lakiranog krsta na leđima. Raskopčava dugmad na farmerkama. Nakratko me je spustio na krst dok je navukao kondom. A onda su mu ruke oko mojih butina dok me ponovo podiže.

„Podigni noge, malena, obavij ih oko mene.“

Osećam se veoma slabo, ali poslušala sam kad mi je stavio noge oko kukova i namestio se ispod mene. Jednim prodorom se našao u meni i kriknula sam kad sam čula njegov prigušen dahtaj pored uva. Rukama sam mu se naslonila na ramena dok se zariva u

mene. Au, ovako ulazi veoma duboko. Zakucava se bez prestanka, lica zarivenog uz moj vrat dok isprekidano diše. Osećam kako se ponovo sve skuplja u meni. Zaboga, ne... ne ponovo... ne verujem da će mi telo izdržati još jedan zemljotres. Ali nemam izbora... s neminovnošću koja postaje poznata, pustila sam se i ponovo svršila. Slatko je, bolno i žestoko. Izgu-bila sam pojam o sebi. Kristijan svršava za mnom, vičući kroz stisnute zube i čvrsto me privijajući uz sebe.

Brzo se izvukao iz mene i položio me na krst, pridržavajući me svojim telom. Oslobodio mi je ruke iz okova i oboje smo skliznuli na pod. Privukao me je u krilo, ljuljuškajući me. Naslo-nila sam mu glavu na grudi. Dodirnula bih ga da imam snage, ali nemam. Sa zakašnjenjem sam shvatila da nije skinuo farmerke.

„Bravo, malena“, promrmljao je. „Je F bolelo?“

„Nije“, prodahtala sam. Jedva držim oči otvorene. *Zašto sam toliko umorna?*

„Jesi li očekivala da će boleti?“, prošaputao je, držeći me uz sebe dok mi je sklanjao pobegle pramenove s lica. „Jesam.“

„Vidiš, veći deo tvog straha je u glavi, Anastazija.“ Zastao je. „Da li bi to ponovo uradila?“

Načas sam razmislila, iscrpljenost mi zamagljuje mozak... *Ponovo?*

„Da“, prošaputala sam jedva čujno. Čvrsto me je zagrlio.

„Dobro je. I ja bih“, promrmljao je pa mi nežno poljubio teme.

„A nisam još završio s tobom.“

Nijejoš završio sa mnom. Blagi bože. Nema šanse da izdržim više. Potpuno sam istrošena i borim se protiv neodoljive želje za snom. Naslonila sam mu se na grudi, žmurim, a njegove ruke i noge obavijene su oko mene. Osećam se... bezbedno i veoma udobno. Hoće li me pustiti da zaspim, možda i da sanjam? Usne mi se izviše pri toj šašavoj pomisli. Okrenula sam lice prema njegovim grudima, udahnula njegov jedinstven miris i očešala ga nose, ali odmah se napeo... o, sranje. Otvorila sam oči i pogledala ga. Zuri u mene.

„Nemoj“, prošaputao je upozorenje.

Pocrvenela sam i čežnjivo mu pogledala grudi. Želim da prođem jezikom kroz te malje, da ga ljubim. Prvi put sam videla nekoliko nasumičnih i bledih malih, okruglih ožiljaka istač-kanih po njegovim grudima. *Male boginje? Ospice?* - zapitala sam se odsutno.

„Klekni pored vrata“, naredio je i povukao se. Stavio je ruke na kolena i pustio me. Glas mu više nije topao, temperatura mu se spustila za nekoliko stepeni.

Nespretno sam ustala i oteturala se do vrata, pa klekla kao što mi je naložio. Sva sam drhtava i veoma, veoma umorna, zbunjena. Ko bi rekao da ću doživeti toliko uživanja u ovoj sobi?

Ko bi rekao da će biti toliko *iscrpljujuće*? Udovi su mi slasno teški, zadovoljeni. Moja unutrašnja boginja stavila je natpis NE UZNEMIRAVAJ na vrata svoje sobe.

Krajičkom oka vidim kako se Kristijan kreće. Kapci mi se sklapaju.

„Dosadio sam ti, gospođice Stil?“

Trgla sam se. Kristijan stoji preda mnom, prekrštenih ruku, streija me pogledom. O, sranje, uhvatio me je kako dremam -ovo neće izaći na dobro. Pogled mu je smekšao dok sam zurila u njega.

„Ustani“, naredi.

Umorno sam ustala. Usne mu se izviše dok me je posmatrao.

„Istrošena si, zar ne?“

Stidljivo sam klimnula glavom i pocrvenela.

„Snaga, gospođice Stil.“ Zaškiljio je. „Nisam završio s tobom. Ispruži ruke ispred sebe kao da se moliš.“

Zatreptala sam. *Kao da se molim! Molim da bude blagprema meni.* Poslušala sam. Vezao mi je članke spajalicom za kablove i stegao plastiku. Dođavola. Brzo sam ga pogledala u oči.

„Je 1' ti poznata?“ pitao je. Ne može da sakrije osmeh.

Pobogu... plastične spajalice za kablove. *Popunjavaoje zalihe* kod Klejtona! Sve mi je postalo jasno. Buijim u njega dok mi adrenalin iznova juri telom. Dobro - to mi je privuklo pažnju - sasvim sam se razbudila.

„Imam makaze.“ Podigao ih je da vidim. „Mogu da te oslobodim u svakom trenutku.“

Pokušala sam da razdvojim članke, proveravajući spone, a plastika mi se usekla u meso. Neprijatno je, ali je u redu kad opustim članke - tad mi se ne useca u kožu.

„Dođi." Uhvatio me je za ruke i poveo prema krevetu s četiri stuba. Vidim da je na njemu tamnocrvena posteljina. Okovi su u svakom uglu.

Nagnuo se i prošaputao mi na uvo: „Želim još - mnogo, mnogo više."

Srce mi je mahnito zalupalo. Čoveče.

„Ali biću brz. Umorna si. Uhvati se za stub", rekao je.

Namrštila sam se. *Ne na krevetu?* Uхватила sam složeno izrezbaren drveni stub i videla da mogu malo da razdvojim ruke.

„Niže", naredio je. „Dobro. Ne puštaj se. Ako se pustiš, nalucaću te. Razumeš li?"

„Da, gospodine."

„Dobro je."

Stao je iza mene i uhvatio me za kukove. Brzo me je povukao unazad tako da sam se nagla napred, držeći se za stub.

„Ne puštaj se, Anastazija", upozorio me je. „Žestoko ću te jebati otpozadi. Drži se za stub. Razumeš li?"

„Da."

Pljesnu me rukom po guzi. *Jao...* Bridi.

„Da, gospodine", promrmljala sam brzo.

„Raširi noge." Stao mi je između nogu i, držeći me za kuko-ve, odgurnuo mi desnu u stranu.

„Tako je bolje. Pustiću te da spavaš posle ovoga."

Da spavam? Dahćem. San mi sad nije na pameti. Nežno me je pomilovao po leđima.

„Imaš prelepu kožu, Anastazija", produhtao je pa mi obasuo leđa nežnim poljupcima poput dodira perom. Istovremeno mi je rukama objukao grudi, prstima mi zarobio bradavice i nežno ih povukao.

Prigušila sam ječanje kad mi je celo telo odgovorilo, oživelo još jednom za njega.

Nežno mi gricka i sisa kožu na pojasu, vuče mi bradavice. Čvršće sam se uhvatila za izuzetno izrezbaren stub. Ruke su mu

skliznule s mene i čula sam već prepoznatljivo cepanje folije. Iskoračio je iz farmerki.

„Imaš opčinjavajuće, seksi dupe, Anastazija Stil. Šta bih mu sve radio." Šakom mi gnječi guzove, a onda su mu prsti skliznuli naniže i gurnuo je dva u mene.

„Tako vlažna. Nikad me ne razočaravaš, gospođice Stil", prošaputao je. Čujem divljenje u njegovom glasu. „Čvrsto se drži... ovo će biti brzo, malena."

Uhvatio me je za kukove i namestio se. Pripremila sam se za navalu. Ali on mi je uhvatio pletenicu blizu kraja i obavio je oko članka, držeći mi glavu na mestu. Veoma polako ulazi u mene i istovremeno me vuče za kosu... *Oh, kako sam ispunjena.* Sporo se izvukao pa me čvrsto uhvatio za kuk i zakucio se, odbacivši me napred.

„Drži se, Anastazija!" povika kroz stisnute zube.

Čvršće sam se uhvatila za stub i uprla o njega kako je bespoštedno nasrtao, iznova i iznova, zarivši mi prste u kuk. Ruke me bole, noge mi klecaju, teme mi bridi od povlačenja kose... osećam stezanje u sebi. Jao, ne... prvi put sam se uplašila orgazma... ako svršim... srušiću se. Kristijan nastavlja grubo da se pomera u meni, isprekidano diše, ječi, stenje. Telo mi odgovara... *kako?* Osećam ubrzavanje. Ali Kristijan se odjednom stvarno jako zakucio i umirio.

„Hajde, Ana, daj mi", prostenjao je. Moje ime na njegovim usnama šalje me preko ivice. Osećam samo svoje telo, vihorni nadražaj i slatko, slatko oslobađanje pa potpunu bezglavost.

Kad sam došla sebi, ležim na njemu. On je na podu, a ja sam na njemu, leđima oslonjena na njegove grudi. Zurim u tavani-cu, sijajući posle orgazma, isceđena. O... *karabinieri*, pomislila sam odsutno - zaboravila sam na njih. Kristijan je očešao nos o moje uvo.

„Podigni ruke", rekao je tiho.

Ruke su mi kao od olova, ali podigla sam ih. On je uzeo makaze i gurnuo jedan kraj ispod plastike.

„Proglašavam Anu slobodnom", prošaputao je i isekao plastiku.

Zakikotala sam se i protrljala članke. Osećam njegov kez.

„To je divan zvuk“, rekao je setno. Odjednom je seo i podigao me sa sobom tako da mu ponovo sedim u krilu.

„Ja sam kriv za to“, dodao je i pomerio se da mi istrlja ramena i ruke. Nežnom masažom mi je vratio cirkulaciju.

Molim?

Okrenula sam glavu prema njemu, trudeći se da shvatim na šta misli.

„Što se ne smeješ češće.“

„Ne smejem se mnogo“, promrmljala sam sanjivo.

„Ali kad se smeješ, uživanje je slušati te.“

„Veoma sentimentalno, gospodine Greje“, promrsila sam, pokušavajući da držim otvorene oči.

Pogled mu je smekšao i osmehnuo se.

„Rekao bih da si potpuno izjebana i da moraš da spavaš.“

„To nije nimalo sentimentalno“, progundala sam šaljivo.

Široko se osmehnuo, nežno me podigao i ustao. Divno je nag. Načas sam poželela da sam budnija kako bih mogla stvarno da mu se divim. Podigao je farmerke i brzo ih obukao.

„Ne želim da uplašim Tejlora ili gospođu Džouns“, promrmljao je.

Hmm... mora da znaju kakvo je nastrano đubre. Ta misao me je zaokupila.

Nagnuo se da mi pomogne da ustanem i poveo me prema vratima. Na njima visi sivi ogrtač. Strpljivo me je obukao kao da sam malo dete. Nemam snage da podignem ruke. Kad mi je vezao pojas, nagnuo se i nežno me poljubio, usana izvijenih u osmeh.

„U krevet.“

Jao... ne...

„Da spavaš“, dodao je ohrabrujuće kad mi je video izraz.

Odjednom me je podigao i odneo, sklupčanu uz njegove grudi, do sobe niz hodnik u kojoj me je doktorka Grin pregle-dala. Glava mi je klonula na njegove grudi. Izmoždena sam. Ne sećam se da sam ikad bila ovako umorna. Podigao je pokrivač, spustio me i, što me je još više iznenadilo, legao pored mene i zagrlio.

„Spavaj sad, divna devojko“, prošaputao je i poljubio mi kosu.
Zaspala sam pre nego što sam stigla da odgovorim nešto šaljivo.

DEVETNAESTO POGLAVLJE

Meke usne mi prelaze po slepoočnici i ostavljaju nežne poljupce za sobom. Jednim delom želim da se okrenem i odgovorim, ali prevladuje želja za snom. Prostenjala sam i zagnjurila glavu u jastuk.

„Anastazija, probudi se.“ Kristijanov glas je nežan, mameći.

„Ne“, zaječala sam.

„Za pola sata moramo da krenemo na večeru kod mojih roditelja.“ Veseo je.

Nerado sam otvorila oči. Sumrak je. Kristijan se naginje nada mnom i napregnuto me posmatra.

„Hajde, spavalice. Ustaj.“ Ponovo me je poljubio.

„Doneo sam ti piće. Čekaću te dole. Nemoj ponovo da zaspiš ili ćeš nadrljati“, upozorio me je, ali glas mu je blag. Brzo me je poljubio i izašao, ostavivši me da sneno trepcem u hladnoj, bleštavoj sobi.

Okrepljena sam, ali odjednom nervozna. Bokte, upoznaću njegovu porodicu! Upravo me je obradio jahaćim bičem i vezao me spajalicom za kablove koju sam mu ja prodala, pobogu - i idem da upoznam njegove roditelje. I Kejt će ih prvi put videti

- bar će ona biti tamo kao podrška. Pomerila sam ramena. Ukrućena su. Njegov zahtev da imam ličnog trenera sad ne izgleda čudno. U stvari, to je neophodno ako hoću da ga pratim.

Polako sam ustala iz kreveta i primetila da mi haljina visi na plakaru. Brus mi je na stolici. Gde su mi gaćice? Pogledala sam ispod stolice. Nema ih. A onda sam se setila - gurnuo ih je u džep farmerki. Pocrvenela sam kad sam se setila, pošto me je... ne mogu da se nateram ni da mislim o tome, bilo je tako - varvarski. Namrštila sam se. *Zašto mi nije vratio gaćice?*

Šmugnula sam u kupatilo, zbunjena što nemam donje rublje. Dok sam se brisala posle prijatnog ali prekratkog tuširanja, shvatila sam da je to namerno uradio. On želi da se postidim i tražim da mi vrati gaćice kako bi mogao da pristane ili odbije. Moja unutrašnja boginja se široko osmehnula. *Dođavola... mogu da mu vratim milo za drago.* Odlučila sam da ih ne tražim i ne pružim mu to zadovoljstvo. Upoznaću njegove roditelje bez gaća. *Anastazija Stil!* - podsvest me prekoreva, ali neću da je slušam. Samo što nisam zagrlila samu sebe od radosti zato što znam da će ga to izludeti.

U spavaćoj sobi sam stavila brus, navukla haljinu i obula cipele. Rasplela sam pletenicu i brzo se očešljala. Pogledala sam piće koje mi je ostavio. Bledoružičasto je. Šta je to? Gazirani sok od brusnice. Mmm... izvrstan je i utolio mi je žeđ.

Jurnula sam natrag u kupatilo da se pogledam u ogledalu: blistave oči, blago zarumenjeni obrazi, pomalo samozadovoljan izraz zbog nauma s gaćicama. Pošla sam dole. Petnaest minuta. Nije loše, Ana.

Kristijan stoji pored panoramskog prozora. Nosi sive fanel-ske pantalone koje volim, one što mu vise na kukovima na onaj neverovatno seksi način, i, naravno, belu lanenu košulju. Zar ne nosi druge boje? Iz zvučnika dopire tihi glas Frenka Sinatre.

Okrenuo se i osmehnuo kad sam ušla. Pogledao me je s iščekivanjem.

„Ćao“, pozdravila sam ga tiho i uzvratila na njegov tajanstven osmeh.

„Ćao“, odgovorio je. „Kako si?“ Oči mu plamte od veselja.

„Dobro, hvala. Ti?“

„Veoma dobro, gospođice Stil.“

Vidi se da čeka da nešto kažem.

„Frenk. Nikad ne bih rekla da voliš Sinatru.“

Podigao je obrve, zamišljenog izraza.

„Mešovit ukus, gospođice Stil“, promrmljao je. Pošao je prema meni kao panter. Zaustavio se ispred mene i pogledao me toliko žestoko da mi je oduzeo dah.

Frenk pevuši... staru pesmu, Rejovu omiljenu, „*Witchcraft*“. Kristijan mi je polako prešao prstima po obrazu i osetila sam ih skroz *tamo*.

„Pleši sa mnom", promrsio je promuklo.

Izvadio je daljinski iz džepa, pojačao zvuk i pružio mi ruku. Sive oči su mu pune obećanja, čežnje i smeha. Veoma je zavodljiv i začarana sam. Stavila sam ruku u njegovu. Nehajno se osmehnuo i privukao me u zagrljaj, rukom mi obujmivši struk.

Stavila sam mu slobodnu ruku na rame i široko se osmehnula. Zarazio me je šaljivim raspoloženjem. Jednom se zanjihao i onda smo zaplesali. Čoveče, ne da ume da igra! Prešli smo celu sobu od prozora do kuhinje i natrag, okrećući se u ritmu muzike. Tako mi je lako da ga pratim.

Klizimo oko trpezarijskog stola, do klavira pa napred-nazad ispred staklenog zida. Svetla Sijetla namiguju, tamni i čarobni mural za naš ples. Nehotice sam se bezbrižno nasmejala. Osmehnuo se kad se pesma završila.

„Ne postoji lepša veštica od tebe", promrsio je i slatko me poljubio. „Pa, to ti je ulilo malo boje u obraze, gospođice Stil. Hvala na plesu. Hoćemo li da krenemo da upoznaš moje roditelje?"

„Nema na čemu. Hajdemo, jedva čekam da ih upoznam", odgovorila sam zadihano.

„Imaš li sve što ti je potrebno?" „O, da", odvrtila sam ljupko. „Jesi li sigurna?"

Klimnula sam glavom što sam nehajnije mogla pod njegovim napregnutim, veselim pogledom. Licem mu se razlio širok osmeh i odmahnulo je glavom.

„Dobro. Ako hoćeš tako da se igraš, gospođice Stil."

Uhvatio me je za ruku, uzeo blejzer s barske stolice i poveo me predvorjem do lifta. O, brojna lica Kristijana Greja. *Hoću li ikad uspeti da razumem ovog nepostojanog čoveka?*

Pogledala sam ga u liftu. Uživa u nekoj samo njemu poznatoj šali, nagoveštaj osmeha poigrava mu oko divnih usana. Bojim se da je na moj račun. Šta li sam *umislila?* Idem kod njegovih roditelja, a ne nosim gaćice. Podsvest mi je pogledom poručila: „Rekla sam ti", što mi nije pomoglo. U relativnoj bez-bednosti njegovog stana, to mi je izgledalo kao zabavna ideja. A sad sam skoro napolju *bezgaćal* Pogledao me je i onaj naboj prostrujao je između nas. Razgaljenost mu je iščilela s lica i izraz mu se zamaglio, oči potamnele... *au.*

Vrata su se otvorila u prizemlju. Kristijan je odmahnuo glavom kao da hoće da razbistri misli i poput pravog kavaljera pokazao da izadem ispred njega. *Koga on zavarava?* On nije kavaljer. Moje gaćice su kod njega.

Tejlor se zaustavio u velikom audiju. Kristijan mi je otvorio vrata i ušla sam što sam gipkije mogla s obzirom na golotinju. Drago mi je što Kejtina haljina prianja uz telo i što dopire do kolena.

Brzo se vozimo auto-putem broj pet, oboje ćufaljivi, nesum-njivo zato što je Tejlor za volanom. Kristijanovo raspoloženje gotovo je opipljivo i menja se, humor kopni kako idemo na sever. Mozga o nečemu dok zuri kroz prozor i znam da se uda-ljava od mene. O čemu razmišlja? Ne mogu da ga pitam. Šta mogu da kažem pred Tejlom?

„Gde si naučio da plešeš?“ pitam kolebljivo. Okrenuo se prema meni, nečitljivog pogleda pod povremenim svetlom s bandera pored kojih prolazimo.

„Stvarno hoćeš da znaš?“, odgovorio je tiho.

Srce mi je klonulo. Više ne želim pošto mogu da pretpostavim.

„Da“, promrmljala sam kolebljivo.

„Gospoda Robinson je volela da pleše.“

O, moje najgore sumnje su potvrđene. Dobro ga je naučila i ta pomisao me je rastužila - ja ne mogu ničemu da ga naučim. Ne znam nijednu posebnu veštinu. „Mora da je bila dobra učiteljica.“

„Bila je.“

Nakostrešila sam se. Je li ona uzela najbolje od njega? Pre nego što je postao tako zatvoren? Ili ga je otvorila? On ima i veoma zabavnu, šaljivu stranu. Nehotice sam se osmehnula kad sam se setila kako me je neočekivano vrteo po dnevnoj sobi i da negde drži moje gaćice.

A tu je i Crvena soba bola. Mehanički sam protrljala članke - tanke plastične trake tako utiču na devojkice. Ona ga je naučila i svemu tome ili ga je uništila, u zavisnosti od toga kako gledate na to. A možda bi postao takav bez obzira na gospođu R. U tom trenutku sam shvatila da je mrzim. Nadam se da je nikad neću upoznati jer neću moći da odgovaram za svoje postupke. Ne sećam se da sam ikad imala tako vatrena osećanja prema bilo kome,

pogotovo nekome koga nisam ni upoznala. Ne videći zurim kroz prozor i podgrevam nerazumnu ljutnju i ljubomoru.

Misli mi se vратиše na poslepodne. S obzirom na ono što znam o njegovim sklonostima, mislim da je bio blag prema meni. *Da li bih toponovo radila?* Ne mogu ni da se pretvaram da bih se protivila. Naravno da bih kad bi me pitao - pod uslo-vom da me ne povredi i da je to jedini način da budem s njim.

To je suština. Želim da budem s njim. Moja unutrašnja bogi-nja je odahnula. Zaključila sam da ona retko koristi mozak, već drugi važan deo tela - koji je trenutno ogoljen.

„Nemoj“, promrmljao je.

Namrštila sam se i olcrenula prema njemu.

„Šta nemoj?“ Nisam ga dotakla.

„Da previše razmišljaš, Anastazija.“ Uhvatio me je za ruku, prineo je usnama i nežno mi poljubio zglobove prstiju. „Divno sam proveo posle podne. Hvala.“

Ponovo je sa mnom. Zatreptala sam i stidljivo se osmehnula. Tako me zbunjuje. Pitam ga nešto što me muči.

„Zašto si koristio spajalicu za kablove?“

Široko se osmehnuo.

„Lako je, brzo i novo iskustvo za tebe. Znam da su prilično surove, ali volim takve sprave za sputavanje.“ Blago se nasmešio. „Veoma su delotvorne za držanje u mestu.“

Pocrvenela sam i nervozno pogledala Tejlora. On je i dalje ravnodušan i gleda put pred sobom. Šta bi trebalo da odgovorim na to? Kristijan je nedužno slegnuo ramenima.

„Sve je to deo mog sveta, Anastazija.“ Stisnuo mi je ruku pa je pustio i ponovo se zagledao kroz prozor.

Njegov svet, zaista, a želim da mu pripadam - ali pod njegovim uslovima? Nisam sigurna. Nije spomenuo onaj prokleti ugovor. Moje misli me nisu razvedrile. Pogledala sam kroz pro-zor i videla da se predeo promenio. Prelazimo most, okruženi mastiljavom tamom. Mračna noć odražava moje raspoloženje, okružuje me, guši.

Brzo sam pogledala Kristijana. Posmatra me.

„Da mi je znati šta misliš“, rekao je.

Uzdahnula sam i namrštila se.

„Toliko je loše, a?“ pita me.

„Volela bih da znam šta ti misliš.“

Podsmehnulo se. „I ja, maiena“, odgovorio je dok nas Tejlor vozi prema Belvjuu.

AUDIJE NEKOLIKO minuta pre osam skrenuo na prilaz kuće s kolonijalnim pročeljem. Kuća oduzima dah, sa sve ružama oko vrata. Savršena je kao s razglednica.

„Jesi li spremna za ovo?“, pitao je kad se Tejlor zaustavio ispred zadivljujućih ulaznih vrata.

Klimnula sam glavom. Ponovo mi je ohrabrujući stisnuo ruku.

„I ovo mi je prvo iskustvo“, prošaputao je pa se zločesto osmehnulo. „Kladim se da sad žališ što nemaš gaće“, narugao mi se.

Pocrvenela sam. Zaboravila sam da nemam gaćice. Srećom, Tejlor je izašao da mi otvori vrata pa ga nije čuo. Mrko sam pogledala Kristijana, koji se široko osmehivao kad sam izašla iz kola.

Doktorka Grejs Treveljan Grej čeka nas na vratima. Izgleda otmeno i uglađeno u svetloplavoj svilenjoj haljini. Iza nje je, pretpostavljam, gospodin Grej, visok, plav i lep na svoj način kao i Kristijan.

„Anastazija, upoznala si moju majku, Grejs. Ovo je moj tata, Karik.“

„Gospodine Greje, drago mi je.“ Osmehnula sam se i pružila mu ruku.

„Zadovoljstvo je moje, Anastazija.“

„Molim vas, zovite me Ana.“ Pogled mu je blag i srdačan.

„Ana, mnogo mi je drago što te ponovo vidim.“ Grejs me je srdačno zagrlila. „Uđi, draga moja.“

„Je 1' stigla?“ Čujem cik iz kuće. Nervozno sam pogledala Kristijana.

„To je Mia, moja mlađa sestra“, rekao je gotovo ozlovoljeno.

Oseća se naklonost u njegovim rečima, glas mu je postao mekši kad je izgovorio njeno ime, a uglovi očiju se nabrali. Oči-gledno je obožava. To je novo otkriće. Dotrčala je hodnikom, vrane kose, visoka i sva u oblina. Mojih je godina.

„Anastazija! Toliko sam slušala o tebi.“ Čvrsto me je zagrlila.

Bokte. Ne mogu a da se ne osmehnem njenom nesputanom oduševljenju.

„Zovi me Ana, molim te“, promrmljala sam kad me je uvu-kla u prostrano predvorje. Tamni parket i stari ćilimi vode do širokog stepeništa što ide na sprat.

„Nikad nije doveo devojku kući“, rekla je Mia, blistavih tam-nih očiju od uzbuđenja.

Videla sam kako je Kristijan prevrnuo očima i izvila sam obrvu. Zaškiljio je.

„Mia, smiri se“, prekorila ju je Grejs blago. „Zdravo, mili“, rekla je i poljubila Kristijana u oba obraza. Toplo joj se osmeh-nuo pa se rukovao s ocem.

Svi smo pošli u dnevnu sobu. Mia mi nije pustila ruku. Soba je prostrana i ukusno nameštena u bledožuto, smeđe i svetlo-plavo - udobna, neupadljiva i sa stilom. Kejt i Eliot sede jedno pored drugog na kauču i drže šampanjske čaše. Kejt je skočila da me zagrlji i Mia mi je konačno pustila ruku.

„Ćao, Ana.“ Osmehnula se od uva do uva. „Kristijane.“ Odsečno mu je klimnula glavom.

„Kejt.“ Jednako je zvaničan prema njoj.

Namrštila sam se zbog njih. Eliot me je privukao u med-vedi zagrljaj. Šta je ovo - Nedelja grljenja Ane? Nisam navikla na toliko iskazivanje naklonosti. Kristijan stoji pored mene s rukom na mojim leđima. Spustio ju je na moj kuk, raširio prste i privukao me blizu. Svi bulje u nas. Uznemirujuće je.

„Piće?“ Gospodin Grej se pribrao. „Prošek?“

„Da, hvala“, odgovorili smo Kristijan i ja uglas.

Oh... ovo je veoma čudno. Mia je zapljeskala.

„Čak govorite iste reči. Ja ću doneti piće.“ Požurila je iz sobe.

Pocrvenela sam kao paprika. Videvši Kejt kako sedi s Eliotom, odjednom mi je palo na pamet da me je Kristijan pozvao ovamo samo zbog nje. Eliot je verovatno slobodno i radosno pozvao Kejt da upozna njegove roditelje, a Kristijan se našao u zamci znajući da će mi Kejt reći. Namrštila sam se. Bio je primoran da me pozove. To saznanje je sumorno i tužno. Moja podsvest je mudro klimnula glavom i poručila: „Konačno si skapirala.“

„Večera samo što nije gotova“, rekla je Grejs i pošla za kćerkom iz sobe.

Kristijan se namrštitio kad me je pogledao.

„Sedi“, naložio je i pokazao na raskošni kauč. Poslušala sam ga i pažljivo prekrstila noge. Seo je pored mene, ali me ne dodiruje.

„Baš smo pričali o odmorima, Ana“, kaže gospodin Grej srdačno. „Eliot je odlučio da se na nedelju dana pridruži Kejt i njenoj porodici na Barbadosu.“

Pogledala sam Kejt. Široko mi se osmehnula, razrogače-nih, blistavih očiju. Ushićena je. Ketrin Kavana, pokaži malo dostojanstva!

„Hoćeš li ti predahnuti pošto si diplomirala?“ pitao je gospodin Grej.

„Razmišljam da odem u Džordžiju na nekoliko dana“, odgovorila sam.

Kristijan je zinuo i zatreptao nekoliko puta, nedokučivog izraza. O, *sranje*. To mu nisam spomenula. „U Džordžiju?“ promrsio je.

„Majka mi tamo živi i nisam je dugo videla.“ „Kad si mislila da otputuješ?“ Glas mu je tih. „Sutra, kasno uveče.“

Mia se vratila u dnevnu sobu i pružila nam šampanjske čaše sa svetloružičastim prošekom.

„Uzdravlje!“ Gospodin Grej je podigao svoju čašu i izmamio mi osmeh. Prikladna zdravica za doktorkinog muža.

„Koliko dugo?“, pita me Kristijan. Glas mu je varljivo tih.

Jebote... naljutio se.

„Ne znam još. Zavisi kako će proći sutrašnji razgovori za posao.“

Stisnuo je vilicu, a Kejt izgleda kao da hoće da se umeša. Preterano slatko se nasmešila.

„Ana zaslužuje predah“, rekla je značajno. Zašto je tako neprijateljski nastrojena prema njemu? Šta joj je?

„Imaš razgovore za posao?“ upita gospodin Grej.

„Da, za mesto praktikantkinje kod dva izdavača, sutra.“

„Želim ti sreću.“

„Večera je gotova“, pozvala je Grejs.

Svi smo ustali. Kejt i Eliot pošli su za gospodinom Grejom i Miom iz sobe. Htela sam da ih sledim, ali Kristijan me je uhvatio za lakat i naglo zaustavio.

„Kad si nameravala da mi kažeš da odlaziš?" pita me brzo. Glas mu je tih, ali odaje ljutnju.

„Ne odlazim, idem da vidim majku. I još uvek razmišljam o tome."

„Šta je s našim dogovorom?"

„Još nemamo nikakav dogovor."

Zaškiljio je pa se savladao. Pustio mi je ruku, uhvatio me za lakat i izveo iz sobe.

„Nismo završili ovaj razgovor", prošaputao je preteći kad smo ušli u trpezariju.

O, o'ladi malo. Nemoj da se nerviraš... *i vrati migaće*. Oši-nula sam ga pogledom.

Trpezarija me podseća na našu privatnu večeru u *Hitmanu*. Kristalni luster visi nad stolom od tamnog drveta. Na zidu je veliko ogledalo u raskošno izrezbarenom okviru. Sto je zastrt uštirkanim belim stolnjakom, a u sredini je činija s bledoruži-častim božurima. Prelepo izgleda.

Posedali smo za sto: gospodin Grej u čelo stola, ja s njegove desne strane, a Kristijan pored mene. Gospodin Grej je pose-gnuo za otvorenom bocom crnog vina i ponudio Kejt. Mia je sela pored Kristijana i stisnula mu ruku. On joj se srdačno osmehnuo.

„Gde ste se upoznali?" upita Mia. „Ana me je intervjuisala za studentske novine." „Koje Kejt uređuje", dodala sam u nadi da skrenem razgovor sa sebe.

Mia se široko osmehnula Kejt, koja sedi naspram nje pored Eliota. Počele su da pričaju o studentskim novinama. „Vino, Ana?", upita gospodin Grej.

„Da, hvala." Osmehnula sam se. Gospodin Grej je ustao da svima natoči.

Pogledala sam Kristijana. Okrenuo se prema meni, nakri-vljene glave. „Šta?"

„Molim te, ne ljuti se na mene", prošaputala sam.

„Ne ljutim se na tebe."

Piljim u njega. Uzdahnuo je.

„Da, ljut sam na tebe." Načas je zažmurio.

„Dovoljno da ti dlan bridi?" uzrujano sam pitala.

„Šta vas dvoje šapućete?" umešala se Kejt.

Pocrvenela sam, a Kristijan ju je prostrelio pogledom koji poručuje da se ne meša. Čak je i ona popustila pod njegovim pogledom.

„O mom putu u Džordžiju", odgovorila sam ljupko u nadi da ću ublažiti njihovo obostrano neprijateljstvo.

Kejt se osmehnula s nestašnim sjajem u očima.

„Šta je pričao Hose kad ste u petak otišli u kafić?"

Jebote, Kejt. Razrogačila sam se. Šta to radi? Razrogačila se u odgovor i shvatila sam da pokušava da napravi Kristija-na ljubomornim. *Ona nema pojma.* A mislila sam da sam se izvukla s tim.

„Ništa naročito", promrmljala sam.

Kristijan se nagnuo prema meni.

„Dlan mi bridi od ljutnje", prošaputao je. „Pogotovo sad." Glas mu je tih i smrtno ozbiljan.

Jao, ne. Uzvrpoljila sam se.

Grejs je ušla s dva poslužavnika. Prati je lepa mlada žena s plavim kikama. Otmeno je odevena u svedoplavo i nosi poslužavnik s tanjirima. Odmah je pogledom pronašla Kristijana. Pocrvenela je i pogledala ga kroz duge trepavice s maskarom. Šta?

Negde je zazvonio telefon.

„Izvinite." Gospodin Grej je ustao i izašao.

„Hvala, Grečen", rekla je Grejs blago i namrštila se što je gospodin Grej izašao. „Samo spusti poslužavnik na komodu." Grečen je klimnula glavom, još jednom krišom pogledala Kristijana i izašla.

Dakle, Grejovi imaju kućnu pomoćnicu i ona odmerava *mog* budućeg dominatora. Može li ovo večer da postane gore? Namrštila sam se, zureći u šake na krilu.

Gospodin Grej se vratio.

„Za tebe je, mila. Zovu iz bolnice", rekao je ženi.

„Molim vas, počnite bez mene." Grejs se osmehnula dok mi je pružala tanjir pa izašla.

Miriše izvrsno - začinjene svinjske kobasice i školjke s prže-nim crvenim paprikama i lukom s peršunom. Iako mi ključa u stomaku od Kristijanovih uvijenih pretnji, kradomičnih pogle-da lepe male gospođice s kikiricama i debakla što nemam gaćice, umirem od gladi. Pocrvenela sam kad sam shvatila da mi je apetit toliki zbog fizičkih napora ovog popodneva.

Grejs se vratila posle nekoliko trenutaka. Celo joj je nabrano. Gospodin Grej je nakrivio glavu... kao Kristijan.

„Sve u redu?“

„Još jedan slučaj ospica.“ Grejs je uzdahnula.

„Jao, ne!“

„Da, dete. Četvrti slučaj ovog meseca. Kad bi samo svi vakcinisali svoju decu.“ Tužno je odmahнула glavom i osmehnula se. „Tako mi je drago što naša deca nikad nisu prošla kroz to. Nikad nisu imali ništa ozbiljnije od malih boginja, hvala bogu.

Siroti Eliot“, rekla je i sela, popustljivo se osmehujući sinu. Eliot se namrštio usred zalogaja i uzvrpoljio od nelagode. „Kristijan i Mia su imali sreće. Toliko su dobro prošli da zajedno imaju po jednu tačkicu.“

Mia se zakikotala, a Kristijan je prevrnuo očima.

„I, jesi li gledao utakmicu *Marinaca*, tata?“ Eliot očigledno želi da promeni temu.

Predjelo je izvrsno i usredsredila sam se na hranu dok su Eliot, gospodin Grej i Kristijan pričali o bejzbolu. Kristijan izgleda opušteno i mirno dok razgovara s porodicom. Misli mi se roje. Prokleta Kejt, šta pokušava? *Hoće li me kazniti?* Trgla sam se od te pomisli. Nisam još potpisala ugovor. Možda i neću. Možda ću ostati u Džordžiji, gde ne može da dospe do mene.

„Kako se osećaš u novom stanu, draga?“ pita me Grejs uljudno.

Zahvalna sam na tom pitanju jer me je skrenulo s protiv-rečnih misli. Ispričala sam joj za našu selidbu.

Kad smo završili predjelo, ušla je Grečen. Poželela sam, ne prvi put, da mogu slobodno da dotaknem Kristijana samo da joj stavim do znanja - jeste da je pedeset nijansi sjeban, ali je moj. Prišla je stolu i približila se Kristijanu mnogo više nego što mi se sviđa. Srećom, on izgleda kao da je ne primećuje, ali moja unutrašnja boginja se puši, ali ne na dobar način.

Kejt i Mia uzbuđeno pričaju o Parizu.

„Jesi li bila u Parizu, Ana?“ Njeno nedužno pitanje trglo me je iz tjubomornih misli.

„Nisam, ali volela bih da odem.“ Znam da sam jedina za stolom koja nikad nije putovala van Amerike.

„Mi smo proveli medeni mesec u Parizu.“ Grejs se osmeh-nula mužu, koji joj je uzvratio.

Gotovo me je sramota da ih gledam. Očigledno je da se mnogo vole. Načas sam se zapitala kako je to odrastati s oba roditelja.

„Prelep grad“, potvrdila je Mia. „Uprkos Parižanima. Kristijane, trebalo bi da vodiš Anu u Pariz“, zaključila je odlučno.

„Mislim da bi Anastazija više volela London“, odgovorio je Kristijan tiho.

O... seća se. Spustio mi je ruku na koleno pa pošao prstima uz butinu. Celo telo mi se napelo. *Ne... ne ovdje, ne sad.* Pocrvenela sam i promeškolljila se, pokušavajući da ga odgurnem. Položio mi je dlan na butinu da me umiri. U očajanju sam posegnula za vinom.

Mala gospođica s evropskim kivicama se vratila, sva u čednim pogledima, njišući kukovima, s glavnim jelom: bifte-kom velington, čini mi se. Srećom, pružila nam je tanjire i izašla, iako joj je trebalo nešto više vremena da Kristijanu preda njegov. Upitno me je pogledao kad je video da je posmatram dok je zatvarala trezarijska vrata.

„Šta fali Parižanima?“, upita Eliot sestru. „Zar te nisu oborili s nogu?“

„Uf, nisu. A mesje Flober, ljudožder kod koga sam radila, pravi je dominantni tiranin.“ Zagrcnula sam se vinom.

„Anastazija, jesi li dobro?“, pitao me je Kristijan brižno i sklonio ruku s moje butine.

Glas mu je ponovo veseo. *O, hvala bogu.* Kad sam klimnula glavom, potapšao me je po leđima i sklonio ruku tek kad se uverio da sam se pribrala.

Bifteke je izvrstan, poslužen s prženim slatkim krompirom, šargarepom, paškanatom i zelenom boranijom. A jelo mi je utoliko ukusnije pošto je Kristijan ponovo dobro raspoložen. Nagađam da je to zbog toga što zdušno jedem. Razgovor između porodice je srdačan i brižan iako se blago peckaju. Za vreme deserta, krema od

limuna, Mia nas zabavlja svojim pričama o Parizu i u jednom trenufku je počela da priča na tečnom francu-skom. Svi smo se zapiljili u nju. Ona nam je zbunjeno uzvraćala pogled sve dok joj Kristijan, na podjednako tečnom francuskom, nije rekao šta je uradila na šta je dobila napad smeha. Smeje se veoma zarazno i uskoro smo svi prasnuli u smeh.

Eliot je tad počeo o svom najnovijem građevinskom pro-jektu, novom ekološkom naselju severno od Sijetla. Pogledala sam Kejt. Guta svaku njegovu reč dok joj oči blistaju od požude ili ljubavi. To još nisam dokučila. Osmehnuo joj se i kao da su razmenili neizgovoreno obećanje. *Čaos, malena*, govori joj i veoma je uzbudljivo. Pocrveneia sam samo što sam ih videla.

Uzdahnula sam i pogledala Pedeset nijansi. Mogla bih zau-vek da ga gledam. Ima bradu staru pola dana i prsti me svrbe od želje da je dotaknem, osetim na licu, grudima... između butina. Pocrvenela sam od smera kojim mi misli lutaju. Pogledao me je i podigao mi bradu.

„Ne grickaj usnu“, promrmljao je promuklo. „Ja ću to da radim.“

Grejs i Mia pokupile su tanjiriće za desert i pošle u kuhinju. Gospodin Grej, Kejt i Eliot razgovaraju o prednostima solarnih ploča u državi Vašington. Kristijan se pravi da ga zanima njihov razgovor. Spustio mi je ruku na koleno i pošao prstima uz moju butinu. Zastao mi je dah i stisla sam butine da mu onemogućim napredak. Videla sam kako se podsmehnuo.

„Hoćeš li u obilazak?“ pitao me je otvoreno.

Znam da bi trebalo da prihvatim, ali ne verujem mu. Među-tim, pre nego što sam stigla da odgovorim, ustao je i pružio mi ruku. Prihvatila sam je i osetila kako mi se mišići duboko u stomaku stežu u odgovor na njegov mračni, gladni pogled.

„Izvinite“, rekla sam gospodinu Greju i pošla za Kristijanom iz trpezarije.

Poveo me je hodnikom u kuhinju. Mia i Grejs stavljaju posuđe u mašinu. Nigde ni traga od Evropskih kikica.

„Idem da pokažem Anastaziji zadnje dvorište“, rekao je majci nedužno. Ona se osmehnula i mahnula nam, a Mia se vratila u trpezariju.

Izašli smo na sivi popločani trem osvetljen skrivenim svetiljkama u kamenu. Bijičke su zasađene u sivim kamenim saksijama, a u jednom uglu se nalazi šikmetalni sto sa stolicama. Kristijan je prošao pored njih pa uz nekoliko stepenika i našli smo se na ogromnom travnjaku koji vodi do zaliva... au - prelepo je. Svetla Sijetla žmirkaju na horizontu, a hladni, jarki majski mesec pravi blistavu srebrnu stazu po vodi sve do mola gde su privezana dva čamca. Pored mola je kućica za čamce. Tako je slikovito i spokojno. Načas sam zastala da se divim.

Kristijan me je povukao za sobom i potpetice su mi utonule u meku travu.

„Stani, molim te.“ Teturam se za njim.

Stao je i pogledao me, nedokučivog izraza.

„Potpetice. Moram da se izujem.“

„Nema potrebe“, rekao je, nagnuo se i prebacio me preko ramena. Glasno sam ciknula od iznenađenja i glasno me je pljesnuo po zadnjici.

„Tiše“, zarezao je.

Jao, ne... ovo ne sluti na dobro. Mojoj podsvesti klekaju kole-na. Ljut je zbog nečega - možda zbog Hosea, Džordžije, što ne nosim gaćice, što grizem usnu. Pobogu, lako ga je ozlovoljiti.

„Kuda ćemo?“, prošaputala sam.

„U kućicu za čamce“, odbrusio je.

Držim mu se za kukove dok visim naglavačke. On odlučno korača travnjakom obasjanim mesečinom.

„Zašto?“ Zvučim zadihano dok mu poskakujem na ramenu.

„Moram da budem sam s tobom.“

„Zašto?“

„Zato što ću te izudarati po dupetu pa jebati.“ „Zašto?“

zacvilela sam tiho. „Znaš zašto“ prosiktao je.

„Mislila sam da si spontan čovek“, zamolila sam bez daha.

„Anastazija, veruj mi, trenutno jesam.“

Jebote.

DVADESETO POGLAVLJE

Kristijan je otvorio drvena vrata kućice za čamce i zastao da pritisne prekidač. Neonske svetiljke su škljocnule pa zazujale kad je gruba bela svetlost obasjala veliku drvenu kuću. Naglavačke sam videla kako se zadivljujući gliser nežno ljuljuška u crnoj vodi, ali samo sam ga načas videla pre nego što me je odneo drvenim stepenicama do sobe na spratu.

Zastao je na vratima i pritisnuo još jedan prekidač - halogene sijalice ovog puta, mekše, prigušenije. Nalazimo se na tavanu s kosim krovom. Uređen je u pomorskom novoengleskom stilu: tamnoplavo i bledožuto s nešto crvene. Oskudno je namešten, vidim samo dva kauča.

Kristijan me je spustio na drveni pod. Nemam vremena da osmotrim okruženje - ne mogu da odvojim pogled od njega. Opčinjena sam... gledam ga kao retku i opasnu grabijivicu i čekam da napadne. Isprekidano diše, ali upravo me je doneo preko travnjaka i uz stepenice. Sive oči mu tinjaju od ljutnje, potrebe i čiste, nepomućene požude.

febote. Mogla bih da izgorim samo od njegovog pogleda.

„Molim te, nemoj da me udariš“, prošaputala sam molećivo.

Naborao je čelo i iskolačio oči. Dvaput je zatreptao.

„Ne želim da me tučeš, ne sad, ne ovde. Molim te, nemoj.“

Zinuo je od iznenađenja. Veoma hrabro sam podigla ruku i prešla mu prstima po obrazu, uz ivicu zalizaka, do brade. Zanimljiva mešavina mekog i bodljikavog. Polako je zažmurio i nagnuo lice prema mom dlanu. Zastao mu je dah. Provukla sam mu prste druge ruke kroz kosu. Obožavam je. Jedva čujno je prostenjao. Kad je otvorio oči, pogled mu je bio obazriv kao da ne shvata šta radim.

Istupila sam tako da ga dodirujem telom, nežno mu povukla kosu, spuštajući mu usne prema mojim i poljubila ga, gurnuvši mu jezik u usta. Zaječao je i privukao me sebi. Zagnjurio mi je šake u kosu i uzvratilo mi poljubac, grubo i posednički. Jezici nam se uvrću, gutaju jedan drugi. Njegov je božanstvenog ukusa.

Naglo se odmakao. Stapa nam se isprekidano disanje. Ruke su mi pale na njegove. Ošinuo me je pogledom.

„Šta mi radiš?“ prošaputao je zbunjeno.

„Ljubim te.“

„Rekla si ne.“

„Molim?“ Čemu sam rekla ne? „Za trpezarijskim stolom, nogama.“ O... o tome je reč.

„Ali bili smo za trpezarijskim stolom tvojih roditelja.“ Zapi-ljila sam se u njega potpuno zbunjena.

„Nikad mi niko nije rekao ne. I veoma je - uzbuđljivo.“

Razrogačio se od divljenja i požude. Opojna mešavina. Nagonski sam progutala knedlu. Spustio je ruku na moju zadnjicu. Grubo me je privukao sebi da osetim njegovu erekciju.

Au...

„Ljut si i napaljen zato što sam rekla ne?“ prošaputala sam preneraženo.

„Ljut sam zato što mi nisi spomenula Džordžiju. Ljut sam što si otišla da piješ s onim tipom koji je pokušao da te zavede i onda te ostavio s potpunim neznancem iako ti nije bilo dobro. Kakav je to prijatelj? A ijut sam i uzbuđen zato što si stisla noge.“ Oči mu opasno sijaju dok mi polako podiže rub haljine.

„Želim te. Želim te odmah. A ako mi ne dozvoljavaš da te istučem - što zaslužuješ - jebaću te na kauču. Ovog časa, brzo, za svoje zadovoljstvo a ne tvoje.“

Haljina mi sad jedva pokriva golo dupe. Toliko se brzo pomerio da mi je šakom obuhvatio ribicu i gurnuo jedan prst u mene. Drugom me čvrsto drži oko pojasa da ne mogu da se pomerim. Potisnula sam jecaj.

„Ovo je moje“, prošaputao je ratoborno. „Samo moje. Razu-meš li?“ Uvlači i izvlači prst dok usplamtelim očima gleda kako reagujem.

„Da, tvoje“, prodahtala sam kako mi želja, vreća i teška, kulja krvotokom i žari... sve. Nervne završetke, disanje. Srce mi tutnji, hoće da iskoči iz grudi, krv mi hući u ušima.

Naglo se pomerio i odjednom je uradio više stvari: izvukao prst, ostavivši me željnu, otkopčao šlic i gurnuo me na kauč pa legao preko mene.

„Stavi ruke na glavu“, naredio je kroz stisnute zube i klekao da mi raširi noge. Iz džepa sakoa izvadio je paketić, i gledajući me s

mračnim izrazom, pa pustio da mu sako padne na pod. Navukao je kondom na poduži ud.

Stavila sam ruke na glavu. Znam da je to kako ga ne bih dodirnula. Veoma sam uzbuđena. Osećam kako mi se kukovi već pomeraju u susret njemu - želim ga u sebi, ovako - grubo i žestoko. Oh... iščekivanje.

„Nemamo mnogo vremena. Ovo će biti brzo i zarad mene, a ne tebe. Razumeš li? Nemoj da svršiš ili ću te istući“, rekao je kroz stisnute zube.

Sranje... kako da zaustavim orgazam?

Jednim brzim prodorom ušao je do kraja. Glasno sam zaječala, grleno, uživajući u ispunjenosti. Spustio je ruke preko mojih, laktovima ih držeći na mestu, i prikovao me nogama. Zarobljena sam. On je svugde, preplavio me je, gotovo me guši. Ali je i božanstveno; ovo je moja moć, ovako utičem na njega. Osećaj je hedonistički, pobeđnički. Pomera se brzo i besno u meni, isprekidano mi dišući uz uvo. Moje telo odgovara i topi se. *Ne smem da svršim.* Ne. Ali odgovaram na svaki njegov nalet savršenim protivnapadom. Naglo i prebrzo, zakucalo se u mene i umirio dok se oslobađao. Vazduh mu šišti kroz zube. Odmah se opustio i osećam celu njegovu težinu na sebi. Nisam spremna da ga pustim, telo mi žudi za oslobađanjem, ali tako je težak i ne mogu da ga odgurnem. Odjednom se povukao i ostavio me bolnu i gladnu. Ošinuo me je pogledom.

„Ne dodiruj se. Želim da budeš osujećena. To je ono što meni radiš kad ne razgovaraš sa mnom, kad mi uskraćuješ ono što je moje.“ Oči su mu iznova blesnule, ponovo je ljut.

Klimnula sam glavom, dahćući. Ustao je, skinuo kondom, vezao ga u čvor i stavio u džep pantalona. Pogledala sam ga, i dalje isprekidano dišući, pa nehotice stisla butine ne bih li našla neku utehu. Kristijan je zakopčao šlic i prošao rukom kroz kosu dok se naginjao da uzme sako. Izraz mu je bio blaži kad me je ponovo pogledao.

„Bilo bi bolje da se vratimo u kuću.“

Sela sam pomalo nesigurno, ošamućena.

„Evo. Možeš da ih obučeš.“

Izvadio je moje gaćice iz unutrašnjeg džepa. Nisam se osmehnula kad sam ih uzela, ali znam da sam primila tucanje kao kaznu, a osvojila sitnu pobjedu nad gaćicama. Moja unu-trašnja boginja klimnu glavom u znak slaganja, zadovoljno se osmehujući. *Nisi morala da ih tražiš.*

„Kristijane!“, povika Mia iz prizemlja.

Okrenuo se i podigao obrve. „U pravi čas. Gospode, ume da bude tako dosadna.“

Namrštila sam se, žurno obukla gaćice i ustala s onoliko dostojanstva koliko sam mogla da prikupim u ovakvom stanju posle jebanja. Brzo sam pokušala da zagladim kosu.

„Gore smo, Mia“, odgovorio je. „Pa, gospođice Stil, osećam se bolje zbog ovoga - ali i dalje želim da te istučem“, rekao je tiho.

„Ne verujem da to zaslužujem, gospodine Greje, pogotovo pošto sam istrpela tvoj ničim izazvani napad.“

„Neizazvani? Poljubila si me.“ Pokušao je da navuče povređen izraz.

Stisla sam usne. „To je bio napad kao najbolji oblik odbrane.“

„Odrane od čega?“

„Tebe i tvog bridećeg dlana.“

Nakrivio je glavu i osmehnuo se dok je Mia zveckala uz stepenice. „Ali bilo je podnošljivo?“ pitao je tiho.

Pocrvenela sam. „Jedva“, prošaputala sam, ali nehotice sam se podsmehnula.

„Tu ste.“ Osmehnula nam se od uva do uva.

„Vodio sam Anastaziju u obilazak.“ Kristijan mi je pružio ruku, gorljivih sivih očiju.

Prihvatila sam je i nežno mi je stisnuo dlan.

„Kejt i Eliot odlaze. Možete li da zamislite? Ne mogu da držim ruke sebi.“ Mia se napravila da je zgađena pa skrenula pogled s Kristijana na mene. „Šta ste radili ovde?“

Pobogu, baš je neposredna. Pocrvenela sam kao bulka.

„Pokazivao sam Anastaziji svoje veslačke trofeje“, odgovorio je ne trepnuvši, potpuno bezizražajnog lica. „Hajde da se pozdravimo s Kejt i Eliotom.“

Veslačke trofeje? Nežno me je povukao ispred sebe. Kad se Mia okrenula da siđe, pljesnuo me je po zadnjici. Iznenadeno sam ciknula.

„Ponovo ću to uraditi, Anastazija. Uskoro“, pripretilo mi je na uvo pa me privukao sebi i poljubio u kosu.

TAMO U KUĆI, Kejt i Eliot se pozdravljaju s Grejs i gospodi-nom Grejom. Kejt me je čvrsto zagrlila.

„Moraću da razgovaram s tobom o huškanju Kristijana“, prosiktala sam joj na uvo.

„Moraš da ga izazivaš da bi videla kakav je stvarno. Budi obazriva, Ana, želi previše da kontroliše“, prošaputala je. „Vidi-mo se kasnije.“

ZNAM KAKAV JE STVARNO - TINE ZNAŠ! - dreknula sam u sebi. Svesna sam da su joj namere dobre, ali ponekad prelazi granicu a trenutno je prekoračila u susednu državu. Mrko sam je pogledala, a ona mi se isplazila i nehotice sam se osmehnula. Kejt koja se izmotava je novost, mora da je to Elio-tov uticaj. Mahnuli smo im s vrata i onda se Kristijan okrenuo prema meni.

„I mi bi trebalo da krenemo. Sutra ideš na razgovore.“

Mia me je toplo zagrlila dok smo se opraštale.

„Mislili smo da nikad neće naći devojku!“ oduševljeno je rekla.

Pocrvenela sam, a Kristijan je ponovo prevrnuo očima. Stisla sam usne. Zašto on to može da radi, a ja ne mogu? Želim da prevrnem očima, ali se ne usuđujem, ne posle njegove pretnje u kućici za čamce.

„Čuvaj se, draga Ana“, rekla je Grejs srdačno.

Kristijan me je, posramljen ili iznerviran velikom pažnjom ostalih Grejovih prema meni, uhvatio za ruku i privukao sebi.

„Hajde da je ne oteramo ili ne razmazimo tolikom naklonošću“, progundao je.

„Kristijane, ne zadirkuj“, prekorila ga je Grejs popustljivo, očiju blistavih od ljubavi.

Nekako mislim da ne zadirkuje. Krišom posmatram njihovo opraštanje. Očigledno je da ga Grejs voli bezuslovnom majčinskom ljubavlju. Nagnuo se i kruto je poljubio.

„Mama“, rekao je. Čuje se još nešto u njegovom glasu -možda poštovanje?

„Gospodine Greje, doviđenja i hvala na gostoprimstvu." Pružila sam mu ruku, ali i on me je zagrlio!

„Molim te, zovi me Karik. Nadam se da ćemo te ubrzo pono-vo videti, Ana."

Pošto smo se pozdravili, Kristijan me je poveo prema kolima u kojima Tejlor čeka. *Zarje čekao sve vreme?* Tejlor mi je otvorio vrata i sela sam na zadnje sedište.

Osećam kako mi napetost u ramenima popušta. Zaboga, kakav dan. Iscrpljena sam fizički i psihički. Posle kratkog razgovora s Tejlorom, Kristijan je seo pored mene. Okrenuo se prema meni.

„Pa, izgleda da se sviđaš i mojoj porodici", promrmljao je.

I porodici? U glavu mi je navrla nezvana i tužna misao o tome zbog čega me je pozvao. Tejlor je upalio motor i izašao iz osvetljenog kruga u prilazu na mračni drum. Pogledala sam Kristijana - posmatra me.

„Šta je?" pitao je tiho.

Načas se batrgam. Ne - reći ću mu. Stalno se žali da ne razgovoram s njim.

„Mislim da si bio primoran da me dovedeš da upoznam tvoje roditelje." Glas mi je veoma tih i snebivljiv. „Da Eliot nije pozvao Kejt, ne bi me nikad pozvao." Ne vidim mu lice u mraku, ali nakrivio je glavu i pilji u mene.

„Anastazija, oduševijen sam što si upoznala moje roditelje. Zašto toliko sumnjaš u sebe? To me neprestano zapanjuje. Ti si veoma jaka, samostalna mlada žena, a imaš tako nisko mišljenje o sebi. Da nisam hteo da ih upoznaš, ne bi bila ovde. Jesi li se tako osećala sve vreme dok smo bili tamo?"

Oh! Želeo je da budem tamo - to je otkrovenje. Ne izgleda kao da mu je neprijatno kao što bi mu bilo da izbegava istinu. Deluje iskreno zadovoljno što sam tu... toplo zadovoljstvo mi se polako širi venama. Odmahnuo je glavom i uhvatio me za ruku. Uzrujano sam pogledala Tejlora.

„Ne brini o Tejloru. Pričaj sa mnom."

Slegnula sam ramenima.

„Da, to sam mislila. Još nešto, spomenula sam Džordžiju samo zato što je Kejt pričala o Barbadosu. Još nisam odlučila." „Želiš li da posetiš majku?" „Da."

Čudno me je pogledao, kao da vodi neku unutrašnju borbu.

„Mogu li da idem s tobom?“, pitao je konačno. *Molim!*

„Ovaj... ne verujem da je to dobra ideja.“

„Zašto?“

„Nadala sam se da ću predahnuti od sve ove... napetosti kako bih razmislila.“

Zagledao se u mene.

„Zbog mene si napeta?“

Prasnula sam u smeh. „Blago rečeno!“

Pri svetlosti uličnih svetiljaka vidim kako su mu se usne izvile.

„Podsmevaš mi se, gospođice Stil?“

„Ne bih se usudila na to, gospodine Greje“, odgovorila sam s odglumljenom ozbiljnošću.

„Mislim da se usuđuješ i da mi se često smeješ.“

„Veoma si zabavan.“

„Zabavan?“

„0, da.“

„Posebno zabavan ili zabavan da umreš od smeha?“

„O... malo jednog i nešto više drugog.“

„A šta prevladuje?“

„To ću ti ostaviti da sam dokučiš.“

„Nisam siguran mogu li da dokučim išta u vezi s tobom, Anastazija“, odgovorio je podrugljivo pa pitao tiše: „O čemu moraš da razmišljaš u Džordžiji?“

„O nama“, prošaputala sam.

Ravnodušno me je pogledao:

„Rekla si da ćeš pokušati“, promrmljao je.

„Znam.“

„Dvoumiš li se?“

„Možda.“

Provrpoljio se kao da mu je neprijatno.

„Zašto?“

Jebote. Kako li se ovo odjednom pretvorilo u tako napregnut i značajan razgovor? Nametnut mi je kao ispit za koji se nisam spremila. Šta da kažem? Zato što mislim da te volim, a ti me doživljavaš kao igračku. Zato što ne smem da te dodirujem, zato

što se previše plašim da ti pokažem naklonost da se ne bi trgao ili još gore - istukao me? Šta da kažem?

Zagledala sam se kroz prozor. Kola idu natrag prema mostu. Oboje smo pokriveni tamom, koja nam skriva misli i osećanja, ali za to nam nije potrebna noć.

„Zašto, Anastazija?“ navaljuje.

Slegnula sam ramenima. Zarobljena sam. Ne želim da ga izgubim. Uprkos svim njegovim zahtevima, potrebi da vlada, zastrašujućim porocima, nikad se nisam osećala tako živom. Uzbudljivo je sedeti ovde pored njega. On je veoma nepredvidiv, seksi, pametan i zabavan. Ali njegova raspoloženja... oh - i želi da me povređuje. Kaže da će razmisliti o mojim ogradama, ali ipak me plaši. Zažmurila sam. Šta mogu da kažem? Duboko u sebi, samo želim više, više naklonosti, više šaljivog Kristijana, više... ljubavi.

Stisnuo mi je ruku.

„Razgovaraj sa mnom, Anastazija. Ne želim da te izgubim. Prošla nedelja...“

Bližimo se kraju mosta i put je ponovo okupan neonskim uličnim osvetljenjem pa mu je lice čas u tami čas na svetlu. To je veoma prikladna metafora. Prvo sam mislila da je romantični junak, odvažni blistavi beli vitez - ili mračni vitez, kako je rekao. On nije junak, već čovek s ozbiljnim, dubokim emotivnim nedostacima i vuče me u tamu. Zar ne mogu da ga izvedem na svetlost?

„I dalje želim više“, prošaputala sam.

„Znam“, odgovorio je. „Pokušaću.“

Zatreptala sam. Pustio mi je ruku i podigao mi bradu kako bih pustila usnu.

„Zbog tebe, Anastazija, pokušaću.“ Odiše iskrenošću.

To je mig. Odvezala sam pojas i popela mu se u krilo, pot-puno ga iznenadivši. Obavila sam mu ruke oko glave i poljubila ga, dugačko i strastveno. U nanosekundi mi je uzvratilo.

„Ostani sa mnom noćas“, prodahtao je. „Ako odeš, neću te videti cele nedelje. Molim te.“

„Dobro“, pristala sam. „I ja ću da pokušam. Potpisaću tvoj ugovor.“ To je spontana odluka.

Pogledao me je.

„Potpiši posle Džordžije. Razmisli o tome. Dobro razmisli, malena.“

„Hoću.“ Sedimo u tišini dva-tri kilometra.

„Stvarno bi trebalo da vežeš pojas“, prošaputao mi je u kosu s neodobravanjem, ali nije pokušao da me odgurne iz krila.

Priljubila sam se uz njega, s glavom na njegovom ramenu, zatvorenih očiju, s nosom uz njegov vrat, upijajući njegov seksi prirodni miris pomešan s mošusnom aromom kupke. Pustila sam da mi misli blude i sanjarim o tome da me on voli. O, tako je stvarno, gotovo opipljivo. Moja pokvarena harpijska podsvest neočekivano se *usuđuje da se nada*. Pazim da mu ne dotaknem grudi, već sam mu se samo ugnezdila u čvrstom zagrljaju.

Prerano sam prenuta iz svojih nemogućih sanjarija.

„Stigli smo kući“, promrmrljao je Kristijan. Tako primamljiva rečenica, tako puna mogućnosti.

Kod kuće, s Kristijanom. Ali njegov stan je umetnička gale-rija, a ne kuća.

Tejlor nam je otvorio vrata i stidljivo sam mu zahvalila, sve-sna da je mogao da čuje naš razgovor. Ali njegov ljubazni osmeh je ohrabrujući i ne odaje ništa. Kad smo izašli iz kola, Kristijan me je ispitivački pogledao. *Jao, ne... šta sam sad uradila?*

„Zašto nemaš jaknu?“, namrštio se, skinuo sako i prebacio mi ga preko ramena.

Preplavilo me je olakšanje.

„Ostala mi je u novim kolima“, odgovorila sam sanjivo i zevnula.

Podsmehnuo se. „Umorna, gospodice Stil?“

„Da, gospodine Greje.“ Sramežljiva sam zbog tog zadirku-jućeg ispitivanja. Ipak, smatram da je potrebno objašnjenje. „Danas sam savladana na načine za koje ne bih pomislila da su mogući.“

„Pa, ako zaista nemaš sreće, mogu da te savladam na još nekoliko“, obećao je, uhvatio me za ruku i poveo u zgradu. *Jebote... Ponovo!*

Pogledala sam ga u liftu. Pretpostavila sam da želi da spava sa mnom, a onda sam se setila da on ne spava ni sa kim, iako je nekoliko puta to radio sa mnom. Namrštila sam se i pogled mu se

naglo zamračio. Uhvatio me je za bradu i oslobodio mi usnu između zuba.

„Jednog dana ću te jebati u ovom liftu, Anastazija, ali trenutno si umorna te mislim da bi trebalo da se držimo kreveta.”

Nagnuo se, zubima mi uhvatio donju usnu i nežno je povu-kao. Istopila sam se i zastao mi je dah a utroba mi se zgrčila od želje. Odgovorila sam time što sam mu zubima uhvatila gornju usnu, zadirkujući ga. Zastenjao je. Kad su se vrata lifta otvorila, uhvatio me je za ruku i uvukao u predvorje, kroz dvostruka vrata i u hodnik

„Hoćeš li piće ili nešto drugo?” „Ne.”

„Odlično. Hajdemo u krevet.”

Podigla sam obrve. „Zadovoljićeš se običnom starom vanilom?”

Nakrivio je glavu. „Ništa u vezi s vanilom nije obično ni staro, to je veoma intrigantan ukus”, prodahtao je. „Otkad?”

„Od prošle subote. Zašto? Jesi li htela nešto egzotičnije?”

Moja unutrašnja boginja provirila je iznad ograde.

„O, ne. Dovoljno mi je egzotike za danas.” Moja unutrašnja boginja se napućila, nije uspela da sakrije razočaranje.

„Sigurna? Ovde imam bar trideset jedan ukus.” Pohotno se osmehnuo.

„Primetila sam”, odgovorila sam zajedljivo.

Odmahnuo je glavom. „Hajde, gospođice Stil, sutra te čeka veliki dan. Što pre budeš u krevetu, ranije ćeš biti pojebana i ranije ćeš zaspati.”

„Gospodine Greje, ti si pravi romantičar.”

„Gospođice Stil, imaš dug jezik. Možda ću nekako morati da ga zauzdam. Dođi.” Poveo me je hodnikom u njegovu spavaću sobu i nogom zatvorio vrata.

„Ruke gore”, naredio je.

Poslušala sam. Tako brzim pokretom da mi je oduzeo dah, skinuo mi je haljinu poput mađioničara, zgrabivši je za rub i povukavši mi je preko glave.

„Ta-da!”, objavio je šaljivo.

Zakikotala sam se i učtivo zapljeskala. Otmeno se naklonio, široko se osmehujući. *Kako mogu da mu odolim kadje takav?* Spustio je haljinu na stolicu pored komode.

„A sledeći trik?" podstakla sam ga zadirkujući.

„0, draga moja gospodice Stil. Ulazi u krevet", zarezao je, „pa ću ti pokazati."

„Misliš li da bi jednom trebalo da tvrdim pazar?", pitala sam koketno.

Iznenadeno se razrogačio i videla sam sjaj od uzbuđenja. „Pa... vrata su zatvorena. Ne znam kako bi me izbegla", istakao je podrugljivo. „Mislim da je slučaj rešen."

„Ali dobar sam pregovarač."

„Kao i ja." Gleda me, ali izraz mu se menja, preplavljuje ga zbnjenost i atmosfera u sobi se naglo promenila, postala je napeta. „Zar ne želiš da se tucaš?"

„Ne", prodahntala sam.

„Oh." Namrštio se.

Dobro, evo idemo... duboko udahni.

„Želim da vodiš ljubav sa mnom."

Ukočio se i tupo me pogledao. Izraz mu se smračio. O, sra-nje, ovo ne miriše na dobro. *Pusti ga jedan minut!* - brecnu se moja podsvest.

„Ana, ja..." Prošao je rukama kroz kosu. Obema rukama. Pobogu, stvarno je zbnjen. „Mislio sam da jesmo?", pita me konačno.

„Želim da te dodirujem."

Nehotice je ustuknuo, načas uplašen, a onda se oporavio.

„Molim te", prošaputala sam.

Pribrao se. „A ne, gospođice Stil, dobila si dovoljno ustupaka za jedno večer. Odgovor je ne." „Ne?" „Ne."

Oh... ne mogu da se bunim... zar ne? „Slušaj, oboje smo umorni.

Hajdemo samo da legnemo", rekao je, gledajući me pažljivo.

„Dakle, dodirivanje je krajnja granica za tebe?" „Da. To je stara vest." „Molim te, kaži mi zašto."

„Anastazija, molim te. Samo se sad mani toga", promrmljao je ozlovoljeno. „Važno mi je."

Ponovo je prošao obema rukama kroz kosu i opsovao sebi u bradu. Okrenuo se, prišao komodi, izvadio jednu majicu i bacio mi je. Zbunjeno sam je uhvatila.

„Obuci to i lezi", otesao je iznervirano.

Namrštila sam se, ali odlučujem da ga poslušam. Okrenula sam mu leđa, skinula brus i brzo navukla majicu da pokrijem golotinju. Ostavila sam gaćice, nisam ih nosila veći deo večeri.

„Moram u kupatilo", prošaputala sam.

Zbunjeno se namrštilo.

„Tražiš dozvolu?"

„Ovaj... ne."

„Anastazija, znaš gde je kupatilo. Danas, s obzirom na naš čudni dogovor, ne treba ti moja dozvola da ga koristiš." Ne može da sakrije ogorčenost. Skinuo je košulju, a ja sam požurila u kupatilo.

Pogledala sam se u prevelikom ogledalu, zapanjena što i dalje isto izgledam. Posle svega što sam danas radila, i dalje ista obična devotka zuri u mene. Šta si očekivala - da su ti izrasli rogovi i *šiljati repić?* - brecnu se moja podsvest. *Išta to radiš, dodavola? Dodirivanje je krajnja granica. Prerano, budalo. Prvo mora da prohoda da bi trčao.* Podsvest mi je besna, izgleda kao Meduza u svom gnevu, kosa joj se vijori a rukama je stegla lice kao na *Kriku* Edvarda Munka. Ne obazirem se na nju, ali onda odbija da se vrati u svoj odeljak. *Ljutišga - seti se štaje sve rekao, koliko je ustupaka napravio.* Namrštila sam se svom odrazu. Moram da mu pokažem malo nežnosti - onda će možda odgovoriti.

Odmahnula sam glavom, pomirena, pa uzela njegovu četki-cu za zube. Naravno, podsvest mi je u pravu. Požurujem ga. Nije spreman, a nisam ni ja. Balansiramo na lomnoj klackalici koja čini našu čudnu vezu - na suprotnim smo krajevima, teturamo se, a ona se podiže i ljulja među nama. Oboje moramo da se primaknemo sredini. Samo se nadam da pritom niko neće pasti. Ovo je prebrzo. Možda mi je potrebna udaljenost. Džordžija deluje primamljivije nego ikad. Pokucao je dok sam prala zube.

„Uđi", promumlala sam usta punih paste.

Kristijan stoji na vratima. Pidžama mu visi na kukovima na onaj način koji mi budi sve ćelije u telu. Grudi su mu nage i upijam

ga kao da sam pomahnitala od žeđi, a on je bistri, hladni, planinski potok. Ravnodušno me je pogledao pa se podrugljivo nasmešio i stao pored mene. Oči su nam prikovane u ogledalu, sive i plave. Završila sam s četkicom, isprala je i pružila mu, ne skrećući pogled s njegovog. Bez reči je prihvatio četkicu i stavio je u usta. Zajedljivo sam mu se osmehnula i oči su mu odjednom veselo zasjale.

„Slobodno se posluži mojom četkicom." Glas mu je blago podrugljiv.

„Hvala, gospodine." Ljupko sam se osmehnula i izašla, pa se zavukla u krevet.

Pridružio mi se posle nekoliko trenutaka.

„Znaš da nisam predvideo da će se ovo desiti večeras", promrmljao je razdražljivo.

„Zamisli da ja tebi kažem da ne možeš da me dodiruješ."

Seo je na krevet i prekrstio noge.

„Anastazija, rekao sam ti. Pedeset nijansi. Imao sam grubo upoznavanje sa životom - ne želiš ta sranja u glavi. Zašto bi?" „Zato što želim da te bolje upoznam." „Dovoljno me dobro poznaješ."

„Kako možeš to da kažeš?" Klekla sam kako bismo bili u ravni.

Iznervirano je prevrnuo očima.

„Prevrćeš očima. Kad sam to poslednji put uradila, završila sam ti na kolenu."

„O, voleo bih da te ponovo prebacim preko kolena."

Nešto mi je palo na pamet.

„Možeš da me prebaciš ako mi kažeš."

„Molim?"

„Čuo si me."

„Cenkaš se sa mnom?" Glas mu odiše potpunom nevericom.

Klimnula sam glavom. *Da... tojepravi način.*

„Pregovaram."

„Ne ide to tako, Anastazija."

„Dobro. Kaži mi i prevrnuću očima."

Nasmejao se. Pred sobom imam retku sliku bezbrižnog Kristijana. Dugo ga nisam videla takvog. Brzo se uozbiljio.

„Uvek tako gorljiva i nestrpljiva za podacima." Zamišljeno me je pogledao. Posle jednog trenutka je gipko ustao. „Nemoj da odeš", rekao je i izašao.

Uznemirila sam se i obrlila se. Šta će da uradi? Ima li neki zli naum? *Sranje*. Šta ako se vrati sa štapom ili nekim čudnim, nastranim pomagalom? *Jebote, šta onda da radim?* Kad se vratio, nosio je nešto malo u ruci. Ne vidim šta je i gorim od radoznalosti.

„Kad ti je prvi razgovor ujutru?" pita me tiho.

„U dva."

Nestašni osmejak mu se polako širi licem.

„Dobro." Promenio se pred mojim očima. Grublji je, nepopustljiv... uzbuđljiv. Ovo je dominantni Kristijan.

„Ustani iz kreveta. Stani ovde." Pokazao je na mesto pored kreveta i žurno sam ga poslušala. Napregnuto me je pogledao, očiju sjajnih od obećanja. „Veruješ li mi?"

Klimnula sam glavom. Ispružio je ruku. Na dlanu su mu dve sjajne srebrne kuglice spojene debelim crnim koncem.

„Nove su", rekao je nedvosmisleno.

Upitno sam ga pogledala.

„Staviću ih u tebe i onda ću da te istučem, ne kazne radi, već zarad tvog i mog uživanja." Zastao je da proceni moj razro-gačen izraz.

U menel - oštro sam udahnula i zgrčili su mi se svi mišići duboko u stomaku. Moja unutrašnja boginja izvodi ples sedam velova.

„Onda ćemo se tucati, a ako i dalje budeš budna, reći ću ti nešto o svom odrastanju. Dogovoreno?"

Pita me za dozvolu! Bez daha sam klimnula glavom. Ne mogu da progovorim.

„Dobra devojčica. Otvori usta."

Usta?

„Šire."

Veoma nežno mi je stavio kuglice u usta.

„Moraju da se navlaže. Sisaj", naredio je blagim glasom.

Kuglice su hladne, glatke, iznenađujuće teške i imaju metalni ukus. Suva usta mi se pune pljuvačkom dok jezikom ispitujem

strane predmete. Kristijan ne skreće pogled s mog. Dođavola, ovo me uzbuđuje. Promeškolljila sam se.

„Budi mirna, Anastazija", upozorio me je.

„Dosta." Izvukao mi je kuglice iz usta. Sklonio je pokrivač s kreveta i seo na ivicu.

„Dođi ovamo."

Stala sam ispred njega.

„Okreni se, sagni i uhvati za članke."

Zatreptala sam i smračio se.

„Ne oklevaj", prekorio me je blago s trunkom tajanstvenosti u glasu, pa ubacio kuglice sebi u usta.

Jebote, ovoje uzbudljivije od četkice za zube. Odmah sam ga poslušala. Zaboga, mogu li da dohvatim članke? Otkrivam da lako mogu. Majica mi se popela uz leđa i otkrila mi zadnjicu. Hvala bogu što sam zadržala gaćice, ali verujem da neću još dugo.

S divljenjem mi je položio dlan na dupe i veoma nežno ga pomilovao. Vidim njegove noge kroz moje, ali ništa više. čvrsto sam zažmurila kad mi je nežno gurnuo gaćice u stranu i polako mi prešao prstom po ribici. Telo mi se napelo od omamljujuće mešavine iščekivanja i uzbuđenja. Gurnuo je jedan prst unutra i divno polako počeo da kruži. O, dobro je. Zaječala sam.

Zastao mu je dah. A onda sam čula kako je oštro udahnio kad je ponovio pokret. Izvukao je prst i veoma polako ubacio jednu divnu kuglu za drugom. *Au.* Temperature su tela, ugre-jane u našim ustima. Čudan osećaj. Kad su se našle u meni, ne osećam ih sasvim - ali ipak znam da su *tamo*.

Namestio mi je gaćice, nagnuo se i nežno mi poljubio guzu.

„Ispravi se", naredio je. Klecavo sam ga poslušala.

Oh! Sad ih osećam... na neki način. Uhvatio me je za kukove dok sam se sabirala.

„Jesi li dobro?", pitao je strogo.

„Jesam."

„Okreni se." Okrenula sam se prema njemu. Kuglice su se spustile i nehotice sam stegla mišiće oko njih. Osećaj me je trgao, ali nije neprijatan. „Kakav je osećaj?" pita me. „Čudan."

„Čudno loš ili čudno dobar?"

„Čudno dobar", priznala sam, pocrvenešši.

„Dobro je." Vidim mu dašak smeha u očima.

„Hteo bih čašu vode. Donesi mi je, molim te."

Oh.

„Kad se vratiš, prebacicu te preko kolena. Razmisli o tome, Anastazija."

Voda? On hoće vodu - sad - zašto?

Kad sam izašla iz spavaće sobe, shvatila sam zašto hoće da se šetam - kako hodam, kuglice klize nadole i masiraju me iznutra. Osećaj je veoma čudan, ali nije neprijatan. U stvari, disanje mi se ubrzalo kad sam se ispružila da dohvatim čašu iz kredenca. Oštro sam udahнула. *Au...* možda ću da ih zadržim. Bude mi želju, želju za seksom.

Pažljivo me je posmatrao kad sam se vratila.

„Hvala", rekao je kad je uzeo čašu.

Polako je otpio gutljaj pa spustio čašu na noćni stočić. Tu je i paketić, spremno čeka, baš kao i ja. Znam da to radi kako bi pojačao iščekivanje. Srce mi je ubrzalo. Okrenuo je blistavi sivi pogled prema meni.

„Dodi. Stani pored mene. Kao prošli put."

Prišla sam mu. Krv mi juri telom i ovog puta sam... uzbuđena. Napaljena.

„Pitaj me", rekao je tiho.

Namrštila sam se. Šta da ga pitam?

„Pitaj me." Glas mu je neznatno grublji.

Šta? Kakva je voda? Šta hoće?

„Pitaj me, Anastazija. Neću ponoviti." Pretnja u njegovim rečima je nedvosmislena. Tad sam shvatila. On hoće da ga zamolim da me istuče.

Jebote. Gleda me s iščekivanjem, pogled mu postaje hladniji. *Sranje.*

„Istuci me, molim te... gospodine", prošaputala sam.

Naćas je zažmurio, uživajući u mojim rečima. Uhvatio me je za levu ruku i povukao na kolena. Odmah sam pala i pri-držao me je kako bih se dočekala preko njegovih nogu. Srce mi je u grlu dok mi nežno gladi guzu. Ponovo sam iskrivljena preko njegovog krila tako da su mi grudi na krevetu. Ovog puta nije prebacio nogu preko mojih, već mi je sklonio kosu s lica i zadenuo je iza uva. A

onda ju je uhvatio na mom potiljku kako bi me držao na mestu. Nežno ju je povukao i podigao mi glavu.

„Želim da ti gledam lice dok te udaram, Anastazija“, promrmljao je, ne prestajući da mi nežno miluje zadnjicu.

Spustio mi je ruku između guzova i gurnuo je uz moju ribicu. Osećaj ispunjenosti je... prostenjala sam. O, osećaj je izuzetan.

„Ovo je za uživanje, Anastazija, tvoje i moje“, prošaputao je.

Podigao je ruku i uz pljesak je spustio na tromeđi mojih butina, zadnjice i ribice. Kuglice su mi ušle dublje i izgubila sam se u zbrci nadražaja. Peckanje guze, ispunjenost kugli-cama, činjenica da me drži prikovanu. Iskrivila sam lice dok sam pokušavala da upijem sve te nepoznate nadražaje. Nekim delom mozga primetila sam da me nije udario jako kao prošli put. Ponovo me je pogladio po guzi, prelazeći mi dlanom po koži i donjem rublju.

Zašto mi nije skinuo gaćice? Podigao je dlan i ponovo ga spustio. Prostenjala sam kako se osećaj razlio. Uhvatio je ritam: sleva nadesno pa dole. Najbolji su pokreti nadole. Sve se pomera napred, u meni... između svakog udarca mi miluje i mesi guzu - masirana sam spolja i iznutra. Osećaj je veoma uzbuđujući, erotski i iz nekog razloga, zato što sam pristala, bol mi ne smeta. Nije mnogo bolno - pa, jeste, ali je podno-šljivo. Može da se istrpi i, da, čak je... prijatno. Zaječala sam. *Da, mogu ovo da radim.*

Zastao je da mi polako svuču gaćice. Uvijam se na njego-vim nogama, ne zato što hoću da izbegnem udarce, već zato što hoću više... oslobođenje, nešto. Preosetljiva koža mi bridi od njegovih dodira. Porazavajuće je. Ponovo počinje. Neko-liko blagih udaraca, pa jačih, sleva nadesno pa dole. O, dole. Prostenjala sam.

„Dobra devojčica, Anastazija“, prostenjao je. Isprekidano diše.

Udario me je još dvaput pa povukao konac zakačen za kuglice i naglo ih izvukao. Umalo nisam svršila - osećaj je onoze-maljski. Okrenuo me je brzo ali nežno. Više sam čula nego videla kako cepa foliju i onda se našao pored mene. Uhvatio me je za ruke, podigao mi ih iznad glave i popeo se na mene, u mene, polako klizeći, ispunjavajući me umesto srebrnih kuglica. Glasno sam zaječala.

„O, malena“, prošaputao je dok se pomerao napred-nazad, polako i senzualno, uživajući u meni, osećajući me.

Nikad nije bio nežniji i začas me je odveo preko ivice pa zavitlao u predivan, silovit, iscrpljujući orgazam. Moje grčenje je podstaklo njegovo oslobađanje. Skliznuo je u mene, umirio se i uzviknuo moje ime u očajničkom divljenju.

„Ana!”

Čuti dok stenje na meni, ruku isprepletenih s mojima iznad moje glave. Konačno se podigao i pogledao me.

„Uživao sam u tome”, prošaputao je i slatko me poljubio.

Nije se zadržao da me ljubi, već je ustao, pokrio me i otišao u kupatilo. Vratio se s bočicom belog losiona. Seo je pored mene.

„Obrni se”, naložio je i nerado sam se prevrnula na stomak.

Stvarno, čemu tolika drama. Mnogo mi se spava.

„Dupe ti je divne boje”, rekao je s odobravanjem. Kolebljivo mi je utrljao rashlađujući losion u ružičastu zadnjicu.

„Pričaj, Greje.” Zevnula sam.

„Gospođice Stil, stvarno umeš da pokvariš trenutak.”

„Dogovorili smo se.”

„Kako se osećaš?”

„Uskraćeno.”

Uzdahnuo je, legao pored mene i privukao me u zagrljaj. Iako pazi da mi ne dotakne peckavu guzu, ponovo smo u polo-žaju kašike. Veoma nežno me je poljubio iza uva.

„Žena koja me je donela na ovaj svet kurvala se za drogu, Anastazija. Spavaj sad.”

Jebote... štato znači?

„Sad?”

„Mrtva je.”

„Otkad?”

Uzdahnuo je.

„Umrla je kad sam imao četiri godine. Ne sećam je se. Karik mi je ispričao neke pojedinosti. Sećam se samo određenih stvari. Molim te, spavaj.”

„Laku noć, Kristijane.”

„Laku noć, Ana.”

Utonula sam u omamljen, iscrpljen san. Sanjala sam sivo-okog četvorogodišnjaka na mračnom, zastrašujućem, tužnom mestu.

DVADESET PRVO POGLAVLJE

Svetlost je svugde. Jarka, topla, prodorna svetlost. Trudim se da je potisnem još nekoliko dragocenih minuta. Hoću da se sakri-jem, samo još nekoliko minuta. Ali previše je jarka i konačno popuštam pred budnošću. Dočekalo me je divno jutro - sunče-vi zraci prodiru kroz panoramske prozore i kupaju sobu preja-kom svetlošću. Zašto nismo noćas spustili roletne? Nalazim se u ogromnom krevetu Kristijana Greja, ali bez Kristijana Greja.

Načas ležim i gledam kroz prozor u nebudere. Život u oblacima izgleda nestvarno. Fantazija - zamak u vazduhu, pluta nad zemljom, bezbedan od životne stvarnosti - daleko od zane-marivanja, gladi i majki koje su narkomanke i kurve. Stresla sam se pri pomisli kroz šta je prošao kao dete i shvatam zašto živi ovde, izdvojen, okružen divnim, dragocnim umetničkim delima - tako daleko od mesta na kom je započeo život... zaista prikazivanje ciljeva kompanije. Namrštila sam se zato što to i dalje ne objašnjava zašto ne mogu da ga dodirujem.

Ironija je što se osećam isto u ovoj visokoj kuli. Plutam dalje od stvarnosti. Nalazim se u stanu iz snova, imam seks iz snova s dečkom iz snova, a tmurna stvarnost je da on želi naročiti sporazum, iako je rekao da će pokušati više. Šta to zapravo znači? Moram to da razjasnim kako bih videla jesmo li i dalje na suprotnim krajevima klackalice ili se približavamo jedno drugome.

Izvukla sam se iz kreveta ukrućena i, u nedostatku boljeg izraza, istrošena. *Hoće to od tolikog seksa.* Moja podsvest je neodobravajući stisla usne. Prevrnula sam očima, zahvalna što određeni zaluđenik kontrolom kome bridi dlan nije u sobi. Odlučila sam da ga pitam za ličnog trenera. Ako potpišem. Moja unutrašnja boginja me očajnički gleda. *Naravno da ćeš potpisati.* Ne obazirem se ni na jednu. Posle brze posete kupatilu potražila sam Kristijana.

Nije u galeriji, ali elegantna sredovečna žena sprema kuhinju. Ukopala sam se u mestu kad sam je videla. Kratke plave kose i bistrih plavih očiju, odevena je u običnu belu bluzu i uzanu tamnoplavu suknju. Široko mi se osmehnula.

„Dobro jutro, gospođice Stil. Hoćete li da doručkujete?“ Glas joj je srdačan aii poslovan. Preneražena sam. Ko je ova privlačna plavuša u Kristijanovoj kuhinji? Na sebi imam samo njegovu majicu. Smetena sam i posramljena zato što sam polugola.

„Bojim se da ne znam ko ste.“ Glas mi je tih i odaje uzrujanost.

„O, veoma mi je žao. Ja sam gospođa Džouns, domaćica gospodina Greja.“

Oh.

„Drago mi je“, promrsila sam. „Hoćete li da pojedete nešto, gospođo?“ *Gospođo!*

„Čaj, ako vam nije teško, hvala. Zna li gde je gospodin Grej?“

„U radnoj sobi.“

„Hvala.“

Zblanuta, požurila sam prema radnoj sobi. Zašto Kristijan zapošljava samo privlačne plavuše? Nešto ružno mi je neho-tice palo na pamet: *jesu li mu sve bivše potčinjene?* Odbijam da razmišljam o tome. Stidljivo sam provirila. On razgovara telefonom, okrenut prema prozoru, u crnim pantalonama i beloj košulji. Kosa mu je još vlažna od tuširanja i potpuno sam zaboravila na svoje tmurne misli.

„Ne zanima me ako ne vidim bilans uspeha te kompanije, Ros. Ne želimo nepokrivene dugove... Ne želim da slušam neuverljive izgovore... Neka me Marko pozove, sad je biti ili ne biti... Da, kaže Barniju da prototip izgleda dobro, mada nisam siguran za interfejs... Ne, samo mu nešto nedostaje... Hoću da se sastanemo popodne da porazgovaramo... U stvari, s njim i njegovim timom, pa ćemo zajedno da tražimo rešenje... U redu. Prebaci me natrag na Andreu...“ Čeka i gleda kroz prozor, gospodar svog kosmosa, gleda male ljude ispod svog dvorca na nebu. „Andrea...“

Podigao je pogled i spazio me na vratima. Seksi osmeh mu se polako širi lepim licem. Ostala sam bez reči i istopila se iznutra. Nesumnjivo je najlepší muškarac na svetu, previše lep za male ljude dole, previše lep za mene. Ne, moja unutrašnja boginja se

mršti, nije previše lep za mene. *On je moj na neki način*, zasad. Ta misao mi je poslala trnce telom i raspršila nerazumne sumnje u sebe.

Nastavio je razgovor, ne skidajući pogled s mene.

„Oslobodi mi prepodnevni raspored, ali neka me Bil pozove. Biću tu u dva. Posle podne ću morati da razgovaram s Markom, za to će mi trebati bar pola sata... Zakaži Barniju i njegovom timu posle Marka ili možda sutra. I udesi da se viđam s Klo-dom svakog dana ove nedelje... Kaži mu da sačeka... O... Ne... Ne želim publicitet za Darfur... Kaži Semu da se postara za to... Ne... Koji događaj?... To je sledeće subote?... Samo malo.”

„Kad se vraćaš iz Džordžije?” pitao me je.

„U petak.”

Nastavio je razgovor.

„Trebam još jedna karta zato što imam pratilju... Da, Andrea, to sam rekao, pratilja. Gospodica Anastazija Stil će ići sa mnom... To je sve.” Prekinuo je vezu. „Dobro jutro, gospo-đice Stil.”

„Gospodine Greje.” Stidljivo sam se osmehnula.

Obišao je radni sto s uobičajenom gipkošću i stao ispred mene. Nežno me je pomilovao po obrazu.

„Nisam hteo da te budim, izgledala si veoma spokojno. Jesi li lepo spavala?”

„Veoma sam odmorna, hvala. Samo sam htela da te pozdravim pre nego što se istuširam.”

Pogledala sam ga, upijajući ga. Nagnuo se i nežno me poljubio. Jače je od mene. Obavila sam mu ruke oko vrata i zarila mu prste u vlažnu kosu. Priljubila sam se uz njega i uzvratila mu poljubac. Želim ga. Moj napad ga je iznenadio, ali posle delića sekunde je odgovorio, tiho zaječavši duboko iz grla. Rukama mi je prošao kroz kosu pa ih spustio niz moja leđa da mi uhva-ti golu zadnjicu dok mi jezikom istražuje usta. Odmakao se, polusklopljenih kapaka.

„Pa, san ti čini dobro”, promrmljao je. „Predlažem da se istuširaš ili hoćeš da te bacim na sto?”

„Biram sto”, prošaputala sam nepromišljeno dok mi želja struji telom poput adrenalina, žareći sve na svom putu.

Milisekundu izgleda zbunjeno.

„Ovo ti se baš osladilo, zar ne, gospođice Stil? Postaješ neza-
jažljiva", promrmljao je.

„Samo si mi se ti osladio", prošaputala sam.

Oči su mu se razrogačile i potamnele dok mi je mesio zadnjicu.

„Prokleta tačno, samo ja", zamumlao je. Naglim pokretom je srušio sve planove i papire s radnog stola, podigao me i položio preko kraćeg dela tako da mi glava skoro visi s ivice.

„Što poželiš, to ćeš i dobiti, malena", promrmljao je i izva-dio paketić iz džepa dok je istovremeno otkopčavao šlic. O, *gospodin izviđač*. Navukao je kondom i pogledao me. „Nadam se da si spremna", prodahtao je s pohotnim osmehom. U sle-dećem trenutku me ispunjava, čvrsto mi drži članke uz bokove i duboko se zariva. Zaječala sam... o, *da*.

„Gospode, Ana. *Veoma* si spremna", prošaputao je s divljenjem.

Obavila sam mu noge oko pojasa, držim ga na jedini način na koji mogu dok stoji i gleda me, blistavih, strastvenih i pose-dničkih sivih očiju. Počinje da se kreće, žestoko. Ovo nije vođe-nje ljubavi, ovo je jebanje - i uživam u tome. Zaječala sam. Tako je sirovo, puteno, čini me tako raskalašnom. Uživam u njegovom posedništvu, njegova želja zadovoljava moju. Kreće se s lakoćom, naslađuje se mnome, uživa u meni, blago rastvo-renih usana kako mu se disanje ubrzava. Pomerio je kukove levo-desno. Osećaj je izuzetan.

Zažmurila sam kad sam osetila skupljanje - ono izvrsno, sporo, postepeno skupljanje. Gura me sve više u zamak u vazdu-hu. O da... njegovi udari postaju mahniti. Glasno sam zaječala. Sva sam u nadražajima... u njemu, uživam u svakom prodoru, svakom zarivanju koje me ispunjava. Ubrzava, zakucava se brže... jače... celo telo mi se pomera u njegovom ritmu. Noge mi se krute, a utroba mi podrhtava od ubrzanja.

„Hajde, malena, daj mi", mami me kroz stisnute zube. Gro-zničava želja u njegovom glasu - napetost - baca me preko ivice.

Uzviknula sam nesuvislu, vatrenu molbu kad sam dotakla sunce i opekla se. Padam natrag na zadihani, jarki vrh na zemlji. Zario se u mene i naglo ukočio kad je svršio, povukao mi članke i graciozno, bez reči, pao preko mene.

Au... toje bilo neočekivano. Polako sam se vratila na zemlju.

„Šta mi to radiš, dođavola?" prodahtao je s nosom uz moj vrat.
„Potpuno si me zavela, Ana. Koristiš neku moćnu magiju."

Pustio mi je članke i prošla sam mu prstima kroz kosu, trezneći se. Stegla sam noge oko njega.

„Ja sam ta koja je zavedena", prošaputala sam.

Pogledao me je smušeno, čak uzrujano. Obujmio mi je lice.

„Ti. Si. Moja", rekao je, svaka reč je uzvična. „Razumeš li?"

Tako je gorljiv, tako vatren - fanatik. Silina njegove molbe tako je neočekivana i razoružavajuća. Zapitala sam se zašto se tako oseća. „Da, tvoja", prošaputala sam, izbačena iz ravnoteže njegovim žarom.

„Jesi li sigurna da moraš u Džordžiju?"

Polako sam klimnula glavom. U tom krafkom trenufku vide-la sam kako mu se izraz menja i roletne se spuštaju. Naglo se izvukao. Lecnula sam se.

„Jesi li otekla?" pitao je, nagnuvši se nada mnom.

„Malo", priznala sam.

„Volim kad si otečena." Oči mu tinjaju. „To me podseća na to gde sam bio. Samo ja."

Uhvatio me je za bradu i grubo me poljubio, pa ustao i pružio mi ruku da me podigne. Pogledala sam paketić pored sebe.

„Uvek spreman", promrmljala sam.

Zbunjeno me je pogledao dok je zakopčavao šlic. Podigla sam prazan paketić.

„Čovek može da se nada, Anastazija. I snovi mu se nekad ispune."

Zvuči veoma čudno. Oči mu plamte. Prosto ne razumem. Postkoitalna ushićenost brzo čili. Šta mu je?

„Dakle, san ti je bio da se seksaš na radnom stolu?" pitala sam zajedljivo, pokušavajući da razvedrim atmosferu.

Uputio mi je tajanstveni osmeh koji mu nije dopro do očiju. Jasno mi je da ovo nije prvi put da je imao seks na svom radnom stolu. Ta misao nije dobrodošla. Uzvrpoljila sam se od nelagode kako mi je postkoitalno ushićenje isparilo.

„Bilo bi bolje da se istuširam." Ustala sam i prošla pored njega.

Namrštio se i prošao rukom kroz kosu.

„Moram da obavim još nekoliko razgovora. Pridružiću ti se za doručkom kad se istuširaš. Mislim da ti je gospođa Džouns oprala odeću koju si juče nosila. U ormanu je.“

Molim? Kad je, dođavola, to uradila? Pobogu, je l' nas čula? Pocrvenela sam.

„Hvala“, promrmljala sam.

„Nema na čemu“, odgovorio je mehanički, ali ton mu je grublji.

Nisam zahvalila što si me tucao. Mada je bilo veoma...

„Šta je?“, pitao je. Shvatila sam da se mrštim.

„Šta nije u redu?“ pitam ga tiho.

„Na šta misliš?“

„Pa... čudniji si nego inače.“

„Misliš da sam čudan?“ Pokušao je da sakrije osmeh. „Nekad.“ Zamišljeno me je posmatrao jedan trenutak. „Iznenaduješ me kao uvek, gospođice Stil.“ „Kako?“

„Recimo samo da je ovo bila neočekivana poslatica.“

„Cilj nam je da zadovoljimo, gospodine Greje.“ Nakrivila sam glavu kao što on često radi dok sam ponavljala njegove reči.

„I zadovoljila si me“, odgovorio je, ali izgleda kao da mu je neprijatno. „Mislio sam da ideš na tuširanje.“

O, otpušta me.

„Da... ovaj, vidimo se uskoro.“ Požurila sam iz radne sobe, potpuno zabezeknuta.

Izgledao je zbunjeno. *Zasto?* Moram reći da je to, kad je reč o fizičkim iskustvima, bilo veoma zadovoljavajuće. Ali emotivno - pa, njegova reakcija me je zaprepastila, a to je emotivno ispunjavajuće koliko je šećerna vuna hranljiva.

Gospođa Džouns je još u kuhinji. „Hoćete li sad čaj, gospo-dice Stil?“

„Prvo ću da se istuširam, hvala“, promrmljala sam i brzo izašla, zažarenog lica.

Pod tušem sam pokušavala da otkrijem šta je Kristijanu. On je najkomplikovanija osoba koju znam i ne razumem njegove neprestane promene raspoloženja. Izgledao je dobro kad sam ušla u radnu sobu. Seksali smo se... i onda nije bio dobro. Ne, ne kapiram. Pogledala sam svoju podsvest. Ona zvižduće s rukama na

ledima i izbegava moj pogled. Nema pojma, a moja unutrašnja boginja je još omamljena postkoitalnim ushićenjem. Ne - nijedna od nas nema pojma.

Peškirom sam prosušila kosu, očešljala je Kristijanovim jedi-
nim češijem i podigla je u pundu. Kejtina haljina boje šljive visi,
oprana i ispeglana u ormanu zajedno s mojim čistim brusom i
gaćicama. Gospođa Džouns je čudo. Obula sam Kejtine cipele,
zagladila haljinu, duboko udahнула i vratila se u veliku sobu.

Kristijana i daije nigde nema, a gospođa Džouns gleda zalihe u
ostavi.

„Čaj, gospođice Stil?"

„Hvala." Osmehnula sam joj se. Osećam se malo samouve-
renije pošto sam obučena.

„Hoćete li nešto da pojedete?" „Ne,
hvala."

„Naravno da će da jede", odbrusio je Kristijan s negotova-
njem. „Ona voli palačinke, slaninu i jaja, gospođo Džouns."

„Dobro, gospodine Greje. Šta ćete vi?"

„Omlet, molim vas, i voće." Ne skreće pogled s mene, nedo-
kučivog izraza. „Sedi", naredio je i pokazao na jednu barsku
stolicu.

Poslušala sam. Seo je pored mene, a gospođa Džouns je
prionula na spremanje doručka. Pobogu, neprijatno je kad neko
sluša naš razgovor.

„Jesi li kupila kartu?"

„Nisam. Naručiću je preko interneta kad stignem kući."

Nalaktio se i protrljao bradu.

„Imaš li novac?" *Ja, ne.*

„Da", odgovorila sam s odglumljenim strpljenjem kao da
razgovaram s malim detetom.

Strogo je podigao obrvu. *Sranje.*

„Da, imam, hvala", brzo sam se ispravila.

„Imam mlaznjak. Neće mi trebati naredna tri dana; na usluzi ti
je.

Zinula sam. Naravno da ima mlaznjak. Moram da potisnem
prirodnu sklonost da prevrnem očima. Želim da se nasmejem. Ali
to ne činim jer ne shvatam njegovo raspoloženje.

„Već smo zloupotrebljavali vazдушnu flotu tvoje kompanije. Ne želim to ponovo da radim.“

„Kompanija je moja, kao i mlaznjak.“ Zvuči gotovo povređeno.
O, muškarci i njihove igračke!

„Hvala na ponudi. Ali radije bih išla avio-kompanijom.“

Izgleda kao da hoće još da se raspravlja, ali to ne čini.

„Kako hoćeš.“ Uzdahnuo je. „Moraš li dugo da se spremaš za razgovore?“

„Ne.“

„Dobro je. I dalje nećeš da mi kažeš o kojim je izdavačkim kućama reč?“ „Ne.“

Usne mu se nehotice izvise u osmeh. „Ja sam uticajan čovek, gospođice Stil.“

„Potpuno sam svesna toga, gospodine Greje. Hoćeš li da mi pratiš telefon?“ pitam nedužno.

„U stvari, imaću mnogo posla danas te ću reći nekom drugom da to radi“, podsmehnuo se.

Šali se, je 1' tako?

„Očigledno imaš previše zaposlenih kad možeš nekome da dodeliš taj zadatak.“

„Poslaću mejl šefici kadrovske službe i zamoliti je da ih prebroji.“ Zgrčio je usne da sakrije osmejak.

Hvala bogu, povratio je smisao za humor.

Gospođa Džouns nam je poslužila doručak i nekoliko minuta smo jeli u tišini. Pošto je sklonila tiganje, obzirno se povukla u dnevnu sobu. Pogledala sam ga.

„Šta je, Anastazija?“

„Znaš, nisi mi rekao zašto ne voliš da te neko dodiruje.“

Prebledelo je. Zbog toga sam osetila grizu savesti.

„Rekao sam ti više nego ikom drugom.“ Glas mu je tih dok me ravnodušno posmatra.

Očigledno je da se nikad nije nikome poveravao. Zar nema bliske prijatelje? Možda je rekao gospođi Robinson? Želim da ga pitam, ali ne mogu - ne mogu toliko da pritiskam. Odmahnula sam glavom kad sam to shvatila. On je zaista ostrvo.

„Hoćeš li da razmisliš o našem dogovoru dok budeš na putu?“, pita me.

„Hoću.“

„Hoću li ti nedostajati?“

Pogledala sam ga, iznenađena tim pitanjem.

„Da“, odgovorila sam iskreno.

Kako može toliko da mi znači posle tako kratkog vremena? Zavukao mi se pod kožu... doslovno. Osmehnuo se i oči mu se ozariše.

„I ti ćeš meni nedostajati. Više nego što možeš da pretpostaviš“, prošaputao je.

Srce mi se ugrijalo od tih reči. Zaista se trudi. Nežno me je pomilovao po obrazu, nagnuo se i blago me poljubio.

Kasno je po podne i nervozno se vrpeljim u predvorju dok čekam da me primi gospodin Dž. Hajd iz *Sijetl independent pablišinga*. Ovo mi je drugi razgovor danas i on me više brine.

Prvi je dobro prošao, ali reč je o velikoj kompaniji s ograncima širom Amerike. Tamo bih bila samo jedna od brojnih pomoć-nica urednika. Mogu da zamislim kako me takva korporativna mašina guta i brzo pijuje. Želim da radim u *Sijetl independent pablišingu*. To je mala, nekonvencionalna kuća koja podržava lokalne pisce i ima zanimljiv i neobičan spisak klijenata.

Okruženje je skromno, ali mislim da je to zbog ukusa a ne štedljivosti. Sedim na jednoj od dve tamnozelenih kožnih sofa - sličnim onoj u Kristijanovoj igraonici. S odobravanjem sam prešla rukom po koži i dokono se zapitala šta li Kristijan radi na toj sofi. Misli mi se roje dok razmišljam o mogućnostima... ne - ne smem sad o tome. Pocrvenela sam zbog tih neprikladnih misli što blude. Za pultom sedi mlada Afroamerikanka s velikim srebrnim minđušama i dugom ispeglanom kosom. Deluje boemski, od onih žena s kojima bih mogla da se sprijateljim. Ta misao me je umirila. Na svakih nekoliko minuta podiže pogled s kompjutera i ohrabrujuće mi se smeška. Kolebljivo sam joj uzvratila.

Rezervisala sam kartu, a majka mi je na sedmom nebu što ću je posetiti. Spakovala sam se i Kejt je ponudila da me odveze do aerodroma. Kristijan mi je naredio da ponesem blekberi i mek. Prevrnula sam očima kad sam se setila njegovog bahatog zapo-

vedničkog stava, ali sad shvatam da je takav. Voli da ima vlast nad svime, uključujući i mene. Ali je istovremeno nepredvidivo i razoružavajuće šarmantan. Ume da bude nežan, duhovit, čak i sladak. A tad je tako nekonvencionalan i pun iznenađenja. Navalio je da me isprati sve do mojih kola u garaži. Pobogu, odlazim samo na nekoliko dana, a on se ponaša kao da me neće biti nedeljama. Uvek me iznenađuje.

„Ana Stil?“ Iz misli me je prenela žena duge, crne, prerafaelitske kose pored stola. Izgleda jednako boemski i lepršavo kao sekretarica. U kasnim je tridesetim ili ranim četrdesetim. Tako je teško oceniti sa starijim ženama.

„Da“, odgovorila sam i smeteno ustala.

Učtivo mi se osmehnula, procenjujući me očima boje lešni-ka. Nosim Kejtinu haljinu, crnu bez rukava preko bele bluze i crne cipele s potpeticom. Mislim da sam veoma prikladno odevena za razgovor. Kosu sam skupila u čvrstu pundu i za promenu mi ne ispadaju pramenovi. Pružila mi je ruku.

„Zdravo, Ana, ja sam Elizabet Morgan, šefica kadrovske službe.“

„Drago mi je.“ Rukovale smo se. Izgleda veoma opušteno za šeficu kadrovske službe.

„Molim vas, počite sa mnom.“

Prošle smo kroz dvostruka vrata iza recepcije u prostranu i jarko ukrašenu otvorenu kancelariju, pa odatle u malu salu za sastanke. Zidovi su svetlozeleni, pokriveni fotografijama korica knjiga. U čelu konferencijskog stola od javora sedi mlad čovek riđe kose vezane u konjski rep. Nosi male srebrne alke u oba uva. Odeven je u svetloplavu košulju i isprane pantalone, bez kravate. Kad sam mu prišla, ustao je i odmerio me nedokučivim tamnoplavim očima.

„ Ana Stil, ja sam Džek Hajd, urednik zadužen za nove rukopise u *SIP-u*. Veoma mi je drago što smo se upoznali.“

Rukovali smo se. Mračne oči su mu neshvatljive, mada mislim da su dovoljno prijateljski nastrojene.

„Jeste li dugo putovali?“ pita me srdačno.

„Nisam, nedavno sam se preselila u Park strit market.“

„0, to uopšte nije daleko. Sedite, molim vas.“

Sela sam, a Elizabet se smestila pored njega.

„Dakle, zašto biste voleli da budete praktikantkinja u S/P-u, Ana?”

Tiho je izgovorio moje ime i nakrivio glavu kao neko koga poznajem - zbunjujući je. Dala sam sve od sebe da se ne obazirem na nerazumnu opreznost koju je probudio pa započela pažljivo pripremljen govor, svesna toga da mi se rumenilo širi obrazima. Gledam oboje, setivši se pridike Ketrin Kavane o uspešnoj tehnici razgovora za posao: *Održavaj kontakt očima*,

Anal Čoveče, i ona ponekad ume zapovednički da se ponaša. Džek i Elizabet me pažljivo slušaju.

„Imate zadivljujući prosek. Koje ste vannastavne aktivnosti priuštili sebi na fakultetu?”

Priuštila sebi? Zatreptala sam. Kakav čudan izbor reči. Upu-stila sam se u pojedinosti o tome kako sam radila u glavnoj biblioteci u studentskom gradu i svom jedinom iskustvu inter-vjuisanja nepristojno bogatog despota za studentske novine. Preskočila sam činjenicu da nisam napisala članak. Spomenula sam dva književna društva kojima sam pripadala i završila s radom kod Klejtona i svim beskorisnim saznanjima koja sad imam o alatu i svemu u vezi s „uradi sam”. Oboje su se nasmejali, čemu sam se i nadala. Polako sam se opustila i počela da uživam.

Džek Hajd postavlja oštra, pametna pitanja, ali nije me zbu-nio - držim se. Mislim da sam se dobro pokazala kad smo prešli na ono što volim da čitam i moje omiljene knjige. Džek, s druge strane, kao da voli samo američku književnost posle pedesetih godina dvadesetog veka. Ništa više. Ne voli klasike - čak ni Henrija Džejmsa, Aptonu Sinklera ili E Skota Ficdžeralda. Eliza-bet ne govori ništa, samo povremeno klimne glavom i pribeleži nešto. Džek je, iako sklon raspravljanju, šarmantan na svoj način, i moja prvobitna obazrivost popušta što duže razgovaramo.

„Gde vidite sebe za pet godina?”, pita me.

S *Kristijanom Grejom*, odgovor mi nepozvan dolazi u glavu. Namrštila sam se zbog tih nepostojanih misli.

„Možda kao lektora? Ili agenta, nisam sigurna. Otvorena sam za razne mogućnosti.”

Osmehnulo se. „Veoma dobro, Ana. Nemam više pitanja. A vi?”

„Kad vam odgovara da nekoga zaposlite?" pitala sam.

„Što je pre moguće", javi se Elizabet. „Kad biste mogli da počnete?"

„Slobodna sam od sledeće nedelje."

„To je lepo znati", reče Džek.

„Ako nemate ništa da dodate", Elizabet nas je pogiedala, „mislim da je to sve." Srdačno se osmehnula.

„Drago mi je što smo se upoznali, Ana", rekao je Džek tiho dok smo se rukovali. Nežno mi je stisnuo ruku i zatreptala sam dok smo se opraštali.

Uznemirena sam dok se vraćam do kola, mada ne znam zašto. Mislim da je razgovor dobro protekao, ali teško je reći. Razgovori deluju kao veštačke situacije, svi se ponašaju što bolje umeju i očajnički skrivaju iza profesionalne maske. Je li se moje lice uklapa? Moraću da sačekam kako bih saznala.

Ušla sam u audi A3 i pošla prema stanu, mada nisam žurila. Imam dovoljno vremena jer mi je let s predsedanjem u Atlanti tek u 22.25.

Kejt je raspakivala kutije kad sam se vratila.

„Kako je prošlo?" pita me uzbuđeno. Samo Kejt može da izgleda sjajno u prevelikoj košulji, iscepanim farmerkama i s tamnoplavom maramom.

„Dobro, hvala, Kejt. Mada nisam sigurna da sam se obukla dovoljno kul za drugi razgovor."

„Stvarno?"

„Boemski šik bi bio prikladniji." Kejt je izvila obrvu.

„Ti i boemski šik." Nakrivila je glavu - uf! Zašto me svi podsećaju na omiljenog Pedeset nijansi? „U stvari, Ana, ti si jedna od retkih kojima bi to stajalo."

Široko sam se osmehnula. „Stvarno mi se dopala druga kuća. Mislim da bih se tamo uklopila. Mada me zbunjuje tip koji me je intervjuisao..." Začutila sam - sranje, razgovaram s Megafonom Kavanom. *Umukni, Anal*

„Stvarno?“ Uključio se radar Ketrin Kavane za zanimljivim poslasticama - poslasticama koje će iskrsnuti u najneprikladnijem i najneprijatnijem trenutku, što me podseti...

„Uzgred, možeš li, molim te, prestati da huškaš Kristijana? Tvoja sinoćnja primedba o Hoseu nije bila na mestu. On je ljubomoran. Nimalo mi ne pomažeš, samo da znaš.“

„Slušaj, govorila bih mnogo gore stvari da nije Eliotov brat. On je pravi zaluđenik kontrolom. Ne shvatam kako to trpiš. Pokušavala sam da ga napravim ljubomornim - to će mu pomoći da se reši straha od vezivanja.“ Podigla je ruke kao da se brani. „Ali neću da se mešam ako ti smeta“, dodala je brzo kad je videla moj mrk pogled.

„Dobro je. Život s Kristijanom je ionako dovoljno zamršen, veruj mi.“

Pobogu, zvučim kao on.

„Ana.“ Zastala je i zagledala se u mene. „Dobro si, je l' tako? Ne trčiš kod majke da pobegneš?“

Pocrvenela sam. „Ne, Kejt. Sama si rekla da mi je potreban predah.“

Prišla mi je i uhvatila me za ruke - što uopšte ne liči na nju. *Jao, ne...* rasplakaću se.

„Samo si, ne znam... drugačija. Nadam se da si dobro. Možeš da razgovaraš sa mnom kakav god problem da imaš s gospodinom bogatašem. I pokušaću da ga ne huškam, mada ga je lako izazvati kao i naterati žabu u vodu. Slušaj, Ana, ako nešto nije u redu, slobodno mi reci. Neću osuđivati. Pokušaću da razumem.“

Zatreptala sam da odagnam suze. „Važi, Kejt.“ Zagrlila sam je. „Mislim da sam se baš zaljubila u njega.“

„Ana, to je svima jasno. I on se zaljubio u tebe. Lud je za tobom. Ne može da odvoji pogled od tebe.“

Nesigurno sam se nasmejala. „Misliš?“

„Zar ti nije rekao?“

„Ne tako opširno.“

„Jesi li ti njemu rekla?“

„Ne tako opširno.“ Slegnula sam ramenima.

„Ana! Neko mora da učini prvi korak inače nećete ništa postići.“

Šta... da mu kažem šta osećam?

„Samo se bojim da ga ne oteram.“

„A otkud znaš da on ne oseća isto?“

„Kristijan uplašen? Ne mogu da zamislim da se on ičega boji.“

Ali čim sam to izgovorila, zamislila sam ga kao dete. Možda je tad znao samo za strah. Tuga mi je stegla srce pri toj pomisli.

Kejt je zaškiljila i stisla usne. Podseća na moju podsvest -samo joj trebaju naočare u obliku polumeseca.

„Vas dvoje morate da sednete i razgovarate.“

„Nismo mnogo razgovarali u poslednje vreme.“ Pocrvenela sam. Radili smo druge stvari. Neverbalna komunikacija nam je dobra. Pa, mnogo bolja od dobre.

Široko se osmehnula. „To je zbog tolikog seksanja! Ako vam to dobro ide, dobila si pola bitke, Ana. Idem po kinesku hranu. Jesi li spremna za polazak?“

„Biću. Trebalo bi da krenemo tek za dva-tri sata.“

„Vidimo se za dvadeset minuta.“ Uzela je jaknu i otišla, zaboravivši da zatvori vrata. Zatvorila sam ih za njom i otišla u svoju sobu, mozgajući o njenim rečima.

Boji li se Kristijan svojih osećanja prema meni? Oseća li uopšte nešto prema meni? Izgleda veoma gorljivo, govori da sam njegova - ali to je svakako samo deo njegove opsesije da poseduje i dominira. Shvatam da ću u Džordžiji morati da pre-motam sve naše razgovore ne bih li otkrila prepoznatljive znake.

Iti ćeš meni nedostajati... više nego što možeš dapretpostaviti...

Potpuno si me zavela...

Odmahnula sam glavom. Ne želim sad da razmišljam o tome. Blekberi mi se puni pa ga nisam pogledala celo popodne. Oprezno sam mu prišla i razočarala se što nema poruka. Uključila sam paklenu mašinu, ali ni tamo nema poruka. *Ista mejl adresa, Ana* - moja podsvest je prevrnula očima i shvatila sam zašto Kristijan hoće da me istuče kad to uradim.

Pa, dobro. Poslaću ja njemu mejl.

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**

Razgovori za posao **Datum:**

30. maj 2011,18.49 **Primalac:**

Kristijan Grej

Dragi gospodine,
Razgovori za posao su dobro prošli.
Mislila sam da će te zanimati. Kako
je tebi protekao dan?

Ana

Sedim i zurim u ekran. Kristijan uglavnom odmah odgo-vara.
Čekam... i čekam. Konačno čujem dobrodošli *ping* iz inboksa.

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**
Moj dan **Datum:** 30. maj
2011,19.03 **Primalac:**
Anastazija Stil

Draga gospođice Stil,
Zanima me sve što radiš. Ti si najfascinantnija žena koju
poznajem.
Drago mi je što su razgovori dobro prošli.
Jutro mi je nadmašilo sva očekivanja.
Popodne je bilo veoma dosadno u poređenju s njim.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**
Lepo jutro **Datum:** 30. maj
2011,19.05 **Primalac:** Kristijan
Grej

Dragi gospodine,
I ja mislim da je jutro bilo izuzetno, iako si se čudno ponašao
prema meni posle savršenog seksa na radnom stolu. Nemoj
misliti da nisam primetila.
Hvala na doručku. Ili hvala gospođi Džouns.
Volela bih da te pitam nešto o njoj - ali da se ne čudiš

ponovo.

Ana

Prsti mi okleva nad tasterom „poslati“, ali uverena sam ću sutra u ovo doba biti na drugom kraju kontinenta.

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:** Ti i
izdavaštvo? **Datum:**30.
maj2011,19.10 **Primalac:**
Anastazija Stil

Anastazija,
Reč„čudisati“ nije glagol i ne bi trebalo da je koristi niko ko želi da se bavi izdavaštvom. Savršeno? Molim te, reci mi u poređenju sa čim. Šta hoćeš da me pitaš u vezi s gospođom Džouns? Veoma sam znatiželjan.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajziz holdings*

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**Ti
i gospođa Džouns **Datum:** 30.
maj 2011,19.17 **Primalac:**
Kristijan Grej

Dragi gospodine,
Jezik se razvija i napreduje. On je organska tvorevina. Nije zarobljen u kuli od slonovače s helidromom na krovu, okružen skupim umetničkim delima dok gleda na skoro ceo Sijetl. Savršeno - u poređenju s našim ostalim... kako bi ti rekao... a, da... jebanjima. U stvari, jebanje je, po mom skromnom mišljenju, bilo prilično savršeno - ali s druge strane, kao što znaš, imam veoma ograničeno iskustvo. Je li gospođa Džouns tvoja bivša potčinjena?

Ana

Prst mi je još jednom oklevao nad poljem „poslati“, ali pri-tisla sam ga.

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**

Pripazi na jezik! **Datum:** 30.

maj2011, 19.22 **Primalac:**

Anastazija Stil

Anastazija,

Gospođa Džouns je cenjena radnica. Nikad s njom nisam imao nikakav odnos osim poslovnog. Ne zapošljam niko-ga s kim sam imao seksualne odnose. Preneražen sam što si pomislila tako nešto. Jedina osoba zbog koje bih odstupio od tog pravila si ti - i to zato što si bistra mlada žena s izu-zetnim pregovaračkim darom. Mada ću možda morati da se predomislim ako nastaviš tako da se izražavaš. Drago mi je što imaš ograničeno iskustvo. Ono će i dalje biti ograničeno

- samo na mene. Protumačiću savršeno kao kompliment
- mada s tobom nikad nisam siguran misliš li to stvarno ili progovara tvoja ironija.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajziz holdings*, iz svoje kule od slonovače

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:** Ni

po koju cenu **Datum:** 30. maj

2011,19.27 **Primalac:** Anastazija

Stil

Dragi gospodine Greje,

Mislim da sam već izrazila uzdržanost u vezi s radom u tvojoj kompaniji. Moj stav u vezi s tim se nije promenio niti će ikad.

Moram sad da te ostavim jer se Kejt vratila s hranom. Moja ironija i ja ti želimo laku noć Stupiću u vezu s tobom kad stignem u Džordžiju.

Ana

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Zar nema svako svoju cenu? **Datum:**

30. maj 2011,19.29 **Primalac:** Anastazija Stil

Laku noć, Anastazija.

Tebi i tvojoj ironiji želim srećan put.

Ket i ja smo se zaustavile ispred terminala na aerodromu Sijetl-Tahoma. Nagla se da me zagrlji.

„Uživaj na Barbadosu, Kejt. Divno se provedi.“

„Vidimo se kad se vratim. Ne dozvoli da te matori lovator gnjavi.“

„Neću.“

Ponovo smo se zagrlile - i onda sam ostala sama. Uputila sam se prema šalteru za prijavu prtljaga noseći ručni prtljag. Nisam spakovala kofer, samo praktični ranac koji mi je Rej poklonio za prošli rođendan.

„Vašu kartu, molim.“ Mlad čovek s izrazom dosade za pul-tom pružio je ruku i ne pogledavši me.

Podražavajući njegovu dosadu, pružila sam mu kartu i vozačku dozvolu. Nadam se da ću dobiti mesto pored prozora.

„U redu, gospođice Stil, doplaćena vam je prva klasa.“

„Molim?“

„Gospođo, izvolite u salon prve klase da sačekate poleta-nje...“ Kao da se probudio, široko mi se osmehuje kao Deda Mraz i uskršnji zeka u jednom čoveku.

„Svakako je posredi greška.“

„Ne, ne.“ Ponovo je pogledao ekran. „Anastazija Stil, prva klasa.“ Smejulji se.

Uh. Zaškiljila sam. Pružio mi je kupon za ukrcavanje i pošla sam prema salonu prve klase gundajući sebi u bradu. Prokleti Kristijan Grej, zaluđenik kontrolom koji se meša u sve - prosto ne može da me ostavi na miru.

DVADESET DRUGO POGLAVLJE

Uradili su mi manikir, izmasirali me i popila sam dve čaše šampanjca. Salon prve klase nudi mnogo toga čime se neko može iskupiti. Sa svakim gutijajem moeta sve sam spremnija da oprostim Kristijanu što se umešao. Otvorila sam mekbuk kako bih proverila tvrdnju da radi svuda na svetu.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Preterano ekstravagantni postupci

Datum: 30. maj 2011,21.53 **Primalac:**

Kristijan Grej

Dragi gospodine Greje,

Zaista me plaši što si znao kojim letom putujem.

Tvoje proganjanje nema granica. Nadajmo se da se doktor Flin vratio s odmora.

Uradili su mi manikir, izmasirali mi leđa i poslužili me s dve čaše šampanjca - veoma lep početak odmora.

Hvala.

Ana

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Nema na čemu

Datum: 30. maj

2011,21.59 **Primalac:**

Anastazija Stil

Draga gospođice Stii,

Doktor Flin se vratio i imam zakazan razgovor ove nedelje. Ko ti je masirao leđa?

Kristijan Grej

Generalni direktor s prijateljima na pravim mestima, *Grej*
enterprajzis holdings

Aha! Vratila sam mu milo za drago. Počelo je ukrcavanje pa ću odgovoriti iz aviona. Bezbednije je. Samo što ne grlim samu sebe od nestašnog likovanja.

PRVA KLASA JE veoma prostrana. Sa šampanjskim koktelom u ruci, smestila sam se u raskošnom kožnom sedištu pored prozora. Kabina se polako puni. Pozvala sam Reja da mu kažem gde sam - srećom, kratko smo pričali jer je kasno za njega.

„Volim te, tata“, promrmljala sam.

„I ja tebe, Eni. Pozdravi mamu. Laku noć.“

„Laku noć.“ Prekinula sam vezu.

Rej je dobro. Pogledala sam mekbuk i, s detinjastim likovanjem, rasklopila ga i otvorila mejl nalog.

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**

Snažne vešte ruke **Datum:** 30.

maj 2011,22.22 **Primalac:**

Kristijan Grej

Dragi gospodine,

Veoma prijatan mlad muškarac mi je masirao leđa. Da. Zaista veoma prijatan. Ne bih upoznala Žan-Pola da sam putova-la ekonomskom klasom - i zato hvala još jednom. Nisam sigurna da ću moći da šaljem mejlove kad poletimo, a san mi je potreban zbog lepote jer nisam dovoljno spavala u poslednje vreme.

Želim ti lepe snove, gospodine Greje... mislim na tebe. Ana

O, odlepiće - a ja ću biti u vazduhu i vam domašaja. Tako mu i treba. Da sam bila u običnoj čekaonici, Žan-Pol me ne bi ni dotakao. On je veoma fin mlad čovek, plav i preplanuo - stvar-no, ko je još

preplanuo u Sijetlu? To nema smisla. Mislim da je homoseksualac, ali zadržaću tu pojedinost za sebe. Pogledala sam mejl. Kejt je u pravu. Teško žabu u vodu naterati. Moja podsvest me gleda s ružno iskrivljenim usnama: *zar stvarno želiš da ga izazivaš?* Ono što je uradio je slatko, samo da znaš. Stalo mu je do tebe i želi da putuješ sa stilom. Da, ali mogao je da pita ili da mi kaže. A ne da napravi budalu od mene na šalteru. Pritisla sam „poslati” i čekala, osećajući se kao veoma nestašna devojčica.

„Gospođice Stil, moraćete da isključite laptop za vreme leta”, rekla je preterano skockana stjuardesa. Poskočila sam. Griža savesti mi radi punom parom.

„O, izvinite.”

Sranje. Neću odmah znati je li odgovorio. Pružila mi je meko ćebe i jastuk, otkrivši savršene zube. Prebacila sam ćebe preko kolena. Nekad je lepo kad vas tetoše.

Prva klasa se napunila. Samo je sedište pored mene ostalo prazno. O, *ne...* uznemirujuća misao mi je pala na um. *Možda je to sedište za Kristijana?* O, *sranje...* ne... ne bi to uradio. Zar ne? Nisam htela da ide sa mnom. Nervozno sam pogledala na sat, a onda se čuo glas iz zvučnika: „Posada, automatska provera vrata.”

Šta to znači? Zatvaraju li vrata? Glava mi bridi od trepera-vog iščekivanja. Sedište pored mene je jedino prazno u kabini sa šesnaest mesta. Avion se cimnuo kad je krenuo od kapije. Odahnula sam, ali istovremeno osetila i blagu žaoku razočara-nja... bez Kristijana četiri dana. Krišom sam pogledala blekberi.

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**

Uživaj dok možeš **Datum:** 30.

maj 2011,22.25 **Primalac:**

Anastazija Stil

Draga gospođice Stil,

Znam šta pokušavaš - i, veruj mi, uspela si. Sledeći put ćeš biti u prtljažnom delu, vezana i zapušenih usta, u sanduku. Veruj mi da ću mnogo više uživati u tome da se pozabavim tobom u

tom stanju nego zbog toga što sam doplatio kartu. Radujem se tvom povratku.

Kristijan Grej

Generalni direktor bridećeg dlana, *Grej enterprajzis holdings*

Sranje. To je nevolja s Kristijanovim humorom - nikad nisam sigurna šali li se ili je ozbiljno ljut. Verujem da je sad stvarno ozlovoljen. Krišom sam, kako me stjuardesa ne bi vide-la, otkucala odgovor.

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**

Sala? **Datum:** 30. maj

2011,22.30 **Primalac:** Kristijan

Grej

Vidiš - nemam predstavu šališ li se - i mislim da ću ostati u Džordžiji ako si ozbiljan. Sanduci su krajnja granica za mene. Žao mi je što sam te naljutila. Kaži da mi opraštaš.

A.

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**

Šala **Datum:**30. maj 2011,22.31

Primalac: Anastazija Stil

Kako to da šalješ mejlove? Zar ugrožavaš život svih u avionu, uključujući svoj, korišćenjem blekberija? Mislim da je to kršenje jednog pravila.

Kristijan Grej

Generalni direktor kome bride oba dlana, *Grej enterprajzis holdings*

Oba dlana! Sklonila sam blekberi, zavalila se dok je avion rulao pistom i izvadila iskrzani primerak *Tese* - lako štivo za put. Kad smo poleteli, spustila sam sedište i uskoro utonula u san.

Stjuardesa me je probudila kad smo počeli da se spuštamo u Atlantu. Lokalno vreme je 5.45, ali spavala sam samo oko četiri sata... Mamurna sam, ali zahvalna na čaši soka od narandže koji mi je pružila. Nervozno sam pogledala blekberi. Nema novog mejla od Kristijana. Pa, skoro je tri ujutru u Sijetlu i verovatno ne želi da uprskam avionski sistem ili šta već onemogućava avionima da lete kad su uključeni mobilni telefoni.

ZADRŽALISMO SE samo sat vremena u Atlanti. Ponovo sam uživala u prednostima salona prve klase. U iskušenju sam da se sklopčam i zaspim na mekom, primamljivom kauču koji se blago ugiba pod mojom težinom. Ali znam da nemam dovoljno vremena. Rasklopila sam laptop i počela da zapisujem osećanja kako su navirala.

Šalje: Anastazija Stil Predmet:

Voliš li da me plašiš?

Datum: 31. maj 2011, 6.52 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Kristijan Grej

Znaš koliko mi je mrsko kad trošiš novac na mene. Jeste da si veoma bogat, ali ipak mi je neprijatno, kao da mi plaćaš za seks. Međutim, sviđa mi se putovanje prvom klasom, mnogo je civilizovanije od ekonomske. Zato, hvala. Stvarno to mislim - i uživala sam u Žan-Polovoj masaži. On je veoma pederast. Izostavila sam tu pojedinost u mejlu kako bih te čačnula zato što si me iznervirao i žao mi je zbog toga.

Ali preterano burno reaguješ, kao i uvek. Ne možeš da mi pišeš takve stvari - vezana i zapušenih usta u sanduku. (Jesi li se šalio ili si ozbiljan?) To me plaši... ti me plašiš... Pot-puno sam poklekla pred tvojim činima i razmišljam o načinu života za koji do prošle nedelje nisam ni znala da postoji, a onda mi napišeš

tako nešto i dođe mi da pobežnem glavom bez obzira. Naravno, to neću uraditi jer bi mi nedostajao. Zaista bi mi nedostajao. Želim da naša veza uspe, ali sam preplašena snagom osećanja prema tebi i mračnim putem kojim me vodiš. Ono što mi nudiš je erotski i seksi pa sam znatiželjna, ali se istovremeno plašim da ćeš me povrediti -fizički i emotivno. Posletri meseca bi mogao da odeš i šta ću onda? Ali pretpostavljam da takva opasnost postoji u svakoj vezi. Mada nikad nisam zamišljala da ću imati ovakvu vezu, a pogotovo ne da će mi prva biti takva. Moram da verujem u nešto o čemu ništa ne znam.

Bio si u pravu kad si rekao da nemam nijednu potčinjenu kost u telu... i sad se slažem s tobom. Pošto sam to rekla, želim da budem s tobom i ako moram to da radim - vole-la bih da pokušam. Ali mislim da ću uprskati i završiti sva modra, što mi se nimalo na dopada.

Veoma sam srećna što si rekao da ćeš pokušati više. Samo moram da razmislim o tome šta mi „više“ znači i to je jedan od razloga što sam htela da se udaljim. Toliko me omamljuješ da mi je veoma teško da jasno razmišljam kad smo zajedno.

Pozivaju da se ukrcao. Moram da idem.

Više kasnije.

Tvoja Ana

Pritisla sam „poslati“ i sanjivo pošla prema kapiji da se ukrcao u drugi avion. Ovaj ima samo šest sedišta u prvoj klasi. Kad smo poleteli, sklupčala sam se pod mekim čebetom i zaspala.

Prebrzo me je probudila stjuardesa i pružila mi sok od narandže. Spuštamo se na međunarodni aerodrom u Savani. Polako pijuckam, potpuno iscrpljena. Preplavilo me je blago uzbuđenje. Videću majku posle šest meseci. Krišom sam pogledala blekberi, maglovito se setivši da sam poslala Kristijanu dugačak, nepovezan mejl. Nema odgovora. U Sijetlu je pet jutru. Nadam se da spava umesto što svira tužne melodije na klaviru.

LEPO JE NOSITI samo ranac na leđima jer tako možete brzo da izađete s aerodroma umesto da beskonačno čekate prtljag na pokretnoj traci. A divno je putovati prvom klasom zato što prvi izađete iz aviona.

Mama i Bob me čekaju. Mnogo sam se obradovala kad sam ih videla. Ne znam je li to od iscrpljenosti, dugog putovanja ili svega s Kristijanom, tek zaplakala sam čim sam se našla u majčinom zagrljaju.

„Ana, dušo! Mora da si mnogo umorna." Zabrinuto je pogledala Boba.

„Ne, mama, samo mi je mnogo drago što te vidim." Čvrsto sam je zagrlila.

Tako je prijatna i umirujuća, kao dom. Nerado sam je pustila. Bob me je nespreno zagrlio jednom rukom. Nesigurno stoji i setila sam se da je povredio nogu.

„Dobro nam došla, Ana. Što plačeš?"

„Ah, Bobe, samo mi je drago što vas vidim." Zagledala sam se u njegovo lepo lice kockaste vilice i blistavih plavih očiju koje me gledaju s naklonošću. Sviđa mi se ovaj muž, mama. Možeš da ga zadržiš. Uzeo mi je ranac.

„Pobogu, Ana, šta imaš unutra?"

Mora da je težak zbog meka. Oboje su mi prebacili ruke preko ramena kad smo krenuli prema parkiralištu.

Uvek zaboravim kako je nepodnošljivo vruće u Savani. Čim smo izašli iz terminala za dolaske u kome je uključen klima-uređaj, vrućina nas je obavila poput odeće. *Opa!* Svugde prodire. Morala sam da se iskoprcam iz maminog i Bobovog zagrljaja da bih skinula duks s kapuljačom. Dobro je da sam ponela šorts. Nekad mi nedostaje suva vrešina Las Vegasa, u kom sam živela s mamom i Bobom kad sam imala sedamnaest godina, ali ova vlažna toplota, čak i u pola devet ujutru, iziskuje navikavanje. Kad sam se našla na zadnjem sedištu Bobovog džipa s dragocnim klima-uredajem, već sam mlitava, a kosa je počela da mi se kovrdža u znak pobune. Poslala sam brze poruke Reju, Kejt i Kristijanu:

Misli su mi brzo skrenule na Hosea kad sam pritisla „poslati“. Kroz izmaglicu od umora, setila sam se da je njegova izložba sledeće nedelje. Treba li da pozovem Kristijana s obzirom na to šta misli o Hoseu? Hoće li Kristijan i dalje želeti da se vida sa mnom posle onog mejla? Stresla sam se pri toj pomisli pa je izbacila iz glave. Kasnije ću razmišljati o tome. Sad ću da uživam u majčinom društvu.

„Dušo, mora da si umorna. Hoćeš li da odspavaš kad sti-gnemo kući?“

„Ne, mama. Volela bih da odem na plažu.“

NOSIM PLAVI MODEL bikinija koji više podseća na šorts i majičicu koja se vezuje oko vrata, pijuckam dijetalnu koka-kolu i ležim u ležaljci zureći u Atlantski okean. Kad pomislim da sam koliko juče preko zaliva gledala Tihi okean. Majka leži na leža-ljci pored mene. Ima besmisleno veliki slamnati šešir i naočare kao Džeki Onazis. I ona pije koka-kolu. Nalazimo se na plaži Tajbi ajland, samo tri bloka od kuće. Drži me za ruku. Umor je nestao i osećam se prijatno, bezbedno i toplo dok uživam na suncu. Počinjem da se opuštam prvi put posle čitave večnosti.

„Dakle, Ana... pričaj mi o tom muškarcu koji ti je zavrteo glavu.“

Zavrteo! Kako zna? Šta da joj kažem? Ne mogu mnogo da pričam o Kristijanu zbog UPP-a. Ali čak i da nisam potpisala, da li bih pričala majci o njemu? Prebledela sam pri toj pomisli.

„Pa?“ ohrabrila me je i stisla mi ruku.

„Zove se Kristijan. Prelep je. Bogat je... prebogat. Veoma je zamršen i nepostojan.“

Da - veoma sam zadovoljna svojim sažetim i tačnim opi-som. Obrnula sam se na bok kako bih gledala u nju, a ona se okrenula prema meni. Zagledala se u mene kristalno bistrim plavim očima.

„Želim da se usredsredim na zamršen i nepostojan, Ana.“ *Jao, ne...*

„O, mama, zbunjuju me njegove promene raspoloženja. Imao je teško detinjstvo pa je veoma zatvoren i teško ga je proceniti.“

„Sviđa li ti se?“

„Više od toga.“

„Stvarno?“ Zinula je.

„Da, mama.“

„Muškarci nisu mnogo zamršeni, Ana, mila. Oni su veoma jednostavna stvorenja. Uglavnom misle ono što govore. A mi satima tumačimo šta su rekli iako je to očigledno. Da sam na tvom mestu, doslovno bih ga shvatila. To bi moglo da pomogne.“

Zinula sam. Zvuči kao dobar savet. Da doslovno shvatim Kristijana. Odmah sam se setila nekih stvari koje je rekao.

Ne želim da te izgubim...

Opčinila si me...

Potpuno si me zavela...

I ti ćeš meni nedostajati... više nego što mozes dapretpostaviš...

Zagledala sam se u mamu. Ona je u četvrtom braku. Možda ipak zna nešto o muškarcima.

„Muškarci su hiroviti, dušo, neki više od drugih. Uzmi tvog oca, na primer...“ Pogled joj je smekšao i ispunio se setom kad se setila mog oca. Mog pravog oca, tog mitskog čoveka koga nisam upoznala, marinca okrutno otrgnutog od nas zbog nesreće na vežbi. Jednim delom mislim da mama sve vreme traži nekog nalik njemu... možda je u Bobu konačno našla to za čim traga. Šteta što nije s Rejom.

„Nekad sam mislila da je tvoj otac bio hirovit. Ali kad se sad osvrnem, mislim da je samo bio zaokupljen poslom kako bi nam obezbedio ugodan život.“ Uzdahnula je. „Bio je veoma mlad, oboje smo bili. Možda je u tome bila nevolja.“

Hmm... ni Kristijan nije baš star. Osmehnula sam se majci s ljubavlju. Ume da se razneži kad razmišlja o mom ocu, ali sigurna sam da njegova raspoloženja nisu imala nikakve sličnosti s Kristijanovim.

„Bob hoće da nas vodi na večeru. U njegov golf-klub.“

„Jao, ne! Bob je počeo da igra golf?“ Podrignula sam se s nevericom.

„Ništa me ne pitaj“, zajaukala je mama i prevrnula očima.

RASPAKOVALA SAM SE posle laganog ručka kod kuće. Počastiću sebe sijestom. Mama je otišla da stavlja sveće u kalupe ili šta već radi s njima, Bob je na poslu i imam vremena da odremam. Uključila sam mek. U Džordžiji je dva po podne, a u Sijetlu jedanaest pre podne. Pitam se je li mi Kristijan odgo-vorio. Nervozno sam otvorila elektronsku poštu.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Konačno!

Datum: 31. maj 2011,7.30

Primalac: Anastazija Stil

Anastazija,

Uzrujava me što otvoreno i iskreno razgovaraš sa mnom čim se udaljiš od mene. Zašto to ne možeš da radiš kad smo zajedno?

Da, bogat sam. Navikni se na to. Zašto ne bih trošio novac na tebe? Rekli smo tvom ocu da sam ti momak, zaboga. Zar momci to ne rade? Kao tvoj dominator, očekujem da bez pogovora prihvatiš sve što potrošim na tebe. Uzgred, reci i majci.

Ne znam šta da kažem o tvojoj primedbi da se osećaš kao kurva. Znam da nisi to napisala, ali to nagoveštavaš. Ne znam šta da kažem ili učinim kako bih iskorenio takva osećanja. Voleo bih da imaš sve najlepše. Veoma naporno radim kako bih trošio novac kako hoću. Mogu da ti kupim sve što poželiš, Anastazija, i želim to da radim. Nazovi to preraspo-delom bogatstva ako hoćeš. Ili je dovoljno da znaš da nikad, *nikad* ne bih o tebi pomislio ono što si napisala. Ljuti me što sebe tako doživljavaš. Čudi me što tako pametna, duhovita i lepa mlada žena ima toliko poteškoća sa samopoštovanjem. Nosim se mišlju da ti zakažem razgovor s doktorom Flinom.

Izvini što sam te zaplašio. Gnusna mi je pomisao da ti usadim strah. Zar stvarno misliš da bih dozvolio da putuješ u prtljažnom delu? Ponudio sam ti svoj lični mlaznjak, zaboga. Da, to je bila šala, očigledno neuspela. Međutim, uzbuđuje me pomisao da te vežem i zapušim ti usta (ovo nije šala - istina je). Možemo da odbacimo

sanduk - on mi nije zanimljiv. Znam da ti se ne dopada ideja da ti zapušim usta - pričali smo o tome - i ako/kad to budem uradio, razgovaraćemo o tome. Mislim da ne shvataš da u ovakvom odnosu potčinjena osoba ima svu moć. To si ti. Da ponovim - ti si ta koja imaš svu moć u rukama. Ne ja. U kućici za čamce si rekla ne. Ne mogu da te dodirnem ako odbiješ - zbog toga i imamo sporazum o tome šta ćemo da radimo a šta nećemo. Ako ti se ne dopadne nešto što radimo, možemo da promenimo ugovor. To zavisi od tebe - ne od mene. I ako ne želiš da budeš vezana i zapušenih usta u sanduku, onda se to neće desiti.

Želim da delim svoj način života s tobom. Nisam nikad ništa toliko želeo. Iskreno govoreći, osećam strahopoštova-nje prema tebi zato što si spremna da pokušaš iako si tako neiskusna. To mi govori više nego što možeš da zamisliš. Izgleda da ne shvataš da sam i ja podlegao tvojim činima, iako sam ti to rekao bezbroj puta. Ne želim da te izgubim. Uzrujan sam što si odletela pet hiljada kilometara od mene zato što ne možeš jasno da razmišljaš kad si sa mnom. I ja se tako osećam, Anastazija. Kao da izgubim razum kad smo zajedno - toliko su mi snažna osećanja prema tebi.

Razumem tvoju strepnju. Pokušao sam da te se klonim; znao sam da si neiskusna mada ne bih ništa pokušao da sam znao tačno koliko - a ipak si uspela da me razoružaš kao niko pre. Recimo, tvoj mejl: pročitao sam ga bezbroj puta kako bih shvatio tvoj stav. Tri meseca je proizvoljan rok. Možemo da ga produžimo na šest meseci, na godinu. Koliko želiš da traje? Šta bi te umirilo? Reci mi.

Shvatam da mi naslepo poklanjaš poverenje. Moram da zasiužim tvoje poverenje, ali iz tog razloga moraš da razgovaraš sa mnom kad mi to ne polazi za rukom. Izgledaš veoma jako i samodovoljno, ali vidim tvoju drugu stranu dok čitam šta pišeš. Moramo da navodimo jedno drugo, Anastazija, a samo ti mi možeš pružiti smernice. Moraš da budeš iskrena prema meni i oboje moramo naći način da ovaj sporazum uspe.

Brineš da nisi sklona potdnavanju. Pa, moždajetačno. Pošto sam to rekao, zauzimaš ispravan stav samo u igraonici. Čini mi se da je to jedino mesto gde mi dozvoljavaš da imam vlast nad tobom i radiš ono što ti kažem. „Primereno“ je izraz koji mi pada na pamet. A nikad te ne bih istukao da budeš modra. Volim kad si ružičasta.

Sviđa mi se što mi prkosiš izvan igraonice. To je sasvim novo i osvežavajuće iskustvo i ne bih ga menjao. Da, reci mi šta želiš u smislu „više“. Trudiću se da budem otvoren prema tome i da ti pružim prostor dok si u Džordžiji. Radujem se tvom sledećem mejlu.

Dotle, uživaj. Ali ne previše.

Jebote. Napisao je ceo sastav kao da smo ponovo u školi - i *veći deo je dobar.* Srce mi bije u grlu dok ponovo čitam njegovo pismo, sklupčana na pomoćnom krevetu, gotovo grleći laptop. Da produžimo ugovor na godinu dana? Ja imam moć! Au, moraću da razmislim o tome. *Shvatiga doslovno,* rekla je mama. Ne želi da me izgubi. To je dvaput rekao! I on želi da ovo uspe. *O, Kristijane, ija!* Pokušaće da se drži dalje od mene! Znači li to da možda neće uspeti u tome? Odjednom se nadam da je tako. Želim da ga vidim. Razdvojeni smo manje od dvadeset četiri sata i saznanje da ga neću videti četiri dana otkrilo mi je koliko mi nedostaje. Koliko ga volim.

„Ana, dušo,“ Glas je tih i srdačan, pun ljubavi i slatkih uspomena.

Nečija ruka mi je nežno pomilovala lice. Mama me je probudila. Sklupčana sam i grlim laptop.

„Ana, mila“, nastavila je mekim, pevivim glasom dok sam se budila, trepćući na bledoružičastoj svetlosti smiraja dana.

„Ćao, mama.“ Protegla sam se i osmehnula.

„Idemo na večeru za pola sata. Da li i dalje želiš da ideš?“, pita me srdačno.

„Da, mama, naravno.“ Trudim se, ali ne uspevam da potisnem zevanje.

„E to je zadivljujuća tehnološka spravica.“ Pokazala je na moj laptop. O, *sranje.*

„0... ovo?“ Pokušavam da zvučim nehajno i iznenađeno.

Hoće li mama primetiti? Izgleda da je postala pronicljivija otkako imam „dečka“.

„Kristijan mi ga je pozajmio. Mislim da može da pilotira svemirskim brodom, ali ja ga koristim samo za mejl i internet pretrage."

Stvarno nije ništa naročito. Sumnjičavo me je pogledala, sela na krevet i zadenula mi pramen iza uva. „Je 1' ti poslao mejl?" *Jao, sranje na kvadrat.* „Da." Moja nehajnost kopni i crvenim. „Možda mu nedostaješ, a?" „Nadam se, mama." „Šta kaže?"

Sranje na kub. Mahnito pokušavam da se setim nečeg prihvatljivog što bih mogla da podelim s majkom. Sigurna sam da ne želi da sluša o dominatorima, vezivanju i zapušavanju usta, a to i ne mogu da joj kažem zbog UPP-a.

„Rekao mi je da uživam, ali ne previše."

„Zvuči razborito. Ostaviću te da se spremiš, dušo." Nagla se i poljubila me u čelo. „Veoma mi je drago što si došla, Ana. Divno je što si tu." S tom izjavom punom ljubavi je izašla.

Hmm, Kristijan i razborito... mislila sam da se ta dva pojma međusobno isključuju. Ali možda je sve moguće posle njego-vog mejla. Odmahnula sam glavom. Potrebno mi je vreme da svarim njegove reči. Verovatno posle večere - tad mogu i da mu odgovorim. Ustala sam iz kreveta, brzo skinula majicu i šorts pa pošla pod tuš.

Ponela sam Kejtinu sivu haljinu koju sam nosila na dodeli diploma. To je jedini otmen odevni predmet koji imam. Jedina dobra strana ove vrućine jeste što su nabori nestali pa je prikladna za golf-klub. Uključila sam laptop. Ništa novo od Kristijana. Razočarala sam se. Veoma brzo sam mu otkucala mejl.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Rečit?

Datum: 31. maj 2011,19.08 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Kristijan Grej

Gospodine, veoma si rečit pisac. Moram na večeru u Bobov golf-klub i, samo da znaš, prevrćem očima zbog toga. Ali ti i tvoj brideći dlan ste daleko pa mi je zadnjica bezbedna, zasad. Mnogo mi se dopao tvoj mejl. Odgovoriću ti kad budem mogla. Već mi nedostaješ. Lepo provedi poslepodne.

Tvoja Ana

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:** Tvoja
zadnjica **Datum:** 31. maj 2011,16.10
Primalac: Anastazija Stil

Draga gospođice Stil,
Naslov ovog mejla mi skreće pažnju. Nije ni potrebno naglašavati da *jeste* bezbedna - zasad. Uživaj u večeri. I ti meni nedostaješ, pogotovo tvoja zadnjica i lajavi jezik.
Poslepodne će mi biti dosadno, razvedriće ga samo misli na tebe i tvoje prevrtanje očima. Mislim da si mi veoma uviđavno ukazala da i ja imam tu ružnu naviku.

Kristijan Grej
Generalni direktor i prevrtač očima, *Grej enterprajziz holdings*

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**
Prevrtanje očima
Datum: 31. maj 2011,19.14 po istočnom američkom vremenu
Primalac: Kristijan Grej

Dragi gospodine Greje,
Molim te, prestani da mi šalješ mejlove. Pokušavam da se spremim za večeru. Mnogo mi odvrćaš pažnju, čak i kad si na drugoj strani kontinenta. Da - ko tebe tuče kad prevrćeš očima?

Tvoja Ana

Pritisla sam „poslati“ i u glavu mi je odmah navrla slika one zle veštice, gospođe Robinson. Tednostavno ne mogu to da zamislim. Prosto je tako pogrešno da ga tuče vršnjakinja moje majke. Ponovo sam se zapitala koliko mu je nudila. Stisla sam usne u sumornu crtu. Moraću da ubadam lutku čiodama, možda se tako oslobodim malo ovog besa koji osećam prema toj neznanki.

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**
Tvoja zadnjica **Datum:** 31. maj
2011,16.18 **Primalac:**
Anastazija Stil

Draga gospođice Stil,
Ipak mi se više sviđa moj naslov od tvog, iz više razloga.
Srećom, ja sam gospodar svoje sudbine i niko me ne kori. Osim
povremeno moje majke i, naravno, doktora Flina. I tebe.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Korim te... ja
Datum: 31. maj 2011, 19.22 po istočnom američkom vremenu
Primalac: Kristijan Grej

Dragi gospodine,
Zar sam ikad skupila hrabrost da te prekorig, gospodine Greje?
Mislim da si me pobrkao s nekim... što je veoma zabri-njavajuće.
Stvarno moram da se spremam.

Tvoja Ana

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:** Tvoja
zadnjica **Datum:** 31. maj 2011,16.25
Primalac: Anastazija Stil

Draga gospođice Stil,
Stalno to radiš u pisanom obliku. Mogu li da ti zakopčam haljinu?

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Ne znam zašto, ali njegove reči kao da su iskočile s ekrana i
naterale me da oštro udahnem. Oh... on hoće da se igra.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Nije za mlađe od sedamnaest godina

Datum: 31. maj 2011,19.28 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Kristijan Grej

Više bih volela da je otkopčaš.

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:** Pazi

šta želiš... **Datum:**31.maj2011,16.31

Primalac: Anastazija Stil

IJA.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Stenje

Datum: 31. maj 2011,19.33 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Kristijan Grej

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:** Dahće

Datum:31.maj2011,16.35

Primalac: Anastazija Stil

Voleo bih da sam tamo.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**

Ječi

Datum: 31. maj 2011,19.37 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Kristijan Grej

IJA.

„Ana!“, pozvala me je majka. Poskočila sam. *Sranje*. Zašto se osećam kao krivac? „Stižem, mama.“

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Ječi

Datum: 31. maj 2011, 19.39 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Kristijan Grej

Moram da idem.

Ćaos, dragi.

Požurila sam u hodnik. Bob i majka me čekaju. Mama se namrštila.

„Dušo, jesi li dobro? Zajapurena si.“

„Dobro sam, mama.“

„Divno izgledaš, mila.“

„O, ovo je Kejtina haljina. Svida ti se?“

Još više se namrštila.

„Zašto nosiš Kejtinu haljinu?“

O... *ne*.

„Pa, ova mi se sviđa, a ona je ne voli“, snašla sam se brzo.

Lukavo me posmatra dok Bobov oboren, gladan pogled odaje nestrpljivost.

„Sutra te vodim u kupovinu“, rekla je.

„O, mama, ne moraš to da radiš. Imam dovoljno odeće.“

„Zar ne mogu da učinim nešto za svoju ćerku? Hajdemo, Bob umire od gladi.“

„I te kako“, progundao je Bob, pogladio se po stomaku i poprimio namučeni izraz.

Zakikotala sam se kad je prevrnuo očima i izašli smo.

Kasnije, dok sam se rashlađivala pod mlakim mlazem tuša, razmišljala sam o tome koliko mi se majka promenila. Za večerom je bila u svom elementu: zabavna, koketna i okružena brojnim prijateljima u golf-klubu. Bob je srdačan i pažljiv... izgledaju kao da

u potpunosti odgovaraju jedno drugome. Stvarno mi je drago zbog nje. To znači da mogu prestati da brinem zbog nje, prestati da sumnjam u njene odluke i ostavim mračne dane muža broj tri za nama. Boba вреди zadržati. I dala mi je dobar savet. *Kadje topočelo?* Otkako sam upoznala Kristijana. *Zasto je tako?*

Brzo sam se obrisala, nestrpljiva da se što pre vratim Kristijanu. Čeka me mejl, poslat odmah pošto sam otišla na večeru pre nekoliko sati.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Plagijat **Datum:**

31. maj 2011,16.41

Primalac: Anastazija Stil

Ukrala si moj izraz. I
ostavila me na cedilu.
Uživaj u večeri.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**

Ko si ti da se žališ?

Datum: 31. maj 2011, 22.18 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Kristijan Grej

Gospodine, mislim da je taj izraz prvobitno skovao Eliot. Kako na cedilu?

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**

Nedovršena posla **Datum:**

31. maj 2011,19.22

Primalac: Anastazija Stil

Gospođice Stil,

Vratila si se. Otišla si tako naglo - baš kad je postalo zanimljivo.

Eliot nije mnogo originalan. Mora da je ukrao taj izraz od nekog drugog. Kakva je bila večera?

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**

Nedovršena posla?

Datum: 31. maj 2011, 22.26 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Kristijan Grej

Večera je bila obilna - veoma će te obradovati što sam pojela previše od svega. Postalo zanimljivo? Kako?

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Nedovršena posla - zasigurno

Datum:31.maj2011,19.30 **Primalac:**

Anastazija Stil

Da li se namerno praviš nevešta? Mislim da si me upravo zamolila da ti otkopčam haljinu.

I radujem se što ću upravo to učiniti.Takođe mi je drago što čujem da jedeš.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil **Predmet:**

Pa... imamo vikend

Datum: 31. maj 2011, 22.36 po istočnom američkom vremenu

Primaiaac: Kristijan Grej

Naravno da sam jela... Gubim apetit samo zbog nesigurnosti koju osećam kad sam s tobom.

A nikad se ne bih namerno pravila nevešta, gospodine Greje. Svakako si to dosad shvatio.;

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Jedva čekam

Datum:31.maj2011,19.40

Primalac: Anastazija Stil

Imaću to u vidu, gospođice Stil, i nesumnjivo iskoristiti to saznanje.

Žao mi je što čujem da ti kvarim apetit. Mislio sam da strastvenije utičem na tebe. Imao sam takav utisak i veoma sam uživao u tome.

Mnogo se radujem sledećem putu.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Vežbe

izražavanja

Datum: 31. maj 2011,22.36 po istočnom američkom

vremenu **Primalac:** Kristijan Grej

Jesi li se ponovo igrao rečnikom?

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Otkriven

Datum: 31. maj

2011,19.40 **Primalac:**

Anastazija Stil

Veoma me dobro poznaješ, gospođice Stil.
Idem na večeru sa starom prijateljicom pa ću voziti.
Ćaos, draga ©.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Kojom starom prijateljicom? Nisam znala da Kristijan ima ijednu staru prijateljicu osim... nje. Namrštila sam se. Zašto i dalje mora da se viđa s njom? Odjednom me preplavi vrela, zelena ljubomora puna žuči. Želim da udarim nešto, po moguć-stvu gospođu Robinson. Besno sam isldjučila laptop i zavukla se u krevet.

Stvarno bi trebalo da odgovorim na njegov jutrošnji dugački mejl, ali odjednom sam previše ljuta. Zašto ne može da shvati šta je ona uistinu - zlostavljačica dece? Ugasila sam svetlo. Ključam, zureći u tamu. Kako se usudila? Kako se usudila da zavede ranjivog tinejdžera? Je l' to i dalje radi? Zašto su raskinuli? Razne mogućnosti mi padaju na pamet: ako mu je dozlogrdilo, zašto se i dalje druži s njom? Isto važi za nju - je li udata? Razvedena? Pobogu, ima li decu? *Ima li decu s*

Kristijanom? Moj podsvest promolila je svoju ružnu glavu i ceri se. Ta pomisao me je prenerazila, pripala mi je muka od nje. Zna li doktor Flin za nju?

Ustala sam iz kreveta i ponovo uključila paklenu mašinu. Imam zadatak. Nestrpljivo dobujem prstima dok čekam da se pojavi plavi ekran. Potražila sam *Gugl slike* i ukucala „Kristijan Grej“ u pretraživač. Ekran se ispunio njegovim slikama: s crnom kravatom, u odelu, pobogu - Hoseove fotografije iz *Hitmana* na kojima ima belu košulju i fianelske pantalone. Kako li su dospele na internet? Čoveče, kako je zgodan!

Brzo idem dalje: nekoliko s poslovnim saradnicima, pa slika za slikom najfotogeničnijeg čoveka koga prisno poznajem. *Pri-sno? Poznajem li Kristijana prisno? Poznajem*

ga seksualno a verujem da tu ima još mnogo toga što valja otkriti. Znam da je hirovit, težak, zabavan, hladan, srdačan... pobogu, taj čovek je hodajuća gomila suprotnosti. Kliknula sam sledeću stranu. Sam je na svim fotografijama i setila sam se Kejtinih reči da nije videla nijednu njegovu sliku s devojkom, što ju je navelo da pita je li homoseksualac. A onda, na trećoj strani, nailazim na fotografiju sa mnom, na dodeli diploma. Njegova jedina fotografija sa ženom - i to sa mnom.

Bokte! Ja sam na Guglu. Zurim u nas. Izgledam kao da me je fotograf iznenadio, nervozna, kolebljiva. Ovo je snimljeno neposredno pre nego što sam pristala da pokušam. Kristijan izgleda nemoguće lepo, mirno i pribrano - i nosi *onu kravatu*. Pogledala sam ga, kakvo divno lice, divno lice koje možda tre-nutno gleda gospođu prokletu Robinson. Sačuvala sam fotogra-fiju među omiljenim i onda pregledala svih osamnaest strana koliko je *Gugl* izbacio... ništa. Ne mogu da nađem gospođu Robinson. Ali moram da znam je li s njom. Poslala sam Kri-stijanu kratak mejl.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Prikladno društvo za večeru

Datum: 31. maj 2011, 23.58 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Kristijan Grej

Nadam se da ćete ti i tvoja prijateljica uživati u večeri.

Ana

P. S. Je li ona gospođa Robinson?

Pritisla sam „poslati“ i malodušno se vratila u krevet, odlučna da ispitam Kristijana o njegovom odnosu s tom ženom. Jednim delom očajnički želim da saznam još, dok

drugim hoću da zaboravim da mi je ikad rekao. Dobila sam i menstruaciju pa moram da se setim da ujutru popijem pilu-lu. Brzo sam namestila podsetnik u kalendaru na blekberiju. Spustila sam ga na noćni stočić, legla i konačno utonula u nemirni san, želeći da smo u istom gradu umesto što nas deli četiri hiljade kilometara.

Pošto smo jutro provele u kupovini a popodne ponovo na plaži, majka je odlučila da večer provedemo u kafiću. Ostavile smo Boba da gleda televiziju i obrele se u pomodnom baru u najraskošnijem hotelu u Savani. Pijem drugi kosmpoliten. Majka ispija treći. Pruža mi dodatne uvide u krhki muški ego. Veoma je uznemirujuće.

„Znaš, Ana, muškarci misle da je sve što čuju iz ženskih usta problem koji valja rešiti. A ne neka neodređena zamisao o kojoj bismo dumale, razgovarale neko vreme pa zaboravile. Muškarci vole da delaju.”

„Mama, što mi to govoriš?” Ne uspevam da sakrijem zlovo-lju. Takva je celog dana.

„Dušo, zvučiš tako izgubljeno. Nikad nisi dovela momka kući. Nikad nisi ni imala momka dok smo živeli u Las Vegasu. Mislila sam da će se nešto desiti s onim momkom koga si upo-znala na fakultetu, s Hoseom.”

„Mama, Hose mi je samo drug.”

„Znam, mila. Ali nešto se dešava i mislim da mi nisi sve rekla.” Pogledala me je, a na licu joj se videla majčinska briga.

„Samo sam morala da se sklonim od Kristijana da sredim misli... to je sve. On ume da me pokopa.”

„Pokopa?”

„Da. Mada mi nedostaje.” Namrštila sam se.

Nisam čula ni reč od Kristijana celog dana. Nijedan mejl, ništa. U iskušenju sam da ga pozovem da se uverim da je dobro. Moj najveći strah jeste da je doživeo udes, a na

drugom mestu je bojazan da ga se ponovo dočepala zla gospođa Robinson. Znam da je to nerazumno, ali kao da izgubim zdrav razum kad je o njoj reč.

„Mila, moram do toaleta.“

Majčino kratko odsustvo pruža mi još jednu priliku da pogledam blekberi. Celog dana sam krišom pokušavala da proverim mejl. Konačno - Kristijanov odgovor!

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Društvo za večeru

Datum: 1. jun 2011,21.40 po istočnom američkom vremenu **Primalac:** Anastazija Stil

Da, večerao sam s gospođom Robinson. Ona mi je samo stara prijateljica, Anastazija.

Radujem se ponovnom susretu s tobom. Nedostaješ mi.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis hoidings*

Jeste večerao s njom. Lobanja mi se nakostrešila kad su mi adrenalin i bes prostrujali telom. Obistinili su mi se najgori strahovi. *Kako je mogao?* Nema me dva dana i on je odmah otrčao s tom zlom vešticom.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: STARO društvo za večeru

Datum: 1. jun 2011,21.42 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Kristijan Grej

Ona nije samo stara prijateljica.

Je li našla novog tinejdžera u koga će zariti kandže?

Jesi li postao prestar za nju?

Jeste li zato raskinuli?

Pritisla sam „poslati“ baš kad mi se majka vratila. „Ana, veoma si bleđa. Šta se desilo?“ Odmahnula sam glavom.

„Ništa. Hajde da naručimo još jedno piće“, promrmljala sam tvrdoglavo.

Naborala je čelo, ali je podigla pogled, privukla pažnju jednog konobara i pokazala na naše čaše. Klimnuo je glavom. Shvatio je univerzalni znak za „još jednu turu, molim vas“. Dok je to radila, brzo sam pogledala svoj blekberi.

Šalje:

Kristijan

Grej

Predmet:

Pazi se...

Datum: 1. jun 2011, 21.45 po istočnom američkom vremenu **Primalac:** Anastazija Stil

O tome ne želim da razgovaram mejlom. Koliko ćeš kosmopolitena da popiješ?

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings* *Jebote, onje*

ovde.

DVADESET
POGLAVLJE

TREĆE

Uzrujano sam se osvrnula, ali ne vidim ga.

„Ana, šta ti je? Izgledaš kao da si videla duha.“

„Kristijan je ovde.“

„Molim? Stvarno?“ I ona se osvrnula.

Zaboravila sam da joj kažem za njegove progoniteljske sklonosti.

Ugledala sam ga. Srce mi je poskočilo pa uzrujano zalupalo kad je pošao prema nama. *Onje stvarno tu - zbog mene.* Moja unutrašnja boginja kličući skoči sa šezlonga. Kristijan se gipko probija kroz gužvu, a kosa mu sija kao izglancan bakar pod prigušenim halogenim svetlima. Bistre sive oči blistaju mu od - besa? Napetosti? Usta su mu stisnuta, brada napregnuta. O, *jebote... ne.* Mnogo sam ljuta na njega, a on je ovde. Kako mogu da se ljutim na njega pred majkom?

Stao je pored našeg stola i obazrivo me pogledao. Nosi belu lanenu košulju, kao uvek, i farmerke.

„Ćao“, zakreštala sam. Ne mogu da sakrijem zapanjenost i divljenje što ga vidim ovde.

„Ćao“, odgovorio je, nagnuo se i poljubio me u obraz, izne-nadivši me.

„Kristijane, ovo je moja majka, Karla.“ Moje usađeno lepo vaspitanje prevladava.

Okrenuo se prema njoj. „Gospođo Adams, veoma mi je drago što sam vas upoznao.“

Otkud zna njeno prezime? Uputio joj je onaj osmeh od koga staje srce; mora da ga je on patentirao. Mama nema nikakve šanse. Donja vilica joj se oklembesila gotovo do stola. *Pobogu, mama, saberi se.* Prihvatila je njegovu ispruženu ruku, ali nije odgovorila. O, u genima nam je da ostanemo bez teksta od zapanjenosti - nisam imala predstavu.

„Kristijane“, prozborila je konačno bez daha.

Znalački joj se osmehnuo, blistavih sivih očiju. Zaškiljila sam zbog oboje.

„Otkud ti ovdje?" Pitanje je ispalo ogorčenije nego što sam nameravala i osmeh mu je iščileo. Izraz mu je uzdržan. Oduševljena sam što ga vidim, ali i potpuno izbačena iz ravnoteže, a bes zbog gospođe Robinson mi i dalje kola venama. Ne znam da li da vičem na njega ili da mu se bacim u zagrljaj - mada mislim da mu se nijedno ne bi dopalo. - Zanima me koliko dugo nas posmatra. A uzrjajala sam se i zbog mejla koji sam mu poslala.

„Došao sam da te vidim, naravno." Pogledao me je ravno-dušno. *Oh, o čemu li razmišlja?* „Odseo sam u ovom hotelu."

„Ovde si odseo?" Zvučim kao studentkinja druge godine na amfetaminima, čak je i mojim ušima prepiskavo.

„Pa, juče si rekla da želiš da sam tu." Zastao je da mi proceni reakciju. „Cilj nam je da zadovoljimo, gospođice Stil." Glas mu je tih, bez imalo humora.

Sranje -je li ljut? Možda zbog primedaba o gospođi Robin-son? Ili zbog toga što pijem treći kosmopoliten, a uskoro ću i četvrti? Moja majka uzrjajano prelazi pogledom s njega na mene.

„Hoćeš li da popiješ piće s nama, Kristijane?" Mahnula je konobaru, koji se u nanosekundi stvorio pored nje.

„Džin-tonik", rekao je Kristijan. „Hendriks, ako imate, ili bombaj safir. Krastavac uz hendriks, limeta s bombajem."

Bokte... samo Kristijan može od naručivanja pića da napravi obrok.

„I još dva kosma", dodala sam, uznemireno pogledavši Kristijana. Pijem s majkom - nema šanse da se naljuti zbog toga.

„Molim te, uzmi stolicu, Kristijane." „Hvala, gospođo Adams."

Kristijan je privukao stolicu i gipko se smestio pored mene.

„Dakle, slučajno si se našao u hotelu u kojem pijemo?", pitala sam, trudeći se da mi glas ostane nehajan.

„Ili vas dve slučajno pijete u hotelu u kojem sam odseo", odvrati Kristijan. „Upravo sam večerao, došao ovamo i ugle-dao te. Bio sam rasejan jer sam razmišljao o tvom poslednjem mejlu, a onda sam te spazio. Kakva slučajnost, a?" Nakrivio je glavu i vidim nagoveštaj osmeha. *Hvala bogu* - možda će veće ipak ispasti dobro.

„Mama i ja smo jutros bile u kupovini, a po podne na plaži. Odučile samo završimo veče s nekoliko koktela", promrmljala sam, misleći da mu dugujem nekakvo objašnjenje.

„Jesi li kupila tu majičicu?" Klimnuo je glavom prema mojoj novoj zelenoj, svilenoj majici na bretele. „Ta boja ti pristaje. I sunce te je uhvatilo. Izgledaš prelepo."

Pocrvenela sam i ostala bez teksta zbog njegovog komplimenta.

„Pa, hteo sam sutra da te posetim. Ali eto te ovde."

Uhvatio me je za ruku i nežno je stisnuo, prelazeći mi pal-cem po zglobovima prstiju... osetila sam poznato privlačenje. Električni naboj pojuri mi pod kožom od blagog pritiska nje-govog palca, zapali mi krvotok i prošiša telom, paleći sve na svom putu. Nisam ga videla dva dana. *Au...* Želim ga. Zastao mi je dah. Zatreptala sam i stidljivo se osmehnula. Vidim kako i njemu osmejак poigrava na usnama.

„Hteo sam da te iznenadim. Ali, kao i uvek, Anastazija, ti si mene iznenadila."

Brzo sam pogledala mamu, koja bulji u Kristijana... da, bulji! *Prestani, mama*. Kao da je egzotično biće kakvo nikad nije vide-la. Hoću reći, znam da nikad nisam imala dečka, a Kristijana tako zovem samo da bi nekako mogla da ga predstavljам - ali zar je tako neverovatno što mogu da privučem muškarca? *Ovog muskarca? Da, iskreno - pogledaj ga samol* - breću se moja podsvest. Ma umukni! Ko te je uopšte zvao? Mrko sam pogle-dala mamu - ali ona kao da nije ni primetila.

„Neću da ti smetam dok si s majkom. Povuci ću se čim popijem piće. Imam posla", rekao je iskreno.

„Kristijane, divno je što sam te konačno upoznala", umešala se mama, povrativši moć govora. „Ana mi je pričala veoma lepe stvari o tebi."

Osmehnuo joj se. „Stvarno?" Razveseljeno me je pogledao i podigao obrvu. Ponovo sam pocrvenela.

Konobar nam je doneo pića.

„Hendriks, gospodine", rekao je pobjednički.

„Hvala", promrmlja Kristijan s odobravanjem.

Nervozno sam otpila gutljaj kosma.

„Koliko ćeš ostati u Džordžiji, Kristijane?" upita mama.

„Do petka, gospođo Adams."

„Hoćeš li da večeraš s nama sutra uveče? I, molim te, zovi me Karla."

„Bilo bi mi zadovoljstvo, Karla."

„Odlično. A sad me izvinite, moram do toaleta."

Mama... malopre si bila. Očajnički sam je pogledala kad je ustala i otišla, ostavivši nas same.

„Dakle, ljutiš se na mene zato što sam večerao sa starom prijateljicom." Kristijan se obazriv zagledao u mene usplamtelim očima pa mi podigao šaku do usana i nežno mi poljubio zglobov svakog prsta.

Pobogu, hoće da sad pričamo o tome?

„Da", promrmljala sam dok mi uzavrela krv struji telom.

„Naš seksualni odnos je odavno okončan, Anastazija", prošaputao je. „Ne želim nikoga osim tebe. Zar to još nisi shvatila?"

Zatreptala sam. „Mislim da ona zlostavlja decu, Kristijane." Zadržala sam dah dok sam čekala njegov odgovor.

Prebledeo je. „To je velika osuda. Nije bilo tako", prošaputao je preneraženo. Pustio mi je ruku.

Osuda?

„Pa kako je onda bilo?" Kokteli su mi ulili hrabrost.

Zbunjeno se namrštio. Nastavila sam: „Iskoristila je ranjivog petnaestogodišnjaka. Da li bi bilo u redu i da si bio petnaestogo-dišnjakinja, a ona se pretvorila u gospodina Robinsona, koji te je namamio na sado-mazo vezu? Šta da se to desilo tvojoj sestri?”

Oštro je udahnuo i mrko me pogledao. „Ana, nije bilo tako.”

Oštinula sam ga pogledom.

„Dobro, meni nije tako izgledalo”, nastavio je tiho. „Ona je dobro uticala na mene. Pružila mi je ono što mi je bilo potrebno.”

„Ne shvatam.” Sad sam ja zbunjena.

„Anastazija, majka će ti se brzo vratiti. Nije mi prijatno da sad razgovaram o tome. Možda kasnije. Ako me ne želiš ovde, avion mi je spreman na *Hilton hedu*. Mogu da odem.”

Ljutje na mene... ne.

„Ne, nemoj da ideš. Oduševljena sam što si ovde. Samo hoću da razumeš. Ljuti me što si izašao na večeru s njom čim sam otišla. Seti se kakav si kad sam u Hoseovom društvu. Hose mi je dobar prijatelj. Nikad nisam imala seksualni odnos s njim. Dok ste vas dvoje...” Začutila sam, ne želeći dalje da mislim o tome.

„Ljubomorna si?” Zblanuto se zagledao u mene. Pogled mu je neznatno smekšao.

„Jesam. I ljuta zbog onoga što ti je uradila.”

„Anastazija, ona mi je pomogla. To je sve što ću reći o tome. A što se tvoje ljubomore tiče, stavi se u moju kožu. Nisam morao nikome da pravdam svoje postupke poslednjih sedam godina. Nikom živom. Radim ono što hoću, Anastazija. Volim svoju nezavisnost. Nisam izašao s gospođom Robinson da bih te uzrujao. Izašao sam zato što povremeno zajedno večeramo. Ona mi je prijateljica i poslovna partnerka.”

Poslovna partnerka? Sranje. To je novost.

Gleda me i procenjuje moj izraz. „Da, mi smo poslovni saradnici. Završeno je sa seksom među nama. Tako je već godinama.”

„Zašto ste raskinuli?”

Stisnuo je usne i zavarničio očima. „Njen muž je saznao.”

Jebote!

„Možemo li o tome da razgovaramo neki drugi put - na nekom privatnijem mestu?” zarežao je.

„Mislim da me nikad nećeš ubediti da ona nije pedofil.”

„Ne mislim tako o njoj. Niti sam ikad. Sad je dosta!” brec-nuo se.

„Jesi li je voleo?”

„Kako se provodite?” Niko nije video da se moja majka vratila.

Navukla sam usiljen osmeh na lice kad smo se Kristijan i ja brzo... kao krivci... odmakli jedno od drugog. Pogledala me je. „Lepo, mama.”

Kristijan pijucka piće i pažljivo me posmatra, uzdržanog izraza. O čemu li razmišlja? Da li ju je voleo? Mislim da ću potpuno odlepiti ako jeste.

„Pa, devojke, ostavljam vas.”

Ne... ne... ne može ovako da me ostavi.

„Molim vas, stavite pića na moj račun, soba šeststo dvanaest. Zvaću te ujutru, Anastazija. Do sutra, Karla.”

„O, tako je lepo čuti da te neko zove punim imenom.”

„Lepo ime za lepu devojku”, promrmljao je Kristijan dok se rukovao s njom. Mama se istopila.

O, mama, zar i ti, sine Brute? Ustala sam, gutajući ga pogledom, moleći ga da mi odgovori na pitanje. Smerno me je poljubio u obraz.

„Čaos, draga”, prošaputao mi je na uvo. I onda je otišao.

Prokleti za/uđenik kontrolom. Bes se vratio nesmanjenom žestinom. Klonula sam u stolicu i okrenula se prema majci.

„Pa, ostavio me je bez teksta. On je odlična prilika. Mada mi nije jasno šta se dešava među vama. Mislim da morate da razgovarate jedno s drugim. Au - a tek potisnuta

seksualna napetost! Nepodnošljiva je." Teatralno je mahнула rukom pred licem.

„MAMA!"

„Idi i razgovaraj s njim."

„Ne mogu. Došla sam da vidim tebe."

„Ana, došla si zato što si zbunjena u vezi s tim momkom. Očigledno je da ste ljudi jedno za drugim. Moraš da razgovaraš s njim. Upravo je preleteo pet hiljada kilometara da te vidi, za ime boga. A znaš kako je naporno putovati avionom."

Pocrvenela sam. Nisam joj rekla za njegov lični avion.

„Šta?" otresla je.

„Ima svoj avion", promrmljala sam postiđeno, „i udaljenost je samo četiri hiljade kilometara, mama." *Zašto se stidim?* Izvila je obrve.

„Opa", promrsila je. „Ana, nešto se dešava među vama. Pokušavam da otkrijem šta otkako si došla ovamo. Ali šta god da je problem, rešićeš ga samo razgovorom s njim. Možeš da razmišljaš koliko hoćeš, ali ništa nećeš postići bez pravog razgovora."

Namrštila sam se.

„Ana, uvek si imala sklonost da previše razmišljaš o svemu. Poslušaj srce. Šta ti ono govori, dušo?" Zagledala sam se u prste.

„Mislim da ga volim", promrmljala sam.

„Znam, mila. I on tebe voli."

„Ne!"

„Da, Ana. Dovraga - šta ti još treba? Da nosi neonski natpis na čelu?"

Zagledala sam se u nju. Suze su me zapekle u uglovima očiju. „Ana, draga. Ne plači." „Ne verujem da me voli."

„Baš me briga koliko je bogat, ali neće sve da ostavi, sedne u svoj lični avion i preleti ceo kontinent samo radi popodnevnog čaja. Idi kod njega! Ovo je prelepo mesto, veoma romantično. A takode je i neutralna teritorija."

Vrpoijim se pod njenim pogledom. Istovremeno želim i ne želim da odem.

„Dušice, nemoj da osećaš obavezu da se vratiš sa mnom. Želim da budeš srećna - a trenutno mi se čini da ključ tvoje sreće leži u sobi šeststo dvanaest. Ako budeš morala da se vratiš kući kasnije, ključ je ispod saksije s jukom na prednjem tremu. A ako ostaneš - pa... sad si velika devojčica. Samo se čuvaj.“

Pocrvenela sam kao crveni deo američke zastave.
Pobogu, mama.

„Hajde prvo da popijemo piće.“

„To je moja cura.“ Široko se osmehnula.

BOJAŽLJIVO SAM POKUCALA na vrata sobe šeststo dva-naest i sačekala. Kristijan mi je otvorio. Priča mobilnim. Izne-nađeno je zatreptao pa širom otvorio vrata da me pusti unutra.

„Sve otpremnine su zaključene...? A cena...?“ Zazviždao je. „Au... to je bila skupa greška... A Lukas...?“

Osvrnula sam se po prostoriji. Uzeo je apartman kao onaj u *Hitmanu*. Nameštaj je veoma savremen. Prigušena tamnolju-bičasta i zlatna s bronzanim izlivima na zidovima. Kristijan je prišao komodi od tamnog drveta i otvorio mini-bar. Pokazao mi je da se poslužim pa otišao u spavaću sobu. Pretpostavljam da ne želi da slušam njegov razgovor. Slegnula sam ramenima. Nije to uradio kad sam mu ušla u radnu sobu. Čujem kako curi voda... puni kadu. Uzela sam sok od narandže. Ušetao je natrag u sobu.

„Neka mi Andrea pošalje seme. Barni je rekao da je rešio problem...“ Nasmejao se. „Ne, petak... Zanima me jedna parcela ovde... Da, neka Bil pozove... Ne, sutra... Hoću da vidim šta Džordžija može da nam ponudi ako se proširimo.“ Ne skida pogled s mene. Pružio mi je čašu i pokazao na vedro s ledom.

„ Ako su im podsticaji dovoljno privlačni... Mislim da bi tre-balo da razmislimo, mada nisam siguran zbog proklete vrućine ovde... Slažem se, Detroit ima neke prednosti, a i svežiji je..." Načas se smrkao. *Zašto?* „Neka se Bil javi. Sutra... ne suviše rano." Prekinuo je vezu i pogledao me, neshvatljivog izraza. Ćutanje traje.

Dobro... moj je red da pričam.

„Nisi mi odgovorio na pitanje", promrsila sam.

„Nisam", odgovorio je tiho, raširenih i opreznih sivih očiju.

„Nisi mi odgovorio na pitanje ili je nisi voleo?"

Prekrstio je ruke i naslonio se na zid. Osmejak mu poigrava na usnama.

„Sta radiš ovde, Anastazija?"

„Upravo sam ti rekla."

Duboko je uzdahnuo.

„Ne, nisam je voleo." Namrštio se. Istovremeno je razgaljen i zbunjen.

Nisam ni shvatila da zadržavam dah. Kad sam ga ispustila, klonula sam kao stari platneni džak. *Pa, hvala bogu na tome.* Kako bih se osećala da je stvarno voleo tu vešticu?

„Prava si zelenooka boginja, Anastazija. Ko bi rekao?"

„Podsmevaš mi se, gospodine Greje?"

„Ne bih se usudio." Ozbiljno je odmahnuo glavom, ali oči mu zločesto sijaju.

„O, mislim da se usuđuješ i da mi se često smeješ."

Podsmehnuo se kad sam ponovila reči koje mi je jednom uputio. Pogled mu je potamneo.

„Molim te, prestani da grizeš usnu. U mojoj si sobi. Nisam te video skoro tri dana i dugo sam putovao da bih te video." Glas mu se promenio, tih je, senzualan.

Blekberi mu je zapištao i trgao nas. Isključio ga je i ne pogle-davši ko ga zove. Zastao mi je dah. Znam kuda ovo vodi... *ali trebalo bi dapričamo.* Zakoračio je prema meni gledajući me s onim izrazom seksi grabljivca.

„Želim te, Anastazija. Odmah. I ti mene želiš. Zato si ovde."

„Stvarno sam htela da znam", prošaputala sam u svoju odbranu.

„Pa, pošto si saznala, ostaješ li ili odlaziš?"

Pocrvenela sam kad se zaustavio ispred mene.

„Ostajem", promrmljala sam, gledajući ga sa zebnjom.

„0, nadam se." Zagledao se u mene. „Bila si veoma ljuta na mene", prodahtao je.

„Jesam."

„Ne sećam se da se ikad neko naljutio na mene osim članova porodice. Sviđa mi se."

Prešao mi je vrhovima prstiju niz obraz. Au, njegova blizina, njegov divan miris. Trebalo bi da pričamo, ali srce mi tutnji, krv mi peva dok mi kola telom, želja se skuplja pa razliva... svugde. Kristijan se nagnuo i prešao mi nosom po ramenu sve do uva, uplevši mi prste u kosi.

„Trebalo bi da razgovaramo", prošaputala sam.

„Kasnije."

„Želim da ti kažem mnogo toga."

"

Nežno me je poljubio ispod ušne školjke i prstima mi stegao kosu. Zabacio mi je glavu i izložio mi vrat poljupcima. Zubima mi je očešao bradu dok mi je ljubio vrat.

„Želim te", prodahtao je.

Zaječala sam i uhvatila ga za ruke.

„Krvariš li?" Nastavlja da me ljubi.

Jebote. Može li išta da mu promakne?

„Da", prošaputala sam postiđeno.

„Imaš li grčeve?"

„Ne." Pocrvenela sam. *Pobogu...*

Prestao je da me ljubi kako bi me pogledao.

„Jesi li popila pilulu?"

„Da." Može li postati gore od ovoga?

„Hajdemo da se okupamo."

Oh?

Uhvatio me je za ruku i poveo u spavaću sobu. koju zauzima ogroman krevet s raskošnim baldahinom. Ali nismo se tu zau-stavili. Odveo me je u kupatilo, koje se sastoji od dve prostorije, sve u akvamarinu i belom krečnjaku. Ogromno je. U drugoj prostoriji je ukopana kada, dovoljno velika za četvoro. Do nje vodi nekoliko kamenih stepenika i polako se puni vodom. Para se blago izvija nad penom. Primetila sam da se kamena klupa pruža uz ivice. Sveće trepere s jedne strane. Au... sve je to uradio dok je pričao telefonom.

„Imaš li gumicu za kosu?“

Zatreptala sam, potražila u džepu farmerki i izvadila gumicu.

„Podigni kosu“, naložio je blago. Poslušala sam.

Toplo je i sparno pored kade. Majica počinje da mi se lepi za kožu. Nagnuo se i isključio slavinu. Poveo me je natrag u prvi deo kupatila i stao iza mene pred velikim ogledalom iznad dva staklena umivaonika.

„Izuj sandale“, promrmljao je. Brzo sam poslušala i ostavila ih na podu od krečnjaka.

„Podigni ruke“, produhtao je. Uradila sam kako je rekao. Podigao mi je majicu preko glave i ostala sam polugola. Ne odvajajući pogled od mog, otkopčao mi je gornje dugme i šlic na farmerkama.

„Uzeću te u kupatilu, Anastazija.“

Nagnuo se i poljubio me u vrat. Nakrivila sam glavu da mu olakšam pristup. Gurnuo mi je palčeve u farmerke i polako ih povukao nadole. Cučnuo je kad ih je zajedno s mojim gaćicama spustio do poda.

„Iskorači iz farmerki.“

Uhvatila sam se za ivicu umivaonika i poslušala. Naga sam, zurim u svoj odraz, a on kleči iza mene. Ljubi mi i nežno gricka zadnjicu. Ciknula sam. Ustao je i još jednom me pogledao u ogledalu. Pokušavam da stojim mirno, odolevajući prirodnoj reakciji da se pokrijem. Raširio je dlan

preko mog stomaka, obuhvativši me gotovo od kuka do kuka.

„Pogledaj se. Tako si lepa“, promrmljao je. „Oseti samu sebe.“ Uhvatio mi je obe ruke, položivši mi dlanove na nadlanice i isprepletevši prste s mojim. Spustio mi je šake na stomak. „Oseti kako ti je meka koža.“ Glas mu je blag i tih. Opisao je spor krug mojim rukama pa ih podigao do grudi. „Oseti kako su ti grudi pune.“ Postavio mi je šake tako da sam obujmila grudi. Nežno mi palčevima miluje bradavice.

Prostjenjala sam kroz rastvorene usne i izvila leđa kako bi mi grudi ispunile šake. Stisnuo mi je bradavice između naših palčeva i nežno ih povukao kako bi se još izdužile. Opčinjeno gledam bludno stvarjenje koje se uvija ispred mene. *O, ovo je dobro.* Prostjenjala sam i zažmurila, ne želeći više da gledam tu pohotnu ženu u ogledalu koja se topi pod našim rukama... njegovim rukama... koja dodiruje moju kožu kao što bi on činio, oseća koliko je to uzbudljivo - samo njegov dodir i mirne, blage naredbe.

„Tako je, malena“, promrmljao je.

Navodi mi ruke niz telo, niz struk do kukova pa kroz stidne dlačice. Gurnuo je nogu između mojih, još više mi razdvojivši stopala, pa mi povukao šaku preko ribice, jednu pa drugu, postavivši ritam. Veoma je erotično. Stvarno sam marioneta a on je gospodar lutaka.

„Vidi kako sijaš, Anastazija“, prošaputao je dok mi je obasi-pao rame poljupcima i nežnim ujedima. Zaječala sam. Odjed-nom me je pustio.

„Nastavi“, naložio je i odmakao se da me gleda.

Trljam se. *Ne.* Hoću da on to radi. Nije isti osećaj. Izgublje-na sam bez njega. Skinuo je košulju preko glave i brzo svukao farmerke.

„Više bi volela da ja to radim?“ Njegov sivi pogled me prlji u ogledalu.

„0, da... molim te“, prodahtala sam.

Ponovo je obavio ruke oko mene i uhvatio mi šake. Nastavlja da mi senzualno miluje ribicu, klitoris. Golicaju

me malje na njegovim grudima, njegov ud me pritiska. *Oh, uskoro... molim te.* Gricnuo mi je potiljak i zažmurila sam, uživajući u bezbroj nadražaja: vrat, međunožje... njegovo telo iza mene. Naglo je prestao i okrenuo me prema sebi. Jednom rukom mi je obujmio članke i prikovao mi ruke iza leđa, a drugom me je povukao za rep. Priljubljena sam uz njega. Grozničavo me je poljubio, satirući mi usta svojim. Drži me u mestu.

Isprekidano diše kao i ja.

„Kad ti je počela menstruacija, Anastazija?" upita iz vedra neba. „Ovaj... juče", promrmljala sam, veoma napaljena. „Dobro je." Pustio me je i okrenuo.

„Uхвати se za umivaonik", naredio je i povukao mi kukove unazad, kao u igraonici, tako da sam se presamitila.

Posegnuo je između mojih nogu i povukao plavi končić - šta?! - nežno je izvadio tampon i bacio ga u šolju. *Jebote.* Za ime... Pobogu. A onda je u meni... ah! Koža uz kožu... isprva se kreće polako... lagano, isprobava me, gura me... *au.* Stežem umivaonik, dahćem, guram telo prema njemu, osećam ga u sebi. O, divne li agonije... rukama mi je stegao kukove. Uhvatio je kazneni ritam - unutra, napojije. Ispružio je ruku i pronašao mi klitoris, masira me... o, pobogu. Osećam kako ubrzavam.

„Tako je, malena", zagraktao je dok se zarivao u mene, iskri-vivši kukove. To je dovoľjno da se vinem visoko.

Ah... svršavam, glasno, držeći se za umivaonik kao da mi život zavisi od toga dok se kovitlam u orgazmu. Sve se istovre-meno vijori i steže. On svršava za mnom, čvrsto me držeći, prih'ubijen uz moja leđa i uzvikuje moje ime kao da je litanija ili molitva.

„0, *Ana!*" Disanje mu je isprekidano uz moje uvo, potpuno usklađeno s mojim. „O, malena, hoću li te se ikad zasititi?" prošaputao je.

Polako smo skliznuli na pod. Obavio je ruke oko mene, zarobio me. Hoće li uvek biti ovako? Tako poražavajuće, tako sveprožimajuće, tako izbezumljujuće i zavodljivo.

Htela sam da razgovaramo, ali sad sam iscrpljena i omamb'ena od vođenja ljubavi i pitam se hoću li *seja njega* ikad zasititi?

Sklopčana sam mu u krilu, s glavom na njegovim grudima dok se oboje pribiramo. Veoma blago udišem njegov miris, opojni miris. *Ne smem da ga dotaknem nosem. Ne smem da ga dotaknem nosem.* Ponavljam mantru u glavi - iako sam u iskušenju da to uradim. Hoću da podignem ruku i prstima mu šaram po maljama... ali se odupirem, znajući da on to mrzi. Oboje ćutimo, izgubljeni u svojim mislima. Izgubljena sam u njemu... izgubljena za njega.

Setila sam se da imam menstruaciju.

„Krvarim“, promrmljala sam.

„Ne smeta mi“, prošaputao je.

„Primitila sam.“ Zajedljivost mi se prikrala u glas.

Napeo se. „Smeta li ti?“ pitao je tiho.

Smeta li mi? Možda bi trebalo... treba li? Ne, ne smeta mi. Zavalila sam se i pogledala ga. Uzvrća mi nežnim sivim obla-kom u očima.

„Nimalo.“

Podsmehnulo se. „Dobro. Hajde da se okupamo.“

Ispravio se i spustio me na pod dok je ustajao. Ponovo sam primetila male, okrugle bele ožiljke na njegovim grudima. Nisu od malih boginja, odsutno sam pomislila. Grejs je rekla da mu nisu ostali ožiljci. *Jebote...* mora da su opekotine. Od čega? Prebledela sam kad sam shvatila, preplaviše me preneraženost i zgroženost. Od cigareta? Gospođa Robinson, njegova prava majka, ko? Ko mu je to uradio? Možda postoji razumno obja-šnjenje, a ja preterujem - mahnita nada mi se rodila u grudima, nada da grešim.

„Šta je bilo?“ Kristijan se uplašeno razrogačio.

„Tvoji ožiljci“, prošaputala sam. „Nisu od malih boginja.“

U deliću sekunde se zatvorio, na moje oči. Stav mu se od opuštenog i mirnog promenio u odbramben - čak i ljut.

Namrštio se, lice mu se smrklo, a usne se stisle u tanku crtu.

„Nisu“, brecnuo se, ali nije rekao više ništa. Pružio mi je ruku i povukao na noge.

„Ne gledaj me tako.“ Glas mu je hladniji i prekoran. Pustio mi je ruku.

Pocrvenela sam, prekorena. Zagledala sam se uprste. Znam, znam da je neko gasio cigarete na Kristijanu. Muka mi je.

„Je l' ona to uradila?“ prošaputala sam. Jače je od mene.

Nije rekao ništa pa moram da podignem glavu. Strelja me pogledom.

„Ona? Gospoda Robinson? Ona nije životinja, Anastazija. Naravno da nije. Ne shvatam zašto od nje praviš crnog đavola.“

Stoji preda mnom, nag, s mojom krvlju na sebi... i konačno razgovaramo. I ja sam naga - nemamo gde da se sakrijemo, osim možda u kadi. Duboko sam udahnula, prošla pored njega i sišla u vodu. Divno je topla, umirujuća i duboka. Utonula sam u mirišljavu penu i zagledala se u njega, krijući se u mehurićima.

„Samo se pitam kakav bi bio da je nisi upoznao. Da te nije upoznala s tvojim... ovaj, načinom života.“

Uzdahnuo je i ušao u kadu naspram mene. Vilica mu je napeto stisnuta, oči ledene. Gipko se spustio u vodu, pazeći da me ne dotakne. *Pobogu, zar sam ga toliko naljutila?*

Ravnodušno me posmatra, nedokučivog izraza, ne progova-ra. Ponovo se tišina odužila, ali odolevam. Red je na tebe, Greje - neću da popustim ovog puta. Moja podsvest je nervozna, uzrujano gricka nokte - ovo može da pukne u bilo kom prav-cu. Kristijan i ja zurimo jedno u drugo, ali držim se. Konačno, posle - kako mi se čini - milenijuma, odmahnuo je glavom i podrugljivo se nakezio.

„Da nije bilo gospođe Robinson, verovatno bih pošao putem svoje biološke majke.“

Oh! Zatreptala sam. Narkoman ili kurva? Ili i jedno i drugo?

„Volela me je na način koji mi je bio... prihvatljiv“, dodao je i slegnuo ramenima.

Šta to znači, kog đavola?

„Prihvatljiv?“, prošaputala sam.

„Da.“ Napregnuto me posmatra. „Odvukla me je s puta uni-štenja kojim sam pošao. Veoma je teško odrastati u savršenoj porodici kad nisi savršen.“

Jao, ne. Usta su mi se osušila dok sam prihvatala njegove reči. Izraz mu je nedokučiv. Neće mi reći više ništa. Veoma je uzrujavajuće. Teturam se u sebi - zvuči kao da prezire samog sebe. A gospođa Robinson ga je volela. *Jebote... je l' ga još voli? Osećam se kao da me je neko šutnuo u stomak.*

„Je l' te i dalje voli?“

„Ne verujem, ne na taj način.“ Namrštio se kao da mu to nije palo na pamet. „Stalno ti govorim da je to bilo davno. Prošlost. Ne bih to mogao da promenim ni da hoću, a neću. Ona me je spasla od mene samog.“ Ogorčeno je prošao mokrom rukom kroz kosu. „Nikad nisam o tome razgovarao ni s kim.“ Zastao je. „Osim s doktorom Flinom, naravno. Pričam o tome s tobom samo zato što želim da mi veruješ.“

„Verujem ti, ali hoću da te bolje upoznam. A kad pokušam da razgovaram s tobom, promeniš temu. Toliko toga želim da znam.“

„Zaboga, Anastazija. Šta hoćeš da znaš? Šta moram da ura-dim?“ Oči mu varniče i, iako nije podigao glas, znam da se savlađuje.

Zagledala sam se u ruke, vidljive pod vodom pošto su mehu-rići počeli da se raspršavaju.

„Samo pokušavam da shvatim, ti si velika tajna. Ni nalik nikome koga sam upoznala. Drago mi je što mi odgovaraš na ono što želim da znam.“

Možda su mi kokteli ulili hrabrost, ali odjednom ne mogu da podnesem našu odvojenost. Pomerila sam se kroz

vodu i naslo-nila na njega. Telo uz telo. Napeo se i obazrivo me pogledao kao da ću ga ujesti. *Pa, to jepreokret.* Moja unutrašnja boginja ga iznenađeno, zamišljeno posmatra.

„Molim te, ne ljuti se na mene“, prošaputala sam.

„Ne ljutim se na tebe, Anastazija. Samo nisam navikao na ovakve razgovore - ovakvo ispitivanje. To radim samo s dok-torom Flinom i...“ Ućutao je i namrštio se.

„S njom. Gospođom Robinson? Razgovaraš s njom?“, pod-stakla sam ga, savlađujući se.

„Da.“

„O čemu?“

Okrenuo se prema meni i voda se prelila preko ivice kade. Spustio mi je ruku oko ramena, naslonivši je na ivicu.

„Ala si uporna“, promrmljao je. Zlovolja mu se prikrala u glas. „O životu, svemiru, poslu. Anastazija, mi se veoma dugo poznajemo. Možemo da razgovaramo o svemu.“

„O meni?“ prošaputala sam.

„Da.“ Sive oči me pažljivo posmatraju.

Ujela sam se za donju usnu, pokušavajući da suzbijem izne-nadnu navalu besa.

„Zašto pričaš o meni?“ Pokušala sam da ne zvučim cmiz-dravo i razdražljivo, ali nisam uspela. Znam da moram da pre-stanem. Previše ga pritiskam. Moja podsvest je ponovo iskrivila lice kao s Munkove slike *Krik*.

„Nikad nisam upoznao nikoga kao što si ti, Anastazija.“

„Šta to znači? Nekoga ko nije odmah potpisao tvoje papire, bez pitanja?“

Odmahnuo je glavom. „Potreban mi je savet.“

„I slušaš savete od gospođe pedofilke?“ brećnula sam se. Savlađivanje je teže nego što sam mislila.

„Anastazija, dosta je“, oteresao je i zaškiijio.

Klizam se na tankom ledu i hrlim u opasnost. „Ili ću te pre-baciti preko kolena. Ona me nimalo ne zanima u seksualnom ili ljubavnom smislu. Ona mi je draga, cenjena prijateljica i poslovna partnerka. To je sve. Imamo

zajedničku prošlost, što je meni neizmerno pomoglo iako je njoj rasturilo brak, ali taj deo naše veze je završen."

Još nešto što ne razumem. Bila je udata. Kako im je pošlo za rukom da se toliko dugo kriju?

„A tvoji roditelji nisu saznali?"

„Nisu", zarežao je. „To sam ti rekao."

Znam da je razgovor završen. Ne mogu više da ga zapitkujem o njoj inače će izgubiti živce.

„Jesi li gotova?", brechnuo se.

„Zasad."

Duboko je udahnuo i na moje oči se vidljivo opustio, kao da mu je veliki teret sklonjen s ramena.

„Dobro, sad je red na mene", promrmljao je. Pogled mu je postao hladan, zamišljen. „Nisi mi odgovorila na mejl."

Pocrvenela sam. O, mrzim kad je pažnja usmerena na mene, a izgleda da će se on ljutiti kad god se raspravljamo. Odmah-nula sam glavom. Možda se on tako oseća kad ga zapitkujem, nije navikao da mu neko prkosi. Ta misao je nalik otkrovenju. Odvraća mi pažnju i zbunjuje me.

„Htela sam da odgovorim. Ali sad si ovde."

„Više bi volela da nisam?", prošaputao je. Lice mu je ponovo ravnodušno.

„Ne, drago mi je", promrmljala sam.

„Dobro." Iskreno se osmehnulo s olakšanjem. „I meni je drago što sam ovde - uprkos tvom isleđivanju. Dakle, iako prihvatam tvoje ispitivanje, misliš da imaš diplomatski imunitet zato što sam doleteo čak ovamo da te vidim? Neću da nasednem na to, gospođice Stil. Hoću da znam kako se osećaš."

fao, ne...

„Rekla sam ti. Drago mi je što si ovde. Hvala što si došao čak ovamo", odgovorila sam slabašno.

„Zadovoljstvo je moje." Oči su mu zasjale kad se nagnuo da me poljubi. Osećam kako odmah reagujem na njega. Voda je još topla, kupatilo i dalje puno pare. Povukao se i pogledao me.

„Ne. Mislim da hoću neke odgovore pre nego što se upu-stimo u nešto više.“

Više? Ponovo ta reč. A on želi odgovore... odgovore na šta? Nemam tajnu prošlost - nisam imala teško detinjstvo. Šta hoće da sazna što već ne zna?

Uzdahnula sam pomireno. „Šta te zanima?“

„Pa, za početak šta misliš o našem budućem sporazumu.“

Zatreptala sam. Istina ili laž - moja podsvest i unutrašnja boginja nervozno se zглеdaše. *Dođavola, biram istinu.*

„Ne verujem da ću to moći dugo da radim. Da se čitav vikend pretvaram da sam osoba kakva nisam.“ Pocrvenela sam i zagledala se u šake.

Podigao mi je bradu. Veselo mi se podsmehnuo.

„Ni ja ne verujem da bi mogla.“

Jednim delom se osećam uvređeno i izazvano. „Je l' mi se smeješ?“

„Da, ali ne ružno“, odgovorio je s blagim osmehom.

Nagnuo se i brzo, nežno me poljubio.

„Nisi neka potčinjena“, prodahtao je, držeći me za bradu dok mu oči veselo poigravaju.

Zapanjeno sam se zagledala u njega pa prasnula u smeh. Pridružio mi se.

„Možda nemam dobrog učitelja.“

Otpuhnulo je. „Moguće je. Možda bi trebalo da budem stroži prema tebi.“ Nakrivio je glavu i uputio mi prelep osmeh.

Progutala sam knedlu. Pobogu, ne. Ali istovremeno su se mišići duboko u meni sladostrasno zgrčili. Ovo je njegov način da mi pokaže da mu je stalo. Možda jedini način na koji to može da pokaže - shvatila sam. Zuri u mene, procenjuje moju reakciju.

„Je l' bilo toliko strašno kad sam te prvi put istukao?“

Zagledala sam se u njega, trepćući. *Je l' bilo tako strašno?* Sećam se da sam bila zbunjena sopstvenom reakcijom. Jeste

bolelo, ali ne mnogo. Više puta je rekao da je to samo u mojoj glavi. A drugi put... Pa, tad je bilo dobro... uzbudljivo.

„Pa i nije“, prošaputala sam.

„Više te muči pomisao na to?“ podstiče me.

„Pretpostavljam. Što sam osećala uživanje kad ne treba.“

„Sećam se da sam se isto osećao. Potrebno je neko vreme da to prihvatiš.“

Jebote. Tad je bio klinac.

„Uvekmožeš da upotrebiš lozinku, Anastazija. Ne zaboravi to. A sve dok poštuješ pravila, koja ispunjavaju moju snažnu potrebu za kontrolom i staranjem o tvojoj bezbednosti, možda možemo da nađemo način da napredujemo.“

„Zašto moraš da me kontrolišeš?“

„Zato što to zadovoljava potrebu koja mi je ostala uskraćena u godinama kad sam se razvijao.“ „Dakle, to je oblik terapije?“

„Nikad nisam tako razmišljao o tome, ali pretpostavljam da jeste.“

To mogu da shvatim. To će mu pomoći. „Ali postoji kvaka. U jednom trenutku mi govoriš da ti ne prkosim, a u drugom da to voliš. Hodam po ivici.“ Zurio je u mene nekoliko trenutaka pa se namrštio. „Shvatam. Ali zasad ti polazi za rukom.“ „Ali po koju cenu? Sva sam sputana.“ „Volim kad si sputana“, podrugnuo se. „Nisam na to mislila!“ Ogorčeno sam ga isprskala. Izvio je obrvu.

„Jesi li me to upravo isprskala?“ „Jesam.“ *Jebote...*

tajpogled.

„O, gospođice Stil.“ Zgrabio me je i povukao na krilo, a voda se izlila po podu. „Čini mi se da mi je sad dosta priče.“

Obema rukama mi je uhvatio glavu i poljubio me. Snažno. Posednički. Krivi mi glavu... kontroliše me. Zajčala sam mu na usnama. On to voli. Dobar je u tome. Utroba mi se upalila i uplela sam mu prste u kosu, vučem ga prema

sebi, uzvraćam mu poljubac, na jedini način koji znam poručujem mu da i ja njega želim. Prostenjao je i pomerio me tako da sam iznad njega, klečim nad njim, ud mu je ispod mene. Odmakao se i pogledao me, polusklopljenih kapaka, blistav, pohotan. Uхватила sam se za ivicu kade, ali on mi je zgrabio oba članka i povukao mi ruke iza leđa, držeći ih jednom rukom.

„Sad ću da te uzmem“, prošaputao je i podigao me iznad sebe. „Spremna?“ prošaputao je.

„Da“, prodahtala sam. Spušta me na sebe, polako, sladostra-sno polako... ispunjava me... gleda me dok me uzima.

Zaječala sam i zažmurila, uživajući u tom osećaju, u ispunjenosti koja me rasteže. Pomerio je kukove i ciknula sam, nagnula se i naslonila čelo na njegovo.

„Molim te, pusti mi ruke“, prošaputala sam.

„Ne dodiruj me“, zamolio me je i pustio mi ruke pa me uhvatio za kukove.

Zgrabila sam ivicu kade pa počela polako da se dižem i spuštam. Otvorila sam oči da ga vidim. Posmatra me, otvorenih usta, zadržava dah, s jezikom između zuba. Izgleda tako... uzbudljivo. Mokri smo, klizavi i pomeramo se jedno uz drugo. Nagla sam se i poljubila ga. Zažmurio je. Kolebljivo sam podigla ruke do njegove kose, ne skidajući usne s njegovih. To je dozvoljeno. To voli. Ja to volim. Zajedno se pomeramo. Povukla sam mu kosu, zbacila mu glavu i gladnije ga poljubila, jašem ga - brže, žešćim tempom. Ječim mu uz usne. Podiže me sve brže... drži me za kukove. Uzvraća mi poljubac. Pretvorili smo se u vlažna usta i jezike, umršenu kosu i uzluljane kukove. Postoje samo nadražaji... sveprožimajući. Blizu sam... počinjem da prepoznajem ono sla-dostrasno grčenje... ubrzavanje. A voda... kovtla se oko nas, naš lični vir, uspenušali vrtlog kako nam pokreti postaju mahnitiji... prska svuda, oponaša ono što se odvija u meni... i nije me briga.

Volim ovog čoveka. Volim njegovu strast, uticaj koji imam na njega. Volim što je doleteo čak ovamo da me vidi. Volim što mu je stalo do mene... jeste mu stalo. To je tako neočekivano, tako me ispunjava. On je moj i ja sam njegova.

„Tako je, malena“, produhao je.

Svršavam. Orgazam mi para telo, turbulentni, strastveni vrhunac koji me celu guta. Odjednom me Kristijan drobi uz sebe... ruku obavijenih oko mojih leđa dok se oslobađa.

„Ana, malena!“ kriknuo je. To mahnito dozivanje me je dirnulo pravo u dušu.

LEŽIMO I ZURIMO jedno u drugo, sive oči u plave, licem u lice, u ogromnom krevetu. Oboje grlimo jastuk ispred sebe. Nagi smo. Ne dodirujemo se. Samo posmatramo i divimo se jedno drugome, pokriveni čaršavom.

„Hoćeš li da spavaš?“ pita me tihim, brižnim glasom.

„Ne, nisam umorna.“ Osećam se neobično poletno. Veoma mi prija razgovor - ne želim da prestanem.

„Šta hoćeš da radiš?“

„Da pričamo.“

Osmehnuo se. „O čemu?“

„O raznim stvarima.“

„Kakvim?“

„O tebi.“

„Šta u vezi sa mnom?“

„Koji ti je omiljeni film?“

Široko se osmehnuo. „Danas je *Klavir*.“

Osmeh mu je zarazan.

„Naravno. Baš sam šašava. Tako tužna, uzbudljiva partitura koju nesumnjivo umeš da sviraš. Toliko dostignuća, gospo-dine Greje.“

„A najveće si ti, gospođice Stil.“

„Dakle, ja sam broj sedamnaest.“

Namrštio se, ne shvatajući.

„Sedamnaest?“

„Broj žena s kojima si se... ovaj, seksao." Usne mu se izviše, a oči blesnuše nevericom. „Ne baš."

„Rekao si petnaest." Veoma sam zbunjena.

„Mislio sam na broj žena u igraonici. Tad sam mislio da me to pitaš. Nisi me pitala s koliko sam žena imao odnose."

„Oh." *Sranje... bilo ih je više... Koliko?* Zapijila sam se u njega. „Vanila?"

„Ne. Ti si mi jedino vanila osvajanje." Odmahnuo je glavom, i dalje se osmehujući.

Zašto mu je to smešno? I zašto mu uzvraćam osmehom kao budala?

„Ne mogu da ti kažem tačan broj. Nisam lupao recke." „Pa, o kojoj brojci pričamo - desetinama, stotinama... hiljadama?" Sve više kolačim oči kako izgovaram veće brojeve.

„Desetine, za ime sveta," „Sve su bile potčinjene?" „Da."

„Prestani da se smeškaš", prekorila sam ga blago, bezuspešno pokušavajući da zadržim ozbiljan izraz. „Ne mogu. Smešna si."

„Zanimljivo smešna ili smešna da crkneš od smeha?"

„Pomalo od oboje." Ponovio je moje reči.

„To je veoma drsko s tvoje strane."

Nagnuo se i poljubio me u vrh nosa. „Ovo će te zapanjiti, Anastazija. Spremna?"

Klimnula sam glavom, razrogačena, i dalje se kezeći kao lujka.

„Sve su bile potčinjene na obuci dok sam se i ja obučavao. Postoje mesta u Sijetlu i okolini gde možeš da vežbaš. Da naučiš ono što ja radim."

Molim?

„Oh." Zatreptala sam.

„Da, plaćao sam za seks, Anastazija."

„To nije nešto čime se treba ponositi", promrmljala sam nadmeno. „I u pravu si... zapanjena sam. I žao mi je što ne mogu tebe da zapanjim."

„Nosila si moje gaće."

„Je l' te to zapanjilo?"

„Jeste."

Moja unutrašnja boginja izvodi skok s motkom na visini od četiri i po metra.

„Nisi imala gaćice kad si upoznala moje roditelje."

„Je F te to zapanjilo?"

„Jeste."

Ha, prečka se podigla na pet metara. „Izgleda da mogu da te prenerazim samo kad je reč o donjem rublju."

„Rekla si mi da si devica. To je najveći šok koji sam doživio." „O, da si samo video svoj izraz. Trebalo je da te uslikam." Zakikotala sam se.

„Pustila si da te zadovoljavam jahaćim bičem."

„I to te je zapanjilo?"

„Da."

Široko sam se osmehnula. „Pa, možda ću ti dozvoliti da to ponoviš."

„0, nadam se tome, gospođice Stil. Ovog vikenda?"

„Važi", pristala sam stidljivo.

„Važi?"

„Da, ponovo ću ući u Crvenu sobu bola." „Zoveš me po imenu." „To te zapanjuje?"

„Zapanjuje me činjenica da mi se to sviđa." „Kristijane."

Osmehnulo se od uva do uva. „Hoću da radimo nešto sutra."

Oči mu blistaju od uzbuđenja. „Šta?"

„Iznenadjenje. Za tebe." Glas mu je tih i nežan.

Istovremeno sam podigla obrvu i zevnula.

„Da li sam ti dosadan, gospođice Stil?" pita zajedljivo.

„Nikad."

Nagnuo se i nežno mi poijubio usne.

„Spavaj", naložio je i isključio svetlo.

U tom trenutku tišine kad sam zažmurila, izmorena i zado-voljena, čini mi se da sam u središtu oluje. Uprkos svemu što je rekao - i što nije rekao - mislim da nikad nisam bila srećnija.

DVADESET POGLAVLJE

ČETVRTO

Kristijan stoji u kavezu s čeličnim rešetkama. Nosi meke, iscepa-ne farmerke. Golih grudi i bosih stopala, toliko je privlačan da balavim. Zuri u mene. Lepo lice mu je osmehnuto zbog nečega što samo on zna, oči su mu užarene sive. U rukama drži činiju s jagodama. Gipko prilazi prednjem delu kaveza, napregnuto me gledajući. Podiže krupnu zrelu jagodu i pruža ruku kroz rešetke.

„Jedi”, kaže, jezikom milujući nepca dok izgovara *d*,

Pokušavam da mu priđem, ali sputana sam, neka nevidljiva sila me drži oko pojasa. *Pusti me*.

„Dođi, jedi”, govori mi, osmehujući se onim divnim, podru-gljivim osmehom.

Vučem i vučem... *pusti me* \ Hoću da vičem, ali nikakav zvuk mi ne izlazi iz usta. Nema sam. Kristijan pruža ruku još više i jagoda mi je na usnama.

„Jedi, Anastazija.” Usnama oblikuje moje ime i senzualno se zadržava na svakom slogu.

Otvorila sam usta i zagrizla. Kavez nestaje i ruke su mi slo-bodne. Pružam ruke da ga dodirnem, da prođem prstima kroz malje na njegovim grudima.

„Anastazija.”

Ne, zaječala sam.

„Hajde, malena.”

Ne, želim da te dodirnem.

„Probudi se.”

Ne. Molim te. Načas sam nerado otvorila oči. U krevetu sam i neko mi trlja nos uz uvo.

„Probudi se, malena“, prošaputao je. Njegov medeni glas razliva mi se venama poput toplog istopljenog karamela.

Kristijan je. Pobogu, još je mrak, a slike iz mog sna i dalje vrebaju, uznemirujuće.

„O... ne“, zaječala sam. Želim da se vratim njegovim grudi-ma, da se vratim svom snu. Zašto me budi? I to usred noći ili mi se bar tako čini? *Sranje*. Da neće seks - sad?

„Vreme je za ustajanje, malena. Uključicu lampu“, rekao je tiho.

„Ne“, zakukala sam.

„Hoću da uhvatim zoru s tobom“, reče i poijubi mi lice, kapke, vrh nosa, usne. Otvorila sam oči. Lampa je uključena. „Dobro jutro, lepotice.“

Zakukala sam i osmehnuo se. „Nisi jutarnji tip“, promrmljao je.

Zaškiljala sam kroz izmaglicu svetla i videla da se Kristijan naginje nada mnom. Razgaljen. Razgaljen mnome. Odeven! U crno.

„Mislila sam da želiš seks“, progundala sam.

„Anastazija, uvek želim seks s tobom. Pomisao da osećaš isto greje mi srce“, primetio je zajedljivo.

Gledam ga dok mi se oči navikavaju na svetlost. I dalje izgle-da veselo... hvala bogu.

„Naravno da hoću, samo ne ovako kasno.“

„Nije kasno, nego rano. Hajde - diži se. Izlazimo. Odložio bih seks za kasnije.“

„Tako sam lepo sanjala“, zacvilela sam.

„Šta?“, pita me strpljivo. „Tebe.“

„Šta sam ovog puta radio?“

„Pokušavao da me hraniš jagodama.“

Usne mu se izviše od nagoveštaja osmeha. „Doktor Flin bi uživao u tome. Ustaj i oblači se. Nemoj da se tuširaš, to ćemo kasnije.“

Mi ćemol

Sela sam i čaršav mi je pao do pojasa, obnaživši mi telo. Ustao je da mi da prostora, potamnelih očiju. „Koliko je sati?“ „Pola šest ujutru.“ „Izgleda kao da je tri ujutru.“

„Nemamo mnogo vremena. Pustio sam te da spavaš koliko sam mogao. Hajde.“

„Zar ne mogu da se istuširam?“ Uzdahnuo je.

„Ako se tuširaš, želeću da ti se pridružim, a oboje znamo šta će se onda desiti - dan će proći. Dođi.“

Uzbuđen je. Kao dečkić, treperi od iščekivanja i uzbuđenja. Moram da se osmehnem.

„Šta ćemo da radimo?“

„To je iznenađenje. Rekao sam ti.“

Nehotice sam mu se osmehnula. „Dobro.“ Ustala sam i potražila odeću. Naravno, uredno je presavijena na stolici pored kreveta. Spustio je i par svojih bokserica - i to *RalfLoren*. Obukla sam ih i iskezio se. Hm, još jedne Kristijanove gaće -trofej koji mogu da dodam svojoj zbirci - zajedno s kolima, blekberijem, mekbukom, njegovim crnim sakoom i vrednim prvim izdanjem kompleta. Odmahnula sam glavom zbog nje-gove darežljivosti i namrštila se kad mi je opis iz *Tese* pao na pamet: događaj s jagodama. To je prizvalo moj san. Dođavola s doktorom Flinom - Frojd bi se oduševio - i onda verovatno umro dok pokušava da se izbori s Pedeset nijansi.

„Daću ti malo prostora pošto si se probudila.“ Kristijan je izašao u dnevnu sobu, a ja sam požurila u kupatilo. Imam potrebe i hoću da se umijem. Sedam minuta kasnije, ušla sam u dnevnu sobu, umivena, očesljana, u farmerkama, majici i Kristijanovim gaćama. Kristijan je podigao pogled s malog trpezarijskog stola za kojim doručkuje. Doručak! Pobogu, u ovo doba.

„Jedi“, rekao je.

Jebote... moj san. Zabuljila sam se u njega, razmišljajući o njegovom jeziku na nepcima. *Hmm, taj veštijezik.*

„Anastazija", rekao je strogo i trgao me iz sanjarenja. Stvarno je prerano za mene. Kako da se izborim?

„Uzeću malo čaja. Mogu li da ponesem kroasan za kasnije?"

Sumnjičavo me je pogledao i osmehnula sam se što sam ljupkije mogla.

„Ne kvari mi planove, Anastazija", upozorio me je blago.

„Ješću kasnije kad mi se stomak probudi. Oko pola osam... vazi?"

„Važi." Ne skida pogled s mene.

Stvarno. Moram da se usredsredim da se ne namrštim.

„Želim da prevrnem očima."

„Svakako to uradi i ulepšaj mi dan", odgovorio je strogo.

Pogledala sam u tavanicu.

„Pa, pretpostavljam da bi me batine rasanile." Zamišljeno sam skupila usne. Kristijan je zinuo.

„S druge strane, ne želim da budeš sav vreo i uznemiren, ovde je ionako dovoljno toplo." Nehajno sam slegla ramenima.

Zatvorio je usta i zaista se trudi da izgleda razočarano, ali mu ne polazi za rukom. Vidim kako mu smeh poigrava duboko u očima.

„Veoma si izazovna, kao i uvek, gospođice Stil. Popij čaj."

Primetila sam etiketu *twajnings* i srce mi je zapevalo. *Vidiš, stalo mu je* - moja podsvest usnama oblikuje reči. Sela sam naspram njega, upijajući njegovu lepotu. Hoće li mi ikad biti dosta ovog čoveka?

KAD SMO POŠLI iz sobe, Kristijan mi je dobio gornji deo trenerke.

„Trebaće ti."

Zbunjeno sam ga pogledala.

„Veruj mi.“ Široko se osmehnuo, nagnuo i brzo mi poljubio usne, pa me uhvatio za ruku i poveo napolje.

Napolju, na relativnoj svežini pri polusvetlosti zore, vratar mu je dao ključeve upadljivog sportskog automobila s pokretnim krovom. Podigla sam obrvu i Kristijan mi se podrugljivo osmehnuo.

„Znaš, ponekad je sjajno biti ja“, rekao je sa zavereničkim ali samozadovoljnim osmehom, koji sam mu nehotice uzvratila. Tako je divan kad se bezbrižno šali. Otvorio mi je vrata i teatralno se naklonio. Ušla sam. Veoma je dobro raspoložen.

„Kuda ćemo?“

„Videćeš.“ Široko se osmehnuo i izašao na Savana parkvej. Isprogramirao je GPS i pritisnuo prekidač na volanu. Klasična numeracija razlegla se kolima.

„Šta je to?“ pitam sam kad me je skolio preslatki zvuk stotinu violinskih struna.

„Iz *Travijate*, Verdijeve opere.“

Ah... prelepo je.

„*Travijata!* Čula sam za to, mada ne mogu da se setim gde. Šta znači?“

Kristijan mi dobaci pogled i podrugljivo se osmehnu.

„Pa, doslovno znači žena koja je skrenula s pravog puta“. Zasnovana je na knjizi *Dama s kamelijama* Aleksandra Dime.“ „Ah, čitala sam je.“ „I mislio sam da jesi.“

„Osuđena kurtizana.“ Nelagodno sam se uzvrpoljila na raskošnom kožnom sedištu. *Je l'onpokušava nešto da mi kaže?* „Hmm, tužna priča“, promrmljala sam.

„Previše tužna? Hoćeš li ti da izabereš muziku? Evo ti moj ajpod.“ Ponovo ima onaj tajanstveni osmeh.

Ne vidim ajpod nigde. Potapšao je ekran na konzoli između nas i gle - tu je plej-lista.

„Izaberi.“ Usne mu se izviše u osmeh. Znam da je ovo izazov.

Ajpod Kristijana Greja, to bi moglo da bude zanimljivo. Pretražujem ekran osjetljiv na dodir sve dok nisam naišla na savršenu pesmu. Pustila sam je. Nikad ne bih pomislila da voli Britni. Zatrešta tehno-ritam klupskog miksa i Kristijan smanji ton. Možda je prerano za ovo: Britni u najžešćem fazonu.

„*Toxic*, a?“ osmehnu se Kristijan.

„Ne znam na šta misliš.“ Glumim nedužnost.

Još malo je smanjio ton. Čestitam sebi. Moja unutrašnja boginja stoji na podijumu i čeka zlatnu medalju. Još više je utišao ton. Pobjeda!

„Nisam stavio tu pesmu u ajpod“, rekao je nehajno i nagazio gas tako da sam se zalepila za sedište kad su kola ubrzala na auto-putu.

Molim? Zna šta radi, đubre jedno. Koje stavio pesmu? A ja moram da slušam kako Britni peva li peva. Ko... ko?

Pesma se završila i počela je druga - tužna, Demijana Rajsa. *Ko? Ko? Gledam kroz prozor dok mi se kuva u stomaku. Ko?*

„Lejla“, odgovorio je na moje neizgovoreno pitanje. *Kako to uspeva?*

„Lejla?“

„Jedna bivša, ona je ubacila tu pesmu u moj ajpod.“

Demijan jodiuje dok preneraženo sedim. Bivša... bivša potčinjena? Bivša...

„Jedna od petnaest?“

pitam. „Da.“

„Šta se desilo s njom?“ „Završili smo.“ „Zašto?“

Pobogu, prerano je za takav razgovor. Ali on izgleda opušteno, čak srećno i, što je najvažnije, pričljivo.

„Htela je više.“ Glas mu je tih, čak povučen. Rečenica, pono-vo završena tom moćnom kratkom rečju, ostaje da visi među nama.

„A ti nisi?“, pitala sam pre nego što sam ovladala filterom između mozga i usta. Sranje, želim li da znam?

Odmahnuo je glavom. „Nikad nisam hteo više - dok te nisam upoznao.“

Zinula sam, vrtoglava. Zar to nije ono što želim? On hoće više. *I on to hoće!* Moja unutrašnja boginja je u vazduhu izvela kolut unatrag s podijuma i sad pravi zvezde po stadionu. Ne želim samo ja.

„Šta se desilo s ostalih četrnaest?“

Pobogu, on priča - iskoristi to.

„Hoćeš spisak? Razvedene, obezglavljene, ubijene?“

„Nisi Henri Osmi.“

„Dobro. Bez nekog reda, imao sam duže veze samo s četiri žene, ne računajući Elenu.“ „Elenu?“

„Ti je znaš kao gospođu Robinson.“ Ponovo onaj tajanstveni osmeh.

Elena! Jebote. Zloća ima ime i zvuči strano. U glavu mi je navrla slika divne blede vampirice vrane kose i krvavocrvenih usana. Znam da je lepa. *Ne smem da mislim o tome. Ne smem da mislim o tome.*

„Šta se desilo s tom četvorkom?“, pitam da skrenem misli.

„Toliko ispitivački raspoložena, toliko željna podataka, gospođice Stil“, prekorio me je šaljivo.

„Stvarno, gospodine 'kad očekuješ menstruaciju?‘“

„Anastazija, muškarac mora da zna takve stvari.“ „Mora li?“ „Ja moram.“ „Zašto?“

„Zato što ne želim da zatrudniš.“

„Ni ja! Pa, bar ne još nekoliko godina.“

Kristijan je zapanjeno zatrepao pa se приметно opustio. U redu. Kristijan ne želi decu. Sad ili nikad? Smušena sam njegovim iznenadnim, nečuvenim izlivom otvorenosti. Možda je takav rano ujutru? Ili zbog nečega u džordžijskoj vodi? U džordžijskom vazduhu? Šta još hoću da znam? Iskoristi dan.

„Dakle, ostale četiri. Šta se desilo s njima?“

„Jedna je upoznala nekog drugog. Ostale tri su htele više. Ja tad nisam bio raspoložen za više.“

„A ostale?“ navaljujem.

Dobacio mi je brz pogled pa odmahnuo glavom. „Prosto nije išlo.“

Opa, čitav tovar podataka koje valja svariti. Pogledala sam bočni retrovizor i primetila blago mešanje ružičaste i akvama-rinske na nebu iza kola. Zora nas prati.

„Kuda idemo?“ pitam zbunjeno dok zurim u međudržavni put devedeset pet. Znam samo da idemo na jug.

„Na aerodrom.“

„Ne vraćamo se vajda u Sijetl?“, ciknuia sam uplašeno. Nisam se pozdravila s mamom. Pobogu, ona nas očekuje na večeri.

Nasmejao se. „Ne, Anastazija, sad ćemo da se prepustimo mom drugom omiđenom hobiju.“

„Drugom?“ Namrštila sam se.

„Da. Jutros sam ti rekao koji mi je omiijeni.“

Zagledala sam se u njegov divan profil, mršteći se dok sam naprezala mozak.

„Uživanje u tebi, gospođice Stil. To mi je na vrhu spiska. Na bilo koji način na koji mogu da te imam.“

Oh.

„Pa, to je veoma visoko i na mom spisku zabavnih, nastranih prioriteta“, promrmljala sam pocrvenevši.

„Drago mi je što to čujem“, promrmljao je zajedljivo.

„Dakle, aerodrom?“

Široko se osmehnuo. „Jedrenje.“

Ta reč mi je maglovito poznata. Već ju je spomenuo.

„Jurićemo zoru, Anastazija.“ Okrenuo se i osmehnuo mi se. GPS mu je poručio da skrene desno prema nečemu što liči na industrijski kompleks. Zaustavio se ispred velike bele zgrade na kojoj piše JEDRILIČARSKO DRUŠTVO BRUNSVIK.

Jedrenje! Idemo dajedrimo?

Isključio je motor.

„Jesi li spremna?“ pitao me je.

„Ti ćeš upravljati letelicom?“

„Da.“

„Da, molim te!“ Ne oklevam. Široko se osmehnuo, nagnuo i poljubio me.

„Još jedno prvo iskustvo, gospođice Stil“, rekao je dok je izlazio.

Prvo iskustvo? Kakvo? Prvi put će da pilotira jedrilicom... sranje! Ne, rekao je da je to već radio. Oпустиła sam se. Obišao je kola da otvori moja vrata. Nebo je poprimilo nežnu opalnu boju, blago se presijava iza raštrkanih dečjih oblaka. Zora je nad nama.

Kristijan me je uhvatio za ruku i poveo oko zgrade na veliku pistu na kojoj je nekoliko aviona. Pored njih su Tejlor i jedan čovek obrijane glave i divljeg pogleda.

Tejlor! Ide li Kristijan ikud bez njega? Široko sam mu se osmehnula i on mi je uzvratio srdačnim osmejkom.

„Gospodine Greje, ovo je gospodin Mark Benson, pilot vaše letelice“, rekao je Tejlor. Kristijan i Benson su se rukovali pa započeli razgovor o brzini vetra, pravcu i sličnim tehničkim pojedinostima.

„Zdravo, Tejlore“, promrmljala sam stidljivo.

„Gospođice Stil.“ Klimnuo je glavom, a ja sam se namršti-la. „Ana“, ispravio se. „Bio je težak ko crna zemlja poslednjih nekoliko dana. Drago mi je što smo ovde“, dodao je zaverenički.

O, toje novost. Zašto? Svakako ne zbog mene! Četvrtak pun otkrovenja! Mora da nešto u savanskoj vodi tera ove ljude da se otvore.

„Anastazija“, pozva me Kristijan. „Dođi.“ Pružio mi je ruku.

„Vidimo se kasnije.“ Osmehnula sam se Tejloru, a on mi je salutirao i pošao natrag prema parkiralištu.

„Gospodine Bensone, ovo je moja devojka, Anastazija Stil.“

„Drago mi je“, promrmljala sam dok smo se rukovali. Benson mi je uputio omamljujući osmeh.

„I meni“, odgovorio je s britanskim naglaskom.

Prihvatila sam Kristijanovu ruku i osetila sve veće uzbuđenje u stomaku. *Au... jedrenje!* Pošli smo za Markom Bensonom prema pisti. On i Kristijan i dalje pričaju. Shvatila sam suštinu. Mi ćemo biti u blaniku L-23, koji je očigledno bolji od L-13 mada je to otvoreno za raspravu. Benson će leteti u pajperu poniju. Već pet godina vozi avione s trećom tačkom oslonca ispod repa. Sve to mi ne znači ništa, ali Kristijan je veoma živa-han, u svom elementu, i uživanje je posmatrati ga.

Sam avion je duguljast, gladak, beo s narandžastim prugama. Ima malu kabinu s dva sedišta, jednim iza drugog. Dugačkim belim kablom je zakačen za malu, konvencionalnu letelicu s jednim propelerom. Benson je otvorio veliku, providnu kupolu koja uokviruje kabinu.

„Prvo morate da vežete padobran.“ *Padobran!*

„Ja ću“, prekinuo ga je Kristijan i uzeo ranac od Bensaona, koji mu se popustljivo osmehnuo.

„Idem da donesem neki teret“, rekao je Benson i pošao prema avionu.

„Voliš da me vezuješ“, primetila sam podrugljivo.

„Nemaš pojma koliko, gospođice Stil. Evo, zakorači u sistem veza.“

Uradila sam kako je rekao, položivši mu ruku na rame. Kristijan se neznatno ukočio, ali se nije pomerio. Kad sam provukla noge kroz obuhvate, podigao mi je ranac na leđa i provukla sam ruke kroz ramene obuhvate. Vešto mi je zakačio ranac i pričvrstio remenje.

„Eto, spremna si“, rekao je blago, iako mu oči blistaju. „Imaš li gumicu za kosu od juče?“

Klimnula sam glavom.

„Hoćeš li da podignem kosu?"

„Da."

Brzo sam ga poslušala.

„Upadaj", naložio je. I dalje se veoma zapovednički ponaša. Pošla sam prema zadnjem sedištu.

„Ne, napred. Pilot sedi pozadi."

„ Ali zar ćeš moći da vidiš?"

„Videću dovoljno." Široko se osmehnuo.

Mislim da ga nikad nisam videla tako srećnog - zapovednički raspoloženog ali srećnog. Popela sam se i smestila na kožnom sedištu. Iznenadjuće je udobno. Kristijan se nagnuo, navukao pojas preko mojih ramena, posegnuo između mojih nogu da uzme donji remen i pričvrstio ih u zatvarač koji mi je nalegao na stomak. Pričvrstio je i sve ostale remene.

„Hmm, dvaput za jedno jutro, baš sam srećnik", prošapu-tao je i brzo me poljubio. „Ovo neće dugo trajati, dvadesetak minuta, najviše trideset. Termali nisu pogodni ovako rano uju-tru, ali zapanjujuće je biti gore u ovo vreme. Nadam se da nisi nervozna."

„Uzbudena sam." Osmehnula sam se od uva do uva.

Otkud se stvorio taj blesavi osmeh? U stvari, jednim delom sam prestrašena. Moja unutrašnja boginja sakrila se iza kauča i pokrila preko glave.

„Dobro." Uzvratio mi je osmeh, pomilovao me po licu pa nestao iz vida.

Čujem i osećam njegove pokrete iza sebe. Naravno, tako me je čvrsto vezao da ne mogu da se pomerim da ga vidim... tipično! Veoma smo nisko. Ispred mene se nalazi tabla s preki-dačima, ručicama i velikom polugom. Ne diram ništa.

Široko nasmešeni Mark Benson prišao je da proveri kako sam vezana. Zatim se nagnuo i proverio nešto na podu kabine. Mislim da je to teret.

„Da, bezbedno je. Prvi put?", pita me.

„Da."

„Oduševićete se.“

„Hvala, gospodine Bensone.“

„Zovite me Mark.“ Okrenuo se prema Kristijanu.

„Može?“ „Da, hajdemo.“

Veoma mi je drago što nisam jela ništa. Veoma sam uzbuđena, a ne znam da li bi moj stomak podneo hranu, uzbude-nje i let. Ponovo se prepuštam veštim rukama ovog prelepog muškarca. Mark je zatvorio poklopac kupole, otišao do aviona ispred nas i ušao.

Pajperov propeler se zavrteo i uskomešali stomak mi se popeo u grlo. *Pobogu... stvarno to radim.* Mark polako rula pistom i naglo smo se trgli napred kad se kabl zategao. Krenuli smo. Čujem čavrljanje iz radija iza mene. Mislim da Mark razgo-vara s kontrolnim tornjem - ali ne razaznajem šta govori. Pajper ubrzava, a i mi s njim. Mnogo se truckamo, a avion ispred nas je i dalje na zemlji. Pobogu, hoćemo li se ikad podići? Utom mi se stomak spustio iz grla i pao mi u pete - poleteli smo.

„Idemo, malena!“, uzviknu Kristijan iza mene. Nas dvoje smo u sopstvenom mehuru. Čujem samo hućanje vetra oko nas i udaljeno brundanje pajperovog motora.

Toliko se jako držim obema rukama za ivicu sedišta da su mi zglobovi pobeleli. Idemo na zapad, prema kopnu, dalje od izlazećeg sunca, penjemo se, prelazimo iznad polja, šuma, kuća i auto-puta devedeset pet.

Au! Neverovatno je, nad nama je samo nebo. Svetlost je neobična, raspršena i topla. Setila sam se Hoseovih govorancija o „čarobnom satu“, vremenu koje fotografi obožavaju - to je to... odmah posle zore. A ja sam tu s Kristijanom.

Odjednom sam se setila Hoseove izložbe. Hmm. Moraću da kažem Kristijanu. Načas sam se zapitala kako će reagovati. Ali neću da brinem o tome, ne sad - uživam u vožnji. Uši su mi se zapušile kad smo se podigli. Zemlja je sve udaljenija. Veoma je mirno. Shvatam zašto voli da bude ovde gore. Daleko od svog blekberija i svih pritisaka posla.

Radio je oživeo. Mark je spomenuo devet stotina metara. Zaboga, to zvuči visoko. Pogledala sam dole, ali više ne mogu da razaznam ništa na zemlji.

„Puštanje“, reče Kristijan u radio. Odjednom je pajper nestao, kao i osećaj da nas manji avion vuče. Lebdimo, lebdi-mo nad Džordžijom.

Jebo - *kako je uzbuđljivo*. Avion se podiže i spušta kako se krilo naginje i kovitlamo se prema suncu. *Ikar*. *To je to*. Letim blizu sunca, ali on je sa mnom, vodi me. Oštro sam udahnula kad sam to shvatila. Kovitlamo se i kovitlamo, a pogled na jutarnjoj svetlosti oduzima dah.

„Čvrsto se drži“, povikao je i ponovo poniremo - ali ovog puta se nije zaustavio. Odjednom sam okrenuta naglavačke i gledam zemlju kroz providnu kupolu.

Glasno sam ciknula i nagonski raširila ruke na kupoli kako ne bih pala. Čujem njegov smeh. *Đubre!* Ali njegova radost je zarazna pa se i ja smejem dok ispravlja avion.

„Drago mi je što nisam doručkovala“, povikala sam.

„Da, kad bolje razmislim, dobro je što nisi jer ću to da ponovim.“

Ponovo krivi avion sve dok opet ne stojimo naglavačke. Ovog puta se, budući da sam spremna, držim za spone, ali osmehujem se i kikoćem kao ludača. Ponovo je ispravio avion.

„Lepo, zar ne?“ pita me.

„Da.“

Veličanstveno lebdimo kroz vazduh, osluškujemo vetar i tišinu na ranoj jutarnjoj svetlosti. Ko bi pozeleo više? „Vidiš li džojstik pred sobom?“, povikao je ponovo. Pogledala sam polugu između nogu. *Ja*, *ne*, kuda to vodi? „Uhvati ga.“

O, sranje. Naterać me da vozim avion. *Ne!*

„Hajde, Anastazija. Uhvati ga“, nagovara me odlučnije.

Kolebljivo sam ga uhvatila i osetila poniranje i penjanje kormila i kotača ili šta već drži ovu stvar u vazduhu.

„Drži čvrsto... postojano. Vidiš li srednji brojčanik? Neka ti igla ostane tačno na sredini.“

Srce će mi iskočiti na usta. *Jebo te.* Upravljam jedrilicom... ponirem.

„Dobra devojčica.“ Kristijan zvuči ushićeno.

„Zapanjuje me što si mi prepustio kontrolu“, uzvikknula sam.

„Tek bi se zapanjila kad bi znala šta bih ti sve pustio, gospo-đice Stil. A sad mi vrati.“

Osetila sam kako se džojstik naglo pomerio i pustila sam ga kad smo se spustili nekoliko metara. Uši su mi se ponovo zapušile. Zemlja se bliži i izgleda kao da ćemo je uskoro udariti. Uh, to je zastrašujuće.

„BMA, ovde BGN papa tri alfa, ulazim niz vetar na ievu pistu broj sedam na travi, BMA“.* Kristijan zvuči autoritativno kao uvek. Kontrolni toranj je nešto zakreštao u odgovor, ali ne razumem šta kažu. Ponovo jedrimo u širokom luku, polako tonući prema zemlji. Vidim aerodrom, piste i ponovo letimo nad auto-putem devedeset pet.

„Drži se, malena. Može da postane truckavo.“

Spuštamo se još jedan krug i odjednom smo se našli na zemlji uz kratki potres pa pojurili preko trave *-jebo te*. Zubi mi cvokoću dok se zastrašujućom brzinom truckamo po zemlji. Konačno smo se zaustavili. Avion se zanjihao pa nakrivio ude-sno. Duboko sam udahnula kad se Kristijan nagnuo i otvorio kupolu. Izašao je i protegao se.

„Kako ti se svidelo?“, pita me. Oči mu blistaju omamljujućom srebrnosivom. Sagnuo se da me otkopča.

„Izuzetno. Hvala“, prošaputala sam.

„Spada li u više?“ pita s nadom u glasu.

„Mnogo više“, prodahtala sam. Široko se osmehnuo.

„Dođi.“ Pružio mi je ruku i izašla sam iz kabine.

Čim sam skočila, zgrabio me je i privio čvrsto uza se. Ruka mu je odjednom u mojoj kosi, vuče je da mi zabaci

glavu, a druga mu se spušta do mojih krsta. Poljubio me je, dugačko, snažno, strastveno. Jezik mu je u mojim ustima. Disanje mu se ubrzava, njegova vatrenost... *bokte* - njegova erekcija... na pisti smo. Ali ne marim. Isprepletala sam prste u njegovoj kosi, vučem ga prema sebi. Želim ga, ovde, sad, na zemlji. Odmakao se i pogledao me, tamnih i blistavih očiju na svetlosti ranog jutra. Pogled mu je pun sirove, nadmene senzualnosti. Au! Oduzima mi dah.

„Doručak“, prošaputao je. Čak je i to zazvučalo izuzetno erotski.

Kako može da učini da jaja i slanina zvuče kao zabranjeno voće? To je neverovatna osobina. Okrenuo se, stegao mi ruku i pošli smo natrag ka kolima.

„Šta je s jedrilicom?“

„Neko će se postarati za nju“, otpisao ju je. „Sad ćemo da jedemo.“ Ton mu je nedvosmislen.

Hrana! On govori o hrani, a ja želim samo njega. „Dodi.“ Osmehnuo se.

Nikad ga nisam videla takvog i prizor je divan. Hodam pored njega, s rukom u njegovoj, i s budalastim osmehom zalepljenim na lice. Podseća me na dan koji sam provela s Rejom u Dizni-lendu kad sam imala deset godina. Bio je to savršen dan, a i ovaj svakako obećava da će biti takav.

KAD SMO SE OPET našli u kolima, dok se vozimo auto--putem devedeset pet prema Savani, zapištao mi je podsetnik na telefonu. O da... moja pilula.

„Šta je to?“ pita Kristfjan, radoznalo me pogledavši.

Tražim kutiju po tašni.

„Podsetnik za pilulu“, promrmtjala sam i pocrvenela.

Izvio je usne.

„Dobro, odlično. Mrzim kondome.“

Još više sam pocrvenela. Snishodljiv je kao uvek.

„Dopalo mi se što si me Marku predstavio kao svoju devoj-ku“, promrsila sam.

„Zar mi nisi devojka?“ Podigao je obrvu.

„Jesam li? Mislio sam da želiš potčinjenu.“

„I ja sam mislio, Anastazija. I želim je. Ali rekao sam ti da želim i više.“

Au! On menja mišljenje. Nada je prostrujala mnome i osta-vila me bez daha.

„Veoma sam srećna što želiš više“, prošaputala sam.

„Cilj nam je da zadovoljimo, gospođice Stil“, odvratio je podrugljivo i zaustavio se ispred *Internacionalne kuće palačinaka*.

„IKP.“ Široko sam se osmehnula. Neverovatno mi je. Ko bi rekao...? Kristijan Grej u IKP-u.

POLA DEVET JE, ali mirno je u restoranu. Miriše na slatko testo, prženu hranu i dezinfekciono sredstvo. *Hmm... i nije neka primamljiva aroma.* Kristijan me je poveo prema separeu.

„Nikad te ne bih zamislila ovde“, rekla sam kad smo skliznuli u separe.

„Tata nas je dovodio ovamo kad god je mama išla na lekarske simpozijume. To nam je bila tajna.“ Osmehnuo se, a oči su mu zai-grale. Podigao je jelovnik i prošao rukom kroz razbarušenu kosu.

O, želim daprođem rukama kroz tu kosu. Podigla sam jelov-nik i prešla pogledom po njemu. Shvatam da umirem od gladi.

„Znam šta hoću“, produhtao je tiho i promuklo.

Podigla sam pogled. On zuri u mene na onaj način od koga mi se stežu svi mišići u stomaku. Oduzima mi dah. Oči su mu tamne i vatrene. *Jebote.* Buljim u njega dok mi krv peva kroz vene, odgovarajući na njegov poziv.

„Znam šta želiš“, prošaputala sam.

Oštro je udahnuo.

„Ovde?“ pita me značajno. Podigao je obrvu i nestašno se osmehnuo, uhvativši vrh jezika zubima.

Au... seks u IKP~u. Izraz mu se promenio, smrkao.

„Ne grizi usnu“, naredio je. „Ne ovde, ne sad.“ Pogled mu je načas ogrubeo i izgleda divno opasno. „Ne iskušavaj me ako ne mogu da te imam ovde.“

„Zdravo, ja sam Leandra. Čime mogu da vas... ovaj... poslu-žim... ovaj... danas, ovog jutra...?“ Začutila je, spetljavši se kad je ugledala gospodina prelepog naspram mene. Pocrvenela je kao paprika i osetila sam nezvani tračak saosećanja prema njoj jer on tako utiče i na mene. Njeno prisustvo mi omogućava da načas izbegnem njegov senzualni pogled.

„Anastazija?“ pita me ne obazirući se na nju. Mislim da niko ne može da ulije toliko putenosti mom imenu kao on.

Progutala sam knedlu, moleći se da ne poprimim istu boju kao sirota Leandra.

„Rekla sam ti, znam šta želiš.“ Glas mi je nežan, tih. Gladno me je pogledao. *Pobogu*, moja unutrašnja boginja se zanjihala. *Jesam li dorasla ovoj igri?*

Leandra prelazi pogledom s mene na njega. Lice joj je gotovo iste boje kao njena blistava crvena kosa.

„Hoćete li malo vremena da odlučite?“

„Ne, znamo šta želimo.“ Kristijanove usne iskriviše se u slabšašni, seksi osmeh.

„Uzećemo dve porcije palačnaka umućenih sa surutkom, prelivene javorovim sirupom i s dodatkom slanine, dve čaše soka od narandže, jednu crnu kafu s obranim mlekom i jedan čaj *ingliš brekfast* ako imate“, rekao je Kristijan, ne skidajući pogled s mene.

„Hvala, gospodine. Još nešto?“ prošaputa Leandra, pazeći da nas ne pogleda. Oboje smo se okrenuli prema njoj i ona je ponovo pocrvenela kao bulka pa žurno otišla.

„Znaš, to stvarno nije pošteno." Zagledala sam se u plastični sto i počela da crtkam kažiprstom, trudeći se da zvučim nehajno.

„Sta nije pošteno?"

„Kako razoružavaš ljude. Žene.

Mene." „Zar te razoružavam?"

Frknula sam. „Stalno."

„To je samo iizički izgled, Anastazija", istakao je blago. „Ne, Kristijane, mnogo je više od toga." Nabrao je čelo. „Ti mene potpuno razoružavaš, gospođice Stil. Tvoja nedužnost. Ona preseca sva sranja." „Jesi li se zato predomislio?"

„Predomislio?" „Da, u vezi s... ovaj... nama?"

Zamišljeno se pogladio po bradi dugim, veštijim prstima. „Ne mislim da sam se predomislio sam po sebi. Samo moramo da ponovo utvrdimo naša merila, ponovo nacrtamo borbene linije, ako mogu tako da se izrazim. Siguran sam da možemo uspeti. Hoću da budeš potčinjena u igraonici. Kazniću te ako prekršiš pravila. Ali u vezi s ostalim... pa, mislim da se o svemu može razgovarati. To su moji zahtevi, gospođice Stil. Šta kažeš na to?"

„Znači da ću spavati s tobom? U tvom krevetu?"

„Da li to želiš?"

„Da."

„Onda se slažem. Uostalom, veoma dobro spavam kad si u mom krevetu. Nisam imao predstavu." Čelo mu se naboralo, a glas je utihnuo.

„Bojala sam se da ćeš me ostaviti ako ne pristanem na sve", prošaputala sam.

„Ni idem nikud, Anastazija. Uostalom..." Začutao je pa, pošto je promislio, dodao: „Sledimo tvoj savet, tvoj opis: kom-promis. To si mi poslala mejlom. I zasad mi to odgovara."

„Mnogo mi se sviđa što hoćeš više", promrmljala sam stidljivo.

„Znam."

„Kako znaš?"

„Veruj mi, prosto znam“, podsmehnuo se. On krije nešto. Šta?

Utom se Leandra vratila s našom porudžbinom i začutili smo. Stomak mi je zakrčao, podsetivši me na to koliko sam gladna. Kristijan je s razdražujućim odobravanjem gledao kako sam slistila sve s tanjira.

„Mogu li da te častim?“ pitala sam ga.

„Na koji način?“

„Da platim ovaj doručak.“

Kristijan otpuhnu.

„Ne verujem“, podrugnuo se.

„Molim te. Želim to da uradim.“

Namrštio se.

„Pokušavaš li sasvim da mi ubiješ muškost?“ „Ovo je verovatno jedino mesto na kojem mogu priuštiti sebi da platim.“

„Anastazija, cenim što si se toga setila. Ali ne.“ Stisla sam usne.

„Ne mršti se“, pripretio je sa zlokobnim sjajem u očima.

NARAVNO DA NIJE pitao za adresu moje majke. Već je zna pošto je progonitelj. Nisam rekla ništa kad se zaustavio ispred kuće. Čemu?

„Hoćeš li da uđeš?“ pitam stidljivo.

„Moram da radim, Anastazija, aii doći ću uveče. U koliko sati?“

Ne obazirem se na nezvanu žaoku razočaranja. Zašto želim da provodim svaki trenutak s ovim seksi bogom koji voli da drži sve konce u rukama? O da, zaijubila sam se u njega. I on ume da pilotira.

„Hvala... zbog više.“

„Zadovoljstvo je moje, Anastazija.“ Poljubio me je i udah-nula sam njegov seksi miris. „Vidimo se kasnije.“

„Samo probaj da me sprečiš“, prošaputao je. Mašem mu dok se odvozi u džordžijsku sunčevu svetlost. I dalje nosim njegovu trenerku i gaće pa mi je pretoplo.

Mama je potpuno izbezumljena u kuhinji. Ne dočekuje mul-timilijardere svakog dana i sva je unezverena.

„Kako si, dušo?“, pita me. Pocrvenela sam zato što ona mora da zna šta sam noćas radila.

„Dobro sam. Kristijan me je jutros vodio na jedrenje.“ Nadam se da će joj taj podatak odvući pažnju.

„Jedrenje? Misliš u malom avionu bez motora? Na tu vrstu jedrenja?“

Klimnula sam glavom.

„Opa.“

Ostala je bez teksta, što je nešto novo za moju majku. Bulji u mene, ali konačno se pribrala i nastavila da zapitkuje.

„Kako je bilo sinoć? Jeste li razgovarali?“

Pobogu. Pocrvenela sam kao paprika.

„Razgovarali smo - sinoć i jutros. Poboljšava se.“

„Dobro je.“ Ponovo se posvetila kuhinjskom stolu na kom stoji četiri otvorena kuvara.

„Mama... mogu ja da spremim večeru ako hoćeš.“

„O, dušo, iepo od tebe, ali ja želim to da uradim.“

„U redu.“ Namrštila sam se, znajući dobro da mama nekad kuva dobro a nekad loše. Možda se popravila otkako se pre-selila u Savanu s Bobom. Svojevremeno nikoga nisam želela da podvrgnem njenom kuvanju... čak ni - koga mrzim? O, da - gospođu Robinson - Elenu? Pa, možda bih nju. *Hoću li ikad upoznati tu prokletu ženu?*

Odlučila sam da Kristijanu pošaljem kratku poruku zahvalnosti.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Poniranje naspram otečenosti

Datum: 2. jun 2011,10.20 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Kristijan Grej

Ponekad stvarno umeš devojci da prirediš sjajne trenutke. Hvala.

Ana, cmok

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Poniranje protiv otečenosti

Datum: 2. jun 2011,10.24 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Anastazija Stil

Bolje mi je bilo koje navedeno stanje od tvog hrkanja. I meni je bilo lepo.

Ali uvek mi je lepo s

tobom. Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija

Stil **Predmet:**

HRKANJE

Datum: 2. jun 2011,10.26 po istočnom američkom vremenu **Primalac:** Kristijan Grej

NE HRČEM. A čak i ako to radim, nije kavaljerski od tebe da to ističeš.

Nisi nikakav kavaljer, gospodine Greje! A nalaziš se u srcu Juga!

Ana

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Pričanje u snu

Datum: 2. jun 2011,10.28 po istočnom američkom vremenu **Primalac:** Anastazija Stil

Nikad nisam tvrdio da sam kavaljer, Anastazija, i mislim da sam ti to dokazao u brojnim prilikama. Ne plaše me tvoja velika slova ŠTO VIČU. Ali priznaću ti jednu malu laž: ne - ne hrčeš, ali zato pričaš. I opčinjavajuće je. Šta bi s poljupcem?

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Jebote. Znam da pričam u snu. Kejt mi je to relda više puta. Šta li sam, kog đavola, rekla? *Jao, ne.*

Šalje:

Anastazija

Stil

Predmet:

Gukni

Datum: 2. jun 2011,10.32 po istočnom američkom vremenu **Primalac:** Kristijan Grej

Ti si baraba i bitanga - svakako ne kavaljer.

I, šta sam rekla? Nema poljubaca dok mi ne kažeš!

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Pričijiva uspavana lepotica

Datum: 2. jun 2011,10.35 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Anastazija Stil

Ne bi bilo kavaljerski da kažem, a već sam ukoren zbog toga. Ali ako se budeš lepo ponašala, reći ću ti večeras. Moram sad na sastanak. Čao, draga.

Dobro! Neću ga zvati do večeras. Purnjam. *Zaboga.* Šta ako sam u snu rekla da ga mrzim ili, još gore, da ga volim? O, nadam se da nisam: nisam spremna da mu to kažem, a sigurna sam da on nije spreman da to čuje, ako ikad i poželi da čuje. Mrko sam pogledala kompjuter i odlučila da, šta god da mama sprema, umesim hleb da izbacim nervozu.

MAMA SE ODLUČILA za supu gaspačo i šnicle s roštilja, marinirane u maslinovom ulju, belom luku i limunu. Kristijan voii meso, a i lako se sprema. Bob se ponudio da peče meso na roštilju. *Zašto muškarci vole vatru?* - pitam se dokguram kolica i pratim majku po prodavnici.

Telefon mi je zazvonio dok smo birale meso. Brzo sam ga izvukla, misleći da je Kristijan. Ne prepoznajem broj.

„Halo?“ javila sam se zadihano.

„Anastazija Stil?“

„Da.“

„Ovde Elizabet Morgan iz SZP-a.“

„0, zdravo.“

„Zovem da vam ponudim mesto pomoćnika gospodina Džeka Hajda. Voleli bismo da počnete u ponedeljak.“ „Au, to je sjajno. Hvala!“ „Znate pojedinosti o plati?“

„Da. Da... to je - hoću reći, prihvatam vašu ponudu. Volela bih da radim kod vas.“

„Odlično. Vidimo se u ponedeljak u osam i trideset?“ „Vidimo se onda. Dovidjenja. I hvala.“ Široko sam se osmehnula majci.

„Dobila si posao?“

Radosno sam klimnula glavom, a ona je ciknula i zagrlila me usred prodavnice.

„Čestitam, mila! Moramo da kupimo šampanjac!" Pljeska rukama i skakuće. *Ima li četrdeset dve ili dvanaest godina?*

Pogledala sam telefon i namrštila se; imam propušten poziv od Kristijana. On me nikad ne zove. Odmah sam ga pozvala.

„Anastazija", javio se odmah.

„Ćao", promrmljala sam stidljivo.

„Moram da se vratim u Sijetl. Nešto je iskrsllo. Sad sam na putu prema *Hilton hedu*. Molim te, izvini se majci u moje ime - neću moći da dođem na večeru." Zvuči veoma zvanično.

„Nadam se da nije ništa ozbiljno?"

„Iskrsla je situacija koju moram da rešim. Videćemo se sutra. Poslaću Tejlora da te pokupi s aerodroma ako ne budem mogao sam da dođem." Zvuči hladno. Čak ljutito. Ali prvi put nisam odmah pomislila da je ljut na mene.

„Važi. Nadam se da ćeš to rešiti. Srećan put."

„I tebi, malena", prošaputao je. Moj Kristijan se vratio s tim rečima. A onda je prekinuo vezu.

Ja, ne. Poslednja „situacija" koju je morao da rešava bila je moja nevinost. *Zaboga, nadam se da nije reč o tako necemu*. Pogledala sam mamu. Njeno ushićenje pretvorilo se u brigu.

„Kristijan. Mora da se vrati u Sijetl i izvinjava se."

„Oh! Šteta, mila. Ali mi možemo da napravimo roštilj, a sad imamo i razlog za slavlje - tvoj novi posao! Moraš da mi ispričaš sve o njemu."

KASNO JE POPODNE, a mama i ja leškarimo pored baze-na. Ona je veoma opuštena pošto gospodin lovator ne dolazi na večeru. Dok ležim na suncu ne bih li nabacila malo boje, razmišljam o prošloj noći i jutrošnjem doručku. Razmišljam o Kristijanu i ne mogu da skinem budalast kez s lica. Stalno se prikrada natrag, nepozvan i zbunjujući, kako se prisećam delova razgovora i onoga što smo radili... što je on radio.

Izgleda da mu se stav umnogome promenio. On to poriče, ali priznaje da pokušava da usvoji više. Šta je moglo da se pro-meni?

Šta se promenilo otkako je poslao onaj dugački mejl i našeg jučerašnjeg viđenja? Šta je uradio? Naglo sam sela i umalo nisam prolila sok. Večerao je s... njom. S Elenom.

Jebote!

Naježila sam se od tog saznanja. Je li mu ona nešto rekla? O... da sam bila muva na zidu dok su večerali. Mogla sam da joj sletim u supu ili vino i ona bi se zadavila mnome.

„Šta je bilo, Ana, dušo?" pita mama, prenuta iz obamrlosti.

„Samo sam se nečega setila, mama. Koliko je sati?"

„Okolo sedam, dušo."

Hmm... nije mogao već da sleti. Mogu li da ga pitam? Treba li da ga pitam? A možda ona nema nikakve veze s tim. Žarko se nadam da nema. Šta sam rekla u snu? *Sranje*... neke nepažljive reči o njemu dok sam ga sanjala, mogu da se opkladim. Šta god da je posredi, nadam se da more promena dopire iz njega a ne zbog *nje*.

Topim se na ovoj proklesoj vrućini. Moram još jednom da se bućnem u bazen.

UKLJUČILA SAM KOMPJUTER dok sam se spremala za spavanje. Kristijan se nije javljao. Čak ni da kaže da je bezbedno stigao.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Jesi li bezbedno doputovao?

Datum: 2. jun 2011, 22.32 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Kristijan Grej

Dragi gospodine,

Molim te, javi mi jesi li bezbedno stigao. Počinjem da brinem. Mislim na tebe.

Tvoja Ana, cmok

Tri minuta kasnije, čujem ping iz inboksa.

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**
Izvini **Datum:**2.jun 2011,19.36
Primalac: Anastazija Stil

Draga gospođice Stil,
Bezbedno sam stigao i, molim te, prihvati moje izvinjenje što se nisam javio. Ne želim da brineš zbog mene. Lepo je znati da ti je stalo do mene. I ja mislim na tebe i, kao i uvek, radujem se što ću te sutra videti.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Uzdahnula sam. Ponovo je zvaničan.

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Situacija
Datum: 2. jun 2011,22.40 po istočnom američkom vremenu
Primalac: Kristijan Grej

Dragi gospodine Greje,
Mislim da je veoma jasno da mi je mnogo stalo do tebe. Kako si mogao da sumnjaš u to? Nadam se da si rešio svoju „situaciju“.
Tvoja Ana, cmok

P. S. Hoćeš li mi reći šta sam govorila u snu? Šalje: Kristijan

Grej
Predmet: Pozivam se na peti amandman
Datum: 2. jun 2011,19.45 **Primalac:** Anastazija
Stil

Draga gospođice Stil,
Veoma mi je drago što ti je stalo do mene. „Situacija“ još nije rešena.

U vezi s tvojim postskriptumom, odgovor je ne. Kristijan

Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings* Šalje: Anastazija

Stil

Predmet: Pozivam se na neuračunljivost

Datum: 2. jun 2011, 22.48 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Kristijan Grej

Nadam se da je bilo zabavno. Ali trebalo bi da znaš da ne mogu da prihvatim odgovornost za ono što mi izađe iz usta kad nisam svesna. U stvari, verovatno si me pogrešno čuo. Čovek tvojih podmaklih godina je svakako nagluv.

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**

Izjašnjavam se kao kriv

Datum: 2. jun 2011, 19.52 **Primalac:**

Anastazija Stil

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Ponovo se pozivam na neuračunljivost **Datum:** 2. jun 2011, 22.54 po istočnom američkom vremenu **Primalac:**

Kristijan Grej

Izluđuješ me.

Šalje: Kristijan Grej **Predmet:**

Nadam se... **Datum:** 2. jun

2011, 19.59 **Primalac:** Anastazija

Stil

Draga gospođice Stil,
Upravo to nameravam da uradim u petak uveče. Radujem se tome.

;))

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Grrrrr
Datum: 2. jun 2011,23.02 po istočnom američkom vremenu
Primalac: Kristijan Grej

Zvanično sam ljuta na tebe. Laku noć.

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Divlja mačka
Datum: 2. jun 2011,20.05
Primalac: Anastazija Stil

Je l'to sikćeš na mene, gospođice Stil?
Imam svoju mačku kad to želim da slušam.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grejenterprajzis holdings*

Svoju mačku? Nikad nisam videla mačku u njegovom stanu. Ne, neću da mu odgovorim. O, kako nekad ume da me ozlovolji. Da me ozlovolji pedeset nijansi. Legla sam i zagledala u tavanicu dok mi se oči navikavaju na mrak. Čujem još jedan ping. Neću da pogledam. Ne, zasigurno neću. Ne, neću da gledam. Uf! Budala, kakva sam, ne mogu da odolim privlačnosti reči Kristijana Greja.

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Šta si rekla u
snu **Datum:** 2. jun 2011,
20.20 **Primalac:**
Anastazija Stil

Anastazija,
Više bih voleo da ono što si rekla u snu kažeš kad si
svesna. Zato neću da ti kažem. Idi na spavanje. Moraš da
budeš odmorna za ono što nameravam s tobom sutra.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grejenterprajzis holdings*

Ja, ne... Šta li sam rekla? Sigurna sam da je loše kao što
mislim.

DVADESET PETO POGLAVLJE

Majka me čvrsto grli.

„Slušaj svoje srce, draga. Molim te, molim te, pokušaj da ne
razmišljaš previše. Opusti se i uživaj. Veoma si mlada, dušo. Treba
da doživiš još mnogo toga, samo pusti da ti se sve to dogodi.
Zaslužuješ najbolje od svega", šapuće mi na uvo. Njene reči iz srca
me umiruju. Poljubila me je u kosu.

„O, mama." Tople, nezvane suze peckaju mi oči dok se držim za
nju.

„Dušo, znaš kako kažu. Moraš da poljubiš mnogo žaba pre
nego što nađeš princa."

Uputila sam joj gorko-slatki osmejak.

„Mislim da sam poljubila princa, mama. Nadam se da se neće
pretvoriti u žabu."

Uputila mi je još jedan nežan osmeh prožet безусловnom majčinskom ljubavlju. Divim se ljubavi koju osećam prema ovoj ženi dok je ponovo grlim.

„Ana, pozvali su za tvoj let.“ Bobov glas je zabrinut.

„Hoćeš li me posetiti, mama?“

„Naravno, mila, uskoro. Volim te.“

„I ja tebe.“

Oči su joj crvene od neprolivenih suza kad me je pustila. Mrzim što je ostavljam. Zagrlila sam Boba i pošla prema kapiji - danas nemam vremena za salon prve klase. Teram sebe da se ne osvrnem. Ali okrenula sam se... Bob mi grli majku, kojoj suze cure niz lice. Više ne mogu da potiskujem svoje. Oborila sam glavu i nastavila prema kapiji, zureći u blistav beli pod, zamagljen od suza.

U avionu, u raskoši prve klase, sklupčala sam se na sedištu i pokušala da se priberem. Uvek je bolno kad se razdvajam od mame... ona je luckasta, neorganizovana, ali odskora je pro-nicljiva i voli me. Bezuslovnom ljubavlju - kakvu svako dete zaslužuje od svojih roditelja. Namrštila sam se zbog takvih luta-jućih misli, izvadila blekberi i malodušno se zagledala u njega.

Šta Kristijan zna o ljubavi? Izgleda da u najranijem detinj-stvu nije dobio безусловnu ljubav na koju ima pravo. Srce mi se steglo. Majčine reči su mi doplutale u glavu poput povetarca: *Da, Ana. Dopruga, šta ti još treba? Da nosi neonski natpis na čelu?* Ona misli da me Kristijan voli, ali majka mi je pa je normalno da to misli. Veruje da zaslužujem najbolje od svega. Namrštila sam se. Istina je. U trenutku zapanjujuće jasnosti sam shvati-la. Veoma je prosto: želim njegovu Tjubav. *Potrebno* mi je da me Kristijan Grej voli. Zato sam toliko ćutljiva u vezi s našim odnosom - zato što negde duboko u sebi prepoznajem snažno ukorenjenu potrebu da budem voljena i poštovana.

A uzdržavam se zbog Pedeset nijansi. Sado-mazohizam mi skreće pažnju s pravog problema. Seks je neverovatan, on je bogat, prelep, ali sve je to bezvredno bez njegove ljubavi. A srce mi se cepa zato što ne znam je li on sposoban za ljubav. On čak ni sebe ne voli. Sećam se njegovog prezira prema sebi, *njena* ljubav je bila jedini oblik koji mu je bio *prihvatljiv*. Kažnjen

- bičevan, tučen, šta god da je njihova veza nosila sa sobom - osećao je da nije dostojan ljubavi. Zašto se tako oseća? Kako može tako da se oseća? Njegove reči me proganjaju: *Veoma je teško odrastati u savršenoj porodici kad nisi savršen.*

Zažmurila sam, zamišljajući njegov bol, ali ne mogu da ga shvatim. Stresla sam se pri pomisli da sam se možda previše odala. Šta li sam priznala Kristijanu u snu? Kakve li sam tajne otkrila?

Zagledala sam se u blekberi s neodređenom nadom da će mi pružiti neke odgovore. Nije iznenađujuće što mi nije izašao u susret. Pošto još nismo krenuli, odlučujem da pošaljem mejl mom Pedeset nijansi.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Na putu kući

Datum: 3. jun 2011,12.53 po istočnom američkom vremenu **Primalac:** Kristijan Grej

Dragi gospodine Greje,

Ponovo sam smeštena u udobnosti prve klase i zahvaljujem ti na tome. Brojim minute do trenutka kad ću te videti večeras i možda ti mučenjem izvući istinu o mojim noćnim priznanjima.

Tvoja Ana, cmok

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Na putu kući

Datum:3.jun

2011,09.58 **Primalac:**

Anastazija Stil

Anastazija, radujem se našem viđenju.

Namrštila sam se zbog takvog odgovora. Zvuči odmereno i zvanično, umesto da progovara njegova uobičajena duhovitost puna značenja.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Na putu kući

Datum: 3. jun 2011,13.01 po istočnom američkom vremenu **Primaiaac:** Kristijan Grej

Najdraži gospodine Greje,
Nadam se da je sve u redu u vezi sa „situacijom“. Ton tvog mejla je zabrinjavajući.

Ana, cmok

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Na putu kući

Datum:
3.jun2011,10.04

Primalac: Anastazija Stil

Anastazija,
Situacija bi mogla da bude bolja. Jeste li poleteli? Ako jeste, ne bi trebalo da šalješ mejlove. Dovodiš sebe u opasnost, što je neposredno kršenje pravila o tvojoj ličnoj bezbednosti. Mislio sam na ono što sam govorio o kaznama.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Sranje. Uredu. Zaboga. Šta ga toliko izjeda? Možda „situaci-ja“? Možda je Tejlor nestao, možda je izgubio nekoliko miliona na berzi - iz nekog razloga.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Preterivanje

Datum: 3. jun 2011,13.06 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Kristijan Grej

Dragi gospodine Mrgude,

Vrata aviona su još otvorena. Kasnimo, mada samo deset minuta. Ja i ostali putnici smo potpuno sigurni. Možeš zasad da umiriš svoj brideći dlan.

Gospođica Stil

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Izvinjenje - brideći dlan umiren

Datum:3.jun2011,10.08 **Primalac:** Anastazija

Stil

Nedostaješ mi, gospođice Stil, kao i tvoj drski jezik. Hoću da se bezbedno vratiš kući.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Izvinjenje prihvaćeno

Datum: 3. jun 2011,13.10 po istočnom američkom vremenu

Primalac: Kristijan Grej

Zatvaraju vrata. Nećeš čuti ni da pisnem, pogotovo pošto si gluv.

Ćaos.

Ana, cmok

Isključila sam blekberi, ali ne mogu da se otresem zebnje. Nešto nije u redu. Možda se „situacija“ izmakla kontroli. Zava-lila sam se i zagledala u odeljak nad glavom u kom mi je prttjag. Jutros sam, uz majčinu pomoć, kupila Kristijanu poklončić u znak zahvalnosti za

prvu klasu i jedrenje. Osmehnula sam se kad sam se setila poniranja - to je nešto posebno. Još ne znam hoću li mu dati šašavi poklon. Možda će misliti da je detinjast - a možda i neće ako je čudno raspoložen. Istovremeno sam nestrpljiva da se vratim i pribojavam se onoga što me čeka na kraju putovanja. Dok ispitujem sve scenarije koji bi mogli da predstavljaju „situaciju“, ponovo sam shvatila da je samo mesto pored mene prazno. Odmahnula sam glavom pri pomisli da je Kristijan platio i susedno sedište kako ne bih mogla ni sa kim da pričam. Odbacila sam tu ideju kao besmisleni - svakako niko nije toliko sklon kontrolisanju i ljubomorani. Zažmurila sam kad je avion zarulao pistom.

OSAM SATI KASNIJE izašla sam na terminal aerodroma Sijetl-Tahoma i zatekla Tejlora kako me čeka s tablom na kojoj piše GOSPOĐICA A. STIL. *Nije valjdal* Ali drago mi je što ga vidim. „Zdravo, Tejlоре.“

„Gospođice Stil“, pozdravio me je zvanično, ali vidim nagoveštaj osmeha u njegovim prodornim smeđim očima. Izgleda besprekorno kao uvek - otmeno tamnosivo odelo, bela košutja i tamnosiva kravata.

„Znam kako izgledate, Tejlоре, ne treba vam natpis. I volela bih da me zovete Ana.“

„Ana. Mogu li da vam ponesem torbe?“

„Ne, mogu sama. Hvala.“

Primetno je stisnuo usne.

„Al... ali ponesite ih ako ćete se botje osećati“, promucala sam.

„Hvala.“ Uzeo je moj ranac i nedavno dobavljeni kofer s točkicama za odeću koju mi je majka nakupovala. „Ovuda, gospođo.“

Uzdahnula sam. Preterano je učtiv. Setila sam se, iako bih volela to da izbrišem iz sećanja, da mi je ovaj čovek kupio donje rublje. U stvari - ta pomisao me je uznemirila - on je jedini muškarac koji mi je kupio donje rublje. Čak ni Rej nikad nije morao tome da se izlaže. U tišini smo otišli do crnog audijevoг džipa na parkiralištu. Otvorio mi je vrata i ušla sam, zapitavši se je li pametno što sam se vratila u Sijetl u tako kratkoj suknji. U Džordžiji je bila kul, ali ovde

se osećam ogoljeno. Tejlor je stavio moje torbe u prtljažnik pa smo krenuli prema Eskali.

Vožnja se odužila jer nas je uhvatila gužva. Tejlor ne skida pogled s puta. Čutljiv nije dovoljno dobar opis.

Ne mogu više da podnosim tišinu.

„Kako je Kristijan, Tejlоре?“

„Gospodin Grej je zaokupljen, gospođice Stil.“

O, to mora da je zbog „situacije“. Kao da tragam za zlatnom niti.

„Zaokupljen?“

„Da, gospođo.“

Namrštila sam se. Pogledi su nam se sreli u retrovizoru. Neće mi reći više ništa. Pobogu, ume da bude čutljiv kao i zaluđenik kontrolom lično.

„Jelidobro?“

„Verujem da jeste, gospođo.“

„Odgovara li vam više da me zovete gospođica Stil?“

„Da, gospođo.“

„O, u redu.“

Pa, time je naš razgovor završen. Vozimo se u tišini. Poči-njem da mislim kako je Tejlorova skorašnja omaška, kad mi je rekao da je Kristijan bio težak kao crna zemlja, neuobičajena. Možda se stidi toga, brine da nije bio odan. Tišina me guši.

„Možete li da pustite neku muziku, molim vas?“

„Naravno, gospođo. Šta biste želeli da slušate?“ „Nešto umirujuće.“

Pogledi su nam se nakratko sreli u retrovizoru. Vidim da mu osmejak poigrava na usnama. „Da, gospođo.“

Pritisnuo je nekoliko prekidača na volanu i umirujući tonovi Pahalbelovog *Kanona* ispunili su prostor. O, da... to je ono što mi treba.

„Hvala.“ Zavalila sam se dok se polako ali sigurno vozimo autoputem broj pet prema Sijetlu.

DVADESET PET MINUTA kasnije ostavio me je ispred zadivljujuće fasade Eskale.

„Izvolite, gospođo“, rekao je i otvorio mi vrata. „Doneću vam prfljag.“ Izraz mu je blag, srdačan, čakpodseća na pogled ujaka.

Pobogu... Ujka Tejlor, kakva ideja.

„Hvala što ste me dočekali.“

„Bilo mi je zadovoljstvo, gospođice Stil.“ Osmehnulo se, a ja sam ušla u zgradu. Vrtar mi je klimnuo glavom i mahnuo.

Vozim se na trideseti sprat, a hiljadu leptirića raširilo je krila i mahnito zalepršalo u mom stomaku. *Zasto sam tako nervozna?* Zato što ne znam u kakvom raspoloženju ću zateći Kristijana. Moja unutrašnja boginja se nada određenom raspoloženju; moja podsvest je, kao i ja, sva živčana.

Vrata lifta su se otvorila i našla sam se u predvorju. Veoma mi je čudno što me Tejlor nije dočekao. Naravno, on parkira džip. Kristijan je u velikoj dnevnoj sobi i razgovarablekberijem. Glas mu je tih dok kroz staklena vrata zuri u nebudere na koje se spušta sumrak. Nosi sivo odelo raskopčanog sakoja i prolazi rukom kroz kosu. Uzbuđen je, čak napet. *Jao, ne - sta nije u redu?* Uzbuđen ili ne, ipak je lep prizor. Kako može da bude tako... očaravajući?

„Ni traga... U redu... Da.“ Okrenuo se i ugledao me. Čitav stav mu se promenio. Od napetosti preko olakšanja do nečeg drugog: pogled koji je upućen pravo mojoj unutrašnjoj boginji, pogled senzualne putenosti, usplamtelih očiju.

Usta su mi se osušila i želja mi je nabujala u telu... *opa.*

„Obaveštavaj me“, otklesao je, sklopio telefon pa pošao prema meni. Paralisana sam dok mi prilazi, proždirući me očima. *Jebote...* nešto nije u redu - vilica mu je napeta, oči su mu zabri-nute. U hodu je zbacio sako, skinuo tamnu kravatu i bacio ih na pod. A onda su njegove ruke oko mene, privija me uz sebe, grubo, brzo, grabi mi konjski rep da mi zabaci glavu, ljubi me kao da mu život zavisi od toga. Šta, kog đavola? Bolno mi je skinuo gumicu za kosu, ali ne marim. Poljubac mu je očajnički, nagoniski. Iz nekog razloga sam mu potrebna u ovom trenutku i nikad se nisam osećala tako željeno i priželjkivano. Mračno je, senzualno i zastrašujuće u isto vreme. Uzvracam mu poljubac s jednakim žarom, prstiju zarivenih u njegovu kosu. Jezici su nam se upleli, strast i žar bukne među nama. Dah mu je divan, uzbudljiv, seksi, a njegov me miris - miris njegovog tela i kupke

- napaljuje. Odvojio je usne od mojih i gleda me, obuzet nekim neimenovanim osećanjem.

„Šta nije u redu?“, prošaputala sam.

„Tako mi je drago što si se vratila. Istuširaj se sa mnom

- odmah.“

Nije mi jasno je li to molba ili naredba.

„Hoću“, prošaputala sam. Uhvatio me je za ruku i poveo iz dnevne sobe kroz spavaću u kupatilo.

Kad smo ušli, pustio je vodu u prevelikoj tuš-kabini. Polako se okrenuo i pogledao me, polusklopljenih kapaka.

„Sviđa mi se tvoja suknja. Veoma je kratka“, rekao je tiho. „Imaš sjajne noge.“

Izuo je cipele pa se sagnuo da skine čarape, ne skidajući pogled s mene. Ostala sam bez teksta od njegovog gladnog pogleda. *Au...* ovaj grčki bog me želi. Podstaknuta njegovim primerom, iskoračila sam iz crnih baletanki. Odjednom je posegnuo za mnom i priljubio me uza zid. Ljubi me po licu, vratu, usnama... prolazi mi rukama kroz kosu. Osećam hladne, glatke pločice na leđima dok se priljubijuje uz mene tako da sam stišnjena između njegove toplote i hladnoće pločica. Kolebljivo sam mu spustila ruke na nadlanice. Prostenjao je kad sam ga snažno stegla.

„Želim te odmah. Ovde... brzo, žestoko“, prodahtao je. Ruke su mu na mojim butinama, podižu mi suknju. „Je li još krvavi?“ „Ne.“

Pocrvenela sam. „Dobro je.“

Zadenuo je palčeve u moje bele pamučne gaćice i naglo se spustio na kolena da ih smakne. Suknja mi je podignuta pa sam naga od pojasa nadole. Dahćem, čekam. Grabi me za kukove, gura uza zid i ljubi mi butine. Uhvatio me je za butine i razmakao mi noge. Glasno sam zaječala kad sam osetila kako mi kruži jezikom po klitoris. *Au!* Nehotice sam zabcila glavu i prostenjala kad su mi se prsti upleli u njegovoj kosi.

Jezik mu je neumoljiv, jak, uporan, prelazi preko mene -kruži i kruži - bez prestanka. Izvrsno je, silina nadražaja je gotovo bolna. Telo mi ubrzava. Utom me je pustio. Šta? Ne! Isprekidano dišem i gledam ga s ustreptalim iščekivanjem. Obema rukama mi je objumio lice, čvrsto me držeći, i jako me poljubio. Gurnuo mi je

jezik u usta da osetim ukus svog uzbuđenja. Otkopčao je šlic, odmakao se, zgrabio me za zadnji deo butina i podigao.

„Obavij noge oko mene, malena“, naredio je užurbano i napregnuto.

Poslušala sam ga i zagrlila ga oko vrata. Pomerio se brzo i otresito, ispunivši me. *Ah!* Zadahtao je, zaječala sam. Držeći mi guzu, prstiju ukopanih u meko meso, počinje da se pomera, isprva polako - ujednačenim tempom... ali kako mu kontrola izmiče, ubrzava... sve brže i brže. *Ahhh!* Zabacila sam glavu i usredsredila se na prodirući, kažnjenički, božanstven nadra-žaj... gura me, gura me... napred, više, još više... ne mogu više da izdržim, rasplinjavam se oko njega, kovitlam u žestokom, sveprožimajućem orgazmu. Duboko je zarežao i zagnjurio mi glavu uz vrat kad se zakucao u mene, stenjući glasno i nesuvislo dok se oslobađao.

Disanje mu je mahnito, ali me nežno ljubi, ne pomerajući se. I dalje je u meni. Trepćem, nevideći, u njegove oči. Kad sam se povratila i usredsredila, nežno se izvukao iz mene i pridržao me kad sam spustila stopala na pod. Kupatilo je zamagljeno od pare... sparno. Previše sam obučena.

„Izgledaš zadovoljno što me vidiš“, promrmljala sam i stid-ljivo se osmehnula.

Usne mu se izviše. „Da, gospođice Stil, mislim da je moje zadovoljstvo veoma primetno. Dodi, hajdemo pod tuš.“

Otkopčao je još tri dugmeta košulje, skinuo manšete, svukao je preko glave i bacio na pod. Skinuo je pantalone i bokserice pa ih šutnuo u stranu. Raskopčava mi dugmiće na bluzi dok ga gledam želeći da mu pomilujem grudi, ali se uzdržavam.

„Kako si putovala?“ pita me blago. Izgleda smirenije, strepnja je nestala, raspršena seksom.

„Lepo, hvala“, promrmljala sam i dalje zadihana. „Hvala još jednom na prvoj klasi. Zaista je mnogo lepše putovati tako.“ Stidljivo sam se osmehnula. „Imam lepe vesti“, dodala sam nervozno.

„Stvarno?“ Otkopčao mi je poslednje dugme, skinuo mi bluzu i bacio je na svoju košulju. „Dobila sam posao.“

Ukočio se pa se osmehnuo. Pogled mu je nežan i srdačan.

„Čestitam, gospođice Stil. Hoćeš li mi sad reći gde?“ „Ne znaš?“

Odmahnuo je glavom, mršteći se. „Zašto bih znao?"

„Sa svojim progoniteljskim sposobnostima, mislila sam da si možda..." Začutala sam kad mu je lice klonulo.

„Anastazija, nikad ti se ne bih mešao u karijeru, ukoliko mi to ne tražiš, naravno." Izgleda povređeno.

„Dakle, nemaš pojma u kojoj kući?"

„Ne. Znam da postoje četiri izdavačke kuće u Sijetlu, te pretpostavljam u jednoj od njih."

„SIP."

„O, ona mala, dobro. Odlično." Nagnuo se i poljubio me u čelo.

„Pametna devojka. Kad počinješ?" „U ponedjeljak."

„Tako brzo, a? Bolje bi bilo da te iskoristim dok još mogu. Okreni se."

Zbunila me je njegova nehajna naredba, ali poslušala sam. Otkopčao mi je brus, pa onda i suknu, i spustio je. Pritom mi je obujmio guzove i poljubio rame. Naslonio se na mene i zagnju-rio mi nos u kosu, udahnuvši duboko. Stegao mi je guzove.

„Opijaš me, gospođice Stil, i umiruješ me. Kakva opojna mešavina." Poljubio mi je kosu pa me uhvatio za ruku i povu-kao prema tušu.

„Joj", ciknula sam. Voda je vrela. Kristijan mi se osmehnuo dok je voda pljuštala po njemu.

„To je samo malo vruće vode."

U pravu je. Osećaj je božanstven, voda spira lepljivost od džordžijskog jutra i našeg vođenja ljubavi.

„Okreni se", naložio je. Poslušala sam i okrenula se prema zidu. „Hoću da te operem", promrmljao je i posegnuo za kup-kom. Istisnuo je malo u ruku.

„Imam još nešto da ti kažem", promrmljala sam kad je počeo da mi trlja ramena.

„Reci."

Duboko sam udahnula da se očeličim. „Moj prijatelj Hose ima otvaranje izložbe fotografija u četvrtak u Portlandu."

Ukočio se, ruke mu lebde nad mojim grudima. Naglasila sam reč „prijatelj".

„Da, pa šta s tim?" upita strogo.

„Rekla sam da ću doći. Hoćeš li sa mnom?"

Čini mi se da je dugo prošlo dok nije nastavio da me trlja.

„U koliko sati?"

„Otvaranje je u pola osam."

Poljubio mi je uvo.

„U redu."

Moja podsvest se opustila i srušila u stari otrcani naslonjač.

„Jesi li bila nervozna što ćeš mi reći?" „Jesam, otkud znaš?"

„Anastazija, celo telo ti se upravo opustilo", odgovorio je zajedljivo.

„Pa, izgledaš kao da si... ovaj, ljubomoran."

„I jesam", rekao je mračno. „I bolje bi bilo da to imaš na umu. Ali hvala što si me pozvala. Ići ćemo Čarlijem Tangom."

O, naravno, helikopterom, baš sam blesava. Još letenja... kul! Osmehnula sam se.

„Mogu li ja tebe da operem?"

„Ne verujem", promrmljao je i nežno mi poljubio vrat kako bi ublažio žaoku odbijanja. Napućila sam se dok mi je trljao leđa penom.

„Hoćeš li mi ikad dozvoliti da te dodirnem?" pitam odvažno.

Ponovo se ukočio s rukama na mojoj zadnjici.

„Stavi ruke na zid, Anastazija. Uzeću te ponovo", promrmljao mi je na uvo i uhvatio me za kukove. Znam da je razgovor završen.

NEŠTO KASNIJE, SEDIMO za šankom odeveni u kućne ogrtače. Upravo smo pojeli izvrsnu pastu sa školjkama koju je spremila gospoda Džouns.

„Još vina?" pita Kristijan blistavih sivih očiju.

„Samo malo, hvala." Sanser je osvežavajući i izvrstan. Kristijan nam je natočio.

„Kako je... ovaj, situacija zbog koje si morao da se vratiš u Sijetl?", pitam kolebljivo.

Namrštio se. „Otrgla se kontroli", promrmljao je ogorčeno. „AM ne brini zbog toga, Anastazija. Imam planove za tebe večeras."

„Stvarno?"

„Da. Hoću da budeš spremna u igraonici za petnaest minu-ta." Ustao je i pogledao me.

„Možeš da se spremiš u svojoj sobi. Uzgred, plakar je sad pun tvoje odeće. Ne želim da se raspravljamo u vezi s tim.“ Zaškiljio je, izazivajući me da nešto kažem. Pošto nisam, otišao je u svoju radnu sobu.

Ja! Da se raspravljam? S tobom, Pedeset nijansi? Moje dupe je vrednije od toga. Sedim na barskoj stolici, zblanuta, pokušavajući da svarim novost. Kupio mi je odeću. Naglašeno sam prevrnula očima, znajući da ne može da me vidi. Kola, telefon, kompjuter... odeća, sledi samo još prokleti stan i onda ću mu stvarno biti ljubavnica.

Kurva! Moja podsvest navukla je podrugljiv izraz. Ne oba-zirem se na nju i krećem stepenicama prema *svojoj* sobi. Dakle, i dalje je moja... zašto? Mislim da je pristao da spavam s njim. Pretpostavljam da nije navikao da deli svoj lični prostor. Ali nisam ni ja. Tešim se mišlju da bar imam gde da pobegnem od njega.

Pogledavši vrata, primetila sam da imaju ključaonicu ali ne i ključ. Načas sam se zapitala ima li gospođa Džouns rezervni. Pitaću je. Otvorila sam vrata plakara i brzo ih zatvorila. *Sranje - potrošio je čitavo bogatstvo.* Podseća na Kejtin plakar - gomi-la odeće uredno visi na prečki. Duboko u sebi znam da mi sve pristaje. Ali nemam vremena da razmišljam o tome - moram da odem da klečim u Crvenoj sobi... bola... ili zadovoljstva, nadam se.

KLEČIM PORED VRATA samo u gaćicama. Srce mi bije u grlu. Pobogu, mislila sam da mu je dosta posle onoga u kupatilu. Taj čovek je nezasit, ali možda su svi muškarci takvi. Nemam predstavu, nemam s kim da ga uporedim. Zažmurila sam i pokušala da se umirim, da se povežem sa svojom podsvješću. Tu je negde, krije se iza moje unutrašnje boginje.

Iščekivanje mi struji venama poput gaziranog napitka. Šta će da radi? Duboko sam udahnula da se smirim, ali ne mogu osporiti da sam uzbuđena, napaljena, već sam ovlažila. Ovo je tako... želim da mislim *d&Ejepogrešno*, ali nekako nije. Ispravno je za Kristijana. On to želi - a posle poslednjih nekoliko dana... posle svega što je uradio, moram da se očeličim i prihvatim sve što želi, šta god da mislim da mu je potrebno.

Setila sam se njegovog pogleda kad sam večeras stigla, žudnje na njegovom licu, odlučnog hoda prema meni kao da sam oaza u

pustinji. Uradila bih gotovo sve da me ponovo tako gleda. Stisla sam butine pri tom divnom sećanju, što me je pod-setilo na to da treba da raširim kolena. Razdvojila sam ih. Koliko dugo će me ostaviti da čekam? Čekanje me pritiska, sputava me mračnom i primamljivom željom. Brzo sam se osvrnula po slabo osvetljenoj sobi: krst, sto, kauč, klupa... onaj krevet. Tako je veliki, pokriven crvenom satenskom posteljinom. Šta će da koristi?

Vrata se otvoriše i Kristijan ušeta unutra, uopšte se ne oba-zirujući na mene. Brzo sam oborila glavu i zagledala se u šake, pažljivo postavljene na raširene butine. Stavio je nešto na veliku komodu pored vrata i nehajno pošao prema krevetu. Dozvolila sam sebi da mu dobacim brz pogled i srce samo što mi nije stalo. Nag je ako se izuzmu one meke, iscepane farmerke, a poslednje dugme je nemarno otkopčano. *Jebote, izgleda tako popaljivo.* Moja podsvest se mahnito hladi, a unutrašnja boginja se njiše i uvija u nekom primalnom putenom ritmu. Ona je veoma spremna. Nagonski sam olizala usne. Krv mi juri telom, gusta i teška od pohotne gladi. Šta li će da mi radi?

Okrenuo se i nehajno pošao natrag prema komodi. Otvo-riju jednu fioku i počeo da vadi i razvrstava nešto na vrhu. Izgaram od znatiželje, ali odolevam strahovitom iskušenju da provirim na brzinu. Kad je završio, stao je ispred mene. Vidim mu naga stopala i želim da im izljubim svaki centimetar... da prelazim jezikom preko risa, da mu sisam prste. *Jebote.*

„Divno izgledaš“, prodahtao je.

Držim oborenu glavu, svesna toga da me gleda i da sam takoreći naga. Osećam kako mi se rumenilo razliva licem. Nagnuo se i obujmio mi bradu pa mi podigao lice kako bih ga pogledala u oči.

„Ti si prelepa žena, Anastazija. I cela si moja“, promrmljao je. „Ustani.“ Naredba je blaga, puna senzualnog obećanja.

Klecavo sam ustala.

„Pogledaj me“, prodahtao je. Pogled mi se sreo s njegovim uzavrelim. To je njegov dominantni pogled - hladan, grub, đavolski seksi, sedam nijansi greha u jednom zavodljivom pogledu. Usta su mi se osušila, znam da ću uraditi sve što zatra-ži. Gotovo surov osmejak mu poigrava na usnama.

„Nismo potpisali ugovor, Anastazija. Ali razgovarali smo o granicama. Hoću da ponovimo lozinke, važi?"

Jebote... šta to namerava ako su mi potrebne lozinke?

„Kako glase?" pita me zapovednički.

Neznatno sam se namrštila. Lice mu je приметно ogrubelo.

„Kako glase lozinke, Anastazija?" pita polako i značajno.

„Žuto", promumlala sam.

„I?" podstiče me, usta skupljenih u tanku crtu.

„Crveno", prodahtala sam.

„Zapamti ih."

Jače je od mene... podigla sam obrvu i taman sam htela da ga podsetim na svoj prosek, ali zaustavio me je iznenadni ledeni odsjaj u njegovim hladnim sivim očima.

„Ne otvaraj lajava usta ovde, gospođice Stil. Ili ću te jebati u njih dok klečiš. Jasno?"

Nagonski sam progutala knedlu. *Dobro*. Brzo sam zatreptala, ukorena. U stvari, više me je uplašio njegov ton nego pretnja.

„Pa?"

„Da, gospodine", promrmljala sam brzo.

„Dobra devojčica", zastao je i zagledao se u mene. „Nije mi namera da koristiš lozinke zato što trpiš bol. Ono što namera-vam da ti radim biće žestoko. Veoma žestoko i moraćeš da me navodiš. Jesi li razumela?"

Ne baš. Žestoko? Au!

„Reč je o dodiru, Anastazija. Nećeš moći da me vidiš i čuješ. Ali ćeš me osećati."

Namrštila sam se - *neću moći daga čujem?* Kako će to izgleda? Okrenuo se. Tad sam na komodi ugledala glatku, ravnu, crnu kutiju. Mahnuo je rukom i ona se razdvojila: vratanca su se odvojila i otkrila CD plejer i gomilu dugmića. Kristijan je pritisnuo nekoliko u nizu. Ništa se nije desilo, ali on izgleda zadovoljno. Zbunjena sam. Kad se ponovo okrenuo prema meni, osmehivao se na onaj zagonetni način.

„Vezaću te za onaj krevet, Anastazija. Ali prvo ću ti staviti povez na oči i", otkrio je ajpod u ruci, „nećeš moći da me čuješ. Čućeš samo muziku koju ću ti pustiti."

U redu. Muzički međučin. Nisam to očekivala. Je l' ikad radi ono što očekujem? *Zaboga, nadam se da nije rep.*

„Dođi.“ Uhvatio me je za ruku i poveo prema starinskom krevetu s četiri stuba. U svakom uglu su okovi, metalni lanci s kožnim obručima, blistavi naspram crvenog satena.

Čoveče, čini mi se da će mi srce iskočiti iz grudi. Topim se iznutra, želja mi kulja telom. Mogu li biti uzbuđenija?

„Stani tu.“

Okrenuta sam prema krevetu. Nagnuo se i prošaputao mi na uvo.

„Čekaj tu. Gledaj u krevet. Zamisli da ležiš vezana, potpuno u mojoj milosti.“ *Aul*

Načas se udaljio i čujem kako uzima nešto blizu vrata. Sva čula su mi napregnuta, sluh mi je oštiji. Podigao je nešto s police s bičevima i lopaticama pored vrata. *Sranje. Šta će da radi?*

Osećam ga iza sebe. Uhvatio mi je kosu, povukao je iza mene i počeo da je plete.

„Iako volim tvoje kikice, Anastazija, nestrpljiv sam da te imam što pre. Zato će jedna morati da posluži.“ Glas mu je tih, mek.

Veštım prstima mi povremeno prelazi po leđima dok mi plete kosu. Svaki slučajni dodir je kao slatki elektrošok. Vezao je kraj gunicom pa blago povukao kiku tako da sam morala da zakoračim unazad do njega. Ponovo je povukao u stranu i nakrivila sam glavu kako bih mu olakšala pristup vratu. Prešao mi je zubima i jezikom od uva do ramena. Pritom tiho pevuši i zvuk odzvanja kroz mene. Skroz dole... *tamo* dole, u meni. Nehotice sam tiho zajejala.

„Ćuti“, prodahtao mi je uz kožu. Podigao je dlanove ispred mene, rukama dodirujući moje. U desnoj šaci drži mačku s devet repova. Čula sam taj naziv kad sam prvi put ušla u ovu sobu.

„Dotakni ga“, prošaputao je. Zvuči kao sam đavo. Telo mi je usplamtelo. Kolebljivo sam pružila ruku i dotakla duge niti. Brojne su, duge, od mekog antilopa s kuglicama na kraju.

„To ću koristiti. Neće boleti, ali će ti dovesti krv do površine kože i bićeš veoma osetljiva.“

O, kaže da neće da boli.

„Kako glase lozinke, Anastazija?“

„Ovaj... žuto i crveno, gospodine“, prošaputala sam.

„Dobra devojčica. Ne zaboravi da ti je najveći strah u glavi." Bacio je mačku s devet repova na krevet i spustio ruke na moj struk.

„Ovo ti neće trebati", promrmljao je i gurnuo palčeve u moje gaćice pa mi ih povukao niz noge. Nesigurno sam iskoračila iz njih, pridržavajući se za izrezbareni stub.

„Stoj mirno", naredio je, poljubio mi zadnjicu i dvaput me nežno gricnuo. Napela sam se. „A sad leži. Na leđa." dodao je i jako me pljesnuo po guzi, nateravši me da poskočim.

Brzo sam se ispružila na tvrd, nepopustljiv dušek i pogledala ga. Saten je mek i hladan pod mojim telom. Kristijanu je lice bezizražajno, ako se izuzmu oči koje plamte od jedva suzbijanog uzbuđenja.

„Ruke iznad glave", naložio je i poslušala sam.

Pobogu, telo mi žudi za njim. Već ga želim.

Okrenuo se i krajičkom oka sam videla kako odlazi do komode. Vratio se s ajpodom i maskom za oči, sličnoj onoj koju sam nosila na letu do Atlante. Došlo mi je da se osmehnem kad sam se toga setila, ali usne me ne slušaju. Moje iščekivanje je preveliko. Prosto znam da mi je lice potpuno nepomično, a oči razrogačene dok ga gledam.

Seo je na ivicu kreveta i pokazao mi ajpod. Ima neki čudan uređaj nalik anteni, kao i slušalice. Veoma neobično. Namrštila sam se dok sam pokušavala da otkrijem kako radi.

„Ovo emituje ono što svira na ajpodu na sobne zvučnike", odgovorio je na moje neizgovoreno pitanje i potapšao malu antenu. „Moći ću da čujem isto što i ti, a imam i daljinski." Osmehnuo se onim tajanstvenim osmejkom i podigao mali, ravni uređaj koji izgleda kao veoma kul kalkulator. Nagnuo se nada mnom i nežno mi stavio slušalice u uši pa spustio ajpod iznad moje glave.

„Podigni glavu", naredio je. Odmah sam poslušala.

Polako mi je stavio masku, navukavši mi lastiš preko potiljka. Ne vidim ništa. Lastiš drži slušalice na mestu. I dalje ga čujem mada je zvuk bio prigušen kad je ustao s kreveta. Disanje mi je zaglušujuće - plitko i neravnomerno, odražava moje uzbuđenje. Kristijan me je uhvatio za levu ruku, nežno je povukao do levog ugla i stavio mi kožni okov oko članka. Dugim prstima mi je prešao

po celoj ruci kad je završio. *Oh!* Njegov dodir izazvao je divan, golicav drhtaj. Čujem kako polako prelazi na drugu stranu, uzima mi desnu ruku i vezuje je. Ponovo mi je prešao prstima po ruci. *Au...* Već sam na granici da puknem. Zašto je ovo tako erotično?

Pomerio se do podnožja kreveta i uhvatio mi oba nožna članka. „Podigni glavu“, naredio je.

Poslušala sam. Povukao me je nadole tako da su mi ruke ispružene i gotovo zategnute u okovima. Bokte, ne mogu da pomeram ruke. Telom mi je prostrujao dašak uznemireno-sti pomešan s ustreptalim ushićenjem. Još više sam ovlažila. Zaječala sam. Razdvojio mi je noge pa mi vezao prvo desni a onda i levi članak. Vezana sam, raširenih ruku i nogu i potpuno ranjiva. Tako sam smušena što ga ne vidim. Osluškujem... šta li radi? Ne čujem ništa, samo svoje disanje i grozničavo lupanje srca kako mi krv mahnito huči u ušima.

Odjednom sam čula tiho šuštanje i ajpod je oživeo. Anđeoski glas zapevao je dugi slatki ton. Gotovo istog trena mu se pri-družio još jedan glas, pa još glasova - bokte, čitav nebeski hor mi peva akapela staru, staru himnu. Šta je ovo, zaboga? Nikad nisam čula ništa slično. Nešto gotovo nepodnošljivo meko očeša mi obraz, lako mi pređe niz vrat, polako mi prelazi preko grudi, miluje me... vuče mi bradavice, tako meko, prelećući. *Veoma neočekivano. To je krzno! Krznena rukaonica?*

Kristijan mi neužurbano i pažljivo prelazi rukom po stoma-ku, kruži mi oko pupka pa polako od kuka do kuka. Pokušavam da predvidim šta je sledeće... ali muzika... u glavi mi je... prenosi me... krzno na ivici stidnih dlačica... između mojih nogu, duž butina, niz jednu nogu... uz drugu... gotovo da golica... ali ne sasvim... još glasova... nebeski hor peva različitim glasovima koji se blaženo stapaju u harmoniju kakvu nikad nisam čula. Prepo-znala sam jednu reč - „deus“ - i shvatila da pevaju na latinskom. Krzno mi se pomera niz ruke, oko struka... natrag do grudi. Bradavice su mi se ukrutile pod mekim dodirom... dahćem... pitam se gde li će mi ruka sad skrenuti. Odjednom je krzno nestalo i osećam kako mi niti mačke s devet repova prelaze po telu, sledeći isti put kao krzno. Veoma je teško usredsrediti se zbog muzike - zvuči kao da stotinu glasova peva, veze eteričnu tapiseriju od finih, svilenih zlatnih i

srebrnih niti u mojoj glavi, meka antilopska koža prelazi po meni...
au... naglo prestaje. A onda me je iznenada ošinuo po stomaku.

„Aaah!“, kriknula sam. Iznenadio me je, mada ne mogu reći da boli. Više bridi. Ponovo me je udario. Tače.

„Aaah!“

Hoću da se pomerim, da se koprcam... da izbegnem, ili dočekam, svaki udarac... ne znam - tako je neodoljivo... ne mogu da pomerim ruke... i noge su mi sputane... veoma sam čvrsto vezana... ponovo me je udario po grudima - kriknula sam. To je slatka agonija - podnošljiva, samo... prijatna - ne, ne odmah, ali kako mi koža bridi od svakog udarca u savršenom skladu s muzikom u mojoj glavi, uvučena sam na veoma mračno mesto u svojoj psihi koje se predalo ovom najerotičnijem nadražaju. *Da - sviđa mi se ovo.* Udario me je po kuku, pa nastavio da me zasipa brzim udarcima po stidnim dlačicama, po butina-ma, unutrašnjoj strani butina... pa opet nagore... do kukova. Nastavlja dok se pevanje bliži vrhuncu. Odjednom, pevanje je iznenada prestalo. Kao i on. A onda se ponovo začuše glasovi... podižu se, a on me obasipa udarcima... ječim i koprcam se. Ponovo je sve stalo, tiho je... osim mog mahnitog disanja... i grozničave žudnje. Žudnje za... oh... šta se dešava? Šta li će sad uraditi? Uzbuđenje je gotovo nepodnošljivo. Nalazim se na veoma mračnom, putenom mestu.

Osećam pokrete na krevetu. Penje se iznad mene. Pesma ponovo počinje. Iznova je pušta... ovog puta njegov nos i usne smenjuju krzno... prelaze mi po vratu, ljube, sisaju... prevlače mi se po grudima... Ah! Nadražuju mi jednu pa drugu brada-vicu... jezikom kruži oko jedne, dok mi prstima neumoljivo draži drugu... Ječim, glasno, čini mi se, ne čujem. Izgubljena sam. Izgubljena u njemu... izgubljena u astralnim, anđeoskim glasovima... izgubljena u svim nadražajima koje ne mogu da izbegnem... u potpunosti sam milosti njegovih veštih dodira.

Prelazi mi na stomak - jezikom mi kruži oko pupka - sledi put mačke s devet repova i krzna... ječim. Ljubi me, sisa i gric-ka... spušta se na jug... a onda mu je jezik *tamo*. Na razmeđi mojih butina. Zbacila sam glavu i uzviknula kad me umalo nije potresao orgazam... Na ivici sam, a on je stao.

Ne! Krevet se pomerio i on mi kleči među nogama. Nagi-nje se prema stubu i odjednom više nemam okov oko članka. Povukla sam nogu prema sredini kreveta... naslonila je na njega. Nagnuo se prema drugom stubu i oslobodio mi drugu nogu. Brzo mi prelazi rukama po nogama, steže i gnječi, vraćajući im život. A onda me je uhvatio za kukove i podigao. Leđa mi više nisu na krevetu. Izvijena sam, oslonjena na ramena. Šta? Kleči mi između nogu... i jednim brzim, zakucavajućim pokretom je u meni... *o,jebote...* ponovo sam kriknula. Počinjem da drhtim od nailazećeg orgazma, ali on se umirio. Drhtanje prestaje... *jao, ne...* još će da me muči.

„Molim te!“, cvilim.

Jače me je stegao... upozoravajuće? Ne znam, zario mi je prste u zadnjicu dokležim i dahćem... namerno sam se umiri-la. Veoma polako, ponovo počinje da se pomera... napolje pa unutra... mučno polako. *Jebote - molim te!* - vrišt看 u sebi...

Kako se glasovi u horu umnožavaju, tako i on ubrzava tempo, beskonačno, tako je kontrolisan... usklađen s muzikom. Ne mogu više da izdržim.

„Molim te“, preklinjem. Jednim brzim pokretom me je položio na krevet i polegao po meni. Ruke su mu na krevetu pored mojih grudi dok pridržava svoju težinu i zariva se u mene. Kako pesma stiže do vrhunca, padam... slobodno padam... u najžešći, najpotresniji orgazam koji sam doživela. Kristijan svršava za mnom... još triput se jako zakucao... pa se konačno umirio i srušio na mene.

Svest mi se vraća s mesta kuda je nestala, gde god to bilo. Kristijan se izvukao iz mene. Pesma je stala. Osećam kako se pruža preko mene dok mi oslobađa desni članak. Zaječala sam kad mi je oslobodio ruku. Brzo mi je oslobodio i drugu, nežno mi skinuo masku s očiju i izvukao slušalice. Zatreptala sam pri slaboj svetlosti i ugledala njegove napregnute sive oči.

„Ćao“, promrmljao je.

„Ćao i tebi“, prodahtala sam stidljivo. Usne mu se izviše u osmeh.

Nagnuo se i nežno me poljubio. „Svaka čast“, prošaputao je.

„Okreni se.“ *Jebote* - šta će sad da radi? Pogled mu je smekšao.

„Samo hoću da ti izmasiram ramena.“ „O... dobro.“

Ukrućeno sam se okrenula na stomak. Veoma sam umorna. Kristijan me je zajahao i počeo da mi masira ramena. Glasno sam

zaječala - prsti su mu tako vešti, i znalčki. Nagnuo se i poljubio me u glavu.

„Kakva je to bila muzika?“, promrmljala sam gotovo nerazumljivo.

„Zove se *Spem in Alium*, četrdesetodelni motet Tomasa Talisa.“

„Bilo je... poražavajuće.“

„Uvek sam želeo da jebem uz to.“

„Još jedno prvo iskustvo, gospodine Greje?“

„I te kako, gospođice Stil.“

Zaječala sam dok su njegovi prsti izvodili čuda na mojim ramenima.

„Pa i meni je prvi put da se jebem uz to“, promrmljala sam sanjivo.

„Hmm... nas dvoje pružamo jedno drugome mnogo prvih iskustava.“ Glas mu je trezven.

„Šta sam ti rekla u snu, Kristi... ovaj, gospodine?“ Ruke su mu se načas zaustavile.

„Rekla si mnogo toga, Anastazija. Govorila si o kavezima i jagodama... da želiš više... i da ti nedostajem.“

O, hvala bogu na tome.

„To je sve?“ Olakšanje u glasu mi je primetno.

Kristijan je prestao s božanstvenom masažom i legao pored mene, glave naslonjene na lakat. Namršten je.

„Šta si mislila da si rekla?“

O, *sranje*.

„Da mislim da si ružan, umišTjen i očajan u krevetu.“ Još više je naborao čelo.

„Naravno, jesam sve to. Sad si me stvarno zaintrigirala. Šta kriješ od mene, gospođice Stil?“

Nedužno sam zatreptala. „Ne krijem ništa.“

„Anastazija, očajno lažeš.“

„Mislila sam da ćeš da me nasmeješ posle seksa, ovo me ne zasmejava.“

Usne mu se izviše. „Ne umem da pričam viceve.“

„Gospodine Greje! Postoji nešto što ne umeš?“ Široko sam mu se osmehnula i uzvratilo mi je.

„Ne, očajno pričam viceve.“ Izgleda toliko ponosno sobom da sam se zakikotala.

„I ja očajno pričam viceve.“

„To je predivan zvuk“, promrmljao je, nagnuo se i poljubio me. „Ali kriješ nešto, Anastazija. Možda ću morati mučenjem da to izvučem iz tebe.“

DVADESET ŠESTO POGLAVLJE

Probudila sam se uz trzaj. Mislim da sam pala niz stepenice u snu i sela sam, načas smušena. Mrak je i sama sam u Kristi-janovom krevetu. Nešto me je probudilo, neka mučna misao. Pogledala sam na budilnik na noćnom stočiću. Pet je ujutru, ali osećam se odmorno. Otkud to? O, to je zbog promene vre-menske zone - u Džordžiji je osam ujutru. *Sranje... moram da popijem pilulu.* Ustala sam iz kreveta, zahvalna što me je nešto probudilo, šta god to bilo. Čujem tihe zvuke klavira. Kristi-jan svira. Moram to da vidim. Volim da ga gledam dok svira. Naga, uzela sam ogrtač sa stolice i tiho pošla hodnikom, usput se ogrnuvši i slušajući čarobni zvuk melodične žalopojke što dopire iz velike sobe.

Obavijen tamom, Kristijan sedi u mehuru svetlosti dok svira. Kosa mu sija poput lakiranog bakra. Izgleda kao da je nag, ali znam da ima donji deo pidžame. Usredsređen je i prelepo svira, izgubtjen u seti meiodije. Oklevam, gledam iz senki, ne želim da ga prekidam. Želim da ga zagrlim. Izgleda izgubljeno, čak tužno i bolno usamtjeno - ili je samo muzika ispunjena dubokom tugom. Završio je, zastao delić sekunde pa počeo da svira iznova. Obazrivo sam pošla prema njemu, privučena kao leptirica plamenu... osmehnula sam se pri toj pomisli. Podigao je glavu i namrštio se pre nego što je spustio pogled na ruke.

Sranje, zar se naljutio što ga prekidam?

„Trebalo bi da spavaš“, ukorio me je blago.

Vidim da je zaokupljen nečim.

„Kao i ti“, odgovorila sam ne toliko blago.

Ponovo je podigao pogled. Na usnama mu poigrava nago-veštaj osmeha.

„Je F me to grdiš, gospođice Stil?“

„Da, gospodine Greje.“

„Pa, ne mogu da spavam.“ Ponovo se namrštio kad mu je tračak zlovolje ili ljutnje prešao licem. Na mene? Svakako ne.

Ne obazirem se na njegov izraz, već hrabro sedam na klupu pored njega. Spustila sam glavu na njegovo golo rame kako bih mu gledala vešte, gipke prste dok miluju dirke. Načas je stao pa nastavio da svira.

„Šta je to?“, pitala sam tiho kad je završio.

„Šopen. Preludij opus dvadeset osam, broj četiri. U e-molu, ako te zanima“, promrmljao je.

„Uvek me zanima ono što radiš.“

Okrenuo se i nežno mi usnama dotakao kosu.

„Nisam hteo da te probudim.“

„Nisi. Sviraj onu drugu.“

„Drugu?“

„Ono od Baha što si svirao kad sam prvi put spavala ovde.“ „O, Marčelo.“

Počinje polako i pažljivo da svira. Osećam pokrete njegovih ruku iz ramena jer sam naslonjena na njega i žmurim. Tužne, osećajne note se polako i žalosno kovitlaju oko nas i odbijaju od zidova. Proganjajuće lepo delo, tužnije i od Šopena. Izgubila sam se u lepoti žalopojke. Na određen način, odražava moja oseća-nja. Duboku, oštru žudnju da bolje upoznam ovog izuzetnog čoveka, da pokušam da razumem *njegovu* tugu. Melodija se prebrzo završila.

„Zašto sviraš samo tako tužne melodije?“

Ispravila sam se i pogledala ga. Slegnuo je ramenima umesto odgovora, opreznog izraza.

„Znači, imao si samo šest godina kad si počeo da sviraš?“ podstičem ga.

Klimnuo je glavom, a oprezan pogled postao je napregnutiji. Posle jednog trenutka je rekao: „Bacio sam se na učenje klavira kako bih udovojijo svojoj novoj majci.“

„Da bi se uklopio u savršenu porodicu?“

„Može se tako reći", rekao je izbegavajući odgovor. „Što si budna? Zar ne moraš da se oporaviš posle jučerašnjih napreznaja?"

„Za mene je osam ujutru. I moram da popijem pilulu."

Iznenadeno je podigao obrve. „Dobro si se setila", promr-mljao je. Vidim da se zadivio. „Samo ti možeš početi da piješ kontraceptivne pilule koje moraju da se uzimaju u određeno vreme u drugoj vremenskoj zoni. Možda bi mogla da sačekaš pola sata pa još pola sata sutra ujutru. Tako ćeš na kraju moći da ih uzimaš u razumno doba."

„Dobra ideja", prodahtala sam. „I, šta ćemo da radimo pola sata?" Nedužno sam zatreptala.

„Nekoliko stvari mi pada na pamet." Pohotno se osmehnuo. Bezizražajno ga gledam dok mi se utroba steže i topi pod nje-govim znalačkim pogledom.

„S druge strane, možemo i da pričamo", predložila sam tiho.

Naborao je čelo.

„Više mi se sviđa ono što ja imam na umu." Povukao me je u krilo.

„Ti bi se uvek radije seksao nego pričao", nasmejala sam i uhvatila mu se za nadlanice da zadržim ravnotežu.

„Istina. Pogotovo s tobom." Zagnjurio je lice u moju kosu i počeo da mi spušta poljupce od uva niz vrat. „Možda na mom klaviru", prošaputao je.

Au! Celo telo mi se ukrutilo pri toj pomisli. Na klaviru. Opa!

„Hoću da nešto raščistimo", prošaputala sam iako mi se puls ubrzao, a unutrašnja boginja sklopila oči, uživajući u dodiru njegovih usana na meni.

Načas je zastao pre nego što je nastavio svoj senzualni napad.

„Uvek tako željna podataka, gospođice Stil. Šta sad moram da raščistimo?", prodahtao mi je uz kožu u podnožju vrata pa nastavio s lakim, nežnim poljupcima.

„Nas", prošaputala sam i zažmurila.

„Hm. Šta u vezi s nama?" Zastao je s poljupcima na mom ramenu.

„Ugovor."

Podigao je glavu da me pogleda, s tračkom razgaljenosti u očima, pa uzdahnuo. Prešao mi je vrhovima prstiju niz obraz.

„Pa, čini mi se da je ugovor nevažan, zar ne?“ Glas mu je tih i promukao, a pogled blag.

„Nevažan?“

„Nevažan.“ Osmehnuo se. Ispitivački ga posmatram. „Ali bilo ti je toliko stalo.“

„Pa, to je bilo pre. U svakom slučaju, pravila nisu nevažna. Ona ostaju na snazi.“ Izraz mu je nezatno ogrubeo. „Pre? Pre čega?“

„Pre...“ Zastao je. Oprezan izraz se vratio. „Više.“ Slegnuo je ramenima. „Oh.“

„Uostalom, dvaput smo bili u igraonici i nisi pobegla glavom bez obzira.“

„Jesi li očekivao da ću to uraditi?“

„Ništa što ti radiš nije očekivano, Anastazija“, odgovorio je podrugljivo.

„Hajde da pojasnimo. Ti samo hoćeš da sve vreme poštujem deo s pravilima, ali ne i ostatak ugovora?“

„Osim u igraonici. Želim da poštujem duh ugovora u igra-onici. I da, želim da se stalno pridržavaš pravila. Tako ću znati da si bezbedna i da mogu da te imam kad god poželim.“

„A ako prekršim neko pravilo?“

„Onda ću te kazniti.“

„Ali zar ti neće trebati moja dozvola?“

„Hoće.“

„A ako kažem ne?“

Načas me je zbunjeno gledao.

„Ako kažeš ne, onda si rekla ne. Moraću da nađem način da te ubedim.“

Povukla sam se od njega i ustala. Potreban mi je prostor. Namrštio se kad sam ga gledala. Ponovo izgleda zbunjeno i obazrivo.

„Dakle, ostaje stavka o kažnjavanju.“

„Da, ali samo ako prekršiš neko pravilo.“

„Moraću ponovo da ih pročitam“, rekla sam, pokušavajući da ih se setim.

„Doneću ti ih.“ Ton mu je odjednom zvaničan.

Au. Ovo je prebrzo postalo ozbiijno. Ustao je i gipko pošao prema radnoj sobi. Naježila sam se. Pobogu, treba mi čaj.

Raspravljamo o budućnosti naše takozvane veze u petnaest do šest ujutru kad je on zaokupljen nečim drugim - je li to pametno? Pošla sam u kuhinju progutatu tamom. Gde su pre-kidači? Našla sam ih, upalila svetlo i sipala vodu u čajnik. *Moja pilula!* Pretražila sam tašnu, koju sam ostavila na šanku, i brzo ih pronašla. Progutala sam jednu. Kad sam završila, Kristijan se vratio i seo na barsku stolicu, napregnuto me posmatrajući.

„Izvoli." Pružio mi je otkucan list papira. Primitila sam da je prežvrlljao neke redove.

PRAVILA

Poslušnost:

Potčinjena osoba pokoravaće se svim nalogima Dominantne osobe bez oklevanja, uzdržavanja i hitro. Potčinjena osoba će pristajati na sve seksualne radnje koje Dominantna smatra prikladnim i zadovoljavajućim izuzev onih navedenih u krajnjim granicama (Aneks 2). To će činiti rado i bez oklevanja. Spavanje:

Potčinjena osoba spavaće najmanje osam sedam sati svake noći kad nije s Dominantnom osobom. Hrana:

Radi očuvanja zdravlja i dobrobiti, potčinjena osoba će se redovno hraniti propisanim namirnicama (Aneks 4). Potčinjena osoba između obroka neće uživati ništa osim voća. Odeća:

Tokom trajanja ugovora, Potčinjena osoba nosiće isključivo odeću koju odobri Dominantna osoba. Dominantna osoba će Potčinjenoj osobi obezbediti budžet za odeću. Dominantna osoba će pratiti Potčinjenu osobu prilikom kupovine odeće za posebne prilike. Ako Dominantna osoba poželi, Potčinjena osoba će tokom trajanja ugovora nositi sve modne detalje koje Dominantna osoba želi u svom društvu ili u drugim prilikama koje mu se čine prikladnim.

Vežbanje:

Dominantna osoba obezbediće Potčinjenoj osobi ličnog trenera za jednosatne treninge čettri tri puta nedeljno. Potčinjena osoba i lični trener dogovaraće termine. Trener će izveštavati Dominantnu osobu u napretku Potčinjene osobe.

Lična higijena/Lepota:

Potčinjena osoba će neprestano voditi računa o ličnoj higijeni i stalno biti obrijana i/ili depilirana. Potčinjena osoba odlaziće u

salon lepote po izboru Dominantne osobe kad ova to odluči i podvrci se svim tretmanima koje ova smatra prikladnim. Lična bezbednost:

Potčinjena osoba konzumiraće alkohol samo u društveno prihvatljivim količinama, neće pušiti, uzimati rekreativne droge niti dovoditi sebe u nepotrebnu opasnost. Lične osobine:

Potčinjena osoba neće se upuštati u seksualne odnose ni sa kim osim s Dominantnom osobom. Uvek će se ponašati primereno i skromno. Potčinjena osoba mora shvatiti da se njeno ponašanje neposredno odražava na Dominantnu osobu. Smatraće se odgovornom za sva nedela, prekršaje i neprimereno ponašanje Počinjene kad nije u društvu Dominantne osobe.

Nepridržavanje navedenih pravila dovodi do kazne, čiju prirodu određuje Dominantna osoba.

„Dakle, poslušnost ostaje na snazi?“ „O, da.“ Osmehnulo se.

Razgaljeno sam odmahнула glavom i, pre nego što sam shvatila šta radim, prevrnula očima.

„Jesi li to upravo prevrnula očima, Anastazija?“ prodahtao je. O, jebiga.

„Moguće je, zavisi kakva ti je reakcija.“

„Ista kao uvek“, odgovorio je, odmahujući glavom, blistavih očiju od uzbuđenja.

Nagonski sam progutala knedlu. Osetila sam dašak razdraganosti.

„Dakle...“ *Jebote. Šta da radim?* „Da?“

Liznulo je donju usnu. „Sad hoćeš da me istučesh po guzi.“ „Da. I to ću učiniti.“

„O, stvarno, gospodine Greje?“ izazvala sam ga i široko se osmehnula. Mogu da mu vratim milo za drago. „Hoćeš li da me sprečiš?“ „Prvo ćeš morati da me uhvatiš.“ Blago se razrogačio pa se osmehnulo i polako ustao. „O, stvarno, gospođice Stil?“

Šank stoji između nas. Nikad nisam bila toliko zahvalna što taj šank postoji kao sad.

„I grizeš usnu", prodahtao je i polako pošao nalevo, kao i ja.

„Ne bi trebalo", zadirkujem ga. „Na kraju krajeva, i ti pre-vrćeš očima." Pokušavam da ga urazumim. Nastavlja da se pomera nalevo, kao i ja.

„Da, ali upravo si povećala stepen uzbuđenja u ovoj igri." Oči su mu blesnule i divlje iščekivanje prolete njima.

„Prilično sam brza, samo da znaš." Trudim se da ostanem nehajna.

I « .. ja.

Proganja me u svojoj kuhinji. „Hoćeš li mirno

da dođeš?*", pita me. „Radim li to ikad?"

„Gospođice Stil, na šta mislite?" Podrugnuo se. „Biće gore po tebe ako budem morao da dođem po tebe."

„Samo ako me uhvatiš, Kristijane. A trenutno ne nameravam to da dozvolim."

„Anastazija, možeš da padneš i povrediš se. Što je neposredno kršenje pravila broj sedam, sad šest."

„U opasnosti sam otkako sam te upoznala, gospodine Greje, postojala pravila ili ne."

„Da, jesi." Zastao je i naborao čelo.

Naglo je posegnuo za mnom. Ciknula sam i potrčala prema trpezarijskom stolu. Uspela sam da pobegnem. Sad je sto između nas. Srce mi divlje lupa i adrenalin mi kola telom... čoveče... ovo je uzbudljivo. Ponovo sam dete, mada to nije tačno. Oprezno ga posmatram dok mi odlučno prilazi. Uzmičem.

„Svakako umeš čoveku da skreneš pažnju, Anastazija."

„Cilj nam je da zadovoljimo, gospodine Greje. Skrenem pažnju s čega?"

„Života. Kosmosa." Neodređeno je mahnuo jednom rukom.

„Jesi izgledao zaokupljeno dok si svirao."

Zaustavio se i prekrstio ruke, veselog izraza.

„Možemo ovako ceo dan, malena. Ali uhvatiću te i tad će biti gore po tebe."

„Nećeš." Ne smem da zvučim preterano samouvereno. Ponavljam to kao mantru. Moja podsvest je obula najke i stoji na startnoj liniji.

„Čovek bi rekao da ne želiš da te uhvatim.“

„Ne želim. O tome i jeste reč. Doživljam kažnjavanje kao ti dodirivanje.“

Čitav stav mu se promenio u nanosekundi. Šaljivi Kristijan je ispario. Posmatra me kao da sam ga ošamarila. Pepeljast je.

„Tako se osećaš?“, prošaputao je.

Te tri reči i način na koji ih je izrekao govore mnogo. *Jao, ne.* One mi otkrivaju mnogo o njemu i njegovim osećanjima. O njegovim strahovima i preziranju. Namrštila sam se. Ne, ne osećam se *toliko* loše. Nema šanse. Zar ne?

„Ne. Ne utiče toliko na mene, ali tek da imaš neku predsta-vu“, promrmljala sam, zabrinuto ga gledajući.

„Oh.“

Sranje. Izgleda potpuno izgubljeno, kao da sam mu izmakla tlo pod nogama.

Duboko sam udahnula pa obišla sto kako bih stala ispred njega. Zgledala sam se u njegove oči pune strepnje.

„Toliko to mrziš?“, prošaputao je očiju ispunjenih užasom.

„Pa... ne“, ohrabrujem ga. *Pobogu - zar to osećaprema dodirivanju?* „Ne. Imam suprotstavljena osećanja prema kažnjavanju. Ne sviđa mi se, ali ga ne mrzim.“

„Ali sinoć si, u igraonici...“

„To sam uradila zbog tebe, Kristijane, zato što ti je potrebno. Sinoć me nisi povredio. Radio si to u drugom smislu, koji mogu da shvatim, i verujem ti. Ali brinem da ćeš me povrediti kad želiš da me kazniš.“

Oči su mu potamnele kao olujni oblak. Vreme je prolazilo, dok nije tiho odgovorio:

„Želim da te povredim. Ali ne više nego što možeš da podneseš.“

Jebote!

„Zašto?“

Prošao je rukama kroz kosu pa slegnuo ramenima.

„To mi je prosto potrebno.“ Zastao je i pogledao me sa strepnjom. Zažmurio je i odmahnuo glavom. „Ne mogu da ti kažem“, prošaputao je.

„Ne možeš ili nećeš?“

„Neću."

„Znači da znaš zašto."

„Da."

„Ali nećeš da mi kažeš."

„Ako ti kažem, vrišteći ćeš pobeći i nikad nećeš pozeleti da se vratiš." Obazrivo me je pogledao. „Ne mogu to da dozvolim, Anastazija."

„Želiš da ostanem."

„Više nego što možeš da zamisliš. Ne bih podneo da te izgubim."

Au!

Pogledao me je i odjednom me privukao u zagrljaj. Ljubi me, ljubi me strastveno. Potpuno me je iznenadio. Osećam njegovu travu i očajničku potrebu u tom poljupcu.

„Ne ostavljaj me. Rekla si da me nećeš ostaviti i preklinjala si me da te ne ostavljam, u snu", promrmljao mi je uz usne.

O... moja noćna priznanja.

„Ne želim da idem." Srce mi se zgrčilo i izvrgnulo.

Ovo je čovek kome nešto treba. Njegov strah je ogoljen i vidljiv, ali on je izgubljen... negde u tami. Oči su mu razro-gaçene, sumorne i namučene. Mogu da ga umirim, da mu se nakratko pridružim u tami i da ga izvedem na svetlost.

„Pokaži mi", prošaputala sam.

„Da ti pokažem?"

„Pokaži mi koliko može da boli."

„Molim?"

„Kazni me. Hoću da znam koliko gadno može da bude."

Kristijan se odmakao od mene, potpuno zbunjen. „Hoćeš da pokušaš?"

„Da. Rekla sam da hoću." Ali imam skriveni motiv. Možda će mi dozvoliti da ga dodirnem ako mu ovo učinim.

Zatreptao je. „Ana, mnogo me zbunjuješ."

„I ja sam zbunjena. Pokušavam da shvatim. A ti i ja ćemo jednom zasvagda znati mogu li to da uradim. Ako mogu to da podnesem, onda ćeš možda ti..." Reči su me izdale, a on se pono-vo razrogačio. On zna da mislim na dodirivanje. Načas izgleda

rastrgnuto, a onda mu se čelična rešenost ukazala na licu. Zaški-ljio je i zamišljeno me pogledao kao da odmerava mogućnosti.

Naglo me je čvrsto uhvatio za ruku, izveo iz velike sobe pa poveo stepenicama u igraonicu. Zadovoljstvo i bol, nagrada i kazna - reči koje je odavno rekao odjekuju mi u glavi.

„Pokazaću ti koliko loše može da bude i onda ćeš moći da odlučiš.“ Zastao je pored vrata. „Jesi li spremna za ovo?“

Klimnula sam glavom, rešena. Blago sam vrtoglava jer mi se sva krv povukla iz lica.

Otvorio je vrata i, još me držeći za ruku, uzeo nešto što izgleda kao kaiš s police pored ulaza pa me poveo prema crvenoj kožnoj klupi u drugom uglu prostorije.

„Nagni se preko klupe“, promrmljao je tiho.

Dobro. Mogu to da uradim. Nagla sam se preko glatke, meke kože. Nije mi rekao da skinem kućni ogrtač. Pribranim delom mozga blago sam se iznenadila zbog toga. *Jebote, ovo će da boli... znam da hoće.*

„Ovde smo zato što si pristala, Anastazija. I zato što si bežala od mene. Udariću te šest puta i brojaćeš sa mnom.“

Zašto, kog đavola, samo ne završi s tim? Uvek mom kažnjavanju posvećuje više vremena nego što je neophodno. Prevrnula sam očima, znajući da ne može da me vidi.

Zadigao mi je kućni ogrtač. Ne znam zašto, ali čini mi se da je to intimnije nego da sam naga. Nežno mi je pomilovao zadnjicu, prešao toplim dlanom preko obe polulopte pa do vrha butina.

„Radim ovo kako bi zapamtila da ne bežiš od mene. Koliko god uzbudljivo bilo, ne želim da ikad više to uradiš“, prošapu-tao je.

Nije mi promakla ironija. Trčala sam da izbegnem ovo. Da je raširio ruke, potrčala bih prema njemu a ne od njega.

„I zato što si prevrnula očima. Znaš šta mislim o tome.“ Odjednom mu je iz glasa nestao nervozni strah. Vratio se s mesta na kom je bio, gde god da je. Čujem to u njegovom tonu, osećam po tome kako mi je spustio prste na leđa, kako me drži - atmosfera u sobi se promenila.

Zažmurila sam, skupljajući hrabrost za udarac. Grubo me je ošinuo po zadnjici. Ujed kaiša je onakav kao što sam se bojala da će biti. Nehotice sam vrisnula i duboko udahnula.

„Broj, Anastazija!" naređuje.

„Jedan!", uzviknula sam. Zvuči kao kletva. Ponovo me udara. Bol pulsira i širi se duž linije kaiša. *Jebo-te... peče.*

„Dva!" vrisnula sam. Tako je dobro vrištati.

Disanje mu je isprekidano i oštro, dok ja gotovo da ne dišem dok očajnički tražim snagu u sebi. Kaiš mi ponovo pogađa kožu.

„Tri!" Nepozvane suze mi navališe na oči. Pobogu - ovo je teže nego što sam mislila - mnogo teže od batina. Ne uzdržava se.

„Četiri!" kriknula sam kad me je kaiš ponovo ujeo. Suze mi sad liju niz lice. Ne želim da plačem. Ljuta sam što plačem. Ponovo me udara.

„Pet." Glas mi je gušeći jecaj. Mislim da ga mrzim u ovom trenutku. Još jedan, mogu da izdržim još jedan. Čini mi se da mi zadnjica gori.

„Šest", prošaputala sam kad me je bol što žeže ponovo presekao. Čujem kako baca kaiš iza mene. Privija me u naručje, sav zadihan i saosećajan... ali ne želim ga.

„Pusti me... ne..." Koprcam se iz njegovih ruku, guram ga. Borim se s njim.

„Ne dodiruj me!" prosiktala sam. Ispravila sam se i pogleda-la ga. Posmatra me kao da bih mogla da ga udarim, razrogačen, smeten. Ljutito sam nadlanicom obrisala suze, streljajući ga pogledom.

„Ovo ti se stvarno sviđa? Da budem ovakva?" Rukavom sam obrisala nos.

Oprezno me gleda.

„Pa, ti si jedno sjebano dubre."

„Ana", zamolio me je preneraženo.

„Da se nisi usudio da govoriš Ana! Moraš da se lečiš, Greje!" Ukrućeno sam se okrenula i izašla iz igraonice, pa tiho zatvorila vrata za sobom.

Stegla sam kvaku iza sebe i načas se naslonila na vrata. Kuda da odem? Da li da pobegnem? Ili da ostanem? Mnogo sam besna, a vrele suze mi liju niz obraze. Ljutito sam ih otrla. Samo hoću da se sklupčam. Da se sklupčam i nekako oporavim. Da povratim svoju raspršenu veru. Kako sam mogla da budem tako glupa? Naravno da boli.

Kolebljivo sam protrljala zadnjicu. Aah! Boli. Kuda da odem? Ne u njegovu sobu. U moju sobu, ili sobu koja će biti moja, ne, koja *jeste* moja... *bilaje* moja. Zato je hteo da je zadržim. Znao je da ću morati da se sklonim od njega.

Ukrućeno sam se uputila tamo, znajući da Kristijan može da me prati. Još je mrak u sobi, zora je tek nagoveštaj na horizontu. Nespretno sam legla, pazeći da ne dotaknem bolnu i osetljivu zadnjicu. Ostala sam u kućnom ogrtaču, uvila se u njega i stvar-no se prepustila - neutešno jecajući u jastuk.

Šta sam zamišljala? Zašto sam mu dozvolila da mi to uradi? Htela sam tamu, da vidim koliko loše može da bude - ali previše je mračno za mene. Ne mogu to da radim. Ali to je ono što on radi; na to se pali.

Kakvo potresno osveščivanje. Ali da budem poštena prema njemu, neprestano me je upozoravao. On nije normalan. Ima potrebe koje ne mogu ispuniti. To sad uviđam. Ne želim da me ikad više tako udari. Setila sam se prethodnih puta kad me je udarao i koliko me je tad štedeo. Je F mu to dovoljno? Još jače sam zajecala. Izgubiću ga. Neće želeći da bude sa mnom ako ne mogu to da mu pružim. Zašto, zašto, zašto sam se zaljubila u Pedeset nijansi? Zašto? Zašto ne mogu da volim Hosea, Pola Klejtona ili nekoga poput mene?

O, njegov pogled mahnit od bola kad sam ga ostavila. Bila sam tako surova, zapanjena njegovim divljaštvom... hoće li mi oprostiti... hoću li ja njemu oprostiti? Misli su mi mahnite i zbrkane, odjekuju i sudaraju mi se u lobanji. Moja podsvest žalosno odmahuje glavom, a unutrašnje boginje nigde nema. O, ovo je mračno oplakivanje iz duše. Tako sam usamljena. Hoću mamu. Sećam se njenih reči na aerodromu:

Slušaj svoje srce, draga. I, molim te, molim te, pokušaj da ne razmišljaš previše. Opusti se i uživaj. Veoma si mlada, duso, treba da doživiš još mnogo toga, samopusti da ti se sve to dogodi. Zaslužuješ sve najbolje od svega.

Poslušala sam svoje srce i sad zbog toga imam bolno dupe i slomljen duh. To je to... moram da odem. On nije dobar za mene, a ni ja za njega. Kako ovo može da uspe? Ali umalo se nisam ugušila pri pomisli da ga više neću videti... mog Pedeset nijansi.

čujem otvaranje vrata. O, *ne - onje ovde*. Spustio je nešto na noćni stočić. Krevet se ulegao pod njegovom težinom kad je legao pored mene.

„Pst", prodahtao je. Hoću da uzmaknem od njega, da se pomerim na drugu stranu kreveta, ali paralisana sam. Ne mogu da se pomaknem i ležim ukrućeno, ne popuštajući. „Nemoj da se boriš protivmene, Ana, molim te", prošaputao je. Nežno me je zagrlio, zagnjurio mi nos u kosu i poijubio mi vrat.

„Ne mrzi me", prodahtao je meko uz moju kožu, bolno tužnog glasa. Srce mi se ponovo steglo i iznova sam zaplakala. Nastavlja da me ljubi lako, nežno, ali ostajem hladna i obazriva.

Čitavu večnost ležimo tako, ne progovarajući. Samo me grli. Veoma polako sam se opustila i prestala da plačem. Zora je došla i otišla. Tanana svetlost postaje jača kako jutro odmiče, a mi i dalje ležimo u tišini.

„Doneo sam ti brufen i melem", rekao je posle dužeg vremena.

Veoma polako sam se okrenula u njegovom naručju kako bih ga pogledala. Glava mi leži na njegovoj ruci. Obazrive oči su mu sive poput kremenata.

Zurim u njegovo prelepo lice. Ne odaje ništa, ali ne skreće pogled od mog, gotovo da ne trepće. O, toliko je lep da oduzima dah. Za veoma kratko vreme mi je postao mnogo drag, predrag. Ispružila sam ruku, pomilovala ga po obrazu i prešla vrhovima prstiju kroz tek izraslu bradu. Zažmurio je i izdahnuo.

„Izvini", prošaputala sam.

Otvorio je oči i zbunjeno me pogledao.

„Zbog čega?"

„Zbog onoga što sam rekla."

„Nisi rekla ništa što nisam već znao." Oči su mu smekšale od olakšanja. „Izvini što sam te povredio."

Slegnula sam ramenima. „Sama sam tražila." Sad znam. Progutala sam knedlu. Idemo. Moram da izgovorim svoj tekst. „Ne verujem da mogu biti onakva kakva želiš da budem", prošaputa-la sam. Razrogačio se pa zatreptao. Vratio se onaj uplašeni izraz.

„Ti jesi onakva kakvu želim."

Molim?

„Ne shvatam. Nisam poslušna i moraš znati da ti nikad neću dozvoliti da mi ponovo uradiš *ono*. A to ti je potrebno, sam si rekao."

Ponovo je zažmurio. Vidim kako mu bezbroj osećanja prola-zi licem. Kad je ponovo otvorio oči, izraz mu je čemeran. *Jao, ne.*

„U pravu si. Trebalo bi da te pustim. Nisam dobar za tebe."

Lobanja mi se nakostrešila kako su mi se svi folikuli ispravili. Zemlja propada dalje od mene i ostavlja širok, zevajući ponor u koji ću pasti. *Jao, ne.*

„Ne želim da odem", prošaputala sam. Jebote - to je to. Biti ili ne biti. Oči mi se ponovo pune suzama.

„Ni ja ne želim da odeš", prošaputao je bolnim glasom. Nežno mi je pomilovao obraz i palcem obrisao suzu. „Oživeo sam otka-ko sam te upoznao." Palcem mi je ocrtao oblik donje usne.

„I ja", produhtala sam. „Zaljubila sam se u tebe, Kristijane."

Razrogačio se ponovo, ali ovog puta od čistog, nepomuće-nog straha.

„Ne", produhtao je kao da sam mu izbila vazduh. *O, ne.*

„Ne možeš da me voliš, Ana. Ne... to je pogrešno." Užasnua se.

„Pogrešno? Zašto je pogrešno?"

„Pa, pogledaj se. Ne mogu da te usrećim." Glas mu je pun zebnje.

„Ali usrećuješ me." Namrštila sam se.

„Ne trenutno, ne kad ti radim ono što želim da radim."

Jebote. To je stvarno to. Sve se svodi na ovo - neusklađenost. Setila sam se svih onih jadnih potčinjenih žena.

„Nikad nećemo to moći da prevaziđemo, zar ne?" prošapu-tala sam. Lobanja mi bridi od straha.

Sumorno je odmahnuo glavom. Zažmurila sam. Ne mogu podneti da ga gledam.

„Pa... onda je bolje da odem", promrmljala sam i lecnula se kad sam sela.

„Ne, nemoj da ideš." Zvuči preplašeno.

„Nema svrhe u tome da ostanem." Odjednom sam umorna, zaista izmoždena. Želim odmah da odem. Ustala sam s kreveta, Kristijan za mnom.

„Hoću da se obučem. Volela bih da budem sama“, kažem ravnim, praznim glasom i ostavljam ga u spavaćoj sobi.

Dok sam silazila, pogledala sam veliku sobu i setila se kako sam mu pre samo nekoliko sati naslanjala glavu na rame dok je svirao klavir. Toliko toga se otad desilo. Otvorila sam oči i uvidela koliko je izopačen. Sad znam da nije sposoban za ljubav - ni da je pruži ni da je primi. Obistinili su se moji najgori strahovi. Ali začudo, osećam se slobodno.

Bol je toliki da odbijam da se obazirem na njega. Obamrla sam. Nekako sam pobegla iz svog tela i sad sam puki posmatrač ove tragedije. Brzo i temeljno sam se istuširala, razmišljajući samo o onome što moram da uradim u tom trenutku. Sad istisni kupku. Vrati bocu na policu. Sad trljaj lice, ramena... unedo-gled, jednostavne, mehaničke radnje koje iziskuju jednostavne, mehaničke misli.

Istuširala sam se. Budući da nisam prala kosu, brzo sam se obrisala. Obukla sam se u kupatilu pošto sam izvadila farmerke i majicu iz malog kofera. Farmerke mi se trljaju uz zadnjicu, ali, da budem iskrena, taj bol je dobrodošao jer mi odvrća misli od slomljenog srca.

Sagla sam se da zatvorim kofer i ugledala kesu s poklonom za Kristijana, maketu jedrilice blantik L23 koju može da sklopi. Suze prete. O, *ne...* srećnija vremena, kad je postojala nada u više. Izvadila sam je iz kofera, znajući da moram da mu je dam. Brzo sam iscepala list iz beležnice, nažvrljala poruku i ostavila je na kutiji.

(Di/o wg je podsettCo na s/tećne

t/tenutlse. *dkm*

Pogledala sam svoj odraz u ogledalu. Bleda progonjena avet uzvrća mi pogled. Skupila sam kosu u punđu. Ne obazirem se na oči naduvane od plača. Moja podsvest odobravajući klima glavom. Čak i ona zna da sad ne treba da bude zajedljiva. Neve-rovatno mi je što se čitav moj svet raspada u sterilnu gomilu pepela, sva

nadanja i snovi su mi surovo ugušeni. Ne, ne, ne misli sad na to. Ne sad, ne još. Duboko sam udahnula, podigla kofer i, pošto sam mu ostavila maketu jedrilice i poruku na jastuku, pošla u veliku sobu.

Kristijan razgovara telefonom. Nosi crne farmerke i majicu. Bos je.

„Šta je rekao?“, povikao je i poskočila sam. „Pa, mogao je da nam kaže jebenu istinu. Kako ide njegov broj? Moram da ga zovem... Velče, ovo je prava brljotina.“ Podigao je glavu i ne skida mračni zamišljeni pogled s mene. „Nadi je“, brecnuo se i prekinuo vezu.

Prišla sam kauču i uzela ranac, trudeći se svim silama da se ne obazirem na njega. Izvadila sam mek i vratila se do kuhinje pa ga pažljivo spustila na šank, zajedno s blekberijem i ključevima kola. Kad sam se okrenula prema njemu, zurio je u mene, zblanut od užasa.

„Treba mi novac koji je Tejlor dobio za moju bubu.“ Glas mi je razgovetan i miran, bezosećajan... *neverovatan*.

„Ana, ne želim te stvari, tvoje su“, rekao je s nevericom. „Uzmi ih.“

„Ne, Kristijane. S mukom sam ih prihvatila i više ih ne želim.“

„Ana, budi razumna“, prekoreva me, čak i sad.

„Ne želim ništa što će me podsećati na tebe. Samo mi treba novac koji je Tejlor dobio za kola.“ Glas mi je jednoličan.

Zinuo je. „Zar stvarno hoćeš da me povrediš?“

„Ne.“ Namrštila sam se, piljeći u njega. Naravno da neću... volim te. „Neću. Pokušavam da se zaštitim“, prošaptala sam. Zato što me ne želiš onako kako ja tebe želim.

„Molim te, Ana, uzmi te stvari.“

„Kristijane, neću da se svađam. Samo mi je potreban novac.“

Zaškiljio je, ali više ga se ne plašim. Pa, malo. Ravnodušno mu uzvraćam pogled, ne trepćem i ne popuštam.

„Možeš li da prihvatiš ček?“ pita kiselim glasom.

„Da, mislim da možeš da ga pokriješ.“

Nije se osmehnuo. Samo se okrenuo na peti i otišao u radnu sobu. Još jednom sam prešla pogledom po stanu - slikama na zidovima - sve su apstraktne, spokojne, kul... čak hladne. *Prikladne*, pomislila sam odsutno. Pogled mi je skrenuo na klavir. Pobogu - da

sam ćutala, vodili bismo ljubav na klaviru. Ne, jebali, jebali bismo se na klaviru. Pa, ja bih vodila ljubav. Ta misao mi leži, teška i tužna, u glavi i onome što mi je ostalo od srca. Nikad nije vodio ljubav sa mnom, je l' tako? Za njega je to uvek bilo jebanje.

Vratio se i pružio mi kovertu.

„Tejlor je dobio dobru cenu. To su klasična kola. Možeš da ga pitaš. On će te odvesti kući." Klimnuo je glavom iza mog ramena. Okrenula sam se. Tejlor stoji na vratima, u odelu, besprekoran kao uvek.

„Nema potrebe. Mogu sama da se vratim kući, hvala."

Okrenula sam se prema Kristijanu. Jedva potiskuje bes u očima.

„Hoćeš li da mi prkosiš u svemu?"

„Zašto bih menjala životnu naviku?" Slabašno sam slegnula ramenima.

Iznervirano je zažmurio i prošao rukom kroz kosu.

„Molim te, Ana, pusti da te Tejlor odveze kući."

„Idem po kola, gospođice Stil", objavio je Tejlor zapovednički. Kristijan mu je klimnuo. Kad sam se okrenula, Tejlor je već izašao.

Ponovo sam se okrenula prema Kristijanu. Deli nas nešto više od metra. Prišao mi je, a ja sam nagoni ustuknula. Zau-stavio se. Bol na njegovom licu je vidljiv, sive oči mu plamte.

„Ne želim da ideš", promrmljao je sa žudnjom.

„Ne mogu da ostanem. Znam šta želim, a ti to ne možeš da mi pružiš. Niti ja tebi mogu da dam ono što želiš."

Načinio je još jedan korak napred. Podigla sam ruke.

„Nemoj, molim te." Uzmakla sam. Ne mogu da podnesem njegov dodir, ubiće me. „Ne mogu."

Uzela sam kofer i ranac pa izašla u predvorje. Prati me na opreznom odstojanju. Pozvao je lift i vrata su se otvorila. Ušla sam.

„Zbogom, Kristijane", promrmljala sam.

„Ana, zbogom", odgovorio je nežno. Izgleda potpuno slomljeno, čovek koga muče veliki bolovi. Njegov izgled odražava moja osećanja. Skrenula sam pogled pre nego što se predomi-slim i pokušam da ga utešim.

Vrata su se zatvorila i lift me je povukao u dubine podruma i mog ličnog pakla.

TEJLOR MI JE pridržao vrata i sela sam na zadnje sedište. Izbegavam da ga pogledam u oči. Preplavio me je stid. Potpuni sam promašaj. Nadala sam se da ću odvući mog Pedeset nijan-si na svetlost, ali pokazalo se da moje skromne sposobnosti nisu dorasle tom zadatku. Očajnički pokušavam da zauzdam osećanja. Izbili smo na Četvrtu aveniju i tupo gledam kroz prozor. Tad me je preplavio značaj onoga što sam uradila. *Sra-nje - ostavila sam ga.* Jedinog muškarca koga sam volela. Jedi-nog muškarca s kojim sam spavala. Oštro sam udahнула kad mi je razarajući bol sevnuo telom. Brana je pukla. Nezvane suze pokuljaše mi niz obraze. Brzo sam ih obrisala i potražila naočare za sunce u tašni. Kad smo se zaustavili na semaforu, Tejlor mi je pružio platnenu maramicu. Ništa nije rekao i nije me pogledao. Zahvalno sam je prihvatila.

„Hvala“, promrmljala sam. Taj mali, neupadljivi ljubazni gest me je slomio. Zavalila sam se na raskošnom kožnom sedištu i zaplakala.

STAN JE BOLNO prazan i nepoznat. Nisam dovoljno dugo živela u njemu da ga doživim kao dom. Pošla sam pravo u svoju sobu. **A** tamo, na kraju mog kreveta, mlitavo visi veoma tužan, izduvan balon u obliku helikoptera. Čarli Tango izgleda i oseća se kao ja. Ljutito sam ga skinula s ograde kreveta i zagrlila ga. *O, šta sam uradila?*

Obučena i obuvena, srušila sam se na krevet i zaridala. Bol je neopisiv... fizički, psihički, metafizički... svuda je, prodire mi kroz koštanu srž. Žalost. Ovo je žalost i sama sam je izazvala. Duboko iznutra ružna, nezvana misao dolazi od moje unu-trašnje boginje, usne su joj podrugljivo izvinute... fizički bol od ujeda kaiša nije ništa naspram ovom pustošenju. Sklupčala sam se, očajnički stežući izduvani balon i Tejlorovu maramicu, i prepustila se žalosti.

IZJAVE ZAHVALNOSTI